NOU
MUZICA UMBREI
JULIE GARWOOD
EDITURA MIRON
BESTSELLER

PROLOG

A fost odată ca niciodată, în anul furtunilor violente ce au venit dinspre mare, cînd prima hoardă de luptători dintr-o țară îndepărtată a traversat munții și a venit pe tărîmurile noastre. Cu arme de oțel fixate pe piept cu curele și armuri lustruite, strălucind ca niște cioburi de sticlă în soarele amiezii, au mărșăluit doi cîte doi, cît de departe puteai vedea cu ochii. Nu au cerut permisiunea și nici nu le-a păsat că încălcau proprietăți. Nu, erau în căutarea aventurii, și nimic nu le stătea în cale. Traversînd minunatele noastre pămînturi, ne-au luat caii și alimentele, ne-au călcat în picioare recoltele, ne-au folosit femeile și au ucis mulți dintre bravii noștri bărbați. În urma lor nu au lăsat decît prăpăd... și totul în numele Domnului.

Își spuneau Cruciați. Credeau cu fervoare că misiunea lor e sfîntă și binefăcătoare, deoarece așa le spusese papa, care i-a binecuvîntat și le-a poruncit să meargă pînă în celălalt capăt al lumii. Îi învingeau pe necredincioși și îi forțau să îmbrățișeze Dumnezeul și religia lor. Dacă păgînii

refuzau, soldaţii îi ucideau cu spadele lor sfinte şi binecuvîntate.

Pasul dintre munţii noştri era singura rută pe care puteau să înainteze Cruciaţii în căutarea aventurii, deci i-au traversat legiuni întregi şi odată ajunşi în port, de partea aceasta a munţilor, ne-au furat corăbiile, pentru a pleca pe mare spre destinaţia lor.

Mica noastră ţară se numea atunci Monchanceux. Eram guvernaţi de unchiul nostru, bunul rege Grenier. Era un om care-şi iubea patria şi voia să o apere. Nu eram o ţară bogată, dar eram mulţumţi. Aveam destul. Cînd hoardele invadatoare ne-au furat bunurile, regele nostru s-a înfuriat, dar nu a permis mîniei să-i întunece mintea. Pentru că era un conducător atît de înţelept, regele Grenier a găsit o soluţie.

Va cere următorului grup de invadatori să plătească bir pentru că traversau munţii. Deoarece pasul era aşa de îngust, putea fi cu uşurinţă apărat. Soldaţii noştri erau obişnuiţi cu frigul, zăpada şi vînturile aspre ale nopţii. Puteau să apere crestele luni întregi şi apoi, iarna se apropia repede.

Conducătorul acestor oneşti invadatori a fost grav jignit la ideea plăţii unui bir. El şi oamenii lui erau într-o misiune sfîntă. Aşa că ameninţă să ucidă orice suflet din Monchanceux, inclusiv femeile şi copiii, dacă lui şi oamenilor lui le era interzisă trecerea. Oare regele Grenier şi supuşii lui nu erau în bune relaţii cu biserica, sau erau păgîni, de se opuneau lucrării Domnului? Răspunsul le va hotărî soarta.

Şi atunci a fost momentul în care bunul şi înţeleptul nostru rege le-a îmbrăţişat religia. I-a spus conducătorului

armatei că el şi toţi supuşii lui erau la fel de sfinţi şi că le va dovedi asta, dincolo de orice îndoială.

A convocat tot poporul din Monchanceux şi li s-a adresat din balconul palatului. Conducătorul armatei cruciate se afla în spatele lui.

— De astăzi, ţara noastră se va numi Sf.Biel în onoarea sfîntului patron al familiei mele. El e protectorul inocenţilor, anunţă regele Grenier. Îi vom ridica Sf.Biel statui şi îi vom picta imaginea pe uşile catedralei noastre, astfel încît oricine vine pe tărîmurile noastre să afle de mărinimia lui. Apoi îi vom trimite un tribut papei, pentru a-i dovedi sinceritatea şi umilinţa noastră. Birul pe care îl voi lua, îl voi trimite papei drept tribut.

Conducătorul gloatei călătoare se trezi într-o situaţie dificilă. Dacă refuza să plătească birul — în aur, desigur, pentru că regele nu accepta nimic altceva — atunci nu însemna că refuză să permită regelui să-i trimită tribut papei? Şi dacă papa afla că Cruciatul a refuzat, ce va face pontiful? Îl va excomunica? Îl va executa?

După o lungă noapte de reflecţie şi o bună cantitate de sforăieli şi coşmaruri, conducătorul militar hotărî să plătească birul. Era o situaţie de moment, dar precedentul fusese creat şi din acea clipă, fiecare Cruciat care dorea să traverseze pămînturile noastre plătea birul, fără nici o împotrivire.

Regele nostru a fost credincios cuvîntului dat. A topit aurul şi l-a transformat în monezi şi pe fiecare monedă se afla imaginea Sfîntului Biel, cu capul înconjurat de un nimb.

A fost necesar ca trezoreria regală să fie mărită, pentru a face loc tuturor monezilor de aur adunate şi se pregăti o corabie, ce trebuia să ducă Sfîntului Părinte obolul. Într-o

zi, în corabie fură încărcate lăzi uriaşe şi grele şi o mulţime de cetăţeni se adunară în port, pentru a privi vasul plecînd spre Roma. Curînd după această zi istorică, zvonul începu să se răspîndească. Nimeni n-a putut verifica dacă aurul a existat cu adevărat şi nici nu s-a putut estima cantitatea expediată. Numeroşi ambasadori au declarat că numai o sumă neînsemnată a ajuns la papă. Vorba despre imensa avere a regelui nostru se răspîndea apoi revenea, ca mareea ce spăla ţărmurile noastre.

Pînă la urmă se descoperi o rută mai rapidă spre Ţara Sfîntă, aşa încît Cruciaţii nu mai trecură prin ţara noastră. Eram încîntaţi de singurătatea noastră.

Totuşi, n-am fost lăsaţi în pace. La fiecare cîţiva ani, cineva venea să caute aurul devenit de acum legendar. A sosit şi un baron din Anglia, pentru că regele lui auzise zvonurile, dar după ce conducătorul nostru i-a permis să cerceteze amănunţit palatul şi terenurile, baronul i-a spus că se întoarce în Anglia cu informaţia că nu există nici un fel de comoară. Deoarece regele Grenier fusese atît de ospitalier, baronul l-a avertizat că prinţul John al Angliei intenţionează să invadeze Sf.Biel. John, explică baronul, vrea să conducă toată omenirea şi e nerăbdător să pună mîna pe coroana Angliei. Baronul nu avea nici o îndoială că Sf.Biel va deveni în curînd noua posesiune a Angliei.

Invazia a avut loc un an mai tîrziu. Odată ce Sf.Biel a aparţinut oficial Angliei, căutarea aurului ascuns a fost reluată. Martorii jurau că nu rămăsese piatră pe piatră necercetată.

Dacă a existat vreodată o comoară, aceasta dispăruse.

1

Wellingshire, Anglia

Prințesa Gabrielle avea doar șase ani, cînd a fost chemată la patul de suferință al mamei sale. O însoțeau credincioasele ei gărzi de corp, cîte doi soldați de fiecare parte, care mergeau încet, pentru ca ea să se poată ține după ei, în timp ce înaintau pe coridorul cel nesfîrșit. Singurul zgomot era bocănitul cizmelor lor pe pardoseala rece de piatră.

Gabrielle fusese chemată de atîtea ori la patul mamei ei, că pierduse socoteala.

În timp ce mergea ținea capul aplecat, privind atentă piatra lucioasă pe care o ținea în mînă. Mamei îi va plăcea. Era neagră, cu șuvițe subțiri albe, ce zigzagau de jur împrejur. Pe o parte era netedă, ca mîna mamei cînd o mîngîia pe obraz. Pe cealaltă parte era aspră, ca mustățile tatălui.

În fiecare zi la apusul soarelui, Gabrielle îi ducea mamei altă comoară. Acum două zile prinsese un fluture. Avea niște aripi minunate, aurii și cu pete de purpură. Mama declarase că e cel mai frumos fluture pe care l-a văzut

vreodată. Cînd Gabrielle se îndreptă spre fereastră şi-i dădu drumul fluturelui să zboare, mama o lăudă că a fost aşa de mărinimoasă cu una din creaturile lui Dumnezeu.

Ieri Gabrielle culesese flori de pe dealul din afara zidurilor castelului. O înconjurase parfumul ierbii şi al mierii şi i-a trecut prin cap că această mireasmă minunată era mai plăcută decît uleiurile speciale şi parfumurile mamei. Gabrielle legase tulpinele florilor cu o panglică frumoasă şi încercase să facă o fundă drăguţă, dar nu ştia cum şi pînă la urmă nu făcu decît să încîlcească totul. Panglica se dezlegă, înainte de a-i da mamei buchetul.

Însă pietrele erau comorile favorite ale mamei. Pe o masă de lîngă pat, avea un coşuleţ plin cu pietrele adunate de Gabrielle pentru ea şi care îi plăceau mai mult decît celelalte daruri.

Gabrielle nu era îngrijorată în legătură cu vizita de azi. Mama ei îi promisese că nu va pleca curînd în rai şi niciodată nu-şi încălca promisiunile.

Soarele arunca lumini şi umbre pe zidurile de piatră şi pe pardoseală. Dacă Gabrielle n-ar fi fost preocupată de piatra ei, i-ar fi plăcut să vîneze umbrele şi să prindă una. Lungul coridor era unul din locurile ei favorite de joacă. Îi plăcea să ţopăie într-un picior, de pe o piatră pe alta, şi să vadă cît de departe va ajunge înainte să cadă. Încă nu reuşise să ajungă la cea de a doua fereastră arcuită şi mai erau încă cinci.

Uneori închidea ochii şi-şi întindea braţele cît de mult putea, apoi se învîrtea şi se învîrtea, pînă ce-şi pierdea echilibrul şi cădea pe pardoseală, aşa de ameţită încît pereţii păreau că zboară pe deasupra capului ei.

Mai mult decît orice îi plăcea să alerge pe coridor, mai ales cînd tata era acasă. Era un bărbat aşa de mare, mai înalt decît oricare din stîlpii bisericii. Tatăl ei o striga şi aştepta pînă ajungea la el. Apoi o sălta în braţe şi o ridica sus de tot, deasupra capului. Dacă se aflau în curte, ea înălţa mîinile spre cer, sigură că era gata să atingă norii. Întotdeauna tata se prefăcea că nu o mai poate ţine, pentru ca ea să-şi închipuie că e gata să o scape. Ştia că niciodată nu se va întîmpla aşa, dar scotea ţipete stridente de plăcere. Îşi arunca braţele în jurul gîtului lui şi se ţinea strîns, în timp ce el se îndrepta spre apartamentul mamei. Cînd el era într-o dispoziţie foarte bună, cînta. Tata avea o voce teribilă şi uneori Gabrielle chicotea şi-şi astupa urechile, aşa de grozav răsuna, dar n-a rîs realmente niciodată. Nu voia să rănească simţămintele lui pline de tandreţe.

Astăzi tata nu era acasă. Părăsise Wellingshire pentru a-l vizita pe unchiul lui, Morgan, în nordul Angliei şi nu va reveni acasă cîteva zile. Gabrielle nu era îngrijorată. Mama nu va muri, fără să-l aibă lîngă ea.

Stephen, şeful gărzii ei, deschise uşa camerei mamei şi o convinse pe Gabrielle să intre, dîndu-i un mic ghiont amabil în spate.

— Intră, prinţesă, o grăbi el.

Ea se întoarse cu o încruntare nemulţumită.

— Tata spune că mamei trebuie să-i spui prinţesa Genevieve, iar mie să-mi spui lady Gabrielle.

— Aici în Anglia eşti lady Gabrielle. Bătu cu palma blazonul de pe tunica lui. Dar în Sf.Biel, eşti prinţesa noastră. Acuma du-te, mama te aşteaptă.

Văzînd-o pe Gabrielle, mama o strigă. Vocea îi era slabă şi arăta teribil de palidă. De cînd îşi putea aminti Gabrielle, mama ei stătea în pat. Picioarele ei au uitat să mai meargă, i-a explicat Gabriellei, dar rugîndu-se spera că într-o zi îşi vor reaminti. Dacă acest miracol se va întîmpla, îi promis-ese Gabriellei că va sta cu picioarele goale în pîrîul limpede, pentru a aduna pietre împreună cu fiica ei.

Şi, de asemenea, va dansa cu tata.

Camera era plină de lume, care se despărţi în două deschizîndu-i o cărare îngustă. Preotul, părintele Gartner, îşi spunea rugăciunea în şoaptă lîngă alcov, iar medicul regal, care întotdeauna era încruntat şi îi plăcea să o facă pe mama să sîngereze, cu ajutorul viermilor lui negri şi noroioşi, făcea şi el parte din public. Gabrielle era recunoscătoare că astăzi nu pusese nici un vierme pe braţele mamei.

Cameristele, administatorii moşiei şi menajera stăteau lîngă pat. Mama puse gobelinul şi acul jos, trimise servitorii mai departe şi-i făcu semn Gabriellei.

—Vino şi stai cu mine, porunci ea. Gabrielle traversă în fugă camera, se urcă pe platformă şi îi întinse mamei piatra. O, ce frumoasă e, şopti ea, în timp ce o lua şi o examina cu grijă. E cea mai frumoasă de pînă acum, adăugă dînd din cap.

— Mamă, tu spui aşa de fiecare dată cînd îţi aduc o piatră. Întotdeauna e cea mai frumoasă! Mama ei bătu cu palma locul de lîngă ea. Gabrielle se apropie mai mult şi continuă: Nu poţi să mori astăzi. Îţi aminteşti? Ai promis.

— Îmi amintesc.

—Tata ar fi îngrozitor de furios, aşa că mai bine nu.

— Apleacă-te mai aproape, Gabrielle, îi zise mama. Trebuie să-ţi şoptesc ceva.

Sclipirea din ochii ei îi spuse Gabrielle că era tot un joc.

— Un secret? Vrei să-mi spui un secret?

Mulţimea făcu un pas înainte. Toţi erau nerăbdători să audă ce va spune.

Gabrielle se uită prin încăpere.

— Mamă, de ce sînt toţi oamenii aceştia aici? De ce?

Mama o sărută pe obraz.

— Ei cred că ştiu unde e ascunsă comoara şi speră că îţi voi spune ţie secretul.

Gabrielle chicoti. Îi plăcea jocul.

— Şi ai să-mi spui?

— Nu astăzi, răspunse ea.

— Nu astăzi, repetă Gabrielle, pentru ca toţi privitorii curioşi să audă.

Mama se străduia să se ridice. Menajera se grăbi să-i aranjeze pernele la spate. O clipă mai tîrziu medicul anunţă că i-au revenit culorile în obraji.

— Mă simt mult mai bine, afirmă ea. Acum lăsaţi-ne singure, porunci cu voce din ce în ce mai puternică, cu fiecare cuvînt. Mi-ar plăcea să rămîn o clipă singură cu fiica mea.

Medicul arăta ca şi cum ar fi vrut să protesteze, dar tăcu în timp ce scotea din cameră tot grupul. Făcu un semn spre două cameriste, să rămînă în urmă. Femeile aşteptară lîngă uşă porunca stăpînei lor.

—Te simţi destul de bine să-mi spui astăzi o poveste? întrebă Gabrielle.

— Da, răspunse mama. Ce poveste ţi-ar plăcea să auzi?

— Povestea prinţesei, răspunse ea cu înflăcărare.

Mama nu era surprinsă. Gabrielle cerea întotdeauna aceeaşi poveste.

— A fost odată o prinţesă, care locuia într-o ţară îndepărtată cu numele Sf.Biel, începu mama. Căminul ei era un magnific castel alb, sus pe vîrful unui munte. Unchiul ei era rege. Era foarte bun cu prinţesa şi ea era fericită.

Cînd făcu o pauză, Gabrielle rosti nerăbdătoare:

—Tu eşti prinţesa.

— Gabrielle, ştii bine că eu sînt şi aceasta e povestea tatălui tău şi a mea.

— Ştiu, dar îmi place să aud cum o spui.

Mama ei continuă:

— Cînd prinţesa fu de vîrsta potrivită, a avut loc o înţelegere cu baronul Geoffrey de Wellingshire. Prinţesa trebui să se mărite cu el şi să locuiască împreună în Anglia.

Deoarece ştia că fiicei sale îi plăcea să audă cum s-a desfăşurat ceremonia de nuntă, despre rochii şi muzică, începu să descrie totul în amănunţime. Fetiţa bătu din palme cu încîntare cînd se ajunse la festinul banchetului, mai ales descrierea tartelor cu fructe şi a prăjiturilor cu miere. Spre sfîrşitul poveştii, vocea mamei devenise slabă şi obosită. Fu cuprinsă de epuizare. Fetiţa observă şi aşa cum era ritualul, o făcu pe mama ei să-i promită că nu va muri astăzi.

— Promit. Acum e rîndul tău să-mi spui o poveste, aşa cum te-am învăţat.

— Cuvînt cu cuvînt, cum ţi-a plăcut ţie să mă înveţi, mamă? Şi aşa cum mama ta te-a învăţat pe tine?

Ea zîmbi.

— Cuvînt cu cuvînt. Şi să-ţi aminteşti totul, atunci cînd într-o zi o vei spune fiicelor tale, aşa încît să afle şi ele despre familia lor şi despre Sf.Biel.

Devenind solemnă, Gabrielle închise ochii pentru a se concentra. Ştia că nu trebuie să uite nici o vorbă din poveste. Aceasta era moştenirea ei şi mama ei o asigură că într-o zi va înţelege ce însemnă. Îşi încleştă mîinile în poală, apoi deschise iar ochii. Fixîndu-i asupra zîmbetului încurajator al mamei ei, începu:

—A fost odată ca niciodată, în anul furtunilor violente ce au venit din spre mare...

2

Oricine era cineva în Anglia cunoştea această vrajbă. Baronul Coswold de Axholm, unul dintre sfetnicii cei mai apropiaţi ai regelui John şi baronul Percy de Werke, numit de rege prieten şi confident, petrecuseră ultimii zece ani încercînd să se distrugă unul pe altul. Competiţia dintre cei doi bărbaţi era feroce. Fiecare voia să fie mai bogat decît celălalt, mai puternic, cu mai mult prestigiu şi desigur cu mai multe favoruri din partea regelui. Se luptau amarnic pentru orice şi cel mai mult rîvneau un anumit trofeu: pe prinţesa Gabrielle. Doar la menţionarea numelui ei, amîndoi deveneau furioşi ca nişte cîini turbaţi. Ambii baroni erau hotărîţi să se însoare cu această nepreţuită frumuseţe.

Regele era amuzat de crizele lor de gelozie. Cu fiecare ocazie îşi concentrau forţele, unul împotriva celuilalt. După părerea regelui, erau nişte animale de companie care s-ar fi folosit de orice truc li se cerea, doar pentru a-i face lui plăcere. Cunoştea obsesia lor privind-o pe fiica baronului Geoffrey, Gabrielle, dar nu intenţiona să o dea nici unuia, nici altuia. Era mult prea valoroasă. În loc de asta prefera, dacă asta corespundea şi nevoilor lui, să-i amăgească cu

posibilitatea că oricare dintre cei doi bărbaţi ar putea să aibă şansa de a-i cîştiga mîna.

Oricine era cineva în Anglia ştia cine e Gabrielle. Frumuseţea ei era legendară. Crescuse în Wellingshire, nu departe de palatul regal. Viaţa ei fusese liniştită şi relativ retrasă, pînă ajunsese la vîrsta prezentării la curte. Cu tatăl ei protector, baronul Geoffrey de Wellingshire, alături, a mers în audienţă la regele John, ce nu a durat mai mult de zece minute, dar destul ca regele să fie fermecat în totalitate.

John avea obiceiul să ia tot ce voia, atunci cînd voia. Reputaţia lui de desfrînat era bine cunoscută. Nu era ceva neobişnuit pentru el să seducă soţiile care-l doreau — şi pe cele care nu-l doreau — ca şi pe fiicele baronilor lui, pentru ca în dimineaţa următoare să se lepede de cucerirea din ajun. Totuşi, de Gabrielle nu s-a atins, pentru că tatăl ei era unul dintre cei mai puternici şi mai influenţi baroni din Anglia.

John avea suficiente conflicte de aplanat. Nu mai avea nevoie de încă unul. Era asaltat din toate părţile, deşi era convins că nici unul din aceste conflicte nu i se datorau. Recent, problemele cu papa Inocenţiu III se înzeciseră. Pentru că John refuzase să accepte numirea de către papă a lui Stephen Langton drept arhiepiscop de Canterbury, papa aruncase anatema asupra Angli Toate serviciile religioase fuseseră interzise, cu excepţia botezurilor şi a confesiunilor şi de atunci, episcopii şi preoţii îşi părăsiseră bisericile, pentru a fi cît mai departe de mînia lui John, aşa

găsirea cuiva care să slujească unul din aceste două sacramente era aproape imposibilă.

Interdicţia l-a înfuriat pe regele John şi ca răspuns a confiscat toate bunurile bisericilor.

Reacţia papei a fost severă. L-a excomunicat pe John, subminînd astfel puterea lui în guvernarea ţării. Excomunicarea nu numai că a condamnat sufletul deja negru al lui John la focul etern al iadului, dar i-a absolvit şi pe supuşii lui de jurămintele de credinţă faţă de el. În realitate, baronii nu mai trebuiau să-i fie loiali.

Din surse demne de încredere, John ştia că regele Franţei pusese ochii pe tronul Angliei şi era îndemnat de unii dintre baronii trădători să pregătească o invazie. Deşi regele John credea că are oamenii şi resursele necesare pentru a face faţă acestei ameninţări, era totuşi o treabă serioasă, care solicita întreaga lui atenţie.

Mai existau şi probleme minore care-l necăjeau. Izbucnirile de ostilitate din Ţara Galilor şi din Scoţia deveneau din ce în ce mai bine orgnizate. Regele William al Scoţiei nu era o problemă. Îşi demonstrase deja loialitatea faţa de John. Nu, locuitorii din Highlands (regiunea muntoasă ce ocupa aproape toată jumătatea de nord a Scoţiei) erau cei care umblau după sînge. Deşi regele William credea că-i ţine sub control, căpeteniile nu voiau să răspundă în faţa nimănui, decît în faţa membrilor clanului lor. Cu cît mergeai mai spre nord, cu atît mai violente şi mai nemiloase deveneau clanurile. Se iveau aşa de multe conflicte, încît era aproape imposibil să le stăpîneşti.

Doar un lord din nordul ţinutului Highlands nu constituia o ameninţare pentru ceilalţi şi realmente cîştigase puţin respect din partea lor: lordul Alan Monroe. Era un barbat în vîrstă, cu voce blîndă şi întotdeauna bine dispus, trăsături

ce nu existau în mod obişnuit la capeteniile din Highlands. Era mulţumit cu viaţa lui şi nu avea nici o intenţie să-şi mărească proprietăţile. Poate că, într-un fel, tocmai de aceea era iubit.

În încercarea surprinzătoare de a-i potoli pe unii dintre baronii cei mai influenţi şi plăcîndu-i o sugestie a regelui William al Scoţiei, regele John porunci ca lady Gabrielle să se căsătorească cu lordul Monroe. Deşi nu era obligat, mări dota ei cu o bucată mare de pămînt din Highlands denumită Finney's Flat , pe care-l achiziţio-nase cu ani în urmă. Casa lordului Monroe era în colţul de sud-est al acestei proprietăţi foarte rîvnite.

Îngrijorarea lui John privind adunarea armatelor din Highlands, nenumăraţii lorzi de la graniţă dornici să i se alăture şi toţi gata să atace Anglia, fusese de la o vreme dată la spate, aşa că regele William nu mai trebuia să fie preocupat de o posibilă insurecţie. Deja neliniştit, dar simpatizîndu-i pe vecinii lui de la nord, exista totuşi temerea că unii dintre proprietarii de pămînturi se vor alătura rebeliunii.

Cînd propunerea de a se căsători cu Gabrielle îi fu făcută lordului Monroe, regele William a fost de acord imediat. Şi el credea că, odată cu decretul regal dat de John, lupta dintre lorzi pentru stăpînirea cîmpului Finney's Flat, va lua sfîrşit şi se va instaura pacea în regiune.

Numai doi baroni se împotrivirâ căsătoriei, Percy şi Oswold, dar John le ignoră plîngerile şi protestele patetice.

Tatăl Gabriellei, baronul Geoffrey, era şi el în favoarea căsătoriei. Cu toate că i-ar fi plăcut ca fiica sa să se mărite cu un baron englez adevărat şi să trăiască în Anglia, unde

ar fi putut să o vadă din cînd în cînd, atît pe ea cît şi pe viitorii lui nepoţi, ştia ca Gabrielle n-ar fi fost în siguranţă, cît John era rege. Baronul Geoffrey văzuse dorinţa din ochii regelui, cînd se uita la Gabrielle. Acesta se comporta foarte asemănător unui păianjen, care aştepta răbdător să prindă prada în plasă şi apoi să o devoreze. Şi din ceea ce Geoffrey auzise de la clanul Buchanan, rudele lui îndepărtate din Scoţia, pretendentul Gabriellei era un om bun, care o va trata cu blîndeţe. Ea era realmente un trofeu minunat pentru lordul Monroe, deşi clanului Buchanan nu-i plăcea de nimeni, în afară de propriul lor clan. Baronul Geoffrey şi lordul Buchanan deveniseră rude prin mijlocirea unei căsătorii, totuşi lordul putea cu greu să-l tolereze pe tatăl Gabriellei. Ca o ironie, lordul Buchanan, deşi ura tot ce era englezesc, se căsătorise cu o doamnă englezoaică.

Cu binecuvîntarea regelui John şi aprobarea baronului Geoffrey, nunta fu hotărîtă. Singura persoană, care nu avea cuvînt în această problemă şi era ultima care a auzit de apropiata ceremonie, a fost prinţesa Gabrielle.

3

În ziua dinaintea aceleia în care baronul Coswold era programat să plece din Sf.Biel, acesta devenise încrezător.

Regele John îl trimisese cu această însărcinare nebunească şi Coswold era hotărît să o ducă la îndeplinire cît mai repede posibil, pentru că în sfîrşit regele îi promisese că, atunci cînd se va înapoia în Anglia, Gabrielle va fi a lui.

deşi tatăl Gabriellei îl disprețuia, regele îl asigurase că nu va fi greu deloc să-l forțeze pe baronul Geoffrey să accepte căsătoria.

De asemenea, Coswold ştia că regele l-a trimis în nordul sălbatic şi pe rivalul lui, baronul Percy, cu sarcina de a se întîlni cu regele Scoției, William. Treaba aceasta îi va lua ceva timp şi Coswold spera să se întoarcă în Anglia înaintea lui şi să se căsătorească repede cu Gabrielle, înainte ca Percy să afle.

Poruncile ce-i fuseseră date erau clare. Trebuia să conducă şi să verifice dacă administratorul regelui John, căruia acesta îi dăduse spre guvernare țara Sf.Biel, un omuleț plîngăcios cu numele Emerly, nu cumva îl înşela.

John invadase această țară cu mulți ani în urmă şi în bătălia crîntă pentru supunerea ei, aproape că a distrus-o.

Imediat ce Sf.Biel a intrat sub controlul lui, a poruncit să fie prădate palatul şi bisericile. Dar acum, dacă rămăsese ceva de valoare, John voia să ştie ce anume. Regele nu avea încredere în nimeni, nici în omul pe care personal l-a numit guvernatorul ţării ce aparţinea acum coroanei.

Regele continua să fie intrigat de zvonurile privind aurul ascuns, deşi dacă se gîndea bine, trebuia să admită că totul era lipsit de logică; totuşi exista posibilitatea să fie şi ceva adevăr, aşa că voia ca Coswold să cerceteze. John nu avea încredere în raportul lui Emerly.

Cînd Coswold sosise în portul din Sf.Biel, a luat la întrebări pe fiecare bărbat şi femeie de peste douăzeci de ani, dacă nu cumva auzise ceva de comoara ascunsă. Toţi au admis că au auzit zvonurile şi toţi credeau că această comoara probabil a existat. Unii gîndeau că aurul a fost trimis tot la papă, alţii că regele John l-a furat. Nimic nu era sigur, şi după ancheta sa proprie, ceea ce descoperise Coswold era asemănător.

Era tîrziu după-amiază, şi în aer domnea un frig puternic, în timp ce Coswold rătăcea pe terenurile palatului din Sf.Biel, pentru a-şi dezmorţi picioarele. Cărarea ducea dincolo de o colină blîndă, spre port, unde putu să-şi vadă oamenii încărcîndu-i bunurile într-o corabie, care-l va purta înapoi în Anglia. Înainte de căderea nopţii, se va afla în cabina lui aşteptînd mareea.

Coswold îşi înfăşură mantia grea mai strîns în jurul umerilor şi-şi trase gluga peste urechi. Nu mai putea de nerăbdare să fie departe de acest loc uitat de Dumnezeu.

Tocmai trecea pe lîngă una din căsuţele acelea de ţară cu acoperiş de paie, cînd zări un bătrîn ce căra în braţe nişte vreascuri, fără îndoială pentru focul de seară.

Străinul îl observă pe Coswold, care tremura de frig, şi

— Doar un om fără sînge ar crede că această vreme blîndă poate fi considerată rece.

— Eşti obraznic, îl repezi Coswold. Nu ştii cine sînt eu? În mod clar omul habar nu avea că e împuternicitul regelui John şi că doar un cuvînt din partea lui putea să-i curme viaţa. Chiar şi administratorului Emerly, trebuie să-i fie frică de mine, se făli Coswold.

Bătrînul nu păru impresionat.

— Adevărul este că nu te cunosc, admise el, am fost în satul muntelui să îngrijesc un bolnav. Tocmai m-am întors.

— Eşti doctor?

— Nu, sînt preot. Am grijă de sufletele de aici şi sînt unul din puţinii preoţi rămaşi în Sf.Biel. Numele meu e părintele Alphonse.

Baronul ridică privirea şi studie faţa preotului. Pielea lui era devastată de ani şi de climă, dar ochii îi străluceau ca ai unui tînăr.

Coswold se aşeză în faţa omului, blocîndu-i drumul.

— Ca preot, nu poţi spune minciuni, nu-i aşa?

Dacă clericul a considerat întrebarea ciudată, nu lăsă să vadă.

— Nu, sigur că nu pot. E păcat să minţi.

Coswold dădu din cap, încîntat de răspuns.

— Pune vreascurile alea jos şi vino cu mine. Am cîteva întrebări să-ţi pun. Preotul nu protestă. Aruncîndu-şi vreas-

curile lîngă uşa celei mai apropiate căsuţe, îşi încleşt mîinile la spate şi începu să meargă alături de baron. De c timp ai fost numit în Sf.Biel? începu Coswold.

— Oho, e aşa de mult de atunci, încît nu-mi pot amin numărul exact al anilor. Sînt foarte mulţumit. Sf.Biel devenit căminul meu şi mi-ar părea rău să-l părăsesc.

— Deci erai aici în timpul prefacerilor sociale?

— Aşa numeşti tu soldaţii englezi care ne-au sfîşiat ţara omorîndu-l pe iubitul nostru rege Grenier II şi distrugîn monarhia? O prefacere socială? îl ironiză el.

— Fii atent cum vorbeşti şi cum te comporţi cu mine preotule, şi răspunde la întrebare.

— Da, eram aici.

— L-ai cunoscut pe regele Grenier înainte de a muri?

Părintele Alphonse îşi dădu pe faţă toată furia.

—Vrei să spui înainte de a fi ucis? Şi înainte ca acesta s poată răspunde, adăugă: Da, l-am cunoscut.

— Ai vorbit vreodată cu el?

— Desigur.

— Ai cunoscut-o pe prinţesa Genevieve?

Expresia preotului se îmblînzi.

— Da, am cunoscut-o. Era nepoata regelui... Fiica fra telui mai mic. Oamenii din Sf.Biel au iubit-o. Şi nu l-a plăcut pe baronul englez care a luat-o de aici.

— Baronul Geoffrey de Wellingshire?

—Da

— Nunta a avut loc aici, nu-i aşa?

— Adevărat, aici, şi toată lumea din Sf.Biel a fost invi tată.

— Ai ştiut că prinţesa Genevieve a avut o fiică?

— Oricine de aici ştie. Nu sîntem chiar aşa de izolaţi. Informaţiile circulă şi pe aici, la fel de repede ca oriunde. Numele ei e Gabrielle şi e capul nostru încoronat.

— Regele John e capul vostru încoronat, îi aminti Coswold.

— De ce îmi pui toate aceşte întrebări?

— Nu contează. Trăind aici tot acest timp, trebuie că ai auzit zvonurile despre aurul tăinuit.

— A, deci asta era problema, bombăni preotul.

— Răspunde la întrebare.

— Da, am auzit zvonurile.

— Există ceva adevăr în ele?

Omul sfînt judecă cu grijă răspunsul.

— Pot să-ţi spun doar că, odată a existat o cantitate mare de aur în trezoreria regelui.

— Asta ştiu deja. Cetăţenii ţării tale mi-au vorbit despre birul greu pe care regele vostru l-a adunat de la cei care vă aversau munţii şi de asemenea, mi-au spus despre omagiul adus Sf.Biel şi ofranda pentru papă.

— A, Sf.Biel! Bătrînul dădu din cap. Patronul şi protectorul nostru. Îl iubim foarte mult.

— Asta se vede, răspunse Coswold în bătaie de joc. Făcu un gest larg în jur cu mîna. Uită-te la locul ăsta, răsuflă adînc plin de dezgust. Sfîntul vostru se află peste tot. Nu poţi pune piciorul pe pămîntul acestei ţări nenorocite, fără fii urmărit de ochii lui rugători şi de expresia lui îngîmfată. Dacă papa ar auzi că această ţară şi-a confecţionat un sfînt, v-ar excomunica pe toţi.

Părintele Alphonse dădu încet din cap.

— Nu ne-am confecţionat nici un sfînt. Ne rugăm lui Dumnezeu, îl onorăm pe papă, dar credem că-i datorăm Sf.Biel foarte mult. E sfîntul nostru protector. A vegheat asupra noastră, cînd am trecut prin toate neajunsurile.

— În regulă, bombăni Coswold. În numele sfîntului vostru protector, tot aurul a fost trimis papei? Preotul nu răspunse. Spune-mi, ai văzut vreodată aurul?

— De-a lungul anilor am văzut nenumărate monezi de aur. Şi prinţesa Genevieve avea una.

În mod deliberat se exprima vag, dar Coswold îl presă.

— Ai văzut aurul din trezorerie?

— Doar o dată, răspunse părintele Alphonse.

— Asta înainte, sau după donaţia făcută papei?

Preotul făcu o pauză de cîteva secunde.

— Sînt aşa de mulţi ani de atunci! Mintea mea nu e la fel de limpede, cum era odată.

Curiozitatea lui Coswold fu deranjată de răspunsurile lui vagi.

— Mintea ta e destul de limpede, bătrîne. În numele lui John, regele tău, îţi poruncesc să-mi spui. Cînd ai văzut aurul? Părintele Alphonse nu răspunse destul de repede. Coswold îl apucă de gulerul sutanei şi îl trase spre el. Dacă nu-mi spui, şuieră el, jur că nu vei mai vedea ziua de mîine în iubita ta ţară; şi voi porunci ca fiecare statuie a sfîntului tău să fie distrusă şi aruncată în mare.

Părintele Alphonse gîfîia după aer. Privirea din ochii lui Coswold confirma că îşi va duce la îndeplinire ameninţarea.

— Am văzut monezi de aur în trezorerie, după ce a fost trimisă donaţia către papă.

— Aş vrea să aflu amănunte.

Preotul oftă.

-- Eram aici doar de puţin timp, cînd am avut o audienţă la regele Grenier I. Era un om amabil şi înţelept. Mi-a arătat palatul şi terenurile lui...

— Ţi-a arătat trezoreria?

— Da, zise el, dar cred că a fost o întîmplare. Nu cred că regele a intenţionat să o văd. În timp ce mergeam de-a lungul holului conversînd în mod plăcut, am trecut pe lîngă trezorerie. Uşile erau deschise şi doi oameni clădeau saci peste saci cu aur. Monezile de aur umpleau rafturile şi podeaua, lăsînd doar o cărare îngustă spre uşă. Nici regele nici cu nu am arătat că am fi văzut.

— Şi? Continuă! Spune-mi mai multe!

—Timpul a trecut şi eu am fost chemat la patul regelui, pentru a-i da sacramentele rituale, deoarece era pe moarte. Fiul lui se afla lîngă el şi şi-a petrecut ultimile ore cu el, primind instrucţiuni cum să aibă grijă de regat. Din nou uşile trezoreriei erau deschise, cînd am trecut din întîmplare pe acolo în drumul meu spre capelă. Însă acum camera era goală. Nu era nici un pic de aur, nici măcar o monedă, pe nicăieri.

— Cît de mult a fost ascuns?

— Nu ştiu.

— Ghiceşte, porunci el.

— Există speculaţii că ar fi suficient pentru a cîştiga un război. Aurul înseamnă putere. Poate cumpăra orice... chiar şi un regat.

— Aşa că, unde e acum aurul?

— Nu ştiu. Pur şi simplu... a dispărut. Poate că a fost totuşi trimis tot papei. Se retrase din faţa lui Coswold şi

făcu o plecăciune. Dacă nu ai alte întrebări, mi-ar plăcea să mă duc acasă, să-mi odihnesc trupitele mele oase.

— Du-te, rosti Coswold. Dar păstrează discuţia asta doar pentru tine.

Preotul dădu din cap că e de acord şi începu să urce dealul.

Coswold râse pe înfundate, plin de dispreţ. Cum se poate ca o comoară aşa de mare să dispară şi nimeni să nu-şi dea seama? Apoi strigă după bătrân:

— Deci prostul ăla de rege al vostru şi-a ascuns aurul şi n-a spus nimănui. A luat secretul cu el în mormînt. Ce fel de treabă înţeleaptă a mai fost şi asta?

Părintele Alphonse se întoarse, de-abia controlîndu-şi furia.

— De ce-ţi închipui că n-a spus nimănui?

4

Baronul Coswold era profund jignit. De abia se înapoiase din Sf.Biel, cînd a fost informat de către unul din mesagerii regelui că lady Gabrielle urma să se mărite cu lordul Monroe peste trei luni, la abaţia Arbane. Cum se putea aşa ceva? Noutăţile îl năucirâ. Mesagerul regal avea de asemenea ordine pentru Coswold, din partea regelui John, dar baronul descoperi că-i este imposibil să se concentreze. Îl rugă pe mesager să repete de mai multe ori.

Baronul de abia reuşea să-şi controleze furia, pînă ajunse acasă. Apoi îşi dădu drumul. Era furios pe rege, pentru că şi-a încălcat din nou promisiunile. Intră ca o furtună în salonul cel mare, apucă un băţ de baseball şi o bilă şi le aruncă pe amîndouă în focul din cămin.

Isla, fiica surorii lui, se afla acolo pentru a-l saluta. Era o creatură timidă, care îl idolatriza pe Coswold şi atîrna de cuvintele lui, din ziua în care o luase la el. Isla fusese şi în trecut martora multor ieşiri violente ale unchiului ei şi se ascundea într-un colţ al holului, pînă se potolea.

În furia lui, uitase chiar că ea se afla în cameră. Mergea încoace şi-ncolo, izbind cu piciorul şi aruncînd tot ce-i ieşea în cale, acţionînd ca un copil răsfăţat căruia nu i se

îndeplineau dorinţele. Mâturâ cu mîna o cupâ aruncînd-o de pe un scrin şi zîmbi afectat şi cu satisfacţie perversâ cînd se zdrobi de perete.

— Nu trebuie sâ acuz pe nimeni, decît pe mine însumi, rosti cu patos. Aici, eu sînt nebunul, pentru câ l-am crezut pe fiul âla de tîrfâ, care m-a minţit. De ce mi-am închipuit câ de data asta va fi altfel? Cînd oare mi-a spus adevârul bastardul âsta de rege ipocrit? Cînd? zbierâ el.

Isla trase nervoasâ de jabou şi fâcu un pas timid depârtîndu-se de perete. Sâ îndrâznească sâ-i râspundâ? A vrut el vreodatâ ca ea sâ facâ asta? Îşi muşcâ buza de jos în timp ce reflecta. Dacâ lua o hotârîre greşitâ, unchiul şi-ar putea revârsa furia asupra ei. S-a mai întîmplat o datâ şi aproape o lunâ de zile au durat vînâtâile de pe braţe, de unde a apucat-o pentru a o scutura. Aceastâ amintire o ajutâ sâ se hotârascâ. Isla râmase tâcutâ, pînâ cînd Coswold se calmâ.

Zece minute mai tîrziu, acesta câzu pe un scaun de lîngâ masâ şi ceru vin. O servitoare alergâ în salon cu o cupâ şi un alt bât de baseball, penru a le înlocui pe cele distruse. Cupa era plinâ pînâ la buzâ cu un lichid roşu ca sîngele. Puţin din el se revârsâ peste margini, cînd o puse pe masâ. Repede şterse pata cu o cîrpâ, fâcu o plecâciune adîncâ şi se retrase din faţa baronului.

El luâ o înghiţiturâ bunâ, se lâsâ pe spâtarul scaunului şi scoase un oftat putemic.

— Nu existâ oameni cinstiţi în Anglia în zilele noastre. Nici unul! Potolit, se întoarse şi o descoperi pe Isla. Vino, stai cu mine, strigâ el. Spune-mi ce noutâţi ai mai aflat, în

timp ce am fost plecat. Ce spui de Percy? Ce a mai făcut bastardul ăla?

Femeie robustă, Isla era fericită de atenţia ce i se acorda. Se grăbi spre masă şi luă loc la capătul opus, în faţa unchiului ei.

– Baronul Percy a fost trimis în Highlands, imediat ce ai plecat tu la Sf.Biel.

– Asta ştiam, zise el nerăbdător. S-a întors?

- Da, s-a întors, răspunse ea. Dar am auzit de la scutierul lui se pregăteşte să plece la abaţia Arbane, în următoarele cîteva săptămni. A fost foarte nefericit de viitoarea căsătorie a lady-ei Gabrielle şi a spus că va întreprinde ceva teribil. Scutierul mi-a spus că plîngea.

Era prima fărîmă de informaţie plăcută, pe care o auzea de cînd a coborît de pe mizerabila aceea de corabie. Chicoti prudent, lăsîndu-se la Percy plîngînd ca o babă.

– Chiar a plîns? L-a văzut cineva? Spune-mi mai multe.

Isla era gata să-i relateze că auzise că Percy a izbit cu pumnul, a ţipat şi a aruncat cu obiecte, cînd a auzit că lady Gabriella urma să se mărite cu lordul Monroe, dar apoi îşi dădu seama că şi Coswold tocmai terminase de făcut acelaşi lucru. Poate că nu ar fi privit cu plăcere comparaţia.

–A jurat că se va căsători cu ea, cu sau fără aprobarea tatălui, cu sau fără permisiunea tatălui ei.

Coswold izbucni într-un hohot de rîs.

– Întotdeauna a avut visuri măreţe.

Isla îşi plecă capul.

Aş vrea să-şi mai micşoreze pretenţiile, în ce priveşte

El nu dădu atenţie comentariului. Coswold înghiţi restul vinului din cupă, îşi folosi mîneca pentru a-şi şterge picăturile de pe barbă şi apoi îşi turnă din nou.

—A spus cuiva Percy cum plănuieşte să-şi ducă la îndeplinire o astfel de faptă eroică uluitoare?

—Vrei să spui cum plănuieşte să se însoare cu lady Gabrielle, fără să obţină permisiunile?

— Da, asta am vrut să spun.

Înainte ca el să poată să o pedepsească aspru, pentru că şi-a lăsat mintea să hoinărească şi nu i-a dat atenţia cuvenită, ei îi scăpă:

— Nu, nu a explicat nimănui. Acelaşi scutier mi-a spus că dacă regele nu participă la ceremonie, va fi reprezentat de baronul Percy.

— Deci regele John plănuieşte să meargă la abaţia Arbane?

Ea dădu din cap.

— Dar baronul nu crede că regele va sosi acolo la timp deoarece Înălţimea Sa i-a spus că are o mulţime de alte treburi, de care trebuie să se ocupe înainte de asta.

— Şi Percy speră că John nu va participa, nu-i aşa? Se încruntă în timp ce punea întrebarea.

Încă o dată Isla dădu din cap.

— Percy s-a lăudat că regele i-a dat puteri depline, să vorbească în numele lui şi să ia hotărîri, cu binecuvîntarea lui

Buna dispoziţie a lui Coswold scăzu vizibil.

— Baronul Percy poate lua orice hotărîre vrea? bombăni el. Adevărat?

— Chiar asta ţi-am spus. Isla îşi puse mîinile încrucişate pe masă şi strigă: Tu trebuie să te însori cu Gabrielle

mi-l bate. Deşi ştiu că greşesc, am anumite sentimente pentru baronul Percy. Ştii asta foarte bine. Nu vezi cît sufăr?

Coswold se frecă pe bărbie.

Te ispiteşte, Isla, pentru că vede cum te ameţeşte cu un simplu cuvînt amabil, cîştigîndu-ţi astfel loialitatea.

Isla îşi duse mîinile la inimă.

Îţi voi fi ţie loială întotdeauna. Cînd tatăl meu a murit, m-ai luat la tine şi ai asigurat ca toate nevoile mele să-mi fie îndeplinite. Te iubesc, şi niciodată nu am să-ţi fiu altfel decît loială. Apoi adăugă repede: Dar ştiu cît de mult o doreşti pe lady Gabrielle şi, dacă tu te vei însura cu ea, poate că baronul Percy mă va lua de soţie pe mine. Ştiu că nu sînt aşa de frumoasă ca altele, dar dacă tu eşti însurat, atunci eu voi deveni ruda ei, nu-i aşa? Şi asta nu va conta pentru Percy?

Nu prea ştia ce să-i răspundă. Aproape că îi părea rău pentru ea, pentru că avea nişte vise atît de imposibile. Percy nu s-ar însura niciodată cu ea. Coswold se îndoia că vreun bărbat i-ar dărui măcar o zi din viaţa lui, deoarece era foarte neatractivă. Pielea îi era pămîntie şi ciupită de vărsat, iar buzele erau două linii subţiri, care aproape dispăreau cînd vorbea. Pentru Coswold era o servitoare şi însoţitoare bună atunci că crescuse, şi n-ar fi avut nimic împotrivă să o ţină în casa lui pînă la moarte. Dar dacă Isla tînjea după măritiş, pe cine putea Coswold să găsească pentru a o lua? Nici zestre mare nu avea, în afară de ce adăugase el la ceea ce-i lăsase tatăl ei. Ştia că dacă dota ar fi fost suficient de mare, ar fi avut pretendenţi, dar el nu voia să dea mai mult. Acum că părinţii ei erau morţi, Coswold rămăsese singura rudă a fetei. Cînd realiză că unchiul ei nu intenţiona să-i mărească

zestrea, a fost supărată desigur, dar i-a trecut şi pînă la urmă acceptă puţinul pe care-l avea. Nu avea unde să se ducă, în altă parte.

— Omul trebuie întotdeauna să spere, mormăi el în lipsă de altceva mai bun de spus. Adu-ţi aminte, Percy şi cu mine sîntem duşmani. Aşa că nu cred că va uita animozitatea dintre noi, mai ales dacă mă voi însura cu Gabrielle. Dar se pare că pînă la urmă lordul Monroe va cîştiga acest trofeu.

— Poţi schimba asta, zise Isla. Eşti şiret şi aşa de deştept! Poţi găsi o cale să te însori tu cu ea. Mi s-a spus că nici măcar nu ştie că se va mărita cu lordul.

— Eu cred că s-ar putea să ai speranţe deşarte, dar nu vreau să te descurajez.

— Dar dacă aş putea să-i cîştig inima lui Percy, îi vei da aprobarea să se însoare cu mine? întrebă ea cu înflăcărare.

— I-o voi da.

— Mulţumesc, unchiule, şopti ea. Încîntată că obţinus promisiunea lui, îşi aminti bunele maniere: Cum a fost călătoria? Totul a mers bine?

Coswold îşi dădu drumul la curea şi întinzîndu-şi picioarele în faţă, se lăsă pe spătarul scaunului.

— Sf.Biel e un loc mizerabil. E frig cînd trebuie să fie cald şi iei foc de căldură cînd trebuie să fie frig.

— Ai găsit comoara pentru rege?

— N-am găsit-o.

— Există?

— Nu, veni răspunsul prompt.

Nu era cazul să-i spună ce gîndea în realitate. Cît era de înnebunită după Percy, Isla putea foarte bine să lase să-i

[illegible] ceva, la un moment dat. Dragostea le prosteşte pe femei.

Coswold nu spusese nimănui că el ajunsese să creadă în existenţa comorii. Plănuia să o găsească şi să o reţină în întregime pentru el. Categoric nu avea intenţia să împartă nici măcar o monedă de aur cu regele John, care îl mintise prima în ultimul moment. Cu o avere atît de mare în mînă, Coswold şi-ar putea înfiinţa o armată şi apoi să pună mîna pe orice voia, atunci cînd voia. O, gîndul la o asemenea libertate de acţiune făcea să i se învîrtească capul.

Dar pentru a-şi atinge scopul, trebuia să fie practic. Gabrielle deţinea misterul locului unde putea să fie aurul. Era sigur că secretul comorii ascunse trecuse de la o generaţie la alta. Dacă nu putea să o aibă pe ea, pentru a-i smulge informaţia, atunci va face în aşa fel ca Gabrielle să fie dată cuiva, pe care putea să-l manipuleze. Şi avea deja în minte omul perfect.

— În cîteva zile, trebuie să plec într-o nouă călătorie lungă, comentă Coswold.

—Trebuie să te duci departe?

El dădu din cap.

— Pînă în Highlands.

Ea suspină.

—Te duci la abaţia Arbane?

— Mai întîi trebuie să mă întîlnesc cu regele John, pentru a-i răspunde la întrebări, în legătură cu Sf.Biel. Din fericire, acum se află în nord, aşa că după ce mă întîlnesc cu el, îmi voi continua drumul spre Highlands.

— Spre abaţie. Dădu din cap, ca şi cum ar fi făcut o declaraţie.

— Am altă destinație în minte, dar cînd termin acolo, mă voi îndrepta spre abație. Voi sosi chiar la timp, pentru nuntă.

Isla trase adînc aer în piept, pentru a-și face curaj.

— Știu că s-ar putea să greșesc dacă te întreb, dar există oare șansa de a merge și eu cu tine? Mi-ar face placere să o văd pe prințesă măritîndu-se. Sînt sigură că va fi o ceremonie grandioasă.

Acum ea îl mințea. Nu era interesată să vadă nunta lady-ei Gabrielle. Percy va fi acolo și ea voia să-l vadă. Coswold fu gata să-i refuze cererea, apoi își schimbă hotărîrea. Nepoata lui s-ar putea să-i fie de ajutor.

Ea își plecă capul descurajată, acceptînd refuzul lui înainte de a-l pronunța.

— Da, poți să vii.

Capul i se ridică brusc. Ametită de bucurie, din ochi îi țîșniră lacrimi. În curînd își va vedea dragostea vieții ei și poate că va găsi o cale să-l facă să o iubească. Totul era posibil. Și Isla va face totul, pentru a se mărita cu baronul Percy.

Totul.

5

Erau gata să-l îngroape pe fratele lui MacHugh în mijlocul cîmpului de bătălie şi pentru a se amuza, hotărîseră să-l îngroape de viu.

Cîmpul ales pentru execuţie se numea Finney's Flat, teren sfînt pentru clanul MacKenna. Clanul numea acum cîmpul acela Glen MacKenna, pentru că o mulţime dintre soldaţii lor cei mai buni fuseseră măcelăriţi acolo. Cînd ultima bătălie s-a încheiat, terenul era negru de la sîngele clanului MacKenna.

Lordul Colm MacHugh a fost răspunzător de acest carnagiu. Atotputernica capetenie şi ferocii lui luptători s-au revărsat de pe munte, ca dintr-un cazan de ulei clocotit, furia lor fierbinte distrugînd totul în cale. Cu săbiile strălucitoare ridicate, strigătul lor de luptă făcea să vibreze stîncile oştilor. Pentru soldaţii lui MacKenna, care aşteaptau jos să înceapă bătălia, fusese o privelişte terifiantă.

Dintre toţi, vederea lui MacHugh era cea care-ţi îngheţa sîngele în vine. Pînă în ziua aceea, unii dintre soldaţii MacKenna refuzaseră să creadă că lordul există cu adevărat, pentru că poveştile despre cruzimea lui în luptă, loviturile lui vitejeşti şi puterea herculeană nu puteau să fie

reale... doar dacă nu, aşa cum bănuiau unele zvonuri şoptite, Mac Hugh era mai mult fiară decît om.

Cei ce îl zăriseră vreodată jurau că e jumătate leu, jumătate om; cu faţa dăltuită în piatră, părul auriu asemănător la culoare cu coama unui leu şi ferocitatea în luptă ca a unei fiare. Invizibil o secundă, în următoarea ataca pe neaşteptate, spintecînd metodic prada, membru cu membru.

Sau, aşa se spunea.

Luptătorii mai luminaţi luau în rîs descrierea aceasta fantezistă. Mac Hugh nu e decît o umbră cu puteri supranaturale, argumentau ei. Dispărea după voia lui, dar cînd umbra se apropia, un biet suflet putea evita pericolul morţii, doar căzînd în genunchi şi implorînd îndurare. MacHugh era invincibil, imposibil să fie prins sau capturat. Singurul avertisment ce îi anunţa sosirea era muzica ce ajungea înainte lui. Muzica umbrei. Strigătul lui de luptă se combina într-o armonie perfectă cu şuieratul lamei, cînd sabia lui spintecă aerul. Cînd un soldat auzea acest sunet, era deja mort.

Lordul Owen MacKenna ştia însă foarte bine că Colm MacHugh era făcut din carne şi oase. Anul trecut, de două ori, MacKenna se aflase în aceeaşi sală mare cu el şi cu alţi douăzeci de lorzi. Se adunaseră pentru o întrunire, la cererea regelui Scoţiei. Marele MacHugh nu-i vorbise niciodată personal, dar MacKenna simţea foarte bine cît de usturătoare erau cuvintele lui. Cînd erau aduse în discuţie problemele ce afectau pămînturile lor învecinate, regele şi ceilalţi lorzi se întorceau în direcţia lui MacHugh, ca şi cum pămîntul şi puterea lui erau de mai mare importanţă decît ale lui MacKenna. Şi întotdeauna în dispută se afla Finney's Flat. Cîmpul acesta se învecina cu ambele

proprietăți, atît a lui MacHugh cît și a lui MacKenna. Terenul era fertil, fără nici o stîncă vizibilă, perfect pentru ca oile să poată paște și poate pentru a fi semănat cu orz, dar nici unul dintre clanuri nu-l putea pretinde. Îi aparținea lui John, regele Angliei, cedat lui cu ani în urmă de către regele Scoției, ca gest de reconciliere. De fiecare dată, MacKenna încerca să ia o țîșie din teren, astfel încît MacHugh se vedea împins din ce în ce mai departe.

O, cît îl disprețuia MacKenna pe omul acesta! Cu fiecare respirație, ura lui creștea amenințînd să-l consume în totalitate. Nu trecea zi, fără cel puțin un gînd întunecat despre lord și, ce era cel mai supărător pentru Owen, era certitudinea că MacHugh nu pierdea nici un minut gîndindu-se la vreun MacKenna. Nu erau suficient de importanți, nici măcar pentru a fi urîți.

Owen își recunoștea păcatul geloziei. Invidia îl mînca de viu și se simțea neputincios, pentru a face ceva în legătură cu asta. Visa să-l distrugă pe MacHugh și chiar dacă nu îndrăznea să-și mărturisească confesorului său păcatul, și-ar fi vîndut cu bucurie sufletul diavolului, pentru a obține ce dorea.

Lista lui de dorințe era lungă. Voia puterea lui MacHugh. Îi voia pe aliații lui: clanurile Buchanan, Maitland și Sinclair. Îi voia vigoarea și disciplina. Voia frica pe care o stîrnea lordul în dușmanii lui; voia loialitatea pe care o cerea de la prietenii lui. Îi voia pămînturile și tot ce stăpînea MacHugh. Dar cel mai mult dintre toate, Owen voia cu înfocare răzbunarea.

Astăzi era ziua în care în sfîrșit va scăpa de gelozie. Astăzi era ziua în care se va face dreptate.

Şi ce zi minunată pentru o execuţie... Sau mai multe execuţii, dacă totul se desfăşura cu bine şi era ucis un număr cît mai mare din clanul MacHugh. Păcat că nu putea să privească, dar a trebuit să se despartă de executanţi, astfel încît, cînd va fi acuzat de crimă, să poată protesta, invocînd nevinovăţia şi avînd ca martori sfinţii de la abaţia Arbane, care-i vor atesta prezenţa acolo.

Owen îşi întocmise cu grijă planul şi alesese soldaţii care trebuiau să supraveghieze îngroparea.

— Sincronizarea, explicase el, este cea mai importantă. Trebuie să aşteptaţi pînă îl veţi vedea pe lordul MacHugh sus pe creasta de deasupra terenului, înainte de a-i îngropa fratele. Va şti cine e, dar nu va putea să vă oprească. Nu aveţi grijă. Săgeţile lui nu pot ajunge la o astfel de distanţă şi bidiviul lui nu poate zbura. În momentul în care va ajunge la fratele îngropat, va fi prea tîrziu şi tu şi oamenii tăi, veţi fi dispărut ascunzîndu-vă. În spatele lizierei copacilor de la vest, va aştepta un contingent de soldaţi. Imediat ce MacHugh se va apropia suficient, îl vor înconjura şi-l vor ataca. Îşi freca mîinile cu veselie maliţioasă cînd adăugă: Dacă totul se desfăşoară cu bine, lordul Colm MacHugh şi fratele lui Liam vor fi amîndoi în pămînt, înainte de căderea nopţii.

Soldatul pe care Owen îl însărcinase cu îngroparea era un om cu umeri laţi, cu cap mare şi îl chema Gordon. Owen îl puse să-i repete dispoziţiile, pentru a se asigura că apreciază pe deplin importanţa sincronizării perfecte.

Luptătorii nu avuseseră necazuri cu capturarea lui Liam MacHugh. Îl prinseră cînd a trecut printr-un crîng des de copaci. L-au bătut crunt şi i-au scos cizmele legîndu-i gleznele

cu o sfoară groasă, după care l-au tîrît legat de calul lui, până la groapa îngustă şi adîncă, pe care o săpaseră mai din vreme.

În timp ce aşteptau nervoşi ca MacHugh să ajungă pe creastă şi Liam să-şi recapete cunoştinţa, pentru a realiza ce i se întîmplă, şase din cei şapte soldaţi se antrenară într-o discuţie privind îngroparea.

Discuţia se transformă în ceartă. Trei soldaţi voiau ca fratele lui MacHugh să fie îngropat cu capul în jos şi picioarele să-i rămînă deasupra pămîntului. Cînd labele vor înceta să se mai agite, vor şti în mod cert că a murit. Ceilalţi trei soldaţi erau de părere să fie băgat în groapă cu picioarele în jos. Voiau să-l audă ţipînd şi implorînd îndurare, pînă ce ultima lopată de pămînt îi era aruncată pe cap.

— Dar s-ar putea să nu se trezească pînă atunci, argumentă un soldat. Sînt de părere să-l băgăm în groapă cu capul în jos.

— N-a scos nici măcar un scîncet cînd l-am bătut. De ce crezi că ar începe să ţipe tocmai acum? întrebă altul.

— Priviţi ceaţa care se apropie. Aproape a acoperit terenul şi urcă în sus pe cizmele noastre. Oricum, nu-i veţi putea vedea capul, dacă ceaţa devine mai groasă.

— Dă-i jos gluga şi aruncă-i nişte apă pe faţă să se trezească, sugeră altul.

—Va intra cu capul în jos.

— Cu picioarele în jos, strigă un soldat arătînd spre unul dintre oamenii care nu erau de acord cu el.

Gordon ştia că în curînd cearta se va transforma în bătaie. Îşi ţinea ochii aţintiţi pe vîrful crestei şi îi anunţă că el hotărăşte în final.

Liam MacHugh va intra în groapă cu picioarele în jos.

6

Nu era ceva neobişnuit, ca o mireasă să-şi întîlnească mirele pentru prima oară, doar la nuntă, dar Gabrielle spera ca măcar să-l zărească pe acest bărbat înainte. Singura informaţie pe care o avea despre lordul Monroe era că e bătrîn. Totuşi, nimeni nu-i spusese cît de bătrîn era şi nu mai putea de nerăbdare să afle. Ce se întîmpla dacă se dovedea a fi un căpcăun? Sau aşa de bătrîn, încît nu putea să stea drept? Sau nu avea dinţi şi nu putea mînca decît terci? Ştia că vîrsta şi aspectul nu erau importante pentru ea, dar dacă manierele lui erau oribile? Sau şi mai rău, dacă era crud cu cei din jur? Ar putea să trăiască cu cineva, care se purta rău cu bărbaţii şi femeile care depindeau de el?

Mama ei îi spusese adesea că uneori îşi făcea prea multe griji, dar necunoscutul nu era întotdeauna îngrijorător? Pentru Gabrielle aşa era. O, cît de mult ar fi dorit ca mama ei să fie aici, să o sfătuiască. I-ar fi alungat temerile. Dar mama ei murise acum două ierni. Deşi Gabrielle ştia că a fost binecuvîntată să o aibă alături mulţi ani, erau acum perioade, cînd o durea fizic că nu putea să vorbească cu ea. Astăzi era una din aceste perioade, pentru că Gabrielle era pe cale să se mărite.

Douăzeci de soldați, împreună cu personalul și servitorii, o însoțeau pe Gabrielle și pe tatăl ei spre ținutul Highlands din Scoția. Destinația ei era abația Arbane, unde va avea loc ceremonia ei de nuntă, peste o săptămînă. Tot grupul călătorilor trudiți va fi găzduit în abație.

Urcarea pe munte a procesiunii a fost înceată și dificilă. Cu cît se apropiau de destinație, cu atît devenea Gabrielle mai închisă în ea.

Poteca era îngustă și accidentată, dar după ce trecură de o curbă ascuțită, tatăl ei reuși să vină să călărească alături de ea. Baronul Geoffrey încerca să se gîndească la un mod de a-i ușura îngrijorarea în legătură cu viitorul ei.

Arătă spre valea bogată de jos.

— Ai observat ce verde e totul pe aici, Gabrielle?

— Da, tată, am observat, răspunse ea fără entuziasm.

— Și ai observat ce înviorător e aerul proaspăt din Highlands?

— Da, tată, răspunse ea

Bunul baron era hotărît să ridice moralul fiicei sale.

— Există highlanderi care cred că sîntem suficient de înalți, încît să atingem cerul. Tu ce crezi?

Nu era genul tatălui Gabrieliei să fie atît de entuziasmat. Mama ei fusese o entuziastă, plină de vise, pe care i le transmisese și fiicei. Dar tatăl nu era un visător. Era un conducător de oameni, un apărător și un om teribil de practic.

— Eu cred că greșesc, răspunse ea. Nu sîntem suficient de înalți pentru a atinge cerul. Numai în Sf.Biel ar fi posibil.

— De unde știi asta?

— De la mama, răspunse ea.

—Aaaa! rosti baronul Geoffrey cu un zîmbet melancolic. Şi ce anume ţi-a spus?

— Întotdeauna spunea acelaşi lucru, că atunci cînd stă lîngă statuia Sf.Biel care străjuieşte portul, e mai aproape de rai, decît în orice altă parte de pe pămînt.

Degetele Gabriellei atinseră medalionul de aur, pe care îl purta la gît pe un lanţ. Fusese făcut dintr-o monedă şi purta chipul Sf.Biel. Îl avea de cînd putea să-şi aducă aminte. Mama ei fusese înmormîntată cu unul la fel.

El observă gestul.

— Şi mie îmi lipseşte, rosti el. Dar va rămîne întotdeauna în inimile noastre. Apoi suspinînd: Ai observat ce albastru e cerul? Albastru ca ochii mamei tale.

— Am observat, zise ea. Şi am mai observat, cum ai subliniat tu, iar şi iar, cît de frumoase sînt aceste pămînturi. Oare s-ar putea să ai vreun motiv? îl tachină ea.

—Vreau să apreciezi ceea ce te înconjoară şi să fii mulţumită aici, ca şi de căsătoria ta, Gabrielle.

Era gata să argumenteze. Mulţumirea era lucrul esenţial pe care trebuia să ţi-l doreşti? Oare pasiunea, iubirea şi emoţia erau doar nişte vise? Dar oare era posibil să le ai pe toate? Ar fi dorit să-i pună tatălui ei aceste întrebări, dar nu putea. Tăcu. Şi în timp ce continuau să meargă, hotărî că trebuie să fie mai practică, ca şi tatăl ei. Era o femeie matură, în curînd va deveni soţie. Era timpul să pună deoparte visele copilăreşti.

—Voi încerca să fiu mulţumită, promise ea.

Paşii lor deveniră mai înceţi, din cauza pantei stîncoase. Tatăl ei îi văzu expresia de pe faţă şi tristeţea din ochi.

— Fetiţo, zise el exasperat, nu mergi la înmormintare. E nunta ta. Încearcă să fii mai veselă.

—Voi încerca, promise ea.

O oră mai tîrziu, cînd caravana se opri pentru a lăsa caii să se odihnească şi ei să-şi dezmorţească picioarele, tatăl îi ceru Gabriellei să meargă cu el.

Nu scoaseră nici o vorbă, pînă nu ajunseră sub un pîlc de mesteceni de lîngă un pîrîu liniştit, unde se opriră să se odihnească.

— L-am întîlnit pe lordul Monroe, ca şi pe alţii din familia lui. Va fi bun cu tine.

Ea nu voia să vorbească despre viitorul ei soţ, dar tatăl ei părea hotărît.

— Atunci voi fi şi eu bună cu el, zise ea.

Baronul scuturâ din cap.

— Eşti o fiică cam îndărătnică.

Ea se întoarse cu faţa spre el.

—Tată, de ce ţi-e aşa de greu să vorbeşti cu mi

El oftă.

—Viaţa ta e pe cale să se schimbe, cînd vei deveni soţie. În căsnicie nu veţi fi egali şi trebuie să accepţi asta.

— Mama a fost egală cu tine, nu-i aşa?

El zîmbi.

— Adevărat, dar ea a fost o excepţie.

— Poate că şi eu voi fi o excepţie.

— Cu timpul, probabil că vei fi, fu el de acord. Nu vreau să fii îngrijorată în legătura cu viitorul tău soţ. Am fost asigurat că nu va ridica niciodată mîna asupra ta, pentru că, după cum ştii, există soţi care pot fi cruzi cu soţiile lor. I se distingea dezgustul din voce.

—Tată, eu cred că eşti mai îngrijorat de această căsătorie, decît mine. Te-ai întrebat oare ce aş face eu, dacă soţul meu sau oricare alt bărbat ar ridica mîna la mine?

Oarecum intristat el răspunse:

— Nu, nu m-am întrebat. Penru că ştiu exact ce ai face, deoarece te-am văzut antrenîndu-te. Înainte ca ea să-l poată întrerupe, continuă: Cînd te vei mărita, vor avea loc schimbări. Nu vei mai fi liberă să faci tot ce doreşti. Va trebui să ţii seama de sentimentele şi nevoile soţului tău. Ai fost în multe feluri încrezătoare în tine însăţi, dar acum trebuie să înveţi să te abţii.

—Vrei să spui că trebuie să renunţ la libertatea mea?

El oftă. Fiica lui părea îngrozită de noţiune.

— Într-un fel, dădu el un răspuns echivoc.

— Într-un fel?

— Şi cînd eşti măritată, continuă baronul Geoffrey, vei împărţi patul cu soţul tău şi... Realiză prea tîrziu unde ajunsese conversaţia. Se opri, apoi tuşi pentru a-şi masca stînjeneala. La ce s-a gîndit, cînd a ridicat această problemă? Să vorbească despre patul matrimonial cu fata lui, era ceva imposibil. După un moment de reflexie, hotărî că va ruga pe una din femeile mai bătrîne să-i explice ce i se va întîmpla în noaptea nunţii. Pur şi simplu nu era la înălţimea acestei sarcini.

— Ce spuneai? îl îndemnă ea.

— Sîntem aproape de abaţie acum, se bîlbîi el. Pun pariu că mai avem o oră sau cam atît şi sîntem şi destul de aproape de Finney's Flat, dacă am călări în direcţie opusă.

— E devreme. Mai e destul timp înainte de a se întuneca, aşa că am putea merge să ne uităm la cîmpul ăla.

— Ai uitat că eu trebuie să trec şi pe la lordul Buchanan să-l salut? Făcu un semn spre vest. Cînd vom ajunge la următoarea culme, am să te părăsesc. Va fi întuneric cînd voi ajunge acasă la el. Tu şi ceilalţi vă veţi continua drumul spre abaţie.

— Ar fi posibil ca gărzile mele şi cu mine să ne ducem la cîmpul acela, în timp ce ceilalţi îşi urmează drumul? Sînt sigură că nu ne va lua prea mult timp pentru a-i ajunge din urmă. Sînt foarte curioasă să văd zestrea pe care regele John mi-a dat-o.

El reflectă un minut întreg asupra cererii ei, înainte de a încuviinţa.

— Atîta timp cît îi iei cu tine pe toţi cei patru paznici ai tăi, atîta timp cît iei cu tine arcul şi săgeţile şi atîta timp cît eşti atentă să nu faci greşeli. Şi trebuie să-mi promiţi că nu vei sta prea mult şi că va fi un drum călare fără peripeţii. Numai aşa am să fiu de acord.

Ea îşi reţinu un zîmbet.

— Fără peripeţii, tată?

Văzînd sclipirea din ochii ei, baronul Geoffrey simţi un sentiment de respect şi uimire pentru fiica lui. Cu părul ei negru şi ochii albaştri-violeţi, atît de asemănători cu ai mamei ei, Gabrielle se transformase într-o tînără lady frumoasă şi agreabilă. Pieptul i se umflă de mîndrie, cînd se gîndi la realizările ei. Putea să citească şi să scrie, vorbea patru limbi şi le vorbea bine. Mama ei veghease ca Gabrielle să devină meşteră în îndeletnicirile femeieşti şi bine antrenată în multe probleme practice. Putea să călărească la fel de bine ca un bărbat şi nu se plictisea niciodată

să tragă cu arcul. Pentru a spune adevărul, era mult mai precisă la tragerea la țintă decît el.

— Fără peripeții, tată? repetă întrebarea Gabrielle mirîndu-se cît de distrat era.

El reuși să scape de gînduri.

— Știi ce vreau să spun. Nu o face pe inocenta cu mine. Ai o predilecție pentru necazuri.

Ea protestă.

— Nu-mi pot imagina de ce crezi tu...

El o întrerupse.

— Promite-mi că va fi un drum fără peripeții și că nu va exista nici un necaz. Aș vrea să am cuvîntul tău pentru asta, fetițo.

Ea dădu din cap.

— Promit. Nu va fi nici un necaz și va fi o după-amiază fără peripeții. Nesimțindu-se la largul lui cînd își arăta afecțiunea, baronul Geoffrey o bătu stîngaci pe umăr și apoi se întoarse înapoi la cai. Gabrielle se grăbi să-l ajungă din urmă. Tată, îți faci prea multe griji. Voi fi atentă, așa cum am promis, deci te rog nu mai fi încruntat. Nu se va întîmpla nimic.

Două ore mai tîrziu, ea a trebuit să ucidă un om.

Gabrielle a oprit astfel săvîrşirea unei crime. Dorise puţine emoţii, care să-i abată gîndul de la griji, dar în mod categoric nu voise să fie martoră la ceva atît de terifiant.

Cavalcada începuse chiar plăcut, înviorător. După ce îşi sărutase cu supunere tatăl pe obrajii cu favoriţi şi îi urase o călătorie sigură spre clanul Buchanan, pentru a-i încredinţa de respectul său, ea îşi îndrumă calul, pe Rogue, să meargă la pas şi să nu alerge. Îi permise chiar soldatului Stephen să o ajute să urce în şa. Rogue se cabră anticipînd cavalcada şi simţind că în curînd i se va da voie să zboare ca vîntul.

Sigură că baronul Geoffrey o urmărea cu privirea, Gabrielle se prefăcu că e o fată blîndă şi nu-i permise lui Rogue să pornească în galop, aşa cum era obiceiul calului. Îl forţă să meargă la pas, cît mai lent. Avea sentimentul că tatăl ei ştie exact ce face, aşa că îşi reţinu un zîmbet, cînd se întoarse şi îi făcu cu mîna, pentru ultima oară, înainte de a dispărea din vedere.

Cînd fu liberă să facă ce îi place, Gabrielle slăbi frîul şi îi dădu uşor pinteni lui Rogue. Calul porni în galop mare şi cînd ajunseră în vîrful celei mai apropiate coline, Gabrielle avu sentimentul că zbura. Rise de bucuria pură pe care o

simţea în acel moment. Poverile care o trăgeau în jos începură să dispară.

Ca de obicei, Stephen mergea înainte. Christien şi Lucien o flancau de ambele părţi, iar Faust, cel mai tînăr, călărea ultimul, pentru a-i apăra spatele. Cei patru soldaţi ar fi putut fi fraţi, aşa de mult semănau, cu părul lor blond deschis, ochii albaştri şi pielea foarte bronzată de intemperii. De asemenea, erau îmbrăcaţi la fel, cu uniforma de soldaţi în întregime neagră şi un mic ecuson al casei regale din Sf.Biel, ce abia se observa, exact deasupra i imii.

Personalităţile lor însă erau diferite. Poate din cauză că era cel mai matur şi comandant peste ceilalţi trei, Stephen era cel mai serios şi arareori zîmbea. Christien spunea adesea tot ce-i trecea prin cap şi era mai irascibil; Lucien avea un minunat simţ al umorului, iar Faust era cel mai tăcut.

Toţi vorbeau limba lor natală. Ca şi Gabrielle, puteau înţelege şi vorbi celtica, deşi preferau să nu o folosească.

Gabrielle era conştientă ce norocoasă era că beneficia de credinţa acestor patru bărbaţi. Erau protectorii ei de cînd se ştia. O apăraseră cînd natura ei aventuroasă o băga în tot felul de situaţii precare şi îi păstrau secretele — chiar şi faţă de tatăl ei, atunci cînd ea nu voia să ştie totul despre escapadele întreprinse. Siguranţa ei fusese întotdeauna obiectivul lor principal, dar aprecia şi felul cum îi apărau secretele. În numeroase ocazii o salvaseră de la pericol, chiar cu riscul propriilor lor vieţi.

Cum a fost luna trecută, cînd Faust a sărit în apărarea ei, în piaţa satului. Îşi croia drum printre tarabe, cînd doi indivizi beţi începură să o urmărească, zîmbetele lor maliţioase divulgîndu-le intenţiile lascive. În minutul în care se

îndreptară în direcţia ei, Faust i se aşeză în faţă şi îi culcă la pămînt pe cei doi, înainte ca aceştia să-şi dea seama ce li se întîmplă.

De asemenea, îşi amintea un incident ce se petrecuse anul trecut. Se îndrepta spre grajdurile tatălui ei, pentru a-l vedea pe mînzul ce tocmai se născuse. Exact cînd dădea colţul grajdului, piedica căruţei încărcată cu grîu din vîrful dealului cedă, eliberînd furgonul să o pornească la vale cu o viteză înspăimîntătoare. De abia reuşise să se întoarcă pentru a-l vedea venind, cînd Christien o apucă de umeri şi o aruncă de pe drum, primind impactul roţii pe piciorul lui. Glezna îi fusese atît de rău rănită şi umflată încît n-a putut să meargă săptămîni întregi.

Se făcu mică de frică la gîndul necazurilor cauzate acestor gărzi credincioase, dar apoi zîmbi gîndindu-se la alte ocazii, în care fuseseră prezenţi pentru a avea grijă de ea. Cînd era fetiţă, au existat nopţi în care Stephen o supraveghea, pentru a nu se strecura afară din cameră şi a se duce în curte să-i asculte pe muzicanţi. De asemenea, îşi amintea după-amiaza aceea în care, în ciuda atenţionării tatălui, ea şi prietena ei Elizabeth s-au urcat într-o salcie de lîngă rîu şi au căzut în apele mocirloase. Lucien le-a dus repede la bucătărie, pentru a fi spălate şi a li se da îmbrăcăminte curată, înainte ca baronul Geoffrey să afle. Şi nu va putea să uite niciodată, cînd avea nouă ani şi o ceată de pribegi zdrenţăroşi şi-au făcut tabăra pe pajiştea din apropierea castelului tatălui i. Fusese făcută atentă să stea departe de ei, dar considera indignată că toţi vizitatorii erau oaspeţi şi trebuia trataţi ca atare. Bucătarul tocmai copsese tarte cu fructe pentru cină, aşa că Gabrielle aşteptă pînă ce fură puse

pe fereastra deschisă pentru a se răci, după care şi le puse în poală. Era fericită că-i vedea pe oaspeţi cum înfulecă tratăţia cu mare poftă, îşi prelungi vizita şi era chiar gata să accepte invitaţia de a călări cu ei o vreme, dacă nu s-ar fi întors şi nu i-ar fi văzut pe Christien şi pe Lucien stînd la zece paşi în spatele ei, cu braţele încrucişate şi feţele încruntate. În aceeaşi seară, cînd camerista o întrebă ce e cu petele neobişnuite de pe fusta ei, gărzile ei nu i-au dezvăluit aventura, dar mai tîrziu cînd au rămas singuri cu ea, i-au atras atenţia asupra căilor nemiloase ale vieţii.

Christien şi Faust erau cei mai noi membri ai gărzii, dar Stephen şi Lucien fuseseră cu ea de cînd putea să-şi aducă aminte. În toate situaţiile importante, ca şi în cele neînsemnate din viaţa ei, unul sau mai mulţi erau alături de ea. Chiar şi în momentele cele mai deprimante, ei au fost acolo. Cînd starea mamei ei s-a înrăutăţit şi Gabrielle a fost din nou convocată la patul ei, a ştiut în străfundul inimii că s-ar putea să fie ultima ei vizită. Timp de două zile lungi şi triste, ea şi tatăl ei au rămas lîngă femeia în agonie, ţinînd-o de mînă şi mîngîind-o pe frunte. În tot acest timp, o mulţime de servitori şi de medici veneau şi plecau, dar dincolo de uşa camerei, în fiecare clipă din cele două zile, cele patru garzi de corp ale Gabriellei au stat de paza. Nici unul nu şi-a părăsit postul.

Acum, călărind împreună cu ei spre Finney's Flat şi gîndindu-se la tot ce au făcut pentru ea, Gabrielle înălţă o rugăciune de mulţumire pentru aceşti prieteni dragi.

Stephen îi distră atenţia de la gînduri, cînd coti spre est. Gabrielle îl urmă. După ce caii alergară o bună bucată de drum, ea încetini pasul. Peisajul accidentat care o înconju-

ra era stîncos şi acoperit cu o pătură de un verde orbitor. Existau petele unor buruieni de un purpuriu strălucitor, ale studeniţei albe şi ale şerperiţei, ce coborau pe coasta dealurilor. Tatăl ei îi spusese că toată Scoţia e minunată, dar privind vastul peisaj Gabrielle reflectă că Highlands era într-adevăr uluitor.

Cu cît urcau mai sus, cu atît aerul devenea mai rece. Mireasma pinului era puternică şi vîntul rece se simţea minunat pe faţă.

Urcară aproape două ore, cînd deodată se treziră în vîrful unui platou. Stephen cercetase deja terenul şi îi explică Gabrielei că nu era decît un singur drum, pentru a ajunge la destinaţie.

— Pentru că venim din sud, calea directă ar fi drept înainte, dar după cum vezi, locul e plin de copaci şi va fi greu să mînăm caii printre ei. Totuşi, s-ar putea să reuşim.

— Şi dacă nu reuşim? întrebă Christien.

— Atunci vom merge pe alt drum, răspunse Lucien.

— Finney's Flat e de partea cealaltă a copacilor? întrebă

— Da, prinţesă.

Îşi făcu umbră ochilor cu mîna şi privi spre est, apoi spre vest. Copacii păreau că se întind cît vedeai cu ochii. Platoul era masiv.

— Cît de adîncă e pădurea? mai întrebă ea.

— N-am încercat să o traversez pe toată, rosti Stephen. Îşi aruncă privirea spre cer pentru a observa poziţia soarelui şi apoi adăugă: Avem destulă lumină de zi pentru a afla.

— Dacă copacii aceştia deşi te îngrijorează, n-am putea să abordam Finney's Flat din spre est, sau din spre vest? N-ar fi mai rapid? puse Lucien întrebarea.

—Tatăl prinţesei Gabrielle ne-a spus că şi în partea de est a cîmpiei sînt păduri, răspunse Christien. Iar dincolo de ele se află Loch Kaenich. Există pădure deasă şi pe latura vestică a lui Finney's Flat, iar după pădure se află domeniul sălbaticului clan Buchanan.

—**Sălbatic?** fu Lucien curios faţă de felul cum îi spusese Christien clanului.

— Aşa le spune baronul Geoffrey şi, din unele poveşti pe care ni le-a relatat, nu cred că a exagerat.

— Şi, după cîte înţeleg eu, nici unul dintre clanuri nu permite încălcarea proprietăţilor lor, interveni Faust.

Gabrielle se încruntă întorcîndu-se pentru a-şi privi însoţitorul atît de puţin vorbăreţ.

— Faust, ne aflăm pe pămînturile MacKenna acum, şi imeni n-a încercat să ne oprească.

— Nu, prinţesă, răspunse el. Nu ne aflăm pe pămînturile MacKenna. Adevărat că proprietăţile lor se învecinează cu Finney's Flat la sud, dar noi ne aflăm pe vîrful din spre sud-est şi această mică bucată de pamînt e proprietatea lordului Monroe, viitorul tău soţ. Iată de ce am fost lăsaţi în pace.

Ea scrută încet orizontul. Terenul i se părea complet pustiu. De cînd începuseră lunga călătorie prin Highlands, nu văzuse un suflet. Oare oamenii care trăiau în această vastă sălbăticie se ascundeau, pentru a nu se întîlni cu străinii, sau pur şi simplu erau puţini şi la mare depărtare unii de alţii?

— Stephen, ce ar fi să încercăm să o tăiem spre est şi să ne apropiem de Finney's

Flat din spre nord? întrebă ea.

— Prinţesă, vezi muntele de la nord de noi? Lordul Buchanan i-a spus tatălui tău că la poalele muntelui e o comişă calcaroasă, o stîncă lată ce atîrnă peste Finney's Flat...

—Tatăl tău, baronul, ne-a spus că poteca ce coboară de pe comişa aceea e singurul drum ce ne poate duce la poale, dar e puternic păzit. Dacă te aperi de soare, poţi să o vezi, explică Lucien.

— Muntele, de la poale pînă sus, e stăpînit de clanul MacHugh, şi ei nu-i suportă pe cei care le încalcă proprietăţile, comentă Faust.

— Nu-i suportă pe cei care le încalcă proprietăţile? zîmbi ea în timp ce repeta cuvintele lui.

— Sînt...iuţi la mînie, afirmă Christien. Şi reacţionează rapid.

— Nu putem să-ţi permitem să mergi acolo, Stephen.

— Lordul MacHugh e un om periculos, zise Faust.

— Da, am auzit că clanul MacHugh e aprig, iar conducătorul lor un sălbatic, interveni Christien.

Ea scutură din cap.

— Eu nu m-aş grăbi aşa de tare să judec un om, doar pentru că cineva l-a vorbit de rău.

— Atunci care ţi-e dorinţa, prinţesă? întrebă Stephen. Cum ai vrea să procedăm?

—Vom merge pe jos prin pădurea ce se află chiar în faţa noastă, rosti ea. E ruta cea mai rapidă, nu-i aşa? Şi va fi bine să ne dezmorţim picioarele.

Stehpen plecă capul.

— Cum doreşti, prinţesă. Aş sugera să intrăm călare în pădure şi să avansăm cît de mult putem, aşa încît să ne putem ascunde caii, de curioşii care s-ar putea să treacă pe aici. Faust, tu vei rămîne la cai, în timp ce noi ne vom vedea de drum.

Şi chiar aşa s-a întîmplat. Au putut să călărească o bună bucată prin pădure, deoarece au găsit locuri pe unde te puteai strecura printre tufişurile spinoase. De două ori au trebuit să se întoarcă pentru a căuta altă cale, dar după traversarea unui pîrîu îngust, au putut să meargă mai repede. Cînd au ajuns la ultimul pîlc de copaci, au descălecat. Dînd frîiele calului ei lui Faust, Gabrielle îl urmă pe Stephen, care despărţea tufişurile în faţa ei.

Numai cu cîţiva metri mai departe, în pădure exista un loc fără copaci. Deodată

Stephen se opri şi întinse braţul pentru a-i bloca Gabriellei înaintarea. Rămase lîngă el, străduindu-se să audă vreun zgomot. În timp ce aştepta, îşi aranjă în tăcere pe umăr cureaua tolbei cu săgeţi şi ridică arcul cu mîna stîngă pregătindu-l. Cîteva secunde mai tîrziu auzi un hohot aspru de rîs, urmat de o înjurătură zdravănă.

Rămase perfect liniştită. Auzi oameni vorbind, dar vocile le erau înfundate şi era imposibil să înţeleagă ce vorbeau.

Ridicînd mîna spre gîrzile ei, pentru a-i opri să protesteze, se tîrî încet mai departe. Era bine ascunsă de

copaci, dar cînd se întoarse uşor spre stînga, vederea terenului plat din faţă nu-i fu împiedicată de nimic. Astfel observă şapte bărbaţi, toţi îmbrăcaţi în rase de călugări şi cu glugile cafenii trase pe cap.

Pentru o clipă crezu că se aflau acolo împreună cu un altul, pentru a se ruga pentru sufletul lui înainte de a-l îngropa. Erau înghesuiţi unul în altul, aproape de ceea ce părea să fie o groapă. Lîngă aceasta se afla o grămadă proaspătă de pămînt. Cînd adevăratele lor intenţii deveniră clare, aproape i se tăie răsuflarea. Al optulea bărbat, cel întins la pămînt, nu era îmbrăcat ca un călugăr, ci înfăşurat într-un pled. Mîinile şi picioarele îi erau legate şi era plin de sînge.

Gabrielle se mai apropie puţin. Simţi mîna lui Stephen pe umărul ei, dar scutură din cap şi continuă să avanseze. Încă apărată de copaci, privi şi ascultă discuţia din faţa ei.

Oamenii se certau în legătură felul cum să-l arunce pe omul legat în groapă. Trei voiau să-l bage cu capul în jos. Ceilalţi protestau vehement, vrînd să-l bage cu picioarele în jos. Unul care tăcuse pînă atunci, cel mai probabil conducătorul lor, luă hotărîrea finală.

Toţi erau de acord cu un lucru: voiau ca prizonierul lor să se trezească, astfel încît să-şi dea seama ce intenţionau ei să-i facă.

Gabriellei aproape i se făcu rău, îngrozită de frînturile de conversaţie pe care i le aducea vîntul. De ce păcat era vinovat captivul? Care era greşeala făcută? Hotărî că nu conta ce a făcut, deoarece nici o crimă, nici o situatie cît de îngrozitoare ar fi fost, nu merita o astfel de pedeapsă sadică. Era ceva inuman.

În timp ce asculta cearta ce se înteţea, descoperi adevărul. Singurul păcat de care era vinovat captivul, era unul de rudenie. Era fratele lordului Colm MacHugh.

În final, conducătorul vorbi:

— Hamish, ţine-ţi ochii aţintiţi pe comişa aia. Nu putem să-l băgăm pe Liam MacHugh în pământ, pînă nu-l vedem pe fratele lui acolo.

— Nu sînt surd, Gordon. Mi- i mai spus o dată ce să fac şi aşa am să fac. Îmi ţin ochii lipiţi de ridicătura aia. Încă aş mai vrea să ştiu, ce se presupune că va trebui să facem, dacă lordul MacHugh nu vine să-şi salveze fratele.

— În mod sigur va veni, răspunse unul din ei. Şi cînd se va îndrepta spre noi, va vedea ce se întîmplă, dar indiferent cît de repede va călări, nu va ajunge aici la timp. Fratele lui va fi de mult mort şi noi vom fi de mult plecaţi înapoi spre hotarul nostru.

— Şi cum va putea să-şi dea seama că e fratele lui, cel care va fi băgat în pământ? întrebă altul.

Gordon răspunse:

— Pînă acum, a ajuns la el vestea că fratele lui e în mare necaz. Nu va putea să-i vadă faţa de la această distanţă, dar va recunoaşte pledul.

— Şi dacă nu va recunoaşte pledul, de la o astfel de distanţă? întrea Hamish.

— Ne va vedea pe noi îngrămădindu-l pe Liam în groapă şi acoperindu-l. Îşi va da seama.

— Dacă nu-i poate vedea faţa, nu va putea să ni le vadă nici pe ale noastre. De ce a trebuit să îmbrăcăm rasele astea? Mă zgîrie pe piele. Parcă nişe gîndaci se tîrăsc pe mine. Şi miros ca lăturile pentru porci.

— Încetează să te mai plîngi, Kenneth, porunci Gordon. Am înbrăcat rasele pe care le-am furat, deoarece nu vrem să riscm ca MacHugh să ne vadă feţele.

— Dacă va afla vreodată că noi am făcut asta... Hamish se înfioră vizibil. Va face ceva mai rău decît să ne îngroape de vii.

Se auzi un mormăit de aprobare.

— Poate că ar trebui să-l lăsăm aici şi să plecăm, zise Kenneth. Era nervos, în timp ce se depărta de groapă.

— Nu vorbi prostii, rosti Gordon. Lordul MacHugh nu va reuşi niciodată să afle cine sîntem. De ce crezi tu că am fost aduşi de la cîmpie? adăugă el repede înainte să se mai plîngă cineva. Şi plătiţi aşa de bine. Vrei să renunţi?

— Nu, dar... începu Hamish.

— Destulă vorbărie, se repezi Gordon. Apoi se întoarse spre soldatul care stătea lîngă luptătorul inconştient şi-i porunci: Dă-i un picior, Roger. Vezi dacă se mişcă. Vreau să fie treaz, cînd va fi aruncat în groapă.

Roger execută ordinul, izbindu-l imediat cu piciorul î coastă. Liam nu se mişcă.

— Eu nu cred că se va trezi, zise Kenneth. Am impresi că e deja mort.

— Nu trebuia să-l baţi aşa de crunt, Gordon, bombăni Hamish.

— Am făcut cu rîndul, îi aminti Roger.

— N-am făcut decît ce ni s-a spus să facem, interveni altul.

Gordon dădu din cap.

— Asta e adevărat. Nu am făcut decît să executăm ordinele, ca nişte soldaţi buni ce sîntem.

Kenneth îşi dădu gluga rasei pe spate, scărpinîndu-se la ureche.

— Mai spune-mi o dată. Ce a făcut acest Liam MacHugh?

—V-am spus deja de zece ori, strigă Gordon dîndu-i lui Kenneth o lovitură puternică şi aproape aruncîndu-l în groapă.

Soldatul se opinti, pentru a-şi recăpăta echilibrul.

— Mai spune-ne o dată, zise el.

— L-am prins pe Liam şi îl vom ucide, pentru a-l atrage pe fratele lui să coboare de pe munte, aşa încît soldaţii ascunşi în padurea de la est să-l ia prin surprindere şi să-l prindă.

Kenneth îşi scărpină din nou urechea, parcă ar fi vrut să înlăture o plosniţă sîcîitoare.

— Şi ce vor face cu el, cînd îl vor prinde?

Gordon dădu din cap.

— Îl vor ucide, măi prostănacule, şi-l vor îngropa lângă fratele lui.

Kenneth nu fu ofensat de felul cum i se spusese.

— Dar soldaţii din ce clan provin? Ştii, cei care stau ascunşi acolo. Îşi flutură mîna spre est, privind cu ochii pe jumătate închişi, pentru a vedea dacă nu ar putea să zărească vreunul.

— Ce-ţi pasă ţie cărui clan îi aparţin, răspunse el. Cu cît ştii mai puţin, cu atît mai bine pentru tine.

— Ia uitaţi-vă! Pare că Liam se trezeşte, anunţă alt soldat dîndu-i captivului un picior.

Roger chicoti încîntat.

— Buuun! Va şti ce i se întîmplă, cînd îl vom băga în groapă. Nu mai ai ceva apă, să i-o aruncăm pe faţă, Manus? Fă-l să se trezească bine.

Înainte de a primi un răspuns, Kenneth interveni:

— Nu se va trezi niciodată. M-am uitat bine la figura lui, ochii nu i s-au deschis nici măcar o dată. E ca şi mort.

— Dar poate că, aşa cum a spus Gordon, dacă îi vom arunca nişte apă pe faţă...sugeră alt soldat.

— Am terminat toată apa pe care o aveam, răspunse Manus. Am putea să-l scuipăm noi în faţă.

Oamenii găsiră că e o idee bună şi începură să rîdă. Gabrielle auzi ultimile două nume pe care le rostiseră privindu-se unul pe altul şi distrîndu-se, parcă erau la o petrecere. Fergus şi Cuthbert. Ştia că e important să-şi amintească toate cele şapte nume, pentru ziua cînd va veni răsplata.

Hohotele de rîs ale lui Hamish încetară, cînd se întîmplă să privească în sus şi-l zări pe lordul MacHugh.

— Uite-l! Uite-l! zbieră el, în timp ce se chi
tragă gluga pe cap. MacHugh!

Toţi, inclusiv Gabrielle, priviră spre cornişă. O siluetă de luptător călare se unduia ca o pată în razele aurii ale soarelui.

—Avem destul timp, rosti Kenneth. MacHugh nu poate să zboare pînă aici.

— Ia uitaţi-vă cîţi oamenii îl urmează! Am numărat deja douăzeci, strigă Manus cu vocea tremurînd de frică.

Gordon sări în picioare. Avea impresia că a auzit un zgomot în spatele lui. Se răsuci, cu mîna pe mînerul sabiei.

Cînd nu văzu nimic amenințător, se întoarse să privească spre est, apoi spre vest. Nimic.

— Am pierdut destul timp, hotărî el. Aruncați-l în groapă. Trebuie să-l acoperim cu pământ și să plecăm.

Roger și Cuthbert se îndreptară grabiți spre Liam și îl ridicară în picioare. Capul captivului căzu pe piept. Fergus îl apucă de păr și îl trase înapoi.

— Are ochii tot închiși, zise el în mod clar dezamăgit.

— Nu-și va deschide ochii niciodată, replică Kenneth.

Îl tîrau pe Liam spre groapă, cînd un bubuit departat le atrase atenția. Toți șapte la unison se întoarseră, în timp ce luptători călări treceau printre copacii din capătul cel mai îndepărtat al văii. Caii lor tropăiau din ce în ce mai puternic, pe măsură ce distanța se micșora. Încă destul de departe, erau ca niște puncte pe orizont.

— Poate fi clanul Buchanan, strigă Manus. Nu pot să-i văd prea bine, însă bănuiesc că ei sînt.

— Ne vor ucide! Ne vor ucide pe toți! țipă Hamish. Se rotea în cerc ca un șoarece de pădure, încercînd să hotărască în ce direcție să o ia. Unde putem să ne ascundem? Unde?

Cuthbert și Manus dădură drumul trupului moale al lui Liam. Urgența răzbătea din vocea lui Gordon cînd porunci:

— Ridicați-l! Repede, fire-ați ai naibii! Ridicați-l! Cînd l-am luat de pe cal, a deschis ochii, așa că m-a văzut. Va trebui să-l ucidem, înainte de a fi băgat în groapă. Nu mai e timp să-l acoperim cu pamînt, ca să se sufoce.

Cuthbert și Manus nu se supuseră ordinului. Nici Roger, nici Kenneth, nici Hamish nici Fergus, pentru că toți fugiseră deja să se ascundă.

Gordon scoase sabia. În aceeaşi clipă, Gabrielle scoase o săgeată şi o puse în arc, ca prevedere.

Luptătorii clanului Buchanan erau încă prea departe pentru ca săgeţile lor să-i ajungă pe cei şapte oameni şi deşi luptătorii clanului MacHugh coborau în goană muntele, erau totuşi prea departe pentru a-l salva pe unul dintr-ai lor.

Deodată, se observă altă mişcare. Soldaţii, care intenţionaseră să-l prindă pe MacHugh în ambuscadă, ieşiră dintre copaci şi se îndreptară peste cîmpie, spre clanul Buchanan. Era gata să se declanşeze o bătălie la scară mare. Dacă nu se grăbeau, Gabrielle şi gărzile ei se vor trezi în mijlocul luptei.

Gabrielle îşi ţinea ochii aţintiţi pe Gordon, conducătorul cetei de şobolani. Captivul tot nu mişca. Liam era la pamînt, culcat pe o parte şi Gordon continua să privească nervos spre nord. Apoi făcu cîţiva paşi înapoi ezitînd, după care avansă iar. Gabrielle ştia că Gordon nu va putea să fugă şi să-l lase pe Liam viu, deoarece îi văzuse faţa.

— Stephen, şopti ea. Dacă eu ratez....

— Nu vei rata.

— Dar dacă va fi aşa... fii pregătit.

Gordon se hotărî. Întorcîndu-se în direcţia ei, ridică sabia cu intenţia de a-l despica pe Liam în două.

Dar săgeata Gabriellei îl opri. Ţintise corect şi vîrful săgeţii pătrunse prin carne şi printre oase, oprindu-se în inima lui neagră.

Cîteva secunde mai tîrziu, pămîntul păru că se zgîlţîie sub picioarele ei, cînd clanul Buchanan şi duşmanii lor se ciocniră pe cîmpul de bătaie. Zgomotul metalului izbit de metal era asurzitor. Începuse uciderea.

Iadul se îndrepta spre ei. Gabrielle se ruga ca Liam MacHugh să nu fie zdrobit de cai sau de oameni, înainte de a ajunge la el. Binecuvîntaţii Christien şi Faust intervenirâ rapid şi o ajunserâ cu caii. Gabrielle se urcâ pe spinarea lui Rogue şi privi spre cîmpia deschisâ, trâgîndu-şi capa peste cap, în speranţa cà în haosul stîrnit nu o va vedea nimeni.

Stephen o opri. Ştia ce intenţionează sà facà.

— De treaba aceasta ne vom ocupa Christien şi cu mine. Lucien şi Faust te vor duce înapoi, la pîrîul pe care l-am traversat. Grâbeşte-te, prinţesâ. Trebuie sà scapi de aici.

Nu mai pierdu timpul protestînd. Îi dâdu pinteni lui Rogue îndreptîndu-l înapoi prin pâdure. Cîteva clipe mai tîrziu, la pîrîu, o ajunserâ Stephen şi Christien. Gabrielle îi mulţumi lui Dumnezeu, cà nu fuseserâ prinşi în capcana luptelor.

—Trâieşte? Descâlecâ şi se grâbi spre Stephen. Liam MacHugh atîrna de-a curmezişul şeii calului sâu.

— Încâ mai respirâ, râspunse el.

— Atunci sà ne grâbim. Ştiu unde putem gâsi ajutor.

Alt strigăt înfiorător de luptă străbătu aerul, urmat de țipete chinuite.

Clanul MacHugh se alătură luptei. Avansară, formînd o linie de nepătruns. Clanul Buchanan își urma conducătorul și în cîteva minute cele două clanuri îi prinseseră pe dușmani ca într-un clește. Fură neîndurători. Era ochi pentru ochi, și cînd totul se termină cîmpul era acoperit de cadavre.

Apoi începu căutarea frenetică a lui Liam MacHugh. Colm MacHugh sări din șa și alergă spre groapa pe care dușmanii o pregătiseră pentru fratele lui. Simți o uriașă ușurare cînd văzu că groapa e goală. Nu exista decît un singur cadavru, lîngă mormanul de pămînt. Colm nu-l cunoștea. Studia marcajele neobișnuite de pe săgeata care-i străpunsese omului pieptul, cînd lordul Brodick Buchanan i se alătură.

— Cine dracu' e ăsta? întrebă Colm.

Brodick dădu din cap.

— Nu l-am mai văzut niciodată.

Colm smulse săgeata din pieptul mortului.

— E o săgeată Buchanan?

— Nu. Credeam că e de a ta.

— MacKenna e în spatele acestor treburi, zise el.

Brodick dădu iar din cap.

— Cei de pe teren nu erau soldaţii lui, iar asta nu e săgeata lor. Marcajele... N-am văzut niciodată ceva asemănător. Aici nu e nici urmă de MacKenna. Ridică o bucată de sfoară. Era plină de sînge. Cu asta ţi-au legat fratele.

— Eu tot mai cred că, într-un fel, MacKenna a făcut-o, insistă Colm.

— Fără dovezi, nu poţi să-l acuzi, raţionă Brodick.

— Liam n-a putut ajunge departe. Colm scrută pădurea din jur. Vom continua să-l căutăm pînă îl vom găsi, indiferent cine l-a luat.

— Clanul Buchanan e alături de tine, declară Brodick. Indiferent cît timp va fi necesar pentru a răzbuna aceste nelegiuiri.

Cei doi lorzi îşi împărţiră oamenii în grupuri mai mici, pentru a cerceta terenul, dar după ore de căutări, toţi raportară că au străbătut în lung şi-n lat cîmpia şi pădurea, fără nici un folos.

Liam MacHugh se evaporase în aerul rarefiat.

9

Liam MacHugh era într-o situaţie proastă. Cineva îi biciuise spatele şi pielea era sfîşiată în fîşii sîngerînde. Pulpele şi labele picioarelor fuseseră de asemenea bătute şi dintr-o rană adîncă din partea dreaptă a capului picura sînge.

Gabrielle ştia că putea obţine ajutor pentru luptător la abaţia Arbane şi, deşi era grăbită să ajungă acolo, nevoile imediate ale barbatului rănit erau pe primul plan.

Călărira de-a lungul malului pîrîului, pînă fură suficient de departe de cîmpul de bătaie, pentru a se opri. Stephen ridică trupul inert al lui Liam MacHugh de pe cal şi-l depuse pe pămînt lîngă Gabrielle. Ea îi aşeză blînd capul în poală şi apăsă o pînză pe rana de la tîmplă, încercînd să oprească sîngerarea, apoi curăţă repede şi celelalte tăieturi, cît putu mai bine, cu o bucată de pînză ruptă din lenjeria ei şi înmuiată în apă rece. Omul avea nevoie de medicamente pentru a preîntîmpina infecţia şi de o alifie tămăduitoare pentru spate. De asemenea, avea nevoie de cineva, care cu un ac şi aţă, să-i prindă marginile sf'îşiate ale pielii din jurul rănilor. Nu voia să-i coase chiar ea ranile de pe spate, pentru că nu voia să-i mai cauzeze alte dureri.

Cotul pîrîului era ascuns printre pini, la o distanţă suficientă de Finney's Flat. Erau izolaţi şi în siguranţă, spera ea, faţă de intruşi. În timp ce Lucien şi Faust păzeau locul, Stephen şi Christien rămaseră lîngă ea. Exact cînd era gata să-şi cheme gărzile să-l mute, rana de la cap a lui Liam începu să sîngereze din nou.

— Prinţesă, te-ai umplut de sînge pe rochie, remarcă Stephen.

— Nu mă deranjează, replică ea. Dar sînt îngrijorată pentru acest biet om. A pierdut aşa de mult sînge!

— Nu cred că va reuşi să-şi revină, zise Christien. Şi trebuie să fim pregătiţi pentru o astfel de eventualitate. Ce ai vrea să facem cu cadavrul?

Gabrielle nu fu şocată de duritatea lui Christien. Nu era crud. Era un om milos, dar totodată şi cel mai pragmatic dintre cele patru gărzi de corp.

— Dacă moare, înseamnă că aşa vrea Dumnezeu, dar eu voi face tot ce-mi stă în putere pentru a-l ajuta să supravieţuiască.

— Aşa vom face şi noi, o asigură Stephen. Totuşi, Christien a expus o situaţie reală. Acest luptător MacHugh nu te-a văzut?

Zîmbetul ei era blînd.

— Cum ar fi putut? Trebuia mai întîi să deschidă ochii.

— Nu înţelegi ce vrem să spunem, zise Christien. Ai putea să te afli în mare primejdie.

Stephen fu de acord.

— Nu ştim cine sînt aceşti oameni, sau dacă vreunul ne-a văzut. Săgeata ta l-a ucis pe conducătorul oamenilor de la mormînt, dar ceilalţi au plecat. Dacă află cine e vinovat de

moartea lui, s-ar putea să vrea să se răzbune. Nimeni nu trebuie să ştie vreodată că ai fost acolo.

Gabrielle privi în jur feţele sumbre ale gărzilor ei de corp şi realiză că Stephen avea dreptate. Dar nu era preocupată doar de siguranţa ei. Dacă oamenii de la Finney's Flat aflau că ea l-a omorît pe unul de al lor, atunci nu vor veni numai după ea; se vor răzbuna şi pe gărzile ei. Şi nu putea să permită să se întîmple aşa ceva.

— Ce propui să facem? întrebă ea.

— Cînd ne vom apropia de abaţia Arbane, Lucien şi Faust te vor însoţi înăuntru şi te vor escorta pînă în locul unde vei sta, sugeră Stephen.

— Poţi să-ţi foloseşti mantia pentru a ascunde sîngele de pe rochie, zise Christien.

— Şi ce facem cu acest om rănit? întrebă ea.

—Vom găsi o cale să-l băgăm în abaţie. În mod sigur călugării au medicamentele de care are nevoie.

Christien dădu din cap.

— Dacă moare, există posibilitatea ca lordul MacHugh să te învinovăţească pe tine de asta. Ai auzit ce spuneau laşii ăia despre el.

— L-au numit crud, zise ea. Deşi ei erau cei care voiau să îngroape de viu un om inocent. De ce aş crede vreo vorbă spusă de oricare dintre ei? Îi opri înainte ca ei să protesteze. Acest om e acum responsabilitatea noastră, continuă ea. Nu o voi lăsa în seama nimănui. Vom găsi un mod de a-l introduce în abaţie, fără să atragem atenţia. Numai cînd voi fi sigură că e bine îngrijit, voi pleca de lîngă el.

— Dar prinţesă...începu Christien.

— Aceşti călugări sînt oamenii lui Dumnezeu, nu-i aşa? adăugă ea. Pur şi simplu îi voi ruga să păstreze secretul asupra felului cum a reuşit Liam să ajungă la ei. Dacă obţin promisiunea lor, nu vor putea să-şi ia cuvîntul înapoi.

— Mai sînt şi alte implicaţii, zise Stephen. Nu te poţi băga în mijlocul unui război.

Ea ştia că nu vor înceta să încerce să o convingă.

—Vom face un compromis. Odată ce Liam e în siguranţă şi se va avea grijă de el, eu mă voi retrage.

— Şi nu vei spune nimănui ce s-a întîmplat?

— Nu voi spune nimănui.

A fost surprinzător de uşor să pătrundă în abaţie neobservaţi. Nu numai că poarta sudică din zidul curţii ce înconjura clădirile mănăstirii, nu erau încuiată, dar era chiar larg deschisă. Un preot o proptise cu o piatră, pentru a-i fi mai uşor să care înăuntru nişte saci cu grîu, din căruţa de pe drum.

Gabrielle şi gărzile ei îl priveau dintre pomii din spatele abaţiei. Ei îi trecu prin cap că sacii arătau mai grei decît preotul însuşi. Nu numai că era bătrîn, poate cam de patruzeci de ani îşi zise ea, dar nici nu avea cine ştie ce muşchi. Întîi încercă să pună un sac pe un umăr, dar aproape se prăvăli sub greutatea lui, şi sfîrşi prin a înconjura mijlocul sacului cu braţele, lăsîndu-i fundul să se tî ie între picioarele lui.

Mînîndu-şi calul la vedere, îl strigă:

— Părinte, nu ai nevoie de nişte ajutor?

La început fu uimit, apoi dădu viguros din cap.

— Aş fi foarte îndatorat pentru ceva ajutor, strigă el.

Lucien şi Faust deja descălecaseră şi se îndreptau spe căruţă. Lucien observă cum se lupta preotul sub greutatea sacului şi i-l lua din braţe.

— Unde ai vrea să-l duc? întrebă el.

— În stînga, după uşă, e o magazie. Aş aprecia mult dacă l-ai depozita acolo. Scoase o bucată de pînză de la centura rasei şi-şi tamponă sudoarea de pe ceafă. Zîmbind, se uită la Gabrielle. Bine aţi venit, eu sînt părintele Gelroy. Tocmai traversa drumul, cînd observă rănitul pus de-a curmezişul şeii lui Stephen. Ce avem aici? întrebă el. Se grăbi spre Stephen, pentru a se uita mai bine şi fu aşa şocat de felul cum arăta omul, încît îşi făcu grăbit semnul crucii. Ce i s-a întîmplat sărmanului nostru prieten? E viu?

— Este, răspunse Christien.

Stephen descăleca şi-l ridică pe Liam în braţe.

— Omul acesta are nevoie de ajutor, după cum îţi dai seama. Este pe aici vreun vindecător?

— O, sigur că este, chiar mai mulţi, răspunse preotul grăbit. Vino. Urmează-mă.

Lucien şi Faust descărcară repede grîul. Gabrielle descăleca şi îi dădu hăţurile lui Lucien.

Preotul se grăbi spre poarta din faţa lui.

— Omul acesta are un nume?

— Îl cheamă Liam MacHugh, răspunse Gabrielle.

Reacţia părintelui Gelroy fu imediată. Se opri atît de brusc, încît aproape se dezechilibră, după care se întoarse. Expresia lui era de neîncredere, iar culoarea îi dispăruse din obraji.

— Am auzit eu bine, MacHugh? Era atît de uluit, î aproape îşi zbieră întrebarea. Spune-mi că n-am auzit bi nu-i aşa?

— Părinte, te rog, coboară vocea, îi ceru Stephen.

Preotul duse mîna la frunte. Gabrielle observă că tremura

— Dumnezeule! Îl aveţi pe Liam MacHugh, care de abia mai răsuflă. Dacă moare....

Gabrielle făcu un pas înainte.

— Sperăm că nu va muri, cu ajutorul unui tămăduitor, rosti repede.

Părintele Gelroy făcea eforturi să se calmeze.

— Da, da, trebuie să fim cu toţii de ajutor, se bîlbîi el. Uitaţi ce vă spun. Dacă moare, va trebui să îndurăm iadul pe pămînt. Repede. Înăuntru cu el. Camera de lîngă chilia mea e goală. Acolo îl ducem. După ce vă arăt drumul, mă duc în căutarea părintelui Franklin. Cred că e cel mai priceput dintre toţi.

Lucien şi Faust rămaseră la cai, în timp ce Stephen şi Christien ducîndu-l pe Liam, o urmară pe Gabrielle şi pe preot în abaţie. Coridorul pe care i-a călăuzit era întunecos, îngust şi mirosea ca într-o pivniţă umedă. Toate uşile erau din lemn uscat şi crăpat, în rame arcuite. Părintele făcu un semn spre una, cînd treceau pe lîngă ea în grabă:

— Asta e camera mea.

Se opri în faţa următoarei uşi, bătu încet cu degetele, pentru a se asigura că era tot neocupată, apoi apăsă pe clanţă. După care împinse uşa, intră înăuntru şi o ţinu deschisă să intre şi ei.

Camera era mică, cu o ferestruică sus deasupra unei platforme de lemn ce servea drept pat. O pătură de lînă cenuşie acoperea salteaua de paie. Un scaun şi o ladă mică erau singurele piese de mobilier din cameră. Pe ladă se afla un lighean pentru apă şi un ulcior, flancat de două luminări.

— Puneţi-l pe pat. Încet, zise preotul. Lăsaţi-l să doarmă pe o parte, pentru că spatele lui... Dumnezeule mare, bietul

lui spate... Inspirâ adînc şi apoi dâdu drumul încet aerului din piept. Cred că părintele Franklin e la slujba de vecernie. Îi voi spune să aducă cu el medicamentele. Cînd mă întorc, îmi aduc stola şi uleiurile, să-i dau ultima împărtăşanie lui Liam MacHugh.

Gabrielle protestă.

— Dar sacramentul acesta e doar pentru muribunzi.

— Şi poţi să afirmi că nu e pe moarte?

Ea îşi aplecă privirea.

— Nu, nu pot.

—Trebuie să primească sacramentul Ungerii Extreme, ca să poată merge în rai nepătat.

Se întoarse să plece, dar Christien se aşeză în faţa uşii blocîndu-i ieşirea.

— Părinte, ar fi bine ca nimeni să nu ştie cum a ajuns omul acesta aici.

— Atunci în primul rînd trebuie să ştiu eu, dacă vreunul dintre voi are ceva de a face cu aceste răni. E o întrebare prostească, dar trebuie să primesc răspunsul.

— Era în această condiţie cînd am dat peste el, îi confirmă Christien.

— Atunci mă întreb, de ce v-aţi luat o asemenea povară? fu replica preotului. Promit să nu spun nici un cuvînt nimănui, despre fratele lordului MacHugh, dar aş dori să ştiu ce s-a întîmplat.

— O să păstrezi secret şi cine sîntem noi? întrebă Christien. De fapt ar fi mai bine să nu ştii cine sîntem.

Preotul clătină din cap.

— Mi-e teamă că e prea tîrziu pentru asta. În momentul în care am văzut-o pe această frumoasă lady ştiam cine e.

Săptămîni întregi au circulat tot felul de zvonuri că va veni. Se întoarse spre ea şi-i făcu o plecăciune adîncă. E o plăcere să te cunosc, lady Gabrielle. Şi să n-ai grijă, dacă îţi voi fi recomandat pe viitor, îmi voi exprima şi atunci încîntarea, ca şi cum te-aş vedea pentru întîia oară. Secretele tale sînt în siguranţă la mine.

— Mulţumesc, părinte, zise ea dar se îndoia că a auzit-o, pentru că deja se grăbise să iasă din cameră.

— E timpul să pleci, prinţesă, rosti Stephen.

Şi Christien îşi dădu acordul.

— Da, e timpul.

Cele două gărzi arătau îngrijorate şi îi părea rău că trebuia să-i dezamăgească.

— Nu pot să-l părăsesc chiar acum. E prea vulnerabil. Cineva trebuie să vegheze asupra lui, cît timp va fi în starea aceasta de slăbiciune. Înainte de a pleca, trebuie să fiu sigură că e pe mîini bune şi are leacurile necesare.

Nu putea fi convinsă. Argumentul că părintele Franklin e încă un om, în care va trebui să aibă încredere că le va păstra secretele, nu era valabil după părerea ei. Şi părintele Franklin era omul lui Dumnezeu şi nu-şi va călca promisiunile, dacă le vor obţine de la el.

— Cu cît ştiu mai mulţi oameni, cu atît mai mare e şansa de a se descoperi calea spre cel pe care l-ai ucis... începu Stephen.

—Viaţa omului acesta e mai importantă.

— Nu putem fi de acord, prinţesă, rosti Christien, dar îţi vom îndeplini poruncile.

Liam tot nu deschisese ochii şi ici nu scosese vreun sunet, nici măcar un geamăt, cînd părintele Franklin, despre

care Gabrielle trebui să admită că era într-adevăr capabil, îi cusu rănile. Ar fi vrut să renunțe la cusături și să le ardă cu fierul roșu, dar ea nu-i permise. Se părea că nici nu e nevoie, deoarece sîngerarea se oprise în sfîrșit. Și mai era un motiv. Deși se îndoia că luptătorului i-ar păsa de aspectul lui, totuși era un bărbat frumos și o cicatrice de la copci nu era la fel de urîtă, ca o cicatrice provocată de arsură.

Din moment ce fu sigură că nimic nu s-ar mai putea face pentru rănit, Gabrielle consimți în sfîrșit să încredințeze îngrijirea lui celor doi preoți.

Soarele apunea, cînd Gabriele plecă de lîngă Liam.

11

Intrarea Gabriellei pe porţile din faţă ale abaţiei Arbane fu întîmpinată cu mare entuziasm.

Abatele dăduse ordin să fie chemat, în clipa în care va apărea, şi acum se grăbea strîngîndu-şi centura în jurul mijlocului rotund şi strigînd aproape fără suflare după hrană şi băutură.

Cu o plecăciune adîncă, se bîlbîi:

— O astfel de onoare! E o onoare să-ţi ofer umila mea ospitalitate, milady. Da, sîntem foarte, foarte onoraţi.

O apucă de mînă şi o strînse. Şi nu-i dădu drumul, pînă cînd ea nu-şi trase cu forţa mîna dintr-a lui.

Apoi îi făcu abatelui cunoştinţă cu gărzile ei şi rosti:

— Vă mulţumim pentru că ne-aţi oferit camere şi mulţumesc că aţi permis ca nunta mea să aibă loc aici.

— Sîntem cuprinşi de emoţie, că avem această onoare. De cîtva timp, toată lumea face pregătiri pentru sfînta cele-brare şi cînd te gîndeşti că nu mai e decît o săptămînă pînă atunci! Această unire va asigura în mod cert o alianţă pacifică şi de lungă durată între cele două nobile ţări ale noastre. Pocnind din degete, făcu atent un servitor să se grăbească să pregătească tot. Trebuie ca sînteţi înfometaţi şi

însetaţi. Veniţi înăuntru. Am pregătit gustări pentru tine şi ostaşii tăi. Înţeleg că nu pleacă de lîngă tine, cînd eşti departe de casă. Adevărat?

— Adevărat şi sînt încîntată de compania lor.

O tînără frumoasă se grăbi şi-i oferi Gabriellei un buchet de flori. Ea îl luă şi îi mulţumi, zîmbind cînd femeia făcu o reverenţă rapidă şi stîngace.

— Sînt minunate, strigă ea după femeia care pleca în grabă.

— Călătoria a fost plăcută? întrebă abatele.

Gabrielle nu rîse, deşi ar fi vrut, întrebîndu-se ce ar gîndi el dacă i-ar scăpa adevărul despre călătorie. Se aflau în abaţie de cîteva ore, dar abatele nu avea de unde să ştie. Gabrielle şi gărzile ei se întorseseră la cai şi ocoliseră prin pădure, pentru a putea intra în abaţia Arbane prin porţile din faţă. Drumul luase cîteva minute cel mult. Nu-i spuse nimic nici despre Liam MacHugh, rosti doar:

—A fost foarte plăcută, dar aş dori să-mi schimb rochia, înainte de gustări.

Mantia îi ascundea petele de sînge de la Liam. Deoarece vremea era călduroasă, abatele probabil că-şi închipuia că e bolnavă, dacă era îmbrăcată cu haine atît de groase.

— Da, desigur. Părintele Anselm aşteaptă înăuntru să vă arate drumul spre camere. Mă rog să corespundă pre-tenţiilor voastre.

— Sînt sigură că vor fi foarte confortabile.

— Începusem să fim îngrijoraţi, pentru că timpul trecea şi tu nu mai veneai. Vă aşteptăm de cîteva ore.

— Regret că v-am cauzat îngrijorare. Regiunea voastră rurală e atît de frumoasă, că am pierdut noţiunea timpului.

Abatele păru satisfăcut de răspuns. O luă de braţ şi porniră.

— Oaspeţii au sosit de cîteva zile şi s-au aşezat în taberele din afara mănăstirii. Cei mai mulţi sînt din Anglia, aşa cum era de aşteptat, dar unii au venit de şi mai departe, din Franţa şi Spania, toţi aducînd daruri, pentru a marca această minunată ocazie. Grupul din patria familiei tale, Sf.Biel, a adus cel mai frumos dar dintre toate, aşa cred. E o statuie frumoasă a sfîntului-patronul vostru. Ne-au rugat să-l ţinem în sacristia capelei noastre pînă la nunta, pentru siguranţă, şi am certitudinea că lordul Monroe va dori să-l pună într-un loc de onoare şi sfînt, în propria lui capelă. Vei vedea unele din celelalte cadouri la banchet...

Gabrielle zîmbea şi aproba din cap, în timp ce abatele continua să pălăvrăgească despre daruri, vizitatori şi festinuri. Se pare că abaţia nu văzuse niciodată o astfel de celebrare şi era fericită să-i tolereze entuziasmul.

Tocmai intrau în locul de adunare, cînd abatele se opri şi îi făcu semn unui om care trecea pe lîngă ei.

—Trebuie să-l cunoşti pe lordul MacKenna. Şi el e oaspete, dar va pleca curînd. Mylord, îl chemă el, vino să o cunoşti pe lady Gabrielle. A sosit în sfîrşit.

Omul se întoarse şi veni spre ei, cu un zîmbet care părea sincer şi cald. Avea pasul mare şi ţinuta mîndră. Părul negru ondulat era pieptănat pe spate, avea fruntea înaltă şi nu era nici o cicatrice pe trăsăturile lui perfecte. Trebuie că duce o viaţă încîntătoare, hotărî ea.

El îi făcu o plecăciune.

— Am auzit spunîndu-se că eşti o frumuseţe, dar trebuie să afirm că nu s-a exagerat.

— Mulţumesc pentru compliment.

— Probabil ştii că lady Gabrielle se va mărita cu lordul Monroe, zise abatele.

— Sigur că ştiu, răspunse lordul MacKenna. E prietenul meu, i se adresă el Gabriellei, şi voi participa la ceremonie, la invitaţia lui. Va fi o zi mare pentru ambele noastre ţări. Restituirea cîmpului... vreau să spun a lui Finney's Flat... Ţinutului Highlanders va aduce pace între clanuri, pentru că lordul Monroe va veghea să fie folosit cu înţelepciune. Aştept cu nerăbdare ceremonia. Făcu o nouă plecăciune. Pînă atunci... rosti el şi plecă.

Abatale aşteptă să dispară din raza lor de vedere şi zise:

— Lorul MacKenna ne-a surprins cu un frumos gest de amabilitate. Ne-a adus o căruţă plină cu grîu de pe cîmpiile sale. N-a fost niciodată aşa generos şi am fost uimiţi şi încîntaţi. Lordul a devenit un om atent. A, uite-l pe fratele Anselm. O să vă arate drumul.

Cele două camere destinate Gabriellei se aflau în aripa principală a abaţiei. Erau surprinzător de spaţioase şi aveau o uşă de comunicare între ele. Servitoarele erau ocupate cu despachetarea rochiilor necesare festivităţilor ce o aşteptau. Gabrielle îşi ţinu mantia înfăşurtă în jurul ei, pînă rămase singură în cameră. Nu ştia ce să facă în legătură cu sîngele de pe jaboul de culoare crem şi nu putea să găsească nici o explicaţie plauzibilă, de ce se afla acolo. Sfîrşi prin a-şi împături rochia şi a o ascunde pe fundul unuia dintre cufere.

Mai tîrziu seara, după ce cameristele s-au dus la culcare, Faust şi Lucien au condus-o pe Gabrielle la camera lui

Liam, pentru a vedea ce face. Părintele Franklin şi părintele Gelroy erau acolo, implicaţi într-o dispută fierbinte.

— S-a trezit? întrebă ea în şoaptă, pentru a nu-l deranja pe pacient.

Franklin îi zîmbi.

— Nu, nu s-a trezit, dar a mormăit ceva şi am senzaţia plăcută că se va trezi în curînd.

— Sau poate nu, zise Gelroy încruntîndu-se. Nu e î afara pericolului, nu-i aşa

Franklin?

—Trebuie să avem speranţe, Gelroy.

— Dacă moare, Colm MacHugh ne va face bucăţi-bucăţele, cu sau fără împărtăşanie. Pentru el nu va conta. Ar trebui să i se spună că fratele lui e aici. Să sperăm că va veni să-l ia, înainte ca Liam să moară.

—Dacă va muri, se repezi Franklin. Eu nu cred. Dar sînt de acord să i se spună lordului MacHugh că fratele lui e aici. Cred că ar trebui să plecăm în zori.

— Aş fi încîntat să-ţi preiau eu obligaţiile, cînd te vei duce la moşia MacHugh, interveni Gelroy.

— Sînt prea bătrîn şi slab să fac o asemenea călătorie, şopti el.

Gelroy răsuflă cu putere.

— Nu eşti nici prea bătrîn, nici prea slab. Eşti doar fricos, Franklin. Asta eşti.

— Şi ţie nu ţi-e frică?

— Sigur că mi-e frică. De fapt, mi-e mai frică decît ţie, afirmă el cu voce scăzută. Şi sînt şi mai bătrîn cu doi ani decît tine, motiv pentru care trebuie ca tu să te duci şi eu să rămîn. Inima mea nu poate să suporte disperarea lordului

MacHugh. Înainte ca Franklin să protesteze, Gelroy se întoarse spre Gabrielle: Ne ciorovăim pe această temă de peste o oră.

Încruntîndu-se, ea rosti:

— Nu vă înţeleg ezitările. Eu cred că lordul MacHugh va fi deosebit de încîntat să afle că fratele lui trăieşte.

— Poate, acceptă Franklin. Dar, ce se întîmplă dacă Liam moare înainte ca MacHugh să vină să-l ia? Şi asta, după ce Gelroy i-a spus că Liam trăieşte. Atunci ce se va întîmpla?

—Vrei să spui, după ce **tu** i-ai spuns că Liam trăieşte, se repezi Gelroy.

— Eu cred că vă faceţi prea multe griji, zise ea. Şi categoric, trebuie să i se spună acestui Colm MacHugh adevărul. Pînă acum, sigur a înnebunit de-a binelea de nesiguranţă. Dacă cineva pe care-l iubesc ar dispărea, nu ştiu ce aş fi în stare să fac.

Deşi discutaseră problema cu voci scăzute, Gabrielle simţi că trebuie să iasă pe hol, pentru a nu-l deranja pe Liam.

— Nu poate să ne audă, zise Franklin. E cufundat într-un somn adînc.

Gelroy o urmă pe Gabrielle pe hol şi închise uşa în urma lui.

— Îţi promit, milady, că Franklin şi cu mine vom rezolva situaţia. Nu fi îngrijorată. Unul dintre noi va asigura ca Colm MacHugh să fie informat asupra locului unde se află fratele său.

— Gărzile mele m-au rugat să vă întreb dacă nu v-ar plăcea să fiţi ajutaţi, să stea ei cu Liam nopţile următoare. Nu trebuie lăsat singur.

Gelroy fu pe cît de încîntat, pe atît de uşurat de oferta.

— Aş aprecia foarte mult ajutorul lor. Franklin şi cu mine ţi-am promis că nu vom spune nimănui cum a ajuns acest biet suflet aici, şi am hotărît că ar fi şi mai bine dacă nu l-am menţiona deloc pe Liam. S-ar pune o mulţime de întrebări şi s-ar face speculaţii. Îi vom ţine secretă prezenţa, cît mai mult timp posibil. Aşa că vezi tu, nu putem să rugam pe nimeni dintre ceilalţi să stea cu el, pentru că în felul acesta secretul va transpira.

Franklin făcu un pas înainte:

— Gelroy mi-a spus că nu ştie ce i s-a întîmplat lui Li sau cine i-a administrat o asemenea bătaie, dar el şi cu mine îţi promitem că, indiferent cine a fost, nu va mai avea ocazia să-l mai atace, atîta timp cît e oaspetele nostru. Cu ajutorul gărzilor tale, vom asigura să fie în siguranţă.

— Mi-ar plăcea să pot fi de mai mare folos şi să am şi eu grijă de el, dar îmi dau seama...

Lucien o întrerupse:

— Nu se poate, prinţesă.

— Nu se cuvine să stai în camera unui bărbat, indiferent dacă doarme sau nu, rosti Franklin.

Ea nu se împotrivi, pentru că ştia că are dreptate. Întorcîndu-se spre Gelroy, i se adresă:

— Deci unul dintre voi se va duce acasă la MacHugh?

Lui îi căzură umerii.

— Da. Unul dintre noi va merge.

— Înţelegi, milady. Indiferent cine merge, nu se va mai întoarce, afirmă Franklin realist. Gelroy dădu din cap aprobator, cînd Franklin îl bătu pe umăr. O să-mi lipseşti, Gelroy.

— E o călătorie periculoasă? întrebă ea.

— Nu în mod deosebit, răspunse Franklin.

— Vă va lua mult timp să ajungeţi acolo?

— Nu prea mult, răspunse Gelroy.

— Nu ne îngrijorează cum ajungem acolo, milady. Ci cum plecăm de acolo.

Gabrielle era sigură că temerile lor privind clanul MacHugh erau exagerate. Nu puteau fi aşa înspăimîntători cum insinuau preoţii.

—Veţi pleca curînd? îi presă ea.

— Foarte curînd, promise Gelroy.

Ce înţelegea preotul prin foarte curînd era total diferit de ceea ce înţelegea Gabrielle. Îi luă trei zile şi trei nopţi pentru a-şi aduna curajul şi a pleca. În acest timp starea lui Liam se îmbunătăţise suficient, pentru ca Gelroy să devină mai încrezător că va supravieţui, dar preotul era încă neliniştit. Cu toate că ştia că trebuie să ducă informaţia lordului MacHugh, se îndoia totuşi că se va mai întoarce vreodată la abaţia Arbane.

În sfîrşit părintele Gelroy plecă, călare pe un cal de împrumut, dar destinaţia lui nu era proprietatea MacHugh. După ce a reflectat îndelung asupra problemei, a hotărît să se ducă la aliatul credincios al lui MacHugh, lordul Buchanan. Gelroy îşi închipuia că îi va fi mai uşor să vorbească cu Brodick Buchanan, care nu va avea nici o reacţie fizică la informaţia că fratele lordului MacHugh a fost crunt bătut.

Totuşi, cu cît se apropia de domeniul Buchanan, cu atît mai violent devenea tremurul ce-l cuprinsese, pînă cînd îi fu teamă că va cădea de pe cal. Dar lui Dumnezeu i se făcu

milă de el. În timp ce se odihnea sub un stejar uriaş, puţin mai jos de proprietatea Buchanan, zări un cal şi un călăreţ coborînd poteca accidentată.

Acum se confrunta cu o dilemă. Nu ştia dacă acest călăreţ era prieten sau duşman. Să încerce să se ascundă? Nu, călăreţul îl observase deja. Gelroy rosti o rugăciune şi hotărî să spere în ce e mai bine.

Cînd iată, ce să vezi, călăreţul care venea spre el era baronul Geoffrey! Îşi făcu semnul crucii aducînd mulţumiri şi imediat ce baronul fu la o distanţă de la care putea să-l audă, Gelroy strigă la el. Îi aminti că se mai întîlniseră acum doi ani, la abaţie. Fără să spună nimic despre fiica baronului, Gelroy îl întrebă dacă a fost la clanul Buchanan.

— Mi se pare că vii de pe pămînturile lor.

— Am fost, răspunse baronul Geoffrey.

— Îi cunoşti bine pe buchanani?

— Sîntem rude îndepărtate şi am considerat că trebuie să mă duc să-i prezint omagiile mele şi să nu rămîn mai mult de o noapte, dar a intervenit o tragedie. S-a pierdut un luptător. Oamenii au ieşit să-l caute şi erau aşteptaţi să se întoarcă acasă ieri, dar au fost împiedicaţi noaptea trecută de o furtună teribilă. Aşa că a trebuit să-l aştept pe lordul Buchanan să revină.

— Ar fi posibil ca numele luptătorului să fie Liam MacHugh? întrebă timid Gilroy.

— Da. Deci ai auzit ce s-a întîmplat?

— Chiar l-am văzut, afirmă el. A fost adus la abaţie, bietul suflet. Baronul rămase fără glas. Gelroy profită de ocazie: Vei avea un loc rezervat în rai, chiar dacă eşti englez, dacă te întorci şi-i dai lordului Buchanan această

veste, aşa încît el să o transmită mai departe lordului MacHugh.

În timp ce baronul Geoffrey îşi revenea din surpriza provocată de ştirea primită cu totul întîmplător, părintele Gelroy se întoarse, dădu pinteni calului şi porni în trap în josul muntelui.

— Aşteaptă, strigă baronul după el. Nu poţi să pleci fără... Liam trăieşte?

Gelroy îi trase o palmă calului peste crupă, pentru a-şi mări viteza. Fără să-şi mai arunce privirea înapoi, strigă peste umăr:

— O, Doamne, aşa sper.

12

Lorzii care locuiau în nordul ţinutului Highlands constituiau un grup dur. Erau cunoscuţi ca imprevizibili, iraţionali şi dezagreabili. Erau cunoscuţi şi ca sălbatici în anumite ocazii. Dacă baronul Geoffrey ar fi acuzat pe vreunul dintre ei de aceste defecte, acesta ar fi considerat că-l flatează.

Da, era un grup ciudat şi nici unul, îşi închipui Geoffrey, nu era mai ciudat şi mai încăpăţînat ca lordul Brodick Buchanan. Acesta nu ezitase să-i dea de înţeles lui Geoffrey că, deşi erau rude prin alianţă, nu-i plăcea deloc de el, pentru că era englez. Deoarece soţia lui Brodick se întîmpla să fie de asemenea din Anglia şi verişoara lui Geoffrey, Brodick explica cui voia să asculte că nu putea să declare că îi ura pe toţi englezii, ci doar pe unii.

Durul lord îi spusese lui Geoffrey că n-ar fi vrut să-l lase să pună piciorul pe pămînturile lui, totuşi Geoffrey ştia că, dacă se conformează dorinţei lordului şi nu-i aduce omagii cînd se află prin apropiere — şi fiecare lord din Highlands va şti asta — Brodick va considera fapta o gravă insultă şi nu va avea altceva de făcut, decît să se răzbune.

Baronul îl vizitase doar o singură dată înainte, imediat după căsătoria lui Brodick cu lady Gillian. Fusese rugat de Morgan, unchiul lui, să vadă care e situaţia lui Gillian. Morgan, fratele mai mic al tatălui lui Geoffrey, era un bătrîn irascibil şi singuratic, căruia nu-i venea să creadă că Gillian ar putea fi mulţumită să trăiască în Highlands, printre sălbaticii Buchanan. Spre surpriza lui Geoffrey, o găsi pe Gillian nu numai mulţumită, ci chiar fericită. Ea nu putu să fie mai amabilă cu el decît a fost, şi amabilitatea ei compensă ostilitatea soţului.

Deşi nu ar fi admis niciodată în faţa lui Brodick, Geoffrey fusese impresionat de el şi de soţia lui. Nu locuiau într-un castel frumos, ci mai curînd într-o casă de ţară, nu mai mare decît casa administratorului moşiei lui. Se pare că nici Brodick nici Gillian nu ţineau să-i impresioneze pe străini, ci mai curînd erau interesaţi de probleme mai importante. Principala datorie a lui Brodick era să-şi apere soţia şi clanul. Datoria lui Gillian în acel moment, era să-l apere pe copilul ei încă nenăscut. Voia să participe la nunta Gabriellei, desigur, dar din clipa în care l-a informat pe Brodick că va deveni tată, părăsirea proprietăţii lor era în afară de orice discuţie.

Preotul, care îl întîlnise pe Geoffrey şi îi dăduse informaţia despre Liam MacHugh, se comportase de parcă ar fi fost urmărit de o haită de cîini turbaţi. Imediat ce-i trînti noutatea, se răsuci şi îşi îndemnă calul la galop, dispărînd printre copaci.

Geoffrey se întoarse la proprietatea Buchanan, unde Brodick nu fu deloc încîntat să-l vadă din nou, atît de

curînd. În mod cert, nu avea chef să întreţină astfel de relaţii sociale.

Cînd se întoarse spre Geoffrey, aspectul lordului îl intimidă pe acesta. Înalt şi musculos, avea părul deschis la culoare, cicatrici din lupte, şi o frunte încruntată ca noaptea. Primul lui comandant, un luptător crunt cu numele Dylan, îl urma. Apoi încă doi luptători li se alăturară.

Geoffrey rămase cu mîinile pe oblîncul şeii şi aşteptă ca Brodick să ajungă la el. Salutul lordului nu fu amabil, dar Geoffrey nici nu se aştepta să fie.

— Am crezut că am scăpat de tine, baroane.

Geoffrey ignoră insulta.

— Liam MacHugh se află la abaţia Arbane.

Vestea şterse încruntarea de pe figura lui Brodick.

—Trăieşte? Baronul povesti repede ce-i relatase preotul şi cînd termină, Brodick întrebă: Ce dracu' înseamnă „aşa sper"? Liam e viu sau mort?

— Înseamnă că Liam trăia, cînd l-a văzut el ultima oară, sugeră Geoffrey. O să-i transmiţi lordului MacHugh?

— Am să-i spun.

Brodick se întoarse şi plecă de lângă Geoffrey, concediindu-l. Lătra ordine oamenilor lui. Se va duce împreună cu MacHugh la abaţie. N-avea nici o îndoială, că pe Colm MacHugh nu-l va opri nimic în încercarea de a afla cine i-a făcut asta fratelui său. Dacă Dumnezeu e îndurător, Liam MacHugh va fi în viaţă cînd vor ajunge acolo.

În timp ce Gelroy încerca să-şi adune curajul, pentru a face călătoria de informare a familiei lui Liam despre locul unde se afla, Gabrielle îşi umplu zilele cu obligaţii sociale şi cu pregătirile de nuntă. Noaptea tîrziu părăsea camera, pentru a se duce să vadă ce face Liam, în timp ce acesta dormea. Gărzile ei stăteau de pază în faţa uşii. Cînd în sfîrşit deschise ochii, părintele Franklin îi explică pacientului său că, deşi abaţia e un sanctuar şi deci considerat loc sfînt de toţi cei de bună credinţă, bărbaţi şi femei cu frica de Dumnezeu, el nu va da ocazie vreunui păgîn să se strecoare înăuntru şi să-i provoace lui Liam mai mult rău. Îi spuse că lady Gabrielle a sosit la nuntă cu o ceată de gărzi de corp şi el i-a cerut ajutorul. În starea lui de slăbiciune, Liam nu protestă. Era conştient că îl păzeau, dar nu vorbi cu ei, iar cînd aceştia discutau între ei, se foloseau de o limbă pe care Liam nu o auzise niciodată şi nu o înţelegea.

Imediat ce Liam şi-a recăpătat cunoştinţa, părintele Gelroy a anunţat că se va duce să transmită mesajul şi într-adevăr plecă în zorii zilei următoare. Se înapoie la căderea nopţii. Cînd bătu la uşa Gabriellei, ea fu încîntată să-l vadă,

dar surprinsă că se înapoiase atît de repede, din această importantă călătorie. Îl ajută să se relaxeze pe un scaun din balcon, oferindu-i ceva răcoritor de băut şi apoi luînd loc în faţa lui.

— Eşti bine, părinte? întrebă ea.

— Sînt, afirmă el. Dar tu, milady?

— Eu sînt foarte bine, răspunse ea, dar şi curioasă. Aş vrea să te întreb, cum ai putut să faci călătoria într-un timp atît de scurt?

— Am călărit cu forţă şi cu viteză, se laudă el.

O servitoare apăru în uşă, cu o tavă. Gabrielle îi făcu semn şi ea îi oferi preotului un pahar cu apă rece. Dînd din cap, părintele Gelroy îi mulţumi cu un zîmbet, apoi bău.

— Lordul MacHugh a fost bucuros de veştile despre fratele lui? A fost uşurat?

— Îmi imaginez că a fost, şi bucuros şi uşurat, răspunse el. Vezi tu, nu m-am dus acasă la MacHugh. M-am gîndit că ar fi mult mai prudent... da, prudent, repetă el, să merg la proprietatea Buchanan şi să-i transmit lordului Buchanan informaţia, astfel încît el să poată avea onoarea de a-i spune lordului MacHugh. Clanul Buchanan este aliatul lui

MacHugh şi terenurile lui sînt foarte aproape de abaţie.

— Aşa! Gabriele îşi încleştă mîinile în poală şi întrebă: Dar lordul Buchanan, a fost bucuros şi uşurat de noutăţi?

— Îmi imaginez că a fost, rosti el puţin somnoros.

— Nu ştii sigur? întrebă ea uşor confuză.

El îşi drese glasul.

— S-a întîmplat că nu a fost nevoie să merg pînă acasă la Buchanan. Tatăl tău tocmai părăsise pămînturile lui, pe singura rută sigură, şi am putut să-l opresc pe baron şi să-i dau

lui informaţiile. Sînt sigur că a fost încîntat să i le transmită lordului Buchanan.

Gabriellei i se părea că preotul făcuse dintr-o călătorie simplă, una complicată. Frica lui de lordul MacHugh era irațională. La urma urmei, preotul avea să-i dea lordului veşti bune. De ce se temea că omul l-ar fi agresat?

— Da, sînt sigură că a fost, afirmă ea.

—Tatăl tău trebuie să fie aici în curînd, remarcă el.

—Voi fi fericită să-l văd. Poate că va călări cu mine prin ţară. Nu vreau să mă plîng, dar mi-ar face plăcere să părăsesc abaţia, măcar puţin.

— Zilele acestea, peste tot pe la ţară e plin de oameni, spuse el. Există trimişi din multe ţări, sosiţi la nuntă. Mai mulţi baroni din Anglia şi-au stabilit tabăra aici. Şi după cum ştii,. cînd călătoresc aceştia iau cu ei tot confortul de acasă. Am auzit că un cort e mare cît biserica noastră. Căsătoria ta cu lordul Monroe promite să fie o ocazie măreaţă.

— Sînt uimită că au călătorit un drum atît de lung pentru ceremonia aceasta, zise ea.

— E un eveniment important pentru mulţi oameni, explică el.

Părintele Franklin îi întrerupse cu o bătaie puternică în uşă. Imediat ce servitoarea îi deschise, preotul intră grăbit în cameră. Cînd îl văzu pe Gelroy, se opri brusc şi îi făcu semn să vină la el.

— Se pare că Franklin doreşte să discute cu mi în particular. Cred că ştiu despre ce e vorba. Am lipsit de la rugăciunile de la prînz, explică el. Şi îmi imaginez că vrea să-mi ţină o predică serioasă.

O clipă mai tîrziu cei doi preoţi erau cufundaţi în discuţie, şoptindu-şi unul altuia. Atenţia Gabriellei fu atrasă de locul de adunare. Se aplecă peste balustradă şi văzu un preot alergînd şi strigînd la alţi doi, care ieşeau din capelă, dar nu putu să-şi dea seama ce spune. Locul de adunare se umplu repede de oameni şi toţi păreau grozav de agitaţi, dînd din mîini şi clătinînd din cap. Cîţiva preoţi îşi făcură semnul crucii, îngenunchiară şi începură să se roage.

Se întîmplase ceva teribil.

— Lady Gabrielle?

Părintele Gelroy îi atrase atenţia. Expresia de pe faţa lui nu lăsa loc la îndoială. Noutăţile erau rele.

Mintea ei începu să alerge, imaginînd cele mai rele situaţii. Era vorba de tatăl ei? Se întîmplase ceva cu el? Dumnezeule mare, te rog, nu!

Se forţă să afişeze o expresie senină şi aşteptă ca unul dintre preoţi să-i explice.

Gelroy îi făcu semn lui Franklin.

— Spune-i tu.

— E vorba de lordul Monroe, milady. Nu se mai poate însura cu tine.

— Sigur că nu se mai poate însura cu ea, murmură Gelroy.

— Nu mai poate? întrebă ea încercînd să înţeleagă.

— Nu, milady, nu poate, îi scăpă lui Gelroy. Pentru că a murit.

14

A fost păcat că nu a avut timp să aranjeze ca asasinatul să pară un accident. Asta i-ar fi uşurat atît de mult viaţa! Se gîndise la posibilitatea de a-l sufoca pe Monroe, dar un muribund poate foarte bine să-şi adune puterile, cît zece, cînd luptă pentru viaţa lui. Nu, sufocarea ar fi fost prea riscantă.

La fel şi înecul. Dacă era un înotător bun? Sau dacă ţipa? Un ţipăt puternic îi putea aduce ajutoare. Înecarea, hotărîse el, e în afară de discuţie.

Studiase multe alte metode, care ar fi putut să treacă drept accident, dar pînă la urmă le înlătură pe toate. Unele erau prea complicate, alte se bazau prea mult pe forţă şi sincronizare.

Pînă la urmă s-a hotărît să folosească un cuţit. O lamă ascuţită era un ucigaş rapid şi uşor. Dar, din păcate, nimeni nu va crede vreodată că a fost un accident. Cum ar fi putut cineva să cadă accidental într-un cuţit, de cinci sau şase ori? A fost nevoie de mai multe împunsături bune, pentru a-l ucide pe lordul Monroe.

Mai omorîse şi înainte, dar niciodată aşa. Din cauza poziţiei sale în sînul puterii, dădea altcuiva astfel de sarcini

neplăcute. Acum însă era altfel. Nu îndrăznea să încredinţeze nimănui această treabă riscantă. A trebuit să o facă singur. Era singura cale, pentru a se asigura că urmele nu vor duce la el.

Din fericire, în ultimii ani, Monroe devenise foarte încrezător în sine. Nu avea grijă cum ar fi trebuit, iar cei ce-l urmau slăbiseră paza. Nu se aşteptau la necazuri, pentru că lordul nu avea duşmani. Cum ar fi putut? Nu luase niciodată partea unui clan împotriva altuia şi nu şi-a dorit niciodată mai mult decît avea. Lordul nu avea absolut nici un fel de ambiţie şi era la fel de călduţ, ca o apă de baie stătută.

Şi nu-şi schimba niciodată obiceiurile de rutină. În fiecare seară înainte de apusul soarelui făcea o lungă plimbare, indiferent cum era vremea, indiferent unde se afla. Şi întotdeauna umbla singur.

Ghemuit în întuneric, aşteptarea venirii lui Monroe deveni incomodă şi plictisitoare, dar imediat ce foşnetul frunzelor îl anunţă că soseşte, apucă strîns cuţitul şi aşteptă răbdător momentul perfect în care să atace.

A fost urît, dar imposibil de evitat. Lordul Monroe a avut o moarte foarte neplăcută.

Slujba de înmormîntare s-a desfăşurat în capela nordică a abaţiei. Mulţi din clanul Monroe erau pe drum, pentru a participa la nuntă, cînd au primit vestea decesului brusc al lordului şi călătoria lor fericită pentru celebrarea nunţii se transformă într-o procesiune sumbră, de doliu. Mulţi lorzi din Highlands participară la funeralii, dar şi mai mulţi au trebuit să vină călare toată distanţa, pentru a-şi prezenta ultimul omagiu, cînd au aflat de moartea lui Monroe. Conform ritualului, trebuia îngropat a doua zi, din cauza căldurii neobişnuite şi a deteriorării rapide a cadavrului.

Englezii n-au fost invitaţi, deşi era îndoielnic că vreunul dintre baroni ar fi vrut să participe şi să-l asculte pe preot preamărind virtuţile mortului. La urma urmelor, era un highlander, ceea ce din punctul lor de vedere, îl făcea inferior şi nu merita rugăciunile lor.

Baronul Geoffrey de Wellingshire şi fiica lui, lady Gabrielle, erau singurele excepţii. Familia Monroe a admis prezenţa lor, deoarece lady făgăduise că se va mărita cu lordul lor. I se permise să asculte slujba împreună cu ei, dar ea şi tatăl ei stăteau în ultimul rînd. Deşi era suficient loc, nimeni nu se aşeză lîngă ei.

Gabrielle nu se aştepta la o atenţie specială. Era mulţumită că i se oferise ocazia să se roage pentru sufletul lordului Monroe. Tatăl ei şi ceilalţi îi păstrau lordului o atît de înaltă consideraţie şi îl preţuiau, deoarece fusese un om bun şi amabil. De ce a vrut cineva să-l distrugă? Asasinarea lui era lipsită de logică. Nici jaful n-a fost un motiv, pentru că nimic nu-i fusese luat. Inelul de aur şi pumnalul incrustat cu pietre scumpe erau la el, cînd a fost găsit. A fost ucis doar din distracţie?

Mintea ei rătăcea gîndindu-se la Liam MacHugh şi la oamenii îngrozitori care-l făcuseră să sufere atît de mult. Cum putea un om să-l trateze pe celălalt cu atîta răutate?

Slujba se termină şi trupul lui Monroe, înfăşurat în giulgiul alb, fu luat de acolo. Gabrielle ţinu capul plecat, cînd procesiunea ieşi din capelă. Se întîmplă să arunce doar o privire asupra participanţilor şi observă că mulţi dintre ei s-au uitat la ea, cînd au trecut pe alături.

Cînd ultima pereche, un tînăr şi o femeie în vîrstă, ajunseră în dreptul ei, se opriră. Gabrielle simţi ochii pătrunzători ai femeii şi ridică privirea.

— Du-te acasă! Nu e loc pentru tine aici, şuieră femeia. Cuvintele ţîşniseră ca un venin otrăvitor.

Tînărul o prinse repede pe femeie de umeri şi o îndepărtă cu blîndeţe spre procesiunea care se depărta.

—Vino, mamă, unchiului nu i-ar plăcea nici un fel de necazuri.

Faţa Gabriellei ardea. Nu se confruntase niciodată cu un astfel de dispreţ.

În timp ce îşi croiau încet drumul pe intervalul dintre bănci, omul se mai întoarse o dată şi îi adresă Gabriellei un zîmbet de simpatie.

Tatăl puse mîna pe braţul ei, pentru a o opri să se ridice şi să plece.

—Vom aştepta pînă ce toţi Monroe au plecat, o atenţionă el. Fameia aceea e sora lordului Monroe. Cred că ar fi cel mai bine să nu-i urmărm. Ar mai putea apărea şi alte insulte.

— De ce au căutat să mă insulte? ˆ trebă ea fără să-ì vină să creadă.

— Clanul Monroe e convins că tu eşti motivul pentru care lordul lor a murit. Ea îl privi fix în timp ce el rostea acest nonsens. Te consideră răspunzătoare de moartea lordului lor, reluă tatăl ei.

Era îngrozită.

— Ei cred că eu l-am ucis? Cum pot să creadă aşa ceva?

— N-ai înţeles, Gabrielle. Nu cred că tu l-ai înjunghiat, cred că, dacă lordul lor ar fi stat acasă, şi n-ar fi acceptat să se însoare cu tine, ar fi încă în viaţă. Monroe şi cei ce l-au însoţit şi-au ridicat tabăra în vale, în noaptea în care a fost ucis şi, pentru că era în drum spre abaţie pentru a se căsători cu tine, ei cred că tu i-ai provocat moartea.

— Dar e ridicol!

El o bătu uşor pe mînă.

— Da, aşa e. Nu permite nebuni i lor să te supere.

Ea îşi îndreptă spatele.

— Pot rezista insultelor lor. Nu sînt aşa de slabă, î mor pentru un cuvînt sau două pline de cruzime.

—Tu ai sentimente tandre, fetiţo, indiferent dacă eşti de acord cu asta sau nu.

Uşa se deschise în faţa lor şi Stephen intră înăuntru.

— Acum totul e în siguranţă. Participanţii Monroe la funeralii au plecat şi baronul care aşteapta afară s-a întors în tabăra lui.

Tatăl ei dădu din cap.

— Atunci putem pleca. Vino, Gabrielle! Gărzile tale te vor escorta până la camerele voastre.

— Stephen, ce baron a fost afară?

Răspunse tatăl ei.

— Percy.

Ieşi pe intervalul dintre bănci şi făcu un pas înapoi, pentru ca Gabrielle să poată să o ia înaintea lui.

— Nu înţeleg de ce a venit la nuntă. Nu e nici prietenul, nici aliatul tău, şi mă îndoiesc să-l fi cunoscut pe lordul Monroe, comentă ea.

Tatăl ei oftă.

— Ar fi trebuit să-ţi explic asta mai de mult. Percy spune că a fost trimis de rege, pentru a fi martor la ceremonie, dar eu sînt sigur că a avut alte motive. Ar fi trebuit să te avertizez. Baronul Percy şi baronul Coswold sînt doi oameni foarte manipulativi, care nu pot fi opriţi de nimic pentru a-şi atinge scopurile. Am sperat că odată căsătoriţi, vor renunţa la obsesiile lor. Îi făcu semn lui Stephen să deschidă uşile. Am avut dreptate, Stephen? întrebă coborînd scările. Nu-i aşa că Percy aştepta o ocazie pentru a vorbi cu Gabrielle?

— Da, baroane. Stătea ascuns în spatele capelei şi avea şi prietenii cu el. Dar pe baronul Coswold nu l-am văzut încă.

— Coswold călătoreşte prin Scoţia. Sînt sigur de asta. Dar numai Dumnezeu ştie după ce umblă.

— De ce vor amîndoi să vorbească cu mine? întrebă Gabrielle.

— Îţi voi explica mai tîrziu ce e necesar să ştii, îi spuse tatăl ei. Acum du-te şi spune servitorilor să-ţi împachetezc lucrurile. Mîine dimineaţă pleci înapoi în Anglia. Dacă n-ar fi prea tîrziu, aş fi vrut să pleci chiar astăzi.

— Dar tu nu vii cu mine, tată? mai întrebă ea.

— Nu, trebuie să trec întîi pe la rege. Pînă acum i s-a spus probabil de moartea lui Monroe şi voi avea nevoie de aprobarea lui pentru întoarcerea noastră în Anglia. Am să te ajung în cîteva zile.

— Coswold şi Percy sînt cauza pentru care eşti atît de nerăbdător să plec acasă? continuă ea întrebările.

— Da, ei sînt cauza, răspunse el înverşunat. Intrară în locul de adunare mergînd unul lîngă altul, cu Stephen şi Faust urmîndu-i. Ţi-am spus ce am aflat despre aceştia doi şi despre competiţia lor obscenă. Se pare că ceea ce vrea un baron, trebuie să aibă şi celălalt. Totul a devenit un joc pentru ei, cine cîştigă şi cine pierde. Clătină dezgustat din cap. Am crezut că vei scăpa de ei, dacă te măriţi cu lordul Monroe şi nu pot să-ţi spun cît de uimit am fost să aflu că Percy a venit la nuntă şi şi-a stabilit tabăra lîngă abaţie. Mă aştept să apară şi Coswold.

— Un mort nu se mai poate însura, remarcă Faust. Ce întîmplare favorabilă uciderea lordului Monroe!

Stephen dădu din cap.

— E cît se poate de binevenită, nu-i aşa?

Baronul Geoffrey se întoarse spre el.

— Şi eu m-am gîndit la acelaşi lucru.

— Sugeraţi... începu ea.

— Ai fost ferită de ce e rău în lume şi nu poţi să-ţi imaginezi de ce sînt în stare oamenii. Lasă-mă să-ţi spun peste ce am dat, cînd am ajuns la clanul Buchanan. Lordul Buchanan şi mulţi dintre soldaţii lui se aflau cu aliatul lor, clanul MacHugh, căutîndu-l pe fratele lordului MacHugh. Tatăl ei nu o cruţă de amănunte, cînd îi explică ce voiau să facă monştrii care îl capturaseră pe Liam. Mi s-a spus că funia cu care l-au legat era plină de sînge şi săpaseră o groapă, pentru a-l îngropa.

— Ei ştiu cine au fost oamenii aceia, mylord? întreba Stephen.

— Nu, nu ştiu. Brodick şi lordul MacHugh l-au găsit pe unul dintre ei pe pămînt, lîngă groapă, dar nimeni nu l-a recunoscut. Nu purta culorile nici unui clan, pentru a putea fi identificat. După aceea, Brodick s-a întors acasă. Eu îl aşteptam.

— Ai căutat şi tu cu el, tată?

— Doamne fereşte! N-ar fi permis asta, dar aşa cum s-a aflat apoi, fratele lui MacHugh a fost găsit. Cînd plecam de pe proprietatea lui Brodick, dincolo de pădure a apărut un preot cu fericita informaţie. M-a rugat să-i spun lordului Buchanan că Liam MacHugh se află aici, la abaţie. Tatăl meu bi. Bietul preot n-a putut să plece, pe cît de repede ar fi vrut, astfel încît nu mi-a răspuns la întrebări. Îmi imaginez că, clanul MacHugh a fost teribil de încîntat să audă că Liam trăieşte şi e în siguranţă. Abatele a menţionat ceva de faptul că acest biet suflet rănit se află aici?

Peste umărul tatălui ei, Gabrielle aruncă o privire rapidă spre Stephen, înainte de a răspunde:

— Nu, abatele n-a spus nimic de el.

— E bine, rosti tatăl. Cu cît afli mai puţine despre aceste violenţe, cu atît mai binc.

— Am ales să sper că există mai mult bine decît rău pe lume, afirmă ea.

— Ai inima bună a mamei tale, Gabrielle. Baronul Geoffrey o sărută uşor pe obraz, înainte de a o părăsi. Trebuie să mă grăbesc să vorbesc cu soldaţii mei. Sînt multe de rezolvat înainte de a pleca, dar voi face în aşa fel, încît să-mi iau rămas bun de la abate.

Imediat ce tatăl coti după colţ, ea se uită la Stephen.

— Mă simt ca şi cum l-aş fi înşelat pe tata, pentru că nu i-am spus cum l-am găsit pe Liam.

— Nespunîndu-i, l-ai protejat pe baron. Nimeni dintre noi nu ştie unde poate duce omorîrea unui om şi salvarea altuia. Amîndoi sînt străini pentru noi. Tatăl tău nu trebuie băgat la mijloc şi aceasta ne poate fi de ajutor. Cel mai bine e să plecăm acasă.

Ea fu de acord.

—A fost o călătorie tristă.

16

Gabrielle era gata să intre în camera ei, cînd părintele Gelroy o strigă:

— Milady, un cuvînt, te rog!

Alergă spre ea cu rasa fluturîndu-i pe lîngă glezne. Avea faţa aprinsă şi roşie şi era grozav de încruntat.

Ea nu se simţea în stare să mai primească alte veşti proaste. Strîngîndu-şi braţele în jurul ei, se îndreptă spre el.

— Da, părinte.

— Sînt aici! Gîfîia atît de tare, încît abia putea să articuleze cuvintele.

— Cine e aici?

— Lordul MacHugh şi lordul Buchanan. Amîndoi sînt însoţiţi de luptătorii lor. Sînt în vîrful colinei ce domină abaţia.

— Astea sînt veşti bune, nu-i aşa?

— O, nu, nu. Vreau să spun, da, strigă el. Vin după Liam şi asta e foarte bine.

— Atunci trebuie să mergi să-i saluţi, nu-i aşa? Şi să-l duci pe lordul MacHungh la fratele său.

— Nu va fi necesar, afirmă Gelroy.

— Nu înţeleg. Sigur că e necesar. Lordul MacHugh a venit tot acest drum, deci trebuie dus să-şi vadă fratele, insistă ea.

— O, îl va vedea. Sînt sigur de asta, sublinie Gelroy. Dar nu va fi dus la el.

Gabrielle era mai confuză ca oricînd.

— Atunci cum o să-l vadă?

— Liam îl aşteaptă dincolo de porţi, i-o trînti preotul.

Şocată, Gabrielle rosti:

— Bietul om n-a fost capabil să se ridice din pat, de cînd e aici. Cum a fost posibil să iasă afară, dincolo de porţile abaţiei?

Gelroy nu putu să o privească în ochi, cînd răspunse:

— Părintele Franklin şi cu mine l-am cărat.

— Şi pur şi simplu l-aţi lăsat acolo? Nu-i venea să creadă ce îi spusese preotul.

— Nu înţelegi. Lordul MacHugh e un luptător teribil. Toată lumea a auzit de uluitoarea lui putere... şi uluitorul lui temperament.

Deodată, situaţia îi deveni clară.

— Ţi-e frică de el.

— Numai unui nebun nu i-ar fi frică de lordul MacHugh.

— Dar să-l abandonezi pe bietul om... începu ea.

—Vino cu mine, zise Gelroy. Cred că vei înţelege, cînd vei vedea tu însăţi. Ne vom căţăra pe zid şi ne vom uita afară. Am să-ţi arăt drumul. Preotul o conduse pe Gabrielle afară şi sus pe nişte trepte înguste, spre o fentă săpată în zidul gros de piatră. Apoi arătă spre colină: Îi vezi?

Răsuflarea ei şuieratoare răspunse întrebării. Vederea luptătorilor o lăsase fără grai şi nu putu decît să dea din cap.

Nu-i fu deloc greu să-i depisteze pe lorzi. Cei doi bărbaţi se aflau în fruntea însoţitorilor lor, fiecare călare pe cîte un cal magnific, unul negru, celălalt cenuşiu. Ambii bărbaţi arătau, ca şi cum fuseseră sculptaţi de un zeu din vremuri străvechi. Ştia că Zeus n-a existat cu adevărat niciodată, dar cînd îi privea pe aceşti giganţi, nu se putea opri să nu se gîndească că s-ar putea....

— Cel din dreapta e lordul MacHugh, zise Gelroy.

Oare e real? Închise ochii şi îi deschise din nou. Era tot acolo.

— E cam... mare, nu-i aşa? De fapt amîndoi sînt, zise ea privind de la MacHugh la Buchanan.

Preotul rîse.

— Sînt higlanderi, zise el, ca şi cum aceasta explica totul. Nu sînt la fel de civilizaţi ca noi ceilalţi.

— Au venit aici pentru unul de-al lor, ceea ce mă face să cred că sînt capabili de dragoste frăţească. Sînt umani, parinte, zise ea cu o urmă de dezaprobare faţă de judecata negativă a preotului.

— Iată-l pe Liam, şopti el, deşi era sigur că nu putea fi auzit.

—Vom sta să urmărim această întîlnire plină de bucurie, zise ea. E greşit din partea noastră să asistăm?

— Nu cred. Şi în afară de asta, ei nu vor afla.

Mai priviră un minut sau două, apoi ea şopti:

— Liam nu poate să meargă. Vezi cum încearcă şi cum schiopătează? Se bazează pe piciorul drept, nu-i aşa? Uite cum a înceti it. Cum va reuşi să urce colina?

— Mîndria îl va duce pînă acolo.

— Dar mîndria e un păcat.

— Nu pentru un highlander.

Gabrielle îl privi pe lordul MacHugh. Figura lui rigidă. Nu exista nici urmă de sentimente în ochii lui, în timp ce-şi privea fratele luptînd să avanseze.

Barbar, hotărî ea. MacHugh e un barbar. Nu avea nici un sentiment pentru propriul lui frate? Totuşi venise aşa de departe după el. Atunci de ce nu-l ajută acum? De ce nici unul dintre ei nu-l ajuta pe bietul Liam?

Toţi sînt nişte barbari, hotărî ea. Fiecare dintre ei.

Liam încercă să stea în picioare, dar cînd îşi duse un picior înainte pentru a face un pas, se clătină şi căzu pe spate. Lordul MacHungh sări imediat de pe cal şi-i dădu hăţurile lordului Buchanan.

— Încrederea mi-a fost restabilită, zise ea. E greşit să gîndeşti rău despre lord. O să-l ajute pînă la urmă pe Liam. Gabrielle zîmbi, cînd adăugă: Asta înseamnă iubire frăţească.

Privi plină de speranţă, cum lordul se îndreptă spre omul slăbit. Dar nu se opri pentru a-i vorbi, nici nu-i zîmbi şi în mod cert, nici nu-l îmbrăţişă.

Ceea ce făcu, a fost să-i dea fratelui său un pumn, cu toată puterea.

17

Lui Brodick nu-i venea să creadă că trebuia să fie vocea raţiunii. El era de obicei cu temperamentul cel mai fierbinte. Dar nu astăzi.

Astăzi datoria lui era clară: să-l determine pe Colm să nu facă ceva nesăbuit şi asta nu era o treabă uşoară. Avusese nevoie de o mulţime de vorbe pentru a-l convinge să nu năvălească în abaţie şi să devasteze camera după cameră, pentru a încerca să afle ce i s-a întîmplat fratelui său.

Colm rezistase mult, dar pînă la urmă reuşi să-şi controleze furia şi să se îndrepte călare spre abaţie. Apoi îl văzu pe Liam sprijinit de poartă şi luă foc de furie.

— Dumnezeule mare, şopti Brodick cînd îl văzu pe Liam. Inspiră adînc amintindu-şi că el trebuie să fie cel raţional şi adăugă: Trăieşte.

Colm nu răspunse. Nu putu decît să privească un întreg minut agonizant încercările lui şovăitoare de a merge, mainte de a sări de pe cal şi a se îndrepta spre el. Cu lovitura primită în falcă, Liam se dezechilibră şi căzu peste umărul fratelui care-l aştepta.

Odată ce Colm îşi aşeză fratele pe spinarea calului, le făcu semn la doi călăreţi să-l flancheze şi îi trimise înainte.

— Cineva ştie ce i s-a întîmplat fratelui meu, Brodick. Indiferent cine l-a adus la abaţie, a fost martor la ceva. N-a existat nici o posibilitate dată dracului ca Liam să se ridice şi să plece de pe terenul acela. Trebuie că a fost cărat. Uită-te la el, Brodick! MacHugh făcu semn spre abaţie şi adăugă: Liam nu a ajuns singur acolo. A fost ajutat.

— Poate că a fost lăsat la poartă.

— Sau poate a fost dus înăuntru. Dacă cineva din abaţie ştie ce s-a întîmplat, îl voi găsi şi-l voi face să spună ce ştie, indiferent cîtă forţă va trebui să folosesc.

Brodick făcu semn spre corturile din afara zidurilor.

— Cu toţi aceşti oameni din jur, ai nevoie mai curînd să-ţi foloseşti capul. Nu poţi să intri în abaţie cu forţa. E sacră, pentru numele lui Dumnezeu. Nici măcar nu poţi să-ţi iei sabia sau altă armă cu tine, cînd intri prin aceste porţi.

Colm nu suporta deloc să i se spună ce poate şi ce nu poate să facă. Îi aruncă lui Brodick o privire:

— De cînd dai tu atenţie regulilor? Căsătoria te-a slăbit.

— Soţia mea nu s-ar fi măritat cu un bărbat slab.

Colm sări pe cal, apucă hăţurile şi începu să urce din nou colina.

— Poate că te-a transformat într-un om slab, pentru că e şi ea slabă. Majoritatea femeilor sînt aşa.

Insulta îl amuză pe Brodick.

— Ai cunoscut-o pe soţia mea, nu-i aşa?

Colm ridică din umeri.

— Da, am cunoscut-o. Era o urmă de zîmbet în vocea lui, cînd adăugă: E o femeie puternică. O raritate.

— Adevărat, e puternică şi încercarea de a mă contrazice nu funcţionează. N-am intenţia să te ajut să lupţi cu un grup de bătrîni.

— Nu am intenţia să mă lupt cu preoţii. Pur şi simplu, mă duc să aflu ce s-a întîmplat.

— Înainte de a face orice, poate că ar trebui să vorbeşti cu fratele tău.

— Chiar în această direcţie mă îndrept.

— Probabil că n-ar fi trebuit să-l loveşti atît de rău. Cît de mult timp crezi că-i va trebui să se trezească?

— Dacă îi arunci nişte apă pe faţă, îşi va reveni. În timp ce şirul de călăreţi cobora de partea cealaltă a colinei, Colm adăugă: Ai văzut ce i-au făcut?

— Am văzut, răspunse liniştit Brodick.

Îi va lua mult timp lui Colm înainte de a putea să-şi scoată din minte imaginea fratelui său, care încerca să vină spre el. Părea că fiecare centimetru din pielea de pe spatele şi picioarele lui fusese sfîşiat şi jupuit.

Nu, nu va uita în curînd această priveliştе oribilă.

— Oamenii tăi trebuie să-l ducă pe Liam acasă la Kevin Drummond. Soţia lui ştie să lecuiască.

— Nu, îl vor duce acasă la mine. Va primi acolo toate îngrijirile de care are nevoie. Vreau să înţelegi că, după ce-i voi pune cîteva întrebări, eu am să mă duc la abaţie.

— Ştiu, afirmă Brodick. Vin cu tine.

— Nu, nu vii. Îţi sînt deja profund îndatorat. Ticăloşii ăia l-ar fi îngropat pe Liam, dacă oamenii tăi n-ar fi apărut la timp. Eu n-aş fi reuşit să ajung cînd trebuia.

— Mortul de lîngă groapă, cu săgeata în piept.... treaba asta n-a fost făcută de unul dintre noi, îi aminti Brodick.

—Totuşi îţi datorez teribil de mult.

Brodick zîmbi.

— Aşa e!

Îi ajunseră pe ceilalţi. Dylan, primul comandant al lui Brodick, mergea în urma soldaţilor lui MacHugh. Auzi fluieratul ascuţit al lau Brodick şi opri procesiunea.

Exista o duzină de oameni din partea clanului MacHugh şi aproape tot atîţia buchanani care-l înconjurau pe Liam.

Deoarece se aflau atît de aproape de Duncan's Bluffs , hotărîră să-l lase pe Liam să se odihnească cîteva minute, înainte de a-şi continua drumul. Fratele lui Colm era încă ameţit de la lovitura pe care o primise în falcă. Totuşi cînd descălecă, refuză să fie ajutat şi aproape căzu în genunchi. Fiecare văzu că labele picioarelor îi erau pline de sînge, dar nimeni nu se grăbi să-l ajute. Aşteptară să se ridice şi să-l urmeze pe Colm, spre stîncile netede care dominau valea.

Liam încercă să nu tresară, cu fiecare pas încet şi dureros pe care-l făcea. Cînd în sfîrşit ajunse pe înălţimea abrubtă, căzu la pămînt şi se rezemă de stînca netedă.

Salutul lui Colm adresat fratelui său fu tăios:

— Cine ţi-a făcut asta? Făcu un pas în faţa lui Liam şi-şi încrucişă braţele pe piept aşteptînd să-i răspundă.

— Dacă aş fi ştiut cine a făcut asta, l-aş fi ucis pînă acum, răspunse Liam.

Era laudăroşenie curată şi ambii ştiau asta. Fratele lui nu era în stare să poată ucide pe cineva. Faţa îi era cenuşie. Colm îşi închipui că s-ar putea să leşine din nou. Dar mîndria lui Liam fu la înălţime, încît Colm i se adresă ironic:

— Sigur că l-ai fi ucis! Spune-mi ce s-a întîmplat.

— Nu-mi amintesc prea bine, zise el. Părăsisem proprietatea Monroe îndreptîndu-mă spre casă peste cîmp, dar m-am oprit la est de rîu. Ştiam că mă aflu încă pe pămînturile lui Monroe. Da, sînt sigur că aşa era. Atunci, ceva m-a izbit în tîmplă şi probabil că şi în ceafă. Loviturile m-au ameţit şi cînd mi-am revenit, mîinile şi picioarele îmi erau legate. Şi aveam o glugă trasă pe cap. Închise ochii o clipă, încercînd să-şi aducă aminte. Erau cel puţin patru, continuă el. Îmi revenisem pentru o vreme, dar i-am lăsat să creadă că eram tot inconştient. I-am auzit vorbind, înainte de a leşina din nou. Sînt sigur că erau patru voci distincte... Nu, aşteaptă. Suspină, frustrarea lui accentuîndu-se. Trebuie că au fost mai mulţi.

Se masă la ceafă şi închise din nou ochii.

— Ţi s-a adresat vreunul dintre ei direct? întrebă Braeden, primul comandant al lui Colm, în timp ce ceilalţi se adunau în jur.

— Nu, nu cred. Vocea lui Liam deveni mai răguşită şi mai greu de înţeles, cu fiecare răspuns pe care-l dădea. De ce nu-mi pot aminti? E al naibii de enervant.

Pentru Colm era evident că memoria lui Liam era nesigură. Primise nenumărate lovituri la cap.

— Ai spus că i- i auzit vorbind. Ce spuneau? întrebă Brodick.

— Că speră să ucidă cît mai mulţi din clanul MacHugh.

— Dacă erau doar patru răpitori sau cam atîţia, cum ar fi fost posibil să-i ucidă pe luptătorii experimentaţi ai lui MacHugh? mai întrebă Brodick.

Braeden îi dădu lui Liam burduful lui din piele, cu apă. Liam luă o înghiţitură bună, făcu un semn de apreciere comandantului şi apoi răspunse:

— Mai erau şi alţii ascunşi în pădure, care aşteptau să atace. Li se spusese să doboare cît mai mulţi puteau din clanul MacHugh. Cu cît mai mulţi ucideau, cu atît mai bine erau răsplătiţi. Mai luă o înghiţitură înainte de a continua: Unul dintre ei şi-a exprimat îngrijorarea că nu existau alte trupe care să-i ajute, că nu erau decît ei singuri, care să facă faţă furiei lui Colm. El voia să mă ucidă şi să termine odată totul, dar cel care îi conducea îi spunea întruna că trebuie să aştepte.

— Ce să aştepte? întrebă Colm.

— Nu ştiu.

— Ai auzit rostindu-se vreun nume? întrebă Brodick.

— Dacă am auzit, nu-mi amintesc.

Colm continuă să-i pună fratelui său întrebări, sperînd să dea de vreo urmă a celui care era în spatele acestei atrocităţi, dar Liam nu-i fu de mare ajutor.

— Îţi aminteşti cînd ai fost dus la abaţie? întrebă el.

— Nu, dar îmi amintesc cînd m-am trezit acolo. Mă aflam într-o cameră mică. Cu mine erau doi preoţi. Unul era tămăduitor, celălalt îşi pusese stola şi se ruga pentru mine. Cred că îşi închipuia că sînt pe moarte.

— Cine erau aceşti preoţi? întrebă Braeden.

— Părintele Franklin era vindecătorul. L-am întrebat cum am ajuns acolo şi el mi-a spus că nu ştie.

— L-ai crezut? întrebă Colm.

— Da, l-am crezut, după ce mi-a explicat. Mi-a spus că părintele Gelroy a venit la el şi i-a solicitat ajutorul. Gelroy era preotul care se ruga pentru mine, adăugă el.

— Şi părintele Franklin n-a fost curios să afle cum ai ajuns acolo? întrebă Broedick.

— Ba da, a fost. M-a întrebat cum am fost rănit şi eu i-am spus că nu pot să-mi amintesc. L-am auzit întrebîndu-l şi pe Gelroy acelaşi lucru şi acesta i-a spus că e mai bine să nu cunoască amănuntele.

— Ce spui de preotul acesta, de Gelroy? El ce ţi-a spus?

— Mi-a spus că se afla afară descărcînd o căruţă cu grîu, cînd s-a întîmplat să ridice ochii şi m-a văzut.

—Te-a văzut? Cum vine asta? Nu era nimeni cu tine? întrebă Colm.

— I-am pus lui Gelroy exact aceeaşi întrebare şi nu mi-a dat un răspuns clar. Cînd i-am cerut să-mi explice ce înţelege prin asta, a spus că nu poate să spună nici da nici nu.

—Vorbea în cimilituri, se repezi Colm. Liam încercă să se ridice. Sprijinindu-şi mîna de stîncă, se ridică în genunchi, dar căzu din nou. Blestemîndu-şi slăbiciunea, rămase nemişcat o clipă, înainte de a încerca din nou. Dar cu mine, preotul ăsta, Gelroy, nu va vorbi în cimilituri, adăugă Colm. Îmi va spune ceea ce vreau să ştiu.

— Colm, trebuie să înţelegi. Gelroy a crezut că mă protejează. Era îngrijorat că cei ce m-au rănit s-ar putea să vină în abaţie...

— Să te ucidă. Brodick dădu din cap, în timp ce-i termina lui Liam fraza.

— Da, rosti el. Gelroy credea că demonii, aşa le spunea el oamenilor care m-au atacat, n-ar respecta sanctuarul. El

şi Franklin erau de acord să ţină secretă prezenţa mea, ca măsură de prevedere pînă soseşti tu, Colm, dar a existat o problemă. Cei doi nu puteau să stea de pază cu mine ziua şi noaptea fără să trezească bănuieli şi nici n-ar fi fost de prea mare ajutor în faţa unui intrus.

— Şi cum s-a rezolvat problema? întrebă Colm.

— Gelroy a cerut ajutorul cîtorva oameni buni pe care-i cunoştea, pentru a mă apăra în timp ce dormeam. Mi-explicat că era nevoie de oameni care ştiu să se lupte.

— Preoţii nu au un astfel de antrenament, interveni Braeden.

— Nu, nu au, fu de acord Colm.

Înceta să se mai plimbe în sus şi-n jos, prin faţa fratelui său.

— Pe cine a găsit preotul să vegheze asupra ta?

— I-a rugat pe nişte soldaţi, care se aflau acolo pentru nunta lordului Monroe.

— Din ce clan erau oamenii aceştia? întrebă Brodick.

Înainte ca Liam să poată răspunde, interveni Colm:

— Erau highlanderi?

— Nu, nu erau, dar Gelroy avea încredere totală în ei.

— Atunci trebuie că erau highlanderi, raţiona Brodick.

Toţi luptătorii care ascultau conversaţia dădură afirmativ din cap. Numai în highlanderi puteai să ai încredere, şi chiar şi în aceştia cu prudenţă.

— Îţi spun că nu erau higlanderi. Nu ştiu de unde veneau, dar Gelroy trebuie că îi cunoştea bine, pentru a avea mare încredere în ei.

Colm ştia că trebuie să se grăbească cu întrebările, dacă voia să obţină cît mai multe informaţii de la fratele lui frînt,

înainte ca epuizarea să-l doboare. Liam era deja moleşit. De-abia putea să-şi ţină ochii deschişi şi avea tulburări de concentrare.

— Cîţi erau? întrebă el.

— Cîţi erau, cine? întrebă Liam ostenit.

Colm explică răbdător.

— Soldaţii, Liam. Câţi soldaţi te-au păzit?

— Patru. Au fost întotdeauna cîte doi, ori în cameră cu mine, ori afară în faţa uşii.

Brodick se uită la Colm, cînd puse întrebarea:

— Şi oamenii aceştia aveau arme?

Oricît părea de ciudat, Liam zîmbi:

— Nu, nu aveau.

— Întrebarea te amuză? întrebă Brodick încercînd să înţeleagă reacţia lui Liam.

— Da, mă amuză. Cînd îi vei vedea, vei înţelege de ce. Te asigur, lord Buchanan. Nici nu aveau nevoie de arme.

— Sînt invincibili? Asta vrei să sugerezi? întrebă Braeden, ca şi cum laudarea puterii altcuiva, putea fi considerată afront personal adus puterii lui.

— Nici un om nu e invincibil, se repezi Colm. Ce ţi-au spus soldaţii aceia, Liam? Ţi-au explicat cum ai ajuns tu la abaţie?

— Nu. Vorbeau între ei, dar nu şi cu mine.

Atît Colm cît şi Brodick aşteptau ca Liam să se explice. Dar cînd n-a făcut-o, Brodick întrebă:

— De ce n-au vorbit şi cu tine?

— Nu cred că m-ar fi înţeles, răspunse el în sfîrşit. Eu în mod cert nu-i înţelegeam. Vorbeau o limbă pe care n-am auzit-o niciodată.

Frustrarea lui Colm creştea.

— Gelroy trebuie că-i înţelegea.

— Nu sînt sigur de asta. Nu l-am auzit niciodată vorbind cu ei.

— Atunci cum a putut... Colm se opri. Era lipsit de sens să continue să-şi chestioneze fratele. Liam avea nevoie de odihnă şi Colm spera ca atunci cînd se va mai înzdrăveni, să poată să-şi amintească mai multe despre oamenii care îl răpiseră. În afară de asta, raţionă el, Gelroy îi va spune tot ce voia să ştie. Îşi scoase teaca şi sabia şi le dădu lui Braeden. Du-l pe Liam acasă, porunci el. Apoi se duse la cal, pentru a-şi lua arcul şi săgeţile şi a i le da şi pe acestea lui Braeden. Şi trimite-i şi pe cei din clanul Buchanan acasă. Cu o privire aruncată lui Brodick, adăugă: pe toţi buchananii.

Înainte ca el să poată să argumenteze, Brodick încăleca şi zise:

—Merg şi eu cu tine la abaţie.

Braeden dădu din cap.

—Aveţi nevoie şi de vreunul dintre noi, să meargă cu voi la abaţie?

— Nu am nevoie. Vocea lui Colm era fermă.

Braeden era obişnuit cu toanele aspre ale lordului său.

— Atunci aş sugera ca jumătate din oamenii mei să-l ducă pe Liam acasă, iar eu şi cealaltă jumătate să aşteptăm în afara porţilor, cu armele tale.

Comandantul lui Brodick făcu un pas înainte şi se aşeză lîngă Braeden.

— Şi pentru că lordul Buchanan merge cu tine, sugerez ca şi eu să aştept cu armele lordului meu, în afara porţilor. Ceilalţi soldaţi buchanan îl vor duce în siguranţă acasă pe Liam.

Brodick fu de acord.

— Ar fi în avantajul nostru să putem să intrăm în posesia săbiilor, dacă vom avea norocul să dăm peste oamenii care l-au torturat pe fratele tău.

— Prefer să-mi folosesc mîinile, zise Colm.

— Chiar dacă ceilalţi au săbii?

Colm îi aruncă o privire grea.

—Tu ce crezi?

Brodick clătină din cap.

— Cred că eşti doar însetat să ucizi pe cineva, nu-i aşa?

— Intenţionez să ucid pe oricine a făcut asta fratelui meu, răspunse Colm.

Nu era o speranţă, sau o promisiune. Era un jurământ solemn.

Competiţia dintre baronul Coswold şi baronul Percy devenise mortală. Sau aşa părea.

Fiecare dintre ei mergea pînă acolo, încît căuta să afle ce planuri necinstite punea la cale celălalt. Spionii mişunau peste tot. În mod cert, nu toţi însoţitorii baronului Percy îi erau loiali. Unul — William, de fapt purtătorul lui de stindard — era în mod secret folosit de baronul Coswold. Stegarul era un informator bine recompensat, care memora fiecare cuvînt şi fiecare acţiune a lui Percy şi a conspiratorilor lui şi le raporta lui Coswold.

Cînd vestea morţii lordului Monroe ajunse în tabăra lui Percy, stegarul trădător părăsi abaţia sub un pretext fals şi se grăbi să meargă să-i transmită informaţiile lui Coswold. Baronul făcuse în aşa fel ca William să ştie în orice moment unde se află, aşa că informatorul îl surprinse exact în momentul în care se aşezase să cineze, împreună cu lordul MacKenna, în holul mare al palatului acestuia.

Dar teribilele informaţii nu stîrniră reacţia aşteptată de William. Atît Coswold cît şi MacKenna nu păreau nici măcar surprinşi. Coswold ridică indiferent din umeri, iar MacKenna, aparent la fel de neafectat, arăta plictisit cînd

întinse mîna după pîinea neagră de pe masă şi bâgă o bucată în gură.

Cînd auzise noutăţile, şi baronul Percy păruse la fel de dezinteresat. Oare ambii baroni se aşteptau să se întîmple aşa ceva? Au anticipat oare moartea lui Monroe, sau pur şi simplu au dorit-o? Şi de ce era şi lordul MacKenna la fel de indiferent? Unul dintre oamenii lui fusese ucis; stegarului îi trecu prin minte că ar fi trebuit să aibă măcar o urmă de remuşcare.

Coswold împinse scaunul de la masă şi îi făcu semn stegarului să-l urmeze afară. Cînd rămaseră singuri, îi porunci să se înapoieze în tabăra lui Percy şi să ţină ochii şi urechile deschise pentru alte întîmplări.

— Du-te cît mai e lumină, pentru a te putea orienta. Poţi să parcurgi o bună parte din distanţă, înainte de căderea întunericului. Eu voi sosi la abaţie mîine.

Stegarul îl privi pe Coswold intrînd înapoi şi apoi rămase un lung moment scărpinîndu-se în cap confuz. Deşi ar fi vrut, nu îndrăzni să-i pună baronului întrebarea care-l tortura. Monroe, lordul ucis atît de şocant azi noapte, a fost un om puternic şi destul de iubit. De ce nu era nimeni surprins?

19

Brodick era de acord din toată inima cu Colm. Dacă s-ar fi ivit ocazia şi el i-ar fi ucis pe ticăloşii care l-au atacat pe Liam. Clanul MacHugh era aliatul clanului Buchanan şi decì, duşmanii lor erau şi duşmanii lui. Acum peste un an, Brodick se aventurase pe un teritoriu englez periculos, cu misiunea de a-şi ajuta soţia. Iar clanul MacHugh a sărit în ajutorul buchananilor, aşa că acum era rîndul clanului Buchanan să-i înapoieze serviciul.

Totuşi MacHugh era un singuratic. Refuză să accepte să aibă alături de el în luptă pe oricine altcineva în afară de propriul său clan. De obicei Brodick avea aceleaşi sentimente şi aproape că intrase în război cu Anglia, cînd şi-a schimbat atitudinea. Acum recunoştea valoarea acestor legături şi considera că nu numai Mac Hugh, ci şi clanurile Maitland şi Sinclair, două din cele mai puternice clanuri din Highlands, erau cei mai apropiaţi aliaţi ai săi. Aceşti lorzi deveniseră şi buni prieteni cu el.

Cei doi bărbaţi nu vorbiră prea mult, cît timp călăriră spre abaţie. Apoi, dînd pinteni calului, pentru a se apropia de al lui Colm, Brodick întrebă:

— Ştii cum am cunoscut-o pe soţia mea?

O întrebare ciudată, gîndi Colm.

— Cînd l-a adus acasa pe fratele lordului Ramsey Sinclair, răspunse el.

— Adevarat. Băiatul avea doar cinci sau şase ani la acea dată. Unul din oamenii clanului Sinclair voia să fie numit lord, în locul lui Ramsey. Aşa că a conspirat să pună mîna pe clan şi s-a folosit de băiat, pentru a-l atrage pe Ramsey la cîmp deschis, cu intenţia de a-l ucide.

— De ce aduci acum vorba de asta?

— Poate că Liam a fost răpit în acelaşi scop. Să te scoată pe tine afară.

— Poate. De două ori în ultima lună, soldaţii care păzeau hotarele mele au fos atraşi în ambuscade.

— Ai pierdut pe cineva?

Întrebarea fu o insultă pentru MacHugh.

— Sigur că nu. Luptătorii mei sînt antrenaţi să se aştepte la surprize.

— Dar dintre atacatori?

— Din păcate nici unul n-a trăit destul, pentru a-mi spune cine i-a trimis, dar nu erau highlanderi.

— Atunci nişte proscrişi? Încercînd să fure pe ce puteau pune mînă?

Clătină din cap.

— Ai auzit ce a spus Liam. Aveau ordinul să ucidă cît mai mulţi din clanul MacHugh. Proscrişii nu ar fi fost aşa bine organizaţi. Ei fură haotic şi apoi fug, ca şobolanii.

— E adevărat ce spui, zise Brodick. Însă, fratele lui Ramsey nu era decît un copil, Liam e om matur. Are aproape vîrsta ta, nu-i aşa?

— Cu cinci ani mai tînăr, dar perfect dezvoltat.

— Atunci de ce nu s-a aşteptat la surprize? Doar a fost antrenat, la fel ca ceilalţi.

— Exact această întrebare i-o voi pune, imediat ce îşi va recâpâta facultâţile mintale.

— Deci, indiferent cine se află în spatele acestor atacuri, doreşte să scape de toţi din clanul MacHugh?

— Aşa se pare.

— Finney's Flat. Pentru asta s-au dat atacurile.

— Da, răspunse Colm. MacKenna e în spatele tuturor. Sînt sigur de asta.

— Dar nu ai nici o dovadă.

— MacKenna este un om lacom. Vrea terenul pentru el şi nu intenţionez să-i dau voie să-l aibă. Nu pot suporta să-l am pe nici unul din clanul MacKenna lîngă hotarele mele. Terenul acela a fost întotdeauna cîmpia noastră productivă şi totodată un tampon între clanul MacKenna şi noi.

—Terenul a fost făcut cadou regelui John de către regele nostru, cu ani în urmă. El l-a stăpînit, pînă cînd a ales femeia care să se mărite cu lordul Monroe. Va căpăta de zestre Finney's Flat.

— Cunosc acest pact.

— Da, dar îţi dai seama şi de faptul că această femeie face parte din familia soţiei mele? Tatăl ei e baronul Geoffrey de Wellingshire.

— Deci eşti de acord să ai rude englezeşti?

— Sînt de acord, fără tragere de inimă. Totuşi în ultima vreme am devenit mai îngăduitor, deoarece dacă îţi aminteşti, şi soţia mea e englezoaică.

— Pentru mine nu contează ce e.

— Dar suporţi ca Monroe să privească de pe munţii tăi?

— Ce se întîmplă cu tine? se miră Colm. Tu poţi să suporţi să-i ai atît de aproape? Clanul Buchanan se învecinează cu Finney's Flat, la vest.

— Da, dar avem o pădure între noi.

— Nu am nimic împotriva clanului Monroe. Atîta timp cît lordul lor nu se bagă cînd semănăm cîmpurile din nordul cîmpiei, nu-mi pasă de prezenţa lui.

Ajunseseră în vîrful colinei ce domina abaţia şi acum puteau să vadă aglomerarea de corturi din sud.

— Corturile astea aparţin englezilor, zise Bordick.

— Nu se poate să fie acolo doar pentru nunta lui Monroe, doar dacă nu i-au invitat rudele tale engleze.

— Nu în număr aşa mare, răspunse Brodick. Nici Monroe nu i-ar vrea aici. Nu, trebuie că există şi altă sărbătoare la abaţie.

Odată ajunşi la poalele colinei, îşi încredinţară caii lui Braeden şi Dylan.

— Fiţi vigilenţi, zise Colm şi se îndreptară spre porţi.

— Eu sînt întotdeauna vigilent, îl asigură Brodick.

Traseră de cordon pentru a suna clopotul. O clipă mai tîrziu, un preot deschise uşa masivă de lemn.

Abatele, un omuleţ senin, care după mărimea burţii rata nici o masă, le făcu semn să intre. Ajunsese la propriile lui concluzii, în legătură cu motivul pentru care erau cei doi aici.

— Aţi venit să prezentaţi condoleanţe, nu-i aşa? Înainte ca vreunul din lorzi să poată răspunde, abatele continuă: Trebuie că sînteţi teribil de dezamăgiţi, că aţi pierdut slujba de înmormîntare, dar cu această climă neobişnuit de caldă a fost necesar ca familia să-l ia acasă şi să-l îngroape,

cît mai repede posibil. Aţi crezut că puteţi să vorbiţi cu familia lui? Păcat că i-aţi pierdut şi pe ei. Pot să vă arăt capela, ca să vă rugaţi pentru sufletul lui?

Colm şi Brodick se priviră unul pe altul, apoi Colm se întoarse spre abate. Deşi se adresa unui om al lui Dumnezeu, nu-şi supraveghe cuvintele.

— Despre ce dracu' vorbeşti?

Abatele făcu un pas rapid înapoi şi se bătu peste piept, în încercarea de a se calma. Ani de zile dusese în mănăstire o viaţă liniştită, contemplativă, aşa că surescitarea şi tumultul din ultimile cîteva zile făcuseră ravagii în nervii lui.

— Nu ştiaţi? Mi-am închipuit... E vorba de lordul Monroe, se grăbi să continue cînd văzu privirea din ochii lordului MacHugh. A murit. Nu pentru asta aţi venit? Să vă aduceţi omagiile?

— Monroe a murit? Brodick era uluit de ştirea dată de preot.

— Cum a murit? dori Colm să ştie.

Abatele scăzu vocea cînd răspunse:

—A fost ucis. Făcu o pauză pentru a-şi face semnul crucii, înainte de a adăuga: A fost ucis în toiul nopţii.

— Cînd s-a întîmplat asta? întrebă Brodick.

— Cum a fost ucis? întrebă în acelaşi timp şi Colm.

Privirile din ochii lorzilor îl înspăimîntară pe abate. Dintre cei doi, lordul MacHugh părea cel mai ameninţător şi totodată furios. Vocea preotului tremură cînd le răspunse şi de abia putea să reziste tirului rapid al întrebărilor celor doi giganţi.

Colm observă că, de cîte ori se mişca, abatele clipea. Îşi încleştă mîinile la spate, în semn de amabilitate, astfel încît blajinul abate să ştie că nu intenţiona să-i facă nici un rău.

Acesta se grăbi să explice:

— Am crezut că aţi venit tot drumul acesta pentru a-i aduce un ultim omagiu, dar se pare că nici nu ştiaţi de tragica moarte a lordului Monroe. Acum văd ce s-a întîmplat. Am înţeles greşit, nu-i aşa? Regret aşa de mult că v-am întîmpinat cu nişte veşti atît de triste, cînd e absolut evident că aţi venit pentru o ocazie mult mai veselă, pentru nuntă.

— Cum poate exista nuntă, daca mirele a fost ucis? întrebă Brodick. Începuse să creadă că abatelui îi cam lipseşte o doagă.

— Lordul Monroe nu mai e mire... de cînd a fost ucis, concluzionă el repede.

— Nu sîntem aici, nici pentru nuntă, nici pentru funeralii, afirma Colm. Sîntem aici, în legătură cu fratele meu.

Abatele răspunse cu o privire nedumerită:

— Fratele tău?

Lui Colm îi trecu prin minte să-l apuce pe om de ceafă şi să-l scuture, dar ştia că nu ar fi prudent să atace un om al lui Dumnezeu. Din privirea goală a abatelui, îşi dădu seama că nu ştia nimic de Liam.

Abatele transpira abundent. Îşi şterse mîinile ude de rasă. Ochii lordului deveniseră de un cenuşiu închis, culoarea furtunii ce se apropia.

— Lucrurile s-au petrecut atît de repede! Nu sîntem obişnuiţi cu atîta activitate în mănăstirea noastră. Acum s-a hotărît altă căsătorie pentru lady Gabrielle. E un haos. Îşi coborî vocea, pînă la o şoaptă conspirativă. Doi baroni

din Anglia se află acum în sala mare, fiecare declarînd că vorbeşte în numele regelui John. O mulţime de englezi s-au strîns la locul de adunare. Vă recomand să aşteptaţi la etaj, pentru a nu fi implicaţi.

— Pentru ce se luptă baronii? întrebă Brodick.

— Nu avem nevoie să ne implicăm în certurile lor neînsemnate, rosti Colm. Aminteşte-ţi motivul pentru care ne aflăm aici. Apoi se adresă abatelui: Ai aici un preot cu numele Gelroy. Vreau să vorbesc cu el, cît mai repede posibil.

— Pot să întreb de ce vrei să vorbeşti cu el?

— Nu poţi.

Abatele fu luat prin surprindere de această negare tăioasă. Apoi dădu din cap, crezînd că înţelege de ce lordul refuză să explice.

— O, văd! Doreşti să te confesezi. Scuză-mă. N-ar fi trebuit să întreb. De ce nu vă duceţi sus şi eu îl trimit pe părintele Gelroy la voi. Cred că ştiu exact unde se află. Vă va arăta drumul spre capelă, ca să puteţi scăpa de păcate. Abatele ajunsese din nou la o concluzie greşită, dar nici unul dintre lorzi nu-l lămuri. N-ar trebui să dureze mult, mai remarcă el întorcînd capul pentru a-i îndruma în sus pe scară.

Brodick făcu un semn cu capul spre Colm.

— Cu mulţimea lui de păcate, cu n-aş conta pe asta.

Dar lui Colm nu-i ardea de glumă. Îl dădu la o parte pe Brodick din drum.

— Nu sînt aici pentru spovedanie. Sînt aici să aflu nişte răspunsuri în legătură cu fratele meu. Vreau să termin cu asta şi să plec repede. Poate că pot să-l conving pe părintele

Gelroy să vină cu noi. Nu pot nici gîndi, nici respira cu atîţia englezi în jurul meu.

— Mă îndoiesc că Gelroy va voi să plece cu noi. Dar poţi să-l rogi, zise Brodick.

— Să-l rog? De ce l-aş ruga?

Brodick ridică din umeri. Colm va face ce va dori, indiferent de felul cum se simţea Brodick. În afară de asta, poate că şi Brodick ar fi făcut la fel, dacă ar fi fost vorba de fratele lui. Totuşi, să scoată un preot din sanctuarul lui, pentru singurul motiv că trebuia să-l determine să spună ce ştie despre răpitorii lui Liam... şi despre salvatorii lui... probabil că va duce la înnegrirea şi mai tare a sufletelor lor păcătoase.

Abatele era aşa de dornic să audă conversaţia lor, încît nu-şi dădu seama că ajunsese pe zidul ce înconjura locul de adunare. Cu răsuflarea tăiată, subli

— Iată-ne ajunşi.

Apoi se întoarse să coboare scările, pentru a-l aduce pe Gelroy, dar Brodick îl opri cu o întrebare:

— Sînt curios, abate. Baronul Geoffrey şi fiica lui mai sînt aici, sau şi-au început călătoria spre Anglia?

— Baronul Geoffrey? Îi cunoşti pe englezii aştia?

Brodick oftă.

— Este cam stînjenitor să recunosc, dar îmi sînt rude... din partea soţiei, adăugă el repede.

—Totuşi e stînjenitor, mai spuse Colm.

Brodick îşi aduse aminte în tăcere că Colm e aliatul lui.

— Nu am întîlnit-o niciodată pe fiică, i se adresă el abatelui.

— Baronul a plecat pentru a se întîlni cu regele lui, iar fiica s-a pregătit să plece în Anglia, replică abatele, dar cred că va fi reţinută.

— De ce să fie reţinută? întrebă Brodick.

— Nu înţelegi, rosti abatele. Tot acest haos are legătură cu ea şi cu cine trebuie ea să se mărite.

—Tatăl ei ştie de asta? se minună Brodick.

— Nu. A plecat, înainte ca cei doi baroni să sosească.

— Şi cînd este aşteptat să se întoarcă baronul Geoffrey? se simţi obligat Brodick să întrebe, deşi viitorul lady-ei Gabrielle nu-l interesa.

— Mă îndoiesc că cineva a avut timp să trimită un mesager tatălui ei. Este ca şi cum baronii au aşteptat intenţionat pînă s-a depărtat de abaţie, înainte de a ridica această problema a căsătoriei fiicei lui. Amîndoi acţionează ca şi cum ar fi o chestiune foarte urgentă. Din ceea ce am auzit din cearta lor, vor ca ea să se mărite înainte ca tatăl ei să afle şi să le provoace neplăceri. Îşi aruncă ochii în stînga, apoi în dreapta, şi adaugă: E o înşelătorie. Da, o înşelătorie, dacă mă întrebaţi pe mine. Dar lady e apărată de gărzile ei de corp şi e în siguranţă în mănăstirea noastră. Nici un rău nu i se va întîmpla, atîta timp cît e aici.

Încrederea lui naivă îl irită pe Colm. Abaţia era invadată de străini şi cei mai mulţi erau englezi. Cum putea el să creadă că aceştia respectă sanctuarul? Chiar şi preotul Gelroy avea dubiile lui, pentru că îi rugase pe soldaţi să-l apere pe Liam, în timp ce dormea. Colm se întreba ce va crede acest abate nervos, dacă va descoperi că Liam i-a fost oaspete.

— Lady Gabrielle e de acord cu o nouă căsătorie? întrebă Brodick.

— Încă nu știe. O vor chema în curînd. Scuturînd din cap, abatele oftă. Va afla de această nebunie, cînd va da curs convocării.

În după-amiaza aceea, baronul Coswold intrase în abaţie ca o furtună, împreună cu gaşca lui de trîntori. Avea o adunătură de linguşitori pe care îi căra după el, în total douăzeci şi trei. Intenţionat adusese un număr atît de mare, pentru că spera să-l intimideze şi să-l copleşească pe Percy.

Coswold se simţea incredibil de puternic. Purta la el un înscris ce confirma că el şi numai el vorbeşte în numele regelui.

Dar Percy nu fu nici intimidat nici copleşit. Ca şi Coswold, avea şi el spionii lui şi, deşi nu ştia încă despre noul înscris, aflase că duşmanul lui intenţiona să încerce să reglementeze problema cîmpului Finey's Flat şi a viitorului lady-ei Gabrielle. Credea că Coswold plănuia să folosească forţa, pentru a obţine ceea ce voia.

Şi Percy era pregătit. Propria lui hoardă de ticăloşi fără minte îl urma, cînd pătrunse în grabă în sală, pentru a se confrunta cu Coswold. Percy nu era omul care să fie oprit sau dat de-o parte şi nu era deloc îngrijorat că nu va putea să obţină ceea ce voia. Avea şi el un înscris semnat de rege, că el şi numai el putea să acţioneze în numele lui John. Regele îl trimisese la abaţie ca martor la nunta dintre

Monroe şi Gabrielle, dar acum că mirele fusese înlăturat din drum, Percy era sigur că va putea să hotărască viitorul Gabriellei.

Fiecare dintre cei doi însetaţi de putere avea în mînecă un truc sau două.

Baronii se întîlniră în mijlocul sălii vizitatorilor. Uşile dinspre curte fuseseră larg deschise. Aceasta nu era o luptă privată. Fiecare voia să fie martor şi să audă.

Percy atacă primul. Împungînd aerul di
deget lung şi osos, zise:

— Să nu îndrăzneşti să încerci să te interpui hotărîrilor mele, altfel te voi arunca afară. Vorbesc în numele regelui John şi intenţionez să hotărăsc viitorul lady-ei Gabrielle.

—Viitorul ei cu tine? îl luă în rîs Coswold. Şi Finney's Flat să devină tot a ta? Asta crezi tu că se va întîmpla, ne-bunule? In mod cert nu o vei avea. Voi avea eu grijă de asta.

— Nu ai putere, Coswold. Am să o escortez înapoi în Anglia. Da, merge cu mine. Percy nu se obosi să adauge faptul important că plănuise să o forţeze ca mai întîi să se mărite cu el.

Coswold făcu un pas mai aproape de el.

— Nu mai vorbeşti în numele regelui, pentru că eu am un inscris semnat de John, care mi-a dat puteri depline. Voi vorbi şi voi acţiona în numele lui.

Percy era grav jignit. Venele de pe frunte i se îngroşară cînd răspunse:

— Nu, eu am înscrisul şi e perfect legal, semnat de regele John. Nu poţi să mă păcăleşti. Ştiu ce vrei şi n-o să fie a ta.

Altercaţiile se înmulţiră, pînă cînd ambii baroni strigau unul la altul fără oprire. Conflictul se mută şi dincolo de

uşi, pe cînd din ce în ce mai mulţi curioşi se alăturara mulţimii.

Semnul de demarcaţie între cele două tabere era o cruce de piatră din mijlocul terenului deschis: Percy şi cei ce-l urmau de o parte, şi Coswold şi suporterii lui de alta.

— Nu vrei sa vezi înscrisul? întrebă Coswold. Poartă sigiliul regelui şi data, Percy. Dacă nu te dai de-o parte, va trebui să te arunc afară.

Percy răsufla zgomotos:

— Cînd a fost semnat acest înscris? întrebă el şi înainte ca acesta să poată răspunde, adaugă: Ştiu unde ai fost şi ştiu totul despre tîrgul oneros pe care l-ai făcut cu lordul MacKenna.

Coswold îi ignoră comentariul. Îşi îndreptă degetul spre unul din suporterii lui şi pergamentul ieşi la iveală. Îl apucă în mînă şi îl flutură în faţa lui Percy.

— Iată-l. Regele John mi-a dat depline împuterniciri.

Colm şi Brodick rămaseseră cu braţele sprijinite de parapetul zidului, privind şi ascultînd dezbaterea ce avea loc între cei doi. Colm îşi omora astfel timpul, pînă la sosirea părintelui Gelroy. Abatele le spusese că nu va dura mult pînă va da de el, dar în mod clar greşise.

Nerăbdător să-l ia pe preot şi să-l ducă departe de acesti baroni englezi nebuni. Colm murmură:

— Unde e blestematul ăla de preot, Gelroy?

— În mod cert e pe drum, răspunse Brodick.

Colm scrută mulţimea de jos. Observă numărul oamenilor hirotonisiţi, în rasele lor şi zise:

— Sînt aşa de mulţi. Dacă aş şti cum arată Gelroy, l-aş scoate afară dintre ei.

Brodick rînji.

— Am menţionat oare că nu poţi să declanşezi un razboi împotriva vreunui preot? Ei bine, nu poţi nici să-l scoţi pe unul dintre ei afară de acolo, dacă nu doreşte el să plece şi mă îndoiesc că Gelroy va voi asta. Tu şi cu mine...

— Eu şi cu tine, ce?

— Conform soţiei mele, avem tendinţa de a-i îngrozi pe oameni.

Un alt strigăt le atrase atenţia.

— Cam zgomotoşi, englezii ăştia! comentă Brodick. Păcat că nu avem la noi arcurile şi săgeţile. Am putea scăpa lumea de cîţiva dintre ei.

Colm zîmbi.

— Da, am putea.

În acel moment Coswold bătu din palme pentru a atrage atenţia şi mugi:

— Aduceţi-o la mine pe lady Gabrielle. Vom rezolva asta aici şi acum. Se întoarse spre grupul din spatele lui, le făcu un semn rapid, apoi reveni cu faţa spre Percy. Am luat o hotărîre. Pînă la sfîrşitul acestei zile, va fi măritată.

Abatele o găsi pe Gabrielle plimbîndu-se în grădină cu părintele Gelroy. Își exprimase gratitudinea față de părintele Franklin și era pe cale să-i aducă mulțumiri și lui Gelroy, pentru că a păstrat secretul ei, cînd abatele sosi în grădină alergînd și strigînd-o:

— Lady Gabrielle, e o nebunie. Gîfîind după aer, din cauza efortului provocat de fugă, de abia putea să respire și să vorbească în același timp.

Gabrielle îl conduse pe o bancă de piatră și îi sugeră să se așeze o clipă.

Dînd din cap, căzu pe bancă și respiră din greu:

— O, e mai bine!

Gelroy bătu din palme, în spatele lui.

— Ai menționat ceva despre o nebunie?

— O, da. Ai fost convocată în curte. Părinte Gelroy, probabil că trebuie să o însoțești. Ce luptă! Teribilă! Pur și simplu e teribil modul în care se desfășoară. Și din toate locurile, tocmai în această sfîntă mănăstire. Rușine pentru sufletele lor.

— Cine se luptă? întrebă Gabrielle.

— Doi baroni din Anglia. Unul se numeşte Coswold, cred, iar celălalt...

— Percy.

— Da, adevărat, milady. Baronul Percy.

— Şi aceşti doi baroni au convocat-o pe Gabrielle? întrebă Gelroy.

— Baronul Coswold a făcut convocarea.

Gabrielle era indignată.

— Nu răspund nici unuia dintre ei şi nu vreau nici să-i văd, nici să le vorbesc. Acum sînt gata să plec acasă şi nu văd nici un motiv să-mi amîn plecarea.

Gelroy aprobă cu un semn rapid.

— Gărzile ei tocmai aduc caii în faţa porţii, pentru că a plănuit să părăsească abaţia chiar acum. Bunurile i-au fost deja împachetate.

Abatele scutură din cap.

— Nu cred că baronii îi vor permite să plece.

— Există şi altceva, în afară de ce se vede cu ochiul liber, nu-i aşa? întrebă Gelroy.

El oftă.

— Există. Fiecare baron are la el un înscris, care proclamă că acesta vorbeşte şi acţionează în numele regelui. Înscrisul lui Coswold e mai recent, dacă te iei după data trecută pe el. Sigiliul regelui se află pe ambele înscrisuri, sau aşa mi s-a spus. Brusc abatele sări în picioare. O, Doamne, am uitat. Cu toată agitaţia şi strigătele, comisionul mi-a ieşit complet din minte. Şi cum să nu fie aşa? Îi privi pe cei doi cu îngrijorare: părinte Gelroy, eram în drum pentru a te căuta, cînd baronul Coswold a strigat după mine.

— De ce mă căutai? întrebă el.

— Am promis să te trimit sus, pe zid. Vezi tu, există doi... făcu o pauză.

— Doi? Doi ce? întrebă Gelroy.

— Lorzi, răspunse el împotriva voinţei lui. Buchanan şi MacHugh. Nu mi-au spus de ce au nevoie să vorbească cu tine, dar lordul MacHugh a menţionat ceva despre fratele lui. Ştii ceva în legătură cu asta?

Panica şi frica umbriră faţa lui Gelroy.

— Am o vagă idee.

— Am să-ţi ascult explicaţia mai târziu, pentru că lorzii aşteaptă cam de mult. Nu arată a fi genul prea răbdător. Zîmbi cînd adăugă: De asemenea, l-am auzit pe unul dintre ei — cred că era MacHugh, dar nu sînt sigur — menţionînd ceva în legătură cu luarea ta cu ei.

Gelroy înghiţi sonor.

— Aşa ai auzit?

— Poate că unul dintre ei îţi va oferi şansa de a te alătura clanului său, ca şef spiritual. Ştiu că voiai să ai propria ta biserică într-o zi, nu-i aşa? Şi de asemenea, doreşti să salvezi cît de multe suflete poţi. Nu asta vrei?

Gelroy aproba frenetic din cap. Îşi voia propria biserică şi propria turmă — care preot n-ar fi vrut? — dar nu printre aceşti lorzi brutali şi clanurile lor rebele. Nu voia să trăiască tot restul vieţii într-o stare de perpetuă teroare.

— Sînt mulţumit să mă rog şi aici pentru sufletele lor pierdute, abate, rosti el în şoaptă. Vrei să o însoţesc pe lady Gabrielle în faţa baronilor, sau vrei să vorbesc cu lorzii?

— Mă duc eu cu ea, iar tu grăbeşte-te spre lorzi. Din ce în ce mai mulţi oameni din clanurile lor au intrat înăuntru. Cu cît vei vorbi mai repede cu ei, cu atît mai bine.

Nu exista posibilitatea de a scăpa şi Gelroy ştia.

— E mai bine să se rezolve odată, zise el.

Apoi îşi luă din nou la revedere de la Gabrielle şi plecă spre înfricoşătoarea lui misiune.

Gabrielle intenţiona să continue să refuze să se întîlnească cu baronii, dar brusc îşi schimbă hotărîrea. Nu voia să-l pună pe abate în situaţia neplăcută de a trebui să explice de ce le ignora convocarea.

— Am să văd ce vor baronii şi apoi plec din abaţie, în cea mai mare grabă posibilă. Abate, aş vrea să-ţi mulţumesc din nou pentru ospitalitatea şi amabilitatea arătată tatălui meu şi mie. Apreciem asta foarte mult.

Încercă să-l ocolească pe abate, pentru a se duce la locul de adunare, dar el o opri:

— Am să te însoţesc, milady, dar n-ar trebui să aşteptăm şi gărzile tale? În mod cert vor dori să stea alături de tine, cînd vorbeşti cu aceşti baroni.

Ea clătină din cap:

— Gărzile mele sînt prea ocupate, pentru a-şi mai bate capul cu acest nonsens. Sînt convinsă că întîlnirea nu va dura prea mult timp.

Nu putea să-i schimbe părerea. Gabrielle avea şi alt motiv să-şi ţină gărzile departe de baroni. Tatăl ei nu avea încredere în oamenii aceştia şi nici ea. Era neliniştită. Coswold şi Percy ar putea să-şi pună lacheii să provoace o luptă. Cu toate că paznicii ei erau bine antrenaţi, puteau fi copleşiţi de numărul mare de oameni care îi atacau.

Ar fi dorit ca tatăl ei să-i fie alături, totuşi. Ştia de ce sînt capabili aceşti oameni şi el ar fi ştiut la ce să se aştepte. Încercă să se gîndească la ce s-ar putea întîmpla mai rău, pentru a fi pregătită, dar nici în cele mai înfricoşătoare gînduri ale ei nu şi-ar fi putut imagina ce va urma.

Gelroy îşi tîrî picioarele sus pe scări, rugîndu-se tot drumul. Cînd ajunse la ultima treaptă şi se uită în jur, genunchii i se înmuiară. A trebuit să se sprijine de zid, pentru a nu cădea.

Dumnezeule mare, erau aşa de mulţi! Şi toţi se uitau la el.

Cînd strigă, vocea lui răsună ca scîrţîitul unei balamale ruginite:

— Doreşte cineva să vorbească cu mine?

Cei doi highlanderi veniră spre el. Paşii lor mari străbătură repede distanţa ce-i despărţea. Gelroy se sprijini de zid şi aşteptă. Cineva îi dădu un ghiont în spate. Uluit, preotul se întoarse. Alt highlander stătea pe scări, chiar în spatele lui. Cum a ajuns omul acesta acolo aşa de repede?

—Tu eşti preotul Gelroy? întrebă o voce tunătoare din susul scărilor.

Ridică din nou ochii. Cei doi giganţi stăteau unul lîngă altul. Erau de aceeaşi înălţime şi amîndoi aveau cicatrici de la luptele trecute. Gelroy încercă să facă un pas spre ei.

— Da, sînt părintele Gelroy.

Brodick observă că preotul tremura violent şi culorile îi pieriseră din obraz.

— Nu vrem să-ţi facem nici un rău, preotule, zise el, în încercarea de a-l ajuta pe Gelroy să scape de spaimă.

— Sînt lordul MacHugh, rosti Colm.

Gelroy dădu din cap.

— Da, semeni cu fratele tău.

— Iar eu sînt lordul Buchanan.

Preotul reuşi să schiţeze o umbră de zîmbet, în timp ce-l privea pe Brodick.

— Da, ştiu. Eşti sălbaticul Buchanan.

— Cum mi-ai spus? Era prea surprins pentru a fi furios.

— Ea îţi spune sălbaticul Buchanan.

Brodick ridică o sprînceană.

— Cine îmi spune aşa?

— Lady Gabrielle, răspunse el. Nu ştii cine e? Apoi adăugă grăbit: E fiica baronului

Geoffrey de Wellingshire şi face parte din familia ta, prin soţie.

Buna dispoziţie a lui Brodick dispăru. În permanenţă i se amintea că avea rude englezeşti. Era al naibii de umilitor.

— Am o întrebare să-ţi pun, rosti Colm nerăbdător.

—Da?

— Înţeleg că tu l-ai îngrijit pe fratele meu, cînd a fost adus aici.

— Nu, nu l-am îngrijit eu, pentru că n-am reuşit să învăţ cum să lecuiesc. Părintele Franklin e cel care l-a îngrijit pe Liam, iar eu am ajutat cît am putut. Rănile erau grave şi

pentru o vreme, mi-e ruşine să admit, n-am crezut că va supravieţui.

Colm dadu din cap.

— Cine l-a adus aici?

— Nu pot să spun.

Colm îşi plecă capul şi îl privi pe Gelroy cu severitate cîteva secunde.

— Nu poţi, sau nu vrei? întrebă apoi.

— Nu pot. Gelroy era în stare să-l privească pe lord în ochi, pentru că spunea adevărul. Într-adevăr **nu putea** să-i spună..Îi promisese lady-ei Gabrielle că va păstra secretul şi nu putea să-şi calce cuvîntul. Nu înţelesese de ce n-a vrut ea să ştie cineva că ea şi gărzile ei l-au ajutat pe Liam, dar dorinţa îi va fi respectată.

Întrebările continuară, dar Gelroy ştia că lordul MacHugh nu credea în ce îi spunea, pentru că revenea într-una la aceeaşi întrebare: Cum a fost adus Liam la abaţie?

— L-a mai văzut cineva pe Liam cărat înăuntru? întreba Brodick.

— Nu. Nu cred, şi am făcut tot ce am putut să ţin secretă prezenţa lui aici.

—Tu l-ai ridicat şi l-ai cărat înăuntru, preotule? Colm îşi încrucişase braţele pe piept şi aştepta răspunsul.

Gelroy se simţi rău de la stomac. Ce era de făcut? Pentru a respecta promisiunea făcută, va trebui să-l mintă pe lord. Ce aiureală! Ar fi dorit să aibă timp să vorbească cu confesorul său, pentru că nu avea idee ce fel de păcat era pe cale să comită. Era o infracţiune moderată ce putea fi considerată un păcat uşor de iertat, sau era de condamnat pentru că era preot şi spunea minciuni? Atunci, s-ar putea să fie un

păcat de moarte? Nu, sigur că nu. Gelroy gîndi că ar trebui să facă ceva mult mai serios, cum ar fi să ucidă un om, pentru a pune o pată mortală pe sufletul lui. Totuşi, un păcat e un păcat. Gelroy intrase într-o mare încurcătură şi nu vedea nici o cale de ieşire.

— Ce ai spune dacă ţi-aş declara că l-am ridicat şi l-am cărat înăuntru?

Colm îl privi pe Brodick.

— Glumeşte?

Brodick scutură din cap.

— Nu cred.

Gelroy întreba:

— Ce ar fi dacă ţi-aş spune că nu pot să-mi amintesc?

Colm îi dădu preotului de înţeles ce plictisit era.

— Nu poţi să-ţi aminteşti că ai ridicat un om, a cărui greutate e de cel puţin două ori mai mare decît a ta? Nu poţi să-ţi aminteşti această faptă vitejească şi uimitoare?

Gelroy îşi plecă ochii. Renunţă să mai încerce să facă pe deşteptul.

— Regret, mylord, dar nu pot să-ţi spun nimic mai mult. Mi-am dat cuvîntul să tac şi trebuie să mi-l ţin.

Colm era furios.

— Ţi-ai dat cuvîntul oamenilor care au încercat să-mi ucidă fratele?

— O, nu şi nici nu am idee cine sînt aceşti oameni oribili. Nu le-aş fi păstrat secretele, decît dacă ar fi venit în confesional. Îşi ridică mîinile în sus. Şi nici unul dintre ei nu mi s-a confesat. Jur că nu ştiu nimic despre ei. Nu ştiu nici măcar ce s-a întîmplat cu fratele tău. Am văzut doar rezultatul pedepsei pe care i-au aplicat-o.

Brodick era distras de zgomotul din curte. Un luptător din clanul lui strigă:

— Jos e necaz mare!

Un om al lui MacHugh se uită la oamenii adunaţi jos.

— Ar trebui să vezi asta, i se adresă el lui Colm.

— De ce să-mi pese mie de englezi şi de necazurile lor? întrebă Brodick îndreptîndu-se spre parapet.

— Fiica baronului Geoffrey e centrul necazului.

23

Gabrielle se îndreptă spre locul de adunare. Era hotărîtă să pună capăt imediat întîlnirii şi să se îndrepte spre casă, cît mai repede posibil. În timp ce urca în grabă colina, trecea de dormitoarele călugărilor şi ocolea capela din vecinătatea bucătăriei, abatele o urma. Era gata să intre în locul de adunare pe sub o arcadă, cînd observă o femeie care stătea în umbră privind-o. Instinctiv Gabrielle zîmbi şi-i făcu un semn de salut, dar femeia nu-i răspunse la amabilitate. În expresia ei se vedea dezgustul şi ochii ca de dihor străluceau de ură.

Gabrielle fu atît de surprinsă, încît se opri brusc. Deşi nu o întîlnise niciodată pe femeie, avea vaga impresie ca o cunoaşte. O reacţie atît de oribilă nu putea veni decît de la o Monroe. Tatăl ei îi spusese că cea mai mare parte din clanul Monroe o acuza pe ea de moartea lordului lor. Ideea aceasta ridicolă nu avusese nici un sens pentru ea şi considera că e cazul să-i spună femeii, subliniind că atitudinea ei e lipsită de raţiune, dar, înainte de a putea vorbi, străina îşi ridică fustele şi fugi de acolo.

Abatele o ajunse pe Gabrielle la timp, pentru a vedea ce s-a întîmplat.

— O cunoşti pe femeia aia?

— Nu, nu o cunosc, răspunse ea. Pare foarte supărată, nu-i aşa?

— Da, aşa e. Din expresia feţei ei se vede, e supărată pe tine.

Gabrielle dădu din cap.

—Trebuie să fie o Monroe, deoarece celor din clanul Monroe le displac profund.

— O, nu, lady Gabrielle, nu e adevărat.

— Nu? întrebă ea uşurată puţin. Ideea unui clan întreg urînd-o era supărătoare. Clanul Monroe nu mă urăşte? întrebă plină de interes.

— O, ba da, te urăsc. În mod cert te urăsc, răspunse el pînă la urmă aproape vesel. Dar vezi tu, femeia aia nu e o Monroe. Nu-mi pot aminti numele, dar am impresia că i-am fost recomandat şi cred că e rudă cu unul dintre baroni. Cu toţi străinii pe care i-am întîlnit în ultimile cîteva zile, nu pot să-i reţin pe toţi. Aceşti englezi tind să semene bi între ei.

Draguţ, gîndi ea. Duşmănia clanului Monroe s-a răspîndit şi în Anglia.

— Nu vreau să fiu îngrijorată de părerile lor prosteşti.

Abatele făcu un gest arătînd trecerea spre curte.

— Putem continua?

— Da, fu de acord Gabrielle. Dar nu e nevoie să vii cu mine. Sînt sigură că ai treburi mult mai importante la care să participi şi nu vreau să pierzi nici un minut avînd grijă de mine. Prefer să le fac faţă baronilor singură.

Străbătu scurtul coridor şi se trezi în mijlocul unei încăierări. Era dificil pentru ea să-i localizeze pe cei doi

baroni, deoarece locul era plin de oameni, fiecare din mulţimea adunată încercînd să strige mai tare decît ceilalţi. Era ca în iad. Ceva trebuie că s-a întîmplat de curînd, gîndi ea, pentru a provoca o astfel de ceartă vehementă. Se retrase în umbră, aşteptînd ca zgomotul să se mai potolească.

Cerceta mulţimea căutîndu-i pe cei doi baroni, cînd din întîmplare ridică privirea şi i se tăie respiraţia, pierzîndu-şi aproape echilibrul. Sus pe zid stătea fratele lui Liam privind în jos. Acum părea şi mai mare şi mai ameninţător, decît prima dată cînd l-a văzut pe colină. Nu erau doar dimensiunile care te intimidau la Colm MacHugh. Cît atitudinea rigidă şi expresia împietrită. Era cel mai înfricoşător bărbat pe care-l văzuse vreodată.

Lordul de lîngă el era tot o figură care băga spaima în tine. Îl recunoscu şi pe el. Era sălbaticul Buchanan.

Îngrijorată că-şi va pierde orice urmă de curaj, dacă va continua să-i privească pe cei doi highlanderi, îşi îndreptă atenţia spre gloata certăreaţă din faţa ei.

Deodată, un om o descoperi, apoi altul şi altul şi în cîteva secunde în mulţime se lăsă tăcerea.

Baronul Coswold o localiză, înaintea lui Percy. Se aplecă adînc şi îi întinse mîna, pentru a o invita să î in-teze.

— Lady Gabrielle, e aşa de frumos din partea ta să ni te alături. Ne-am mai întîlnit şi înainte, la curtea regelui John. Sînt sigur că îţi aduci aminte de mine, nu-i aşa? Gabrielle nu dădu atenţie întrebării. Nu făcea decît să-l privească şi să aştepte să-i explice motivul întrunirii. Vorbesc în numele regelui, se bîlbîi el enervat de tăcerea ei.

Ea se îndreptă spre el şi baronul se înjură în gînd pentru înţelegerea diavolească pe care o făcuse cu MacKenna. Oare ce avusese în cap? Cum a putut să o dea altui bărbat? De ultima dată cînd o văzuse, devenise şi mai frumoasă.

Toată lumea rămase tăcută, în timp ce Gabrielle îşi urma drumul spre mijlocul curţii.

Colm MacHugh privea încăierarea ce se desfăşura dedesubt şi amuzat şi dezgustat. Ce idioţi sînt englezii, certîndu-se în legătură cu cine are dreptul să vorbească. Apoi zgomotul slăbi, şi el se întrebă ce a putut să liniştească tiradele lor absurde. Şi atunci o văzu. Străbătea mulţimea, cu capul sus şi mîinile de-a lungul trupului.

Baronul Percy rupse tăcerea.

— Doamna mea, îmi dau seama că nu ţi-l aminteşti pe Coswold, rosti el cu o urmă de chicotit în glas. Noi ne-am mai întîlnit, cînd ai fost prezentată regelui John. Percy ştia că e mai bine să facă afirmaţia aceasta, în loc să o întrebe dacă îşi mai aducea aminte de întîlnire, pentru că avea senzaţia că va primi acelaşi răspuns rece şi tăcut, pe care i-l dăduse şi lui Coswold. Coswold greşeşte, continua Percy. Nu vorbeşte în numele regelui. Eu vorbesc.

Declaraţia fu scînteia ce declanşă din nou cearta aprinsă.

Coswold flutura în aer un document.

— Am un înscris, semnat de regele John, ce îmi confera puterea de a-ţi hotărî viitorul. Înscrisul lui Percy nu mai e valabil. Data pusă de rege pe al meu, ulterioară celei de pe hîrtia fără valoare a lui Percy, dovedeşte că eu am această sarcină.

Percy nu era dispus să lase să-i alunece femeia printre degete.

— Aşa cum e obiceiul lui, baronul Coswold vorbeşte prostii. Am hotărît deja că, deoarece lordul Monroe e mort, te vei înapoia în Anglia împreună cu mine. Îl vom lăsa pe regele John să-ţi hotărască viitorul.

Coswold se întoarse spre Percy.

—Toată lumea ştie ce planuri ai. Vrei să te însori cu ea înainte de a părăsi abaţia, dar nu va merge nicăieri cu tine.

— Am să o am! ţipă Percy.

Gabriellei nu-i venea să-şi creadă urechilor. Erau nebuni amîndoi? O îmbolnăveau. Cum îndrăzneau să se lupte pe seama ei, ca şi cum ar fi fost o bucată de carne aruncată unor câini hămesiţi? Ştia că e imposibil să fie chiar aşa de importantă, pentru oricare dintre ei. Nu, era vorba de Finney's Flat, locul după care alergau amîndoi. Ambii baroni îşi doreau acest valoros teren.

Mai mulţi oameni MacHugh şi Buchanan se alăturară lorzilor pe zid, pentru a privi agitaţia din curte, dar ochii lui Colm erau fixaţi pe femeia din centrul furtunii. Se întreba ce ar putea fi în capul ei. Gabrielle îşi ascundea bine sentimentele. Comportamentul regesc şi calmul ei îl impresionară.

Coswold bătu din palme, pentru a atrage atenţia tuturor. Apoi se întoarse spre grupul de oameni din spatele lui, făcu un semn rapid şi zise:

— Am să rezolv eu asta, acum şi aici.

Mulţimea se împărţi în două şi lordul Owen MacKenna înaintă spre mijlocul ei. Făcu semn mai multor oameni, în timp ce trecea pe lîngă ei. Apoi ridicînd capul, îi văzu pe MacHugh şi pe Buchanan sus pe zid privindu-l şi înţepeni.

— Ia te uită cine s-a tîrît afară din bîrlog, zise Brodick. Vechiul nostru prieten.

— Un porc obraznic, zise disprețuitor Colm.

Baronul Percy nu-l cunoștea pe lordul MacKenna.

— Cine e omul acesta, care îndrăznește să ne întrerupă dezbaterile?

— Sînt lordul MacKenna și am fost de acord să mă însor cu lady Gabrielle și să-i accept zestrea. De astăzi, Finney Flat se va numi Glen MacKenna.

Coswold luă o atitudine plină de îngîmfare.

— Da, Finey's Flat va fi al tău.

Sus, Colm reacționă cu violență.

—Va fi pe dracu'!

Brodick își îndreptă spatele.

— Nu putem permite să se întîmple așa ceva. Se uită la Gabrielle și se întrebă de ce nu protesta împotiva atitudinii arogante a baronilor. Era flatată sau jignită? Dacă îi seamănă cumva tatălui, protestează în sinea ei, gîndi Brodick.

MacKenna se apropie de Gabrielle cu un zîmbet cald. Ea nu-i înapoie zîmbetul. Părea că privește prin el și MacKenna gîndi că probabil e copleșită de atenția ce i se acorda. La urma urmei, era pe cale să se mărite cu un lord puternic. Da, mult mai puternic decît ar fi sperat vreodată să fie bietul mort Monroe. Și era și mult mai chipeș decît el. Femeilor le plac bărbații atractivi. Probabil că încă n-a realizat ce mare noroc a dat peste ea.

— Lordul MacKenna și lady Gabrielle se vor căsători înainte de sfîrșitul acestei zile, declară Coswold.

Alt zbierăt din spre gloată îi întrerupse declarația.

— MacKenna, nu ai nici un drept asupra ei. Eu sînt Harold Monroe și voi deveni în curînd lordul clanului

Monroe. E datoria şi dreptul meu să mă însor cu această femeie. Dreptul meu de prim-născut.

Gloata facu un pas lateral, pentru a-l lăsa să treacă. Gabrielle îl recunoscu. Era omul care fusese la funeralii, însoţitorul femeii aceleia duşmănoase.

Cînd Monroe ajunse la ei, MacKenna interveni provocator:

— Nu eşti fiul prim-nascut al lordului Monroe. Nu a avut fii. Deci, nu poţi să te pretinzi prim-născut.

— Sînt fiul prim-născut al fratelui său, strigă acesta. Şi pentru că unchiul meu e mort, o cer pe lady Gabrielle şi Finney's Flat pentru mine. De astăzi înainte, pămîntul se va numi Glen Monroe.

Coswold era hotărît să preia din nou controlul.

— Poţi să ceri tot ce vrei, dar nu o vei avea, şi nici Finney's Flat.

— Glen MacKenna, îl corectă MacKenna. Deoarece de astăzi se numeşte Glen MacKenna.

— Ce înşelătorie mai e şi asta? şuieră Percy către Coswold. Ce fel de înţelegere ai încheiat cu acest om? Ştie că de fapt o vrei pentru tine însuţi?

— Eşti un prost, Percy, al naibii de prost.

Nici unul dintre voi nu o veţi avea, cugetă Coswold. Renunţase la posibilitatea de a se însura cu Gabrielle. Regele ridicase în calea lui obstacol după obstacol şi, deşi o dorea pe Gabrielle, la fel de mult dorea şi aurul. Da, tinjea după comoară. Aşa că încheiase un acord cu MacKenna. I-o va da pe ea şi terenul, cu condiţia ca el să aibă oricînd acces la ea. Era convins că ea ştia unde e comoara Sf.Biel

şi, ori fermecînd-o ori prin tortură, va scoate adevărul de la ea.

Spre norocul lui, nici Percy, nici MacKenna şi nici regele John nu ştiau de existenţa comorii. MacKenna era un porc atît de lacom, încît nu s-a arătat curios de ce a insistat Coswold să o vadă pe Gabrielle de cîte ori voia. Tot ce-l interesa pe lord era să intre în stăpînirea lui Finney's Flat.

Coswold nu era îngrijorat că MacKenna s-ar putea să nu respecte tîrgul. Dacă se dovedea necesar, va aduna suficienţi soldaţi pentru a distruge tot clanul MacKenna.

Între timp, Harold Monroe nu avea intenţia să renunţe aşa uşor. Trebuia să strige, pentru a fi auzit în haosul ce se dezlănţuise.

— Pretind dreptul de a mă însura cu milady şi de a primi Glen Monroe!

Se pare că fiecare din mulţime avea o părere şi era hotărît să şi-o exprime.

Coswold ridică mîna pentru a se face linişte. Porunca îi fu ignorată.

— Linişte! Baronul Coswold vrea să fie linişte, pentru a se face auzit. În încercarea de a-i sări în ajutor, Henry Willis, unul din acoliţii lui Coswold, zbieră aceste vorbe chiar în spatele lui. Şi cînd mulţimea nu se supuse imediat, adăugă mai multe înjurături obscene.

La sunetul vocii lui Henry, Coswold clipi, apoi se întoarse şi-l privi pe vinovat.

— Nu-mi urla în ureche!

Henry scrîşni din dinţi. Nu-i plăcea să fie pus la punct în faţa altora, dar nici nu-i plăcea să-l supere pe baron. Coswold fusese eliberatorul său. Îl eliberase din drumul

spre spînzurătoare şi Henry îl idolatriza, pentru că baronul îi dăduse o identitate şi făcuse din el un om important.

Henry se cunoştea bine. Ca aspect, în mod sigur nu era o fiinţă la care să te uiţi. Era o brută, cu ceafa groasă, cu faţa teşită, urechi mici şi buze groase. Ochii lui erau la fel de mici, ca două broboane de sudoare. Mîinile îi erau totuşi mari. Mari şi puternice. Poate pentru că ştia că e atît de urît, afişa un permanent surîs batjocoritor.

Aspectul neplăcut era compensat de talentele lui deosebite. Putea să frîngă gîtul unui om, înainte ca acesta să fie în stare să cadă în genunchi şi asta fără să fie provocat şi fără remuşcări. Era doar o mînă de oameni pe lume de care îi era frică şi Coswold făcea parte dintre ei. Henry ştia că acesta îl foloseşte, atît pe el cît şi pe complicii lui, Cyril şi Malcolm, pentru a face treburile cele mai murdare, dar erau bine plătiţi şi respectaţi de egalii baronului.

Henry auzi chicotul lui Malcolm şi îi dădu un cot în coaste. Deoarece Coswold încă se mai uita la el, i se adresă.

— N-am să mai strig, retractă repede, dar, baroane, poate că dacă ai folosi forţa, ai reuşi să-i determini i să facă ce vrei tu.

Coswold era exasperat.

—A trebuit să ne lăsăm armele dincolo de porţi, îţi aminteşti? O, dacă aş avea sabia cu mine! Aş înfige-o în Percy, doar pentru a-l face să tacă.

— Aş fi onorat să o înfig eu în locul tău, interveni Malcolm. Mercenarul îi venea lui

Henry doar pînă la umăr, aşa că trebui să se vîre în faţă, pentru a putea fi văzut de baron.

— Ce ar fi dacă ai aduce mai mulţi oameni de ai tăi în abaţie? Chiar fără arme, i-ar da lui Percy de înţeles cît de puternic eşti. În afară de asta, ia uită-te la highlanderii ăia, care se învîrtesc pe aici ca şi cum ar fi stăpînii locului. Le-am pierdut numărul, aşa de mulţi sînt, zise Henry.

— Nu sînt importanţi şi nici nu-i interesează treburile noastre. Şi, în mod categoric, nici pe mine nu mă interesează ce fac ei. Aşa că staţi liniştiţi amîndoi pînă îmi termin treaba. Nu am nevoie de alte sugestii din partea voastră.

Atît Malcolm cît şi Henry îşi plecară capetele.

— Da, baroane.

Percy se străduise să audă conversaţia dintre Coswold şi oamenii lui, dar zgomotul vocilor din jur o acoperise. Cînd Coswold se întoarse spre el, ţipă:

— N-ai să hotărăşti nimic!

Percy ţipă ca o pasăre prinsă în laţ, gîndi Coswold.

— I-am hotărît deja viitorul, rosti el.

Figura lui Percy deveni stacojie.

— O vreau şi o voi avea!

Gabrielle auzise destul. Nu putea să mai suporte să audă nici o vorbă, de la nici unul dintre aceşti oameni respingători.

— Îmi daţi voie?

Gabrielle nu ridicase vocea şi numai cîţiva oameni de lîngă ea o auziră. Unul dintre ei strigă:

— Milady vă solicită atenţia, baroane.

Coswold şi Percy se întoarseră amîndoi spre ea. MacKenna se afla între ei. Toţi trei îi zîmbeau, ca nişte pretendenţi plini de drăgălăşenie.

— Cărui baron doreşti să i te adresezi? gînguri Percy.

— Amîndurora.

Toţi aşteptau cu nerăbdare să vorbească. Sigur că deja l-a ales pe unul dintre ei şi

Coswold era încrezător că se va supune înscrisului regal şi îi va accepta hotărîrile. Percy avea aceeaşi convingere, sigur că îşi va încredinţa viitorul în mîinile lui.

— Da, lady Gabrielle? rosti Coswold.

— Se pare că aici e ceva neclar, începu ea.

— Da, cu toate zbieretele astea ale lui Percy, o întrerupse Coswold.

— Las-o să vorbească! ţipă cineva din mulţime.

— Foarte bine! Foarte bine! acceptă Coswold dînd din cap. Deci milady, ce spuneai?

— Cred că pot rezolva această dispută. Vedeţi voi, nu mă voi căsători cu nimeni astăzi!

— Dar am fost de acord să mă însor cu t' MacKenna şovăind din cauza refuzului ei.

— Însă eu nu am fost de acord să mă mărit cu tine.

El rămase cu gura căscată. Era şocat şi se întoarse spre Coswold după ajutor:

— Ar putea să refuze?

— Nu poate, se repezi el. Nu fi dificilă, Gabrielle, pentru că vorbesc în numele regelui John...

Gabrielle era sătulă de declaraţiile lor pompoase.

— Da, ai menţionat acest lucru de nenumărate ori.

Îşi bătea joc de el? Ochii lui Coswold se îngustară. Nu era prea sigur. Arăta aşa angelică şi nu era nici urmă de sfidare în vocea ei.

— Baronul Coswold greşeşte. Eu vorbesc în numele regelui, interveni Percy.

Ea îşi îndreptă atenţia spre el.

— Şi tu ai spus-o de nenumărate ori. Pot să vă pun o întrebare la amîndoi? Unde era tatăl meu, cînd se luau toate aceste hotărîri? Nimeni nu răspunse. Aţi aşteptat ca tatăl meu să plece, pentru a vă ocupa de aceste obscenităţi?

— Obscenităţi? răcni Coswold. Cum îndrăzneşti să-mi vorbeşti astfel?

Percy era la fel de indignat de atitudinea ei, iar MacKenna arăta ca şi cum ar fi vrut să o pleznească. Ea însă rămase pe loc şi nu se mişcă nici un centimetru.

Lui MacKenna îi trecu prin cap să o apuce de braţ şi să o forţeze să vină lîngă el, dar privind în sus îi văzu pe MacHugh şi pe Buchanan continuînd să se uite la ei. Mai bine să nu o atingă, hotărî el, pentru că nu dorea să provoace o scenă. Pentru moment, era silit să o trateze cu curtoazie. Mai tîrziu, îşi promise el, cînd o va avea pe Gabrielle numai a lui, îi va arăta el cum trebuie respectat.

— Lady Gabrielle, mi-e teamă că nu tu hotărăşti aici, i se adresă Percy.

— Aşa e. Coswold şi Percy se priviră unul pe altul. Eşti de acord? adăugă Coswold. De ce toată încurcătura asta?

— Hotărîrea nu-mi aparţine. E a tatălui meu. E dreptul lui să-mi hotărască viitorul, nu al vostru.

— Deci refuzi... începu MacKenna.

Dumnezeule, e la fel de încăpăţînat, cum păreau şi ceilalţi doi baroni! Îşi menţinu hotărîrea.

— Lăsaţi-mă să-mi exprim clar poziţia, pentru a nu mai exista nici o confuzie. Tatăl meu îmi va hotărî viitorul.

Oare de cîte ori trebuia să afirme, înainte ca ei să creadă fiecare cuvînt? Nu intenţiona să se mărite cu nimeni astăzi.

— Deci te împotrivești dorinței regelui tău? întrebă Percy.

Ea îl privi în ochi.

— Nu știu care sînt dorințele regelui meu. Va trebui să-mi spună el însuși.

— Ți-am spus deja că eu vorbesc în numele lui, strigă Percy.

— Da, mi-ai spus, dar la fel mi-a spus și baronul Coswold. Pe cine să cred? Trebuie să aștept ca tatăl meu să hotărască.

Le făcu o plecăciune baronilor și intenționa să plece, cînd o opri un țipăt de femeie.

— E o înșelăciune. O înșelăciune! Vă prostește pe toți. Asta nu mai poate dura.

Gabrielle se întoarse și o văzu pe femeia care o privise, dincolo de locul de adunare, cînd se îndrepta spre ei.

Isla alergă la Coswold. El părea oripilat de intervenția

— Ce faci? șuieră în șoaptă.

Ea nu-l putea privi. Plecînd capul, țipă:

— Iartă-mă te rog, că n-am vorbit mai de mult, dar n-am putut...e.... e așa oribil!

— Cine e femeia asta? întrebă un om din grupul lui Percy.

— E nepoata baronului Coswold, răspunse Percy.

— Isla, ce te-a apucat? Îngrozit de comportamentul ei, Coswold o apucă de braț, strîngînd-o cît de tare putu. La ce se gîndise oare, pentru a face o astfel de scenă?

— Unchiule, regret mult că te supăr, dar adevărul trebuie să fie dat în vileag, înainte ca tu sau baronul Percy să-i

hotărîţi viitorul. Nu îi voi permite să vă umilească. Deşi încă nu apăruseră lacrimile, Isla lăsă să-i scape un oftat sonor şi dramatic: Ar fi o blasfemie ca un om onorabil să se însoare cu ea.

— De ce? Ce tot spui acolo? întrebă Percy. Arăta mai mult confuz, decît furios. Despre ce blasfemie vorbeşti?

Isla arătă spre Gabrielle şi strigă:

— E necurată. E... e o tîrfă!

24

Liniştea mormîntală ce urmă oribilei acuzaţii a Islei, dură numai atît cît îi trebui fiecăruia din locul de adunare să scoată un adînc şi şovăitor oftat. Apoi mulţimea erupse într-o explozie de furie şi indignare. În cîteva minute, se creiară două trabere, unii pentru, alţii împotriva Gabriellei.

Aceasta nici nu se putea mişca. Cum ar fi putut să răspundă unei asemenea absurdităţi? Era ceva lipsit de logică.

— Să auzim ce are de spus, îşi flutură mîinile Percy cerînd mulţimii să se liniştească.

Vocea lui Coswold tremura de mînie:

— Da, toată lumea să tacă. Vreau să aud ce are de spus Isla. Nepoata lui îi dejuca toate planurile cu atîta grijă întocmite, dar acum toţi ochii erau aţintiţi asupra ei, aşa că nu putea sa o ignore. Isla, de ce i-ai dat lady-ei Gabrielle un nume atît de îngrozitor?

Isla ridică ochii timidă şi văzu că toată lumea se strînsese în jurul ei.

— Pentru că e adevărat, răspunse ea sfioasă.

—Vorbeşte mai tare, rosti Percy. Spune-ne de ce ai făcut declaraţia aceasta injurioasa.

Isla ridică uşor vocea şi repetă:

— Pentru că e adevărat.

Murmurele se răspîndiră din nou prin mulţime.

— De unde ştii asta? întrebă Percy.

— Am văzut-o, răspunse Isla.

Murmurele crescură în intensitate.

— Continuă, porunci Coswold. Spune-ne ce ai văzut.

Acum îi era uşor Islei să plîngă cu lacrimi adevărate. Unchiul ei o strîngea atît de tare de braţ, încît o ardea pielea.

— Acum trei zile, pe la miezul nopţii, am fost trezita de un zgomot pe hol. Am deschis uşa şi am văzut ce era. Arătă spre Gabrielle. Tocmai se furişa după colţ. Ştiam că nu trebuie, dar eram curioasă, aşa că am hotărît să o urmăresc. Am rămas destul de departe în urma ei, pentru că nu voiam să mă vadă.

— Cum puteai să ştii pe unde mergi, în întuneric? Lady ducea vreo lumînare?

Ea ezită o foarte scurtă clipă apoi zise:

— Luna era strălucitoare. Nu era nevoie de lumînări.

Se lupta să scape de unchiul ei, dar el nu voia să-i dea drumul. De fapt, accentuase strînsoarea.

— Şi unde te-a dus lady Gabrielle? întrebă MacKenna.

— S-a oprit în faţa unei uşi şi a bătut uşor. M-am ascuns în spatele unui stîlp. Uşa s-a deschis şi, după ce s-a uitat în dreapta şi în stînga, a intrat.

— Ai văzut cine a deschis uşa? întrebă Percy.

Isla lăsă din nou privirea în jos.

— Un bărbat.

— Îl cunoşti pe acest bărbat? ˆ trebă unchiul ei.

— Nu, răspunse Isla, dar îl văzusem la cina din seara aceea. Cred că era un trimis din Franța.

Percy își chemă acoliții.

— Găsiți-l. Aduceți-l aici imediat.

Unul dintre ei răspunse repede:

— Nu mai e aici. El și însoțitorii lui au plecat ieri.

MacKenna devenise nerăbdător.

— Dacă era întuneric, cum ai putut să-l recunoști? o întrebă pe Isla. Poate că era tatăl ei. Poate că nici nu era un bărbat, ci o servitoare. Gîfîia după o explicație. Dacă acuzațiile Islei erau luate în serios, întregul plan eșua. Aproape simțea cum Glen MacKenna îi aluneca printre degete.

Curajul Islei căpătă putere.

—A fost un bărbat, declară ea cu emfază. Arătînd-o din nou pe Gabrielle adăugă: Și ceea ce a făcut o face necurată.

MacKenna scrută mulțimea. Fiecare reacționase în felul lui la aceste vești șocante. Iar cînd ridică ochii, îi văzu pe MacHugh și pe Buchanan privind încruntați. Mintea lui galopa. Cît de multe au auzit? Reputația și autoritatea lui erau din nou în joc. Dacă voia să iasă din această situație cu demnitatea și cu planul intact, trebuia să gîndească repede.

O privi pe Isla cu compasiune ironică și i se adresă:

— Sînt sigur că intențiile tale sînt nobile, dar s-ar putea să greșești, draga mea. Ar fi posibil ca văzînd ceva inocent, să-l consideri altceva?

— Nu a fost nici o greșală, răspunse Isla sfidătoare. Am văzut-o cînd a ieșit din cameră. Avea părul despletit și n-avea cordon la rochie. Omul a venit la ușă și nu purta nici tunică, nici cămașă.

Gabrielle era atît de şocată de declaraţiile absurde al femeii, încît rămase fără grai. Dar, la această hidoasă afir maţie, n-a mai putut rămîne tăcută.

— E o minciună! strigă ea. Nu ştiu de ce face femei aceasta astfel de declaraţii, dar nimic din ceea ce a spus n e adevărat.

— Ba e adevărat! replică Isla. Te-am văzut că te-ai dă unui bărbat.

Printre privitori, tumultul se intensifică. Îi trebuiră lu MacKenna cîteva minute pentru a-i face să se liniştească astfel încît să poată auzi în continuare.

— Se pare, se adresă el Islei, că acesta e cuvîntul tă împotriva celui al lady-ei Gabrielle.

Aproape toţi din mulţime dădeau aprobator din cap Numai cîteva persoane o cunoşteau pe nepoata baronulu Coswold, aşa că mulţi nu aveau încredere în vorbele ei.

Deodată însă, un om care se afla în spatele lordulu MacKenna interveni:

— Femeia asta spune adevărul.

Toţi se întoarseră spre voce. Un călugăr tînăr, cu capu acoperit de glugă şi braţele ascunse în mînecile rase înaintă încet în faţă.

— Ce-ai spus? întrebă MacKenna. Cine spune adevărul Ce ştii tu despre toate astea?

Neobişnuit să i se dea atîta atenţie, călugărul ezită u moment, înainte de a răspunde:

— Lady Isla spune adevărul. Ştiu asta, pentru că şi eu ar văzut-o pe lady Gabrielle.

Cercul din jurul crucii de piatră se lărgi, astfel încît toat lumea putu să-l vadă şi să-l audă bine. Călugărul încercă s

facă un pas înainte, apoi se opri, ca şi cum deodată ar fi realizat imensitatea acţiunii sale.

— Am văzut-o pe lady... începu el.

— Continuă, ceru nerăbdător Percy.

— La miezul nopţii, tocmai ieşeam din capelă după rugăciune, cînd am văzut pe cineva grăbindu-se spre zona dormitoarelor, unde sînt cazaţi cîţiva oaspeţi. La început am văzut doar o siluetă întunecată, dar cînd a trecut prin lumina candelei, ce izvora prin fereastra capelei, am recunoscut-o pe lady Gabrielle. O privi pe surprinsa Isla şi adăugă: Lady Isla nu minte.

— E o tîrfă! strigă cineva din spatele lui Percy.

— Nedemnă să se mărite cu cineva! ţipă şi un membru al clanului Monroe.

Nu după mult timp, duzini de voci furioase se rali pentru a o acuza.

Gabrielle înţepenise. Se simţea ca şi cum ar fi fost aruncată de pe o stîncă, jos unde o aşteptau lupii să o sfîşie. Fusese judecată şi condamnată.

Încercă să găsească o logică în toată această nebunie. Cum a putut să se întîmple aşa ceva? Cum putea lumea să spună despre ea astfel de lucruri oribile? Isla trebuie că e nebună să-i aducă astfel de acuzaţii absurde. Dar ce e cu călugărul? De ce e de acord cu Isla? Ce a putut să-l determine să afirme că Gabrielle a făcut aceaste fapte îngrozitoare?

Liam. Dumnezeule mare, e vorba de Liam. Poate călugărul a văzut-o cînd mergea să-l viziteze pe bolnav. Dar nu era niciodată singură, cînd pleca din camera ei. Cel puţin unul din gărzile ei o însoţea, dar dacă el tocmai o luase

înainte şi călugărul s-a întîmplat să se uite exact cînd trecea ea, şi-a închipuit că e singură. Aceasta poate fi singura explicaţie.

Dacă încerca să se apere, dacă încerca să spună adevărul, nimeni n-ar fi crezut că pur şi simplu vizita un bolnav şi că nimic nelalocul lui nu s-a întîmplat.

Doi oameni o acuzaseră. Era suficient pentru a-i dovedi vinovăţia.

— Nu ai nimic de spus în apărarea ta? zbiera Coswold către Gabrielle.

Ea refuză să răspundă. Mulţimea aţîţată o judecase deja.

Îşi jurase că nu va spune nimănui ce rol avusese în salvarea lui Liam şi chiar dacă nu şi-ar fi promis asta, care ar fi reacţia mulţimii dacă ar fi aflat că e vinovată de uciderea unui om la Finney's Flat? Nu s-ar fi întors împotriva ei şi a gărzilor ei? Nu putea să facă sau să spună nimic, pentru a pune capăt acestui coşmar. Lacrimile îi inundară ochii, dar nu voia să le lase să i se prelingă pe obraji. Nu va răspunde murdăriilor, pe care aceşti oameni le-au azvîrlit asupra ei.

Furia bronului Coswold împotriva nepoatei lui se diminuă şi-i dădu drumul braţului. Motivele pentru care Isla a făcut asta erau acum clare pentru el. Nu făcuse decît să încerce să-l salveze de la umilinţele, care sigur ar fi apărut cînd adevărul despre lady Gabrielle ar fi ieşit la iveală, pentru că era inevitabil să devină ceva cunoscut. Chiar dacă călăgărul ar fi tăcut şi nu ar fi scos nici un cuvînt în legătură cu păcatul ei, sigur baronul MacKenna ar fi fost furios cînd ar fi descoperit că noua lui mireasă nu e virgină. Nu, Isla poate că a ales un moment nepotrivit să vorbească, dar nu făcea decît să încerce să-l protejeze pe el.

Îngrijorarea în legătură cu viitorul Gabriellei luase altă întorsătură. Doar cu cîteva clipe în urmă patru bărbaţi rivalizau pentru dobîndirea mîinii i, dar cu aceste revelaţii totul se schimbase. Care dintre ei ar mai fi vrut să o accepte acum? Cine ar fi luat de nevastă o tîrfă?

Coswold era mînios. Era adevărat. Totul era adevărat. Gabrielle e o tîrfă. Îl înşelase. Îi înşelase pe toţi făcîndu-i să creadă că e pură. Aspectul ei făcea să-i vină foarte uşor să-i înşele pe bărbaţi. Faţa angelică şi ochii aceia, ochii aceia violeţi fascinanţi... Era aşa de frumoasă! Cărui bărbat i-ar fi trecut vreodată prin minte, că nu putea să fie altfel decît inocentă?

Ce nebun fusese să o dorească. Cîtor bărbaţi li se dăruise? Îl îmbolnăvea numai gîndul.

Coswold îl privi pe Percy, să vadă cum a primit noutăţile. Faţa îi îngheţase într-o expresie de oroare. Avea gura deschisă, ca şi cum intenţiona să vorbească, dar nu scoatea nici un cuvînt.

Şi chiar dacă ar fi spus ceva, nu putea să se audă de răcnetele lui MacKenna. Lordul protesta în legătură cu răul renume şi ruşinea pe care Gabrielle le aruncase asupra lui. Cu fiecare declaraţie, se uita sus, pe zid. Oare se aştepta ca highlanderii care priveau să aplaude refuzul sau de a se însura cu Gabrielle?

— Acum nu mai are nici o valoare, zise Percy cînd MacKenna făcu o pauză pentru a respira. Regele John nu-i

va da nici o zestre. Finney's Flat nu va mai putea fi luat de tine, MacKenna. Acelaşi lucru şi pentru tine, Monroe.

— Crezi că tot o mai vreau? Monroe scuipă pe pămînt în faţa Gabriellei. Să o ia dracu'! Se întoarse să plece. Cînd trecu pe lîngă MacKenna, adăugă: Îţi aparţine în întregime, MacKenna, atîta timp cît nu-ţi pasă dacă cineva rîde de tine pe la spate. L-ai auzit pe baron. Vei putea să ai tîrfa, dar nu vei obţine Finney's Flat.

MacKenna nu se simţise niciodată mai umilit. Furia lui întoarse spre Coswold:

— Ştiai că e tîrfă cînd ai încheiat tîrgul acela cu mi Ştiai, nu-i aşa?

Indignat, Coswold răspunse:

— Categoric nu. Credeam că e inocentă, aşa cum a crezut fiecare. Ştiam că vrei Finney's Flat. Deja îi spuneai terenului Glen MacKenna, î inte de a-ţi sugera eu tîrgul şi am vrut...

Se opri în mijlocul frazei, pentru a nu-i scăpa din întîmplare promisiunea pe care-l forţase pe MacKenna să i-o facă, înainte de a încheia înţelegerea.

Nici MacKenna nu voia ca cineva să cunoască amănuntele acordului lor. Îl trase pe Coswold deoparte şi le întoarse spatele celorlalţi.

— Ai pretins să fiu de acord, să te las să o vezi de cîte ori vrei, dar ai refuzat să-mi explici de ce. Spune-mi, ai fost unul dintre bărbaţii căruia i se dăruise deja? Plănuiai să continui să te culci cu ea? Era amanta ta?

Cu fiecare întrebare, obrajii lui deveneau din ce în ce mai roşii.

Coswold aproape uitase de aur. Comportamentul şocant al Gabriellei alungase orice alt gînd. Nu o mai voia, dar încă era hotărît să obţină comoara. Mintea lui alerga nebuneşte după o soluţie. Pentru a reuşi vreodată să afle unde e ascunsă comoara, trebuia să aibă acces la Gabrielle, însă dacă o ducea înapoi regelui John, va fi pierdută pentru el. Regele va fi probabil atît de furios, încît va porunci să fie executată şi chiar dacă ar fi fost într-una din rarele lui înclinaţii spre iertare, cel mai sigur e că o va folosi el pînă se va plictisi, apoi o va dărui unui favorit al său. Oricum, Coswold nu va putea să o mai vadă.

Percy nu era aşa de îngrijorat. Deşi ar fi preferat să o ia în căsătorie pe Gabrielle, era pregătit să o ia şi ca amantă. Obsesia lui nu pretindea o ceremonie publică. Dacă era alungată, va putea să o ia el, astfel încît să o aibă cînd şi cum voia. Tot ce trebuia să facă era să aştepte pînă ce Coswold se va spăla pe mîini de ea.

Coswold îşi întocmise şi el planul şi ştia exact ce are de făcut. Trebuia să acţioneze repede, cît timp Gabrielle era în stare de şoc. Îi era frică că va încerca să se răzbune, sau să scape şi să ajungă la tatăl ei, pentru a o proteja. Nu putea să lase să se întîmple asta.

— Cred că ar fi pierdere de vreme să o duc înapoi în Anglia şi să-l aştept pe regele John să se întoarcă. Pentru că vorbesc în numele lui, îi voi hotărî soarta chiar în această clipă.

— N-ai s-o ucizi! zbieră Percy.

Isla îşi duse mîinile la piept.

— De ce îţi pasă ce i se întîmplă? strigă ea. Nu e posibil să o mai doreşti.

— Nu poţi să o faci să tacă, Coswold? Nimeni nu mai vrea să audă nimic de la ea.

—Taci odată, porunci Coswold împingând-o pe Isla de lîngă el. Percy are dreptate. Ai vorbit destul.

— Cred în ceea ce am spus, Coswold, îl atenţionă Percy. Nu poţi să o ucizi pe Gabrielle.

Coswold îi surîse batjocoritor adversarului său.

— Nu, n-am să o omor. Vreau să o fac să sufere tot restul vieţii, indiferent cît de scurtă ar putea să fie.

Îşi întoarse atenţia spre Gabrielle făcînd un pas spre ea. Mulţimea îi făcu loc.

— Cu puterea încredinţată mie de regele John, te surghiunesc!

Adunarea se bucură de pedeapsă. Unii băturâ din palme, alţii îşi strigară aprobarea:

— Atîta pagubă! Nu primeşte decît ce merită.

Coswold aşteptă ca toţi să se liniştească, înainte de a continua:

— Înţelegi ce înseamnă asta, Gabrielle? Din acest moment, eşti proscrisă. Nu ai nici casă, nici ţară, nici rege, nici titlu. Regele John şi supuşii lui credincioşi nu-ţi vor mai recunoaşte existenţa. Eşti un nimic.

—Trebuie să răspundă în faţa regelui? strigă cineva.

— Nu trebuie, pentru că n-are rege, răspunse Coswold.

— Dar cum rămîne cu baronul Geoffrey? interveni Percy. Nu te întrebi ce va face, cînd va auzi că fiica lui a fost surghiunită.

— Cînd va afla, va fi prea tîrziu.

Percy încerca cu disperare să nu-şi arate bucuria. Gabrielle va fi alungată dincolo de ziduri şi el plănuia să c

urmeze. Odată ce ajungea destul de departe de abaţie şi nimeni nu o va mai vedea, va pune mîna pe ea. Avea destui oameni, care să-i atace gărzile şi să le nimicească. Nimeni nu va şti niciodată ce i s-a întîmplat şi nici nu-i va păsa, iar dacă voia, putea să o încuie în subteranele castelului său şi să o ţină acolo, cît de mult timp dorea.

Coswold avea aceeaşi intenţie.

— Isla, du-te şi spune servitorilor mei să se pregătească de plecare, porunci el în şoaptă.

Ea dădu din cap şi se grăbi să-i îndeplinească porunca. Dar cînd trecu pe lîngă femei în dizgraţie, încetini paşii şi întoarse capul, în aşa fel încît numai Gabrielle să-i poată zări zîmbetul viclean.

26

Ce motiv plin de răutate a avut femeia aia să mintă? Care era scopul ei? Şi ce se poate spune despre călugăr? De ce i-a susţinut minciunile? Ce a avut de cîştigat?

Brodick nu avea răspunsuri. Singurul fapt real era că, în mai puţin de zece minute, cei doi au distrus viaţa Gabriellei. O aruncaseră în dizgraţie şi o dezonoraseră, lipsind-o de viitor şi ruşinîndu-l şi umilindu-l pe tatăl ei. Atît baronul Geoffrey, cît şi fiica lui, vor suferi fără îndoială de dizgraţia regelui John, pentru că ea nu mai avea nici o valoare pentru el. Brodick ştia că era o ocazie minunată ca pămînturile baronului să fie confiscate — John era renumit de felul cum lua tot ce aparţinea celorlalţi, inclusiv de la soţii şi de la fiice — şi cu mintea lui întortocheată şi temperamentul imprevizibil, era posibil chiar să-l execute pe baronul Geoffrey, pentru a-l da de exemplu.

Iar Gabrielle? Ei ce îi va face?

— Îi vedem pe englezi în toată depravarea lor, zise Colm dezgustat.

— Gabrielle e inocentă. Părintele Gelroy avea lacrimi în ochi, atît de mare îi era disperarea. Este amabilă şi blîndă, insistă el. Dacă aţi şti....

Preotul se opri în ultima clipă. Era gata să dezvăluie că, dacă Colm şi Brodick ar fi conştienţi cît de departe a mers Gabrielle, în dorinţa ei de a-l proteja pe Liam şi a-i salva viaţa, ar şti în mod cert că nu ar fi făcut niciodată ceva pentru a dezonora numele familiei ei.

— Dacă am şti, ce? întrebă Colm.

— Dacă aţi cunoaşte-o, răspunse repede. Nu e vi de aceste teribile acuzaţii.

Colm se întoarsre spre preot.

— Ştim că e nevinovată.

— Da, ştim, fu de acord Brodick.

— Adevărat?

Brodick oftă.

— Ştim, repetă el. Dar în acest moment, asta nu contează, nu-i aşa? Uită-te la ei. Toţi au condamnat-o.

— Da, au condamnat-o. Gelroy îşi frîngea mîinile. Sc uită la Gabrielle în timp ce şopti: I se vor întîmpla nişte lucruri oribile, dacă o duc înapoi în Anglia şi va încăpea pe mîinile regelui John. Acest afemeiat e capabil de fapte teribile şi vă spun eu, cînd va termina cu ea, o va... Nu putu să continue. Viitorul Gabriellei era prea îngrozitor pentru a fi rostit.

— Femeia care a acuzat-o... începu Brodick.

— Isla, zise Gelroy. I-am auzit pronunţîndu-i-se numele.

— Minte, afirmă Colm.

Gelroy dădu afirmativ din cap.

—Va trebui să răspundă în faţa lui Dumnezeu pentru asta.

— Dar ce spui de călugăr? întreba Brodick. De ce i-a susţinut minciunile?

— Nu ştiu.

— Îl cunoşti pe acest călugăr? mai întreba Brodick.

— Da. E tînăr şi dornic să fie de folos şi cred că e un om cinstit. Nu pot să-mi imaginez de ce a spus că a văzut-o pe Gabrielle. Trebuie să fie o greşeală. Am să-l caut şi am să-l rog să-mi spună exact ce crede el că a văzut.

— Răul e deja făcut, zise Brodick.

Umerii lui Gelroy căzură.

— Da, adevărat. Au distrus viaţa lady-ei Gabrielle. Ruşine să le fie!

— Preotule?

— Da, lord MacHugh?

— Cînd plec din abaţie, vii cu mine.

Gelroy simţi nevoia bruscă de a se arunca peste parapet. Făcu un pas înapoi, aprecie distanţa ce o avea de făcut, apoi îşi adună puţinul curaj rămas. Nu va fugi. Va refuza politicos.

— Mă inviţi să-ţi servesc clanul...

— Dacă vrei să-ţi închipui că asta e o invitaţie, treaba ta.

— Şi dacă refuz? înghiţi în sec preotul.

— N-ai s-o faci.

Nodul din gîtul lui Gelroy îi îngreună vorbirea, dar îşi adună fiecare strop de auto-control pe care-l poseda, pentru a rămîne în picioare în faţa lui MacHugh. Rugîndu-se ca lordul să fi venit realmente la abaţie pentru a căuta un preot

şi nu, aşa cum se temea Gelroy, pentru a-şi răzbuna fratele, scoase un geamăt:

—Voi fi fericit să merg cu tine.

Brodick rîse.

— Acum cine spune minciuni? Figura te trădează.

Stînjenit, Gelroy admise:

— Sînt tulburat, dar voi face tot ce pot să slujesc clanul MacHugh.

— Mergi şi adună-ţi ce vrei sa iei cu tine, porunci MacHugh.

Brodick aşteptă pînă ce preotul fu în afara razei lor de vedere, înainte de a vorbi:

— Am auzit spunîndu-se că odată ce un preot găseşte găzduire la un clan, e imposibil să mai scapi de el. Am sentimentul că vei ajunge să-i fii credincios lui Gelroy tot restul zilelor tale.

Dacă Gelroy ar fi auzit ce prevestea Brodick, n-ar fi fost de acord. Cu cît mai curînd va putea să-şi îndeplinească datoria şi să plece de la clanul MacHugh, cu atît mai bine.

Nu voia să-l irite pe lord tîrîndu-şi picioarele, aşa că o lua la fugă pînă la chilia lui, pentru a împacheta apa şi uleiurile sfinţite, stola şi restul avutului său. Lordul MacHugh porunci unuia dintre cei mai tineri soldaţi să-l însoţească, şi Gelroy cugetă că a făcut asta pentru a se asigura că nu va încerca să fugă.

Numai Dumnezeu ştia că Gelroy ar fi vrut să zboare, dar cu lady Garielle în situaţia în care era, trebuia să-şi alunge frica. La tot ce putea să se gîndească era să găsească un mod de a o ajuta.

Îşi închipui că va fi îngrijorată de gărzile care o aşteptau. Nu trebuia să afle de această monstruoasă acuzaţie. Patru paznici şi o femeie împotriva a sute de barbaţi iraţionali... Nu, nu. Gărzile trebuie să rămînă dincolo de porţi, pînă ce oribila dramă se va fi consumat. Apoi, Dumnezeu să ajute, ar putea să o ajute pe Gabrielle să găsească un adăpost, departe de aceşti oameni oribili.

Gelroy se îndreptă spre porţile din faţă. Luptătorul care-l însoţea îl opri.

—Trebuie să te duci înapoi la lordul MacHugh, zise el cărînd doi saci plini cu lucrurile lui Gelroy. Am să mă ocup eu de aştia, să fie legaţi de una din şeile noastre.

—Te rog ai răbdare cu mine, raspunse Gelroy. Trebuie să le dau gărzilor Gabriellei ordinul să continue să aştepte. Ea n-ar dori să intre în abaţie, pentru că aici e prea periculos. Nu-mi va lua decît un minut.

Luptătorul acceptă cu o mişcare rapidă a capului.

Stephen stătea cu calul lui Gabrielle, la nord de poartă. Înaintă cînd îl văzu pe Gelroy împreună cu luptătorul highlander.

— Gabrielle va veni la voi în curînd. Ai cu tine îmbrăcămintea şi celelalte necesare ei? întrebă părintele Gelroy.

Stephen dădu din cap.

—Avem unele din lucrurile ei. Cameristele i-au împachetat cuferele. Planuim să le luăm în după-amiaza aceasta, mai tîrziu. De ce întrebi?

Ura că trebuia să mintă, dar Gelroy îşi scuză păcatul spunîndu-i lui Dumnezeu ca nu făcea decît sa le protejeze pe gărzi şi pe Gabrielle de mulţimea domică de sînge.

—A vrut să mă asigur, deoarece planurile ei s-au schimbat. O să vă spună în cîteva minute, cînd va veni. Doreşte să rămîneţi aici să o aşteptaţi.

Stephen nu avea nici un motiv să se îndoiască de preot, pentru că ştia că Gelroy devenise prieten cu Gabrielle.

In timp ce acesta se grăbea să se întoarcă la zid, omul din clanul MacHugh care-l însoţea remarcă:

— L-ai minţit pe omul acela. De ce?

— Pentru a-l proteja, pe el şi pe ceilalţi. Lady ar fi vrut asta, adăugă el. Ea n-ar vrea să fie băgaţi şi ei în acest conflict, deoarece ar fi dezavantajaţi numeric.

Escorta lui continuă să-l urmeze şi nu-l părăsi pînă cînd preotul ajunse la jumătatea scărilor. Gelroy ştia că omul îl suspecta că s-ar putea hotărî să se ascundă. Cînd ajunse pe treapta de sus, se opri şi aşteptă ca unul dintre lorzi să-i facă semn să avanseze. Brodick îl observă şi-i făcu semn.

Gelroy îşi drese glasul pentru a-l face atent pe MacHugh şi zise:

— Mylord, nu pot să plec, pînă nu ştiu dacă lady Gabrielle va fi în siguranţă, cu aceşti monştri. Cu permisiunea ta, am să mă duc să stau alături de ea. Înainte ca MacHugh să poată răspunde, Gelroy îşi îndreptă umerii şi se întoarse spre Brodick: Lord Buchanan, tatăl Gabriellei nu este aici pentru a-i apăra onoarea, tu eşti singura ei rudă. Trebuie să o ajuţi.

— Nu-mi spune mie, preotule, care îmi e datoria. Vocea lui Brodick era aspră. O cunosc foarte bine.

— Da, sigur că o cunoşti, zise el dînd viguros din cap.

Concediindu-l pe Gelroy, Brodick ii privi pe cei de jos. Continuau să fie asmuţiţi cu turbare de Coswold şi de Percy.

— Colm, o iau acasă la mine. Acolo pot să o apăr.

— Ţinerea ei în siguranţă nu-i va restabili onoarea, zise Colm fioros.

Brodick fu de acord.

— Merită ceva mai mult.

—Tatăl ei... nu e ca aceşti baroni?

— Nu l-aş lăsa pe pământurile mele dacă ar fi aşa, răspunse Brodick. Îl ştiu ca un om drept.

—Trimite-i vorbă că fata lui e la tine şi va veni să o ia.

— Nu e aşa de simplu. Baronul Geoffrey va trebui să-şi adune vasalii şi să se pregătească de luptă. Dacă regele îi confiscă proprietăţile...

—Va fi lipsit de putere.

— Da, confirmă Brodick. Gabrielle are nevoie de un protector puternic. E vara soţiei mele. E de aşteptat ca eu să o adăpostesc, dar asta nu va dovedi că e inocentă.

— Ce îţi pasă ce gîndesc ceilalţi?

— Nu-mi pasă, îl contrazise el, dar dacă Gabrielle ar fi soţia mea, aş ucide pe oricine ar îndrăzni să-i atace onoarea.

— Aşa aş face şi eu, zise Colm.

— Dar nu are soţ, care să-i apere onoarea.

— Nu, nu are.

— Cred că ai putea să o iei tu acasă la tine.

Încruntîndu-se, Colm replică:

— Şi asta ce ar rezolva? Ce diferenţă ar fi dacă i-aş oferi protecţia mea, în loc de a ta? Eşti la fel de puternic ca şi mine.

— Dar nu pot să mă însor cu ea.

Declaraţia atîrnă între ei un lung moment, înainte ca el să răspundă. Ştia exact ce a vrut să spună Brodick.

— Ceri prea mult de la mine.

— Ai o datorie de plătit. Îţi cer doar ce poţi să dai.

— Căsătorie? Nu. E în afară de problemă.

Brodick ridică din umeri.

— Pentru mine are logică. Dacă te căsătoreşti cu ea, fiecare va şti că eşti convins că e inocentă. Nu te-ai căsători cu o tîrfă. Eşti respectat şi temut de cele mai multe dintre clanuri. Ai putea să-i salvezi onoarea dîndu-i numele tău.

— Nu. Va trebui să vii cu altă propunere, răspunse Colm cu emfază.

Dar Brodick nu se intimidă. Ştia că Colm MacHugh va face pînă la urmă ce e mai onorabil de făcut.

— Sugerezi că ar putea fi un alt lord mai puternic decît tine şi care nu e însurat?

— Nu sugerez nimic, Buchanan. Asta e o problemă pe care să o rezolvi tu, nu eu.

— O soţie pentru un frate. Îi salvezi viaţa, aşa cum am ajutat eu să fie salvat fratele tău.

Fălcile lui Colm erau încleştate.

Se auzi strigătul unui Buchanan.

— Mylorzi, lady Gabrielle pleacă. I-au deschis porţile.

Brodick privi spre locul de adunare, exact cînd un om făcu un pas şi scuipă pe pămîntul din faţa Gabriellei.

Colm văzu alt om împingîndu-se prin mulţime, în timp ce Gabrielle se îndrepta spre porţi. Omul strigă după ea, dar ea îl ignoră şi continuă să meargă. El o apucă de braţ; o răsuci şi o izbi cu pumnul peste faţă. Dacă nu ar fi ţinut-o bine, ar fi căzut pe spate.

Colm era deja în drum spre scări cu Brodick în urma lui, cînd strigă unuia dintre oamenii lui:

— Află cine e omul acela.

Toţi luptătorii, atît ai lui Buchanan cît şi ai lui MacHugh, înţeleseră porunca. Gelroy nu. El nu văzuse ce se întîmplase jos.

— Despre cine vorbeşte? Ce vrea? îl întrebă preotul pe unul dintre oamenii care-şi croiau drumul pe lîngă el. Omul nu-şi încetini coborîrea.

—Vrea să ştie cine a lovit-o pe lady Gabrielle.

—A lovit-o cineva? O, Doamne, gemu Gelroy. Se răsuci pe călcîie şi se grăbi în urma celorlalţi. Dar de ce... Ultimul luptător care pleca răspunse:

— MacHugh vrea să cunoască numele omului pe care-l va ucide.

27

Era prinsă în cursa unui adevărat coşmar. Cu o oră în urmă era lady Gabrielle, fiica baronului Geoffrey de Wellingshire şi a prinţesei Genevieve de Sf.Biel. Fusese iubită, fericită şi plină de speranţe pentru viitor. Acum Gabrielle era urîtă, tratată ca o leproasă şi nu mai avea viitor.

Era prea mult, pentru a putea fi suportat. Ceea ce conta acum era să supravieţuiască. Şi, deşi nu avea nici o destinaţie în minte, voia să plece cît mai departe posibil de odioşii baroni şi de slugile lor plecate. Apoi, poate că va putea să găsească un sens celor întîmplate.

Mai întîi, totuşi, avea nevoie de timp pentru a se calma şi a-şi linişti inima ce o luase razna. De-abia putea să respire. Străi ii urlau la ea cuvinte oribile, în timp ce ea trecea printre ei, pe drumul lung, aproape nesfîrşit, pînă la porţile din faţă.

Umilinţa şi ruşinea erau de nesuportat. Îi luă toată puterea de concentrare, pentru a nu arăta nici o emoţie. Nu grăbi paşii — deşi numai Dumnezeu ştia cît de mult ar fi vrut să o ia la goană — şi nu permise nici măcar unei singure lacrimi să-i cadă din ochi, pentru că astfel ar fi dat

satisfacţie mulţimii turbate. Mîndria era tot ce-i mai rămăsese. Nu voia să le dea ocazia sa i-o ia şi pe aceasta.

Un obraz îi pulsa de la pumnul pe care-l primise. Îl văzuse pe atacator venind şi încercase să facă un pas înapoi din calea lui, o brută cu ura zugrăvită pe toată figura urîtă, dar o apucase de braţ şi nu-i permise să se retragă. Spre norocul ei, a putut să se răsucească şi astfel să mai micşoreze impactul. Omul era de două ori cît ea. Dacă nu s-ar fi mişcat, pumnul lui sigur i-ar fi spart falca.

— Nu o răni, urlase Coswold cu o fracţiune de secundă înainte ca pumnul atacatorului să-i fi izbit figura.

Lovitura o înţepeni, apoi se clătină, cînd o piatră o izbi în spate. Repede se redresă şi continuă să meargă. O altă piatră, şi încă una. Cu toate că era ameţită, auzi strigătul baronului. Să o rănească? Ce poruncă absurdă. Coswold, Isla şi Percy deja îi distruseseră reputaţia şi îi atacaseră întreaga fiinţă. Fusese deposedata de tot ce avea. În ochii compatrioţilor ei, nu mai exista şi nu mai aparţinea nici unui loc. Ce diferenţă ar fi fost dacă ar fi desfigurat-o?

Abatele o aştepta la poarta. O deschise, îşi aplecă privirea şi şopti:

— Dumnezeu să fie cu tine!

Oare şi el credea minciunile alea? Avea lacrimi în ochi, dar nu putea să spună dacă erau de simpatie sau de ruşine.

Ieşi afară, auzi poarta uriaşă închizîndu-se în urma ei şi apoi zgomotul aspru al zăvorului tras.

Cînd o văzu, Stephen scoase un strigăt. Sări de pe cal şi alergă la ea, în timp ce Faust, Lucien şi Christien îşi scoseseră săbiile gata de luptă.

Ea ştia ca probabil arâta îngrozitor. O piatrâ îi sfîşiase pielea chiar sub ochiul drept şi simţea sîngele scurgîndu-i-se pe obraz. Falca îi era inflamatâ şi probabil cà începuse deja sâ se umfle şi sâ învineţeascà.

— Prinţesâ, ce ţi s-a întîmplat? strigâ Stephen îngrozit.

— Sînt în regulâ, râspunse ea cu o voce surprinzâtor de puternicâ, dar acum trebuie sâ plecâm. Chiar acum.

— Sîngerezi! Faţa lui Christien era roşie de furi îndreptâ alergînd spre porţile închise.

— Cine ţi-a fâcut asta? O sâ-l ucidem.

— Nu, sâ nu intraţi în abaţie, porunci ea.

Faust îşi scoase tunica peste cap şi o udâ cu apâ din burduful lui din piele. Aplecîndu-se din şa, îi întinse Gabriellei materialul ud.

—Te doare? întrebâ el.

— Nu, îl asigurâ ea, ştergîndu-şi repede sîngele de pe obraz. Am sâ vâ spun tot, dar, vâ rog, trebuie sâ plecâm de aici, cît mai repede posibil.

Auzirâ panica din vocea ei şi nu mai protestara. Stephen o ajutâ sâ urce pe spatele lui Rogue, îi înmînâ haţurile, apoi urcâ pe calul lui. Închipuindu-şi cà ea voia sâ-i ajunga din urmâ pe slujitorii tatâlui ei, se întoarse spre sud.

— Nu, strigâ ea. Trebuie sâ mergem în nord.

— Nu vrei ca tatâl tâu... începu Lucien.

— Nu înţelegeţi. Dacâ baronii îşi schimbâ pârerea şi hotârâsc sâ mâ ducâ regelui — regelui lor, John, se corectâ ea, ne vor câuta spre sud. Dar, ascunşi în pâdure nu ne vor gâsi niciodatâ.

— Dar de ce... începu Stephen.

— Acum fără întrebări, hotărî ea. Cînd vom ajunge mai departe, vă voi explica.

Stephen dădu din cap afirmativ.

—Mergem spre nord.

Christien era ultimul din şir şi primul care a simţit pămîntul zguduindu-se în spatele lui. Highlanderii se apropiau venind dinspre colina de jos. Strigă la ceilalţi care călăreau înaintea lui.

Cînd se întoarse şi văzu mulţimea apropiindu-se, Gabrielle intră în panică, gîndindu-se că era urmărită de duşmanii ei. Dar cînd se apropiară, îi recunoscu pe cei doi bărbaţi care îi conducea pe oameni: Buchanan şi MacHugh. Arătau sălbatici, fioroşi, mîndri... şi periculoşi. O imagine magnifică: asemeni unui trăsnet, minunat de privit de la distanţă, dar îngrozitor din apropiere.

Zgomotul copitelor izbind pămîntul era asurzitor.

— Lăsaţi-i să treacă, le strigă ea gărzilor. Îl îndemnă pe Rogue spre stînga, pentru a face loc highlanderilor care galopau, dar aceştia nu o ocoliră. Se răspîndiră în evantai. Gabrielle îi dădu pinteni lui Rogue şi porni în galop mare, dar o ajunseră, înconjurînd-o, atît pe ea cît şi pe gărzile ei şi înghiţindu-i pe toţi în mijlocul lor. Înconjurată de acest cerc dens de luptători, urcară o înălţime, apoi încă una.

Oricine ar fi privit de la abaţie, ar fi văzut doar oamenii clanurilor îndreptîndu-se spre casele lor. Gabrielle şi garda ei erau complet ascunşi privirilor.

Ce intenţii aveau? Era aşa de uşurată şi mulţumită că se depărtează din ce în ce mai mult de baroni, încît scopurile highlanderilor nu prea o îngrijorau. În afară de aceasta, îl

observase deja pe părintele Gelroy bălăbănindu-se pe calul pe care era cocoţat. Cu o grimasă pe figură, bietul preot părea că atîrnă de mînerul şeii, apărîndu-şi viaţa. Dacă aceşti oameni intenţionau să-i facă rău, ar fi luat cu ei un preot pentru a fi martor la faptele lor întunecate?

Se îndreptară spre nord-vest. Cînd ajunseră la hotarul terenului Finney's Flat, la o depărtare de abaţie de mai bine de două ore călare, îl auzi pe unul dintre oameni strigînd că se aflau pe pămînturile Buchanan. Rogue era mai mult decît dornic să se odihnească, şi Gabrielle nu voia să-şi oblige calul să meargă mai departe, fără a-i da un răgaz.

Era surprinsă că highlanderii nu o călcară în picioare, cînd trase de hăţuri şi se opri brusc. Se opriră odată cu ea, dar înainte de a avea timp să descalece, se aflau deja coborîţi de pe cai înconjurînd-o.

Gărzile ei erau atente, gata pentru orice ar apărea. Ţineau mîinile pe lîngă trup, dar atitudinea lor nu era relaxată. Ştiau că dacă ar fi fost bănuiţi că doar gîndesc să-şi pună mîna pe săbii, ar fi fost ultima lor acţiune pe pămînt. Luptătorii din Highlands ar ucide pentru a-şi apăra lorzii, aşa cum şi ei ar lupta pînă la moarte pentru prinţesa lor. Dar atîta timp cît highlanderii nu se apropiau de ei, vor rămîne în aşteptare.

Ştiind că gărzile ei nu s-ar retrage, indiferent cîţi oameni ar fi avut împotrivă, lui Gabrielle îi era frică pentru viaţa lor. Îl auzi pe unul dintre highlanderi dînd comanda de a se retrage. Spera să fie sălbaticul Buchanan, dar cînd soldaţii se despărţiră văzu că nu era vărul ei cel care vorbise. Era

celălalt lord, omul acela nemilos, care îl salutase cu un pumn pe fratele lui de mult dispărut.

Era tot aşa de mare şi arăta tot atît de fioros cum şi-l amintea, totuşi mai era ceva care o surprinse în legătură cu el. Cineva ar fi putut să spună că de fapt era chiar arătos, dacă prefera tipul neşlefuit, aspru şi într-un fel înfricoşător. Ea însă, nu. Dar dacă totuşi exista ceva care îi plăcea în legătură cu aspectul lui, era culoarea părului. Era blond, cu o tentă de roşcat. Acesta încadra o faţă severă şi rigidă, care îi amintea de un viking din poveştile din trecut. Cel mai probabil, era la fel de ticălos şi barbar.

Colm MacHugh se opri, la o depărtare de aproape un pas de Stephen. Cei doi bărbaţi se măsurară unul pe altul, apoi Colm porunci.

— Dă-te la o parte din drumul meu.

Stephen nu se mişcă nici un centimentru. Colm era cu cel puţin un cap mai înalt şi mult mai musculos, dar garda ei de corp nu se clinti. Nu primea ordine de la nimeni, în afară de prinţesa Gabrielle. Şi acelaşi lucru se aplica şi tovarăşilor lui din gardă. Faust şi Christien veniră alături de Stephen, în timp ce Lucien rămase în spatele ei.

Brodick i se alătură lui Colm, în timp ce Gabrielle rosti:

— Nu intenţionează să ne facă rău. O parte din ea credea realmente că acesta era adevărul, că highlanderii îi urmăriseră pentru a-i ajuta, nu a le face rău. Totuşi, după ororile zilei de azi, totul putea fi posibil. Daţi-vă la o parte şi lăsaţi-mă să vorbesc cu ei, adăugă ea.

Gărzile se dădură la o parte, ţinîndu-şi ochii aţintiţi asupra highlanderilor.

— Ce limbă vorbeşti? întrebă Brodick în galeză.

Ea răspunse tot în galeză.

— E limba patriei mamei mele, Sf.Biel.

Limbajul pe care-l folosea era excelent. Brodick îşi dădu seama că tatăl ei o învăţase. Soţia lui, Gillian, ar face bine să ia lecţii de la Gabrielle. Cînd li se adresă, oamenii ei se retraseră.

Întorcîndu-se spre Colm, el remarcă:

— Nu e englezoaică în totalitate, doar pe jumătate.

De ce credea Bodick că ar fi contat, nu-i trecea prin minte lui Colm. Pentru el jumătate englez, era acelaşi lucru ca englez în totalitate. Răspunsul lui Colm fu o ridicare din umeri, fără comentariu.

Brodick se îndreptă spre Gabrielle. Cînd gărzile ei reacţionară, îi privi fix. Cei ce-l urmau de asemenea considerară o ofensă şi înaintară la rîndul lor.

— Destul! strigă Gabrielle. Ridică o mînă şi repetă comanda: Destul!

Pentru că vorbise în galeză, era evident pentru Brodick şi Colm că nu dăduse ordin gărzilor ei, ci soldaţilor lor. Îndrăzneala ei îl amuză pe Brodick, dar pe Colm îl irită.

Numai un semnal dat de lorzii lor i-a făcu pe oameni să se retragă, dar se uitau intens la oamenii ei. Gabriellei i se păru că probabil aşteptau doar o ocazie, pentru a sări la bătaie.

— Ştii cine sîntem noi? întrebă Brodick.

Ea dădu din cap.

— Tu eşti sălbaticul — să zicem vărul meu, lordul Buchanan. Am auzit poveşti despre tine. Comentariul nu-i

şterse încruntarea de pe figură. Erau poveşti foarte impresionante despre viclenia şi puterea ta.

El îşi încleştă mîinile la sapte.

— Cine ţi-a spus astfel de poveşti?

—Tatăl meu, baronul Geoffrey.

— Atunci sînt adevărate. El n-ar minţi.

Ea ştia că trebuia să-l recunoască şi pe celălalt lord, şi un fior de groază o străbătu cînd în sfîrşit se întoarse şi întîlni ochii pătrunzători ai lui MacHugh.

— Şi tu ştiu cine eşti. Comentariul lui fu doar o uşoară ridicare din sprîncene. Nu o intimidă. Eşti lordul MacHugh şi ai cel mai ciudat mod de a-ţi saluta fratele.

Colm nu înţelegea ce voia să spună.

— Cum l-am salutat?

— Cu pumnul.

Aaa! Deci îl văzuse pe Liam părăsind abaţia.

Pentru o foarte scurtă clipă, Gabrielle sesiză o urmă de căldură în ochii lui. Era destul ca ea să-şi dea seama că nu era chiar un căpcăun.

Părintele Gelroy îşi croi drum printre oamenii clanurilor. Îi făcu o plecăciune Gabriellei şi apoi se întoarse şi i se adresă lui Colm:

— Lord MacHugh, aceştia au fost oamenii buni care ţi-au apărat fratele, în timp ce se recupera în abaţie de pe urma rănilor. Ţi i-am mai menţionat şi înainte, dar voiam să fiu sigur că n-ai uitat.

La urma urmei, preotul are ceva curaj,se gîndi Colm. Gelroy îndrăznise să-i amintească faptul că le datora

recunoştinţá acestor oameni. Colm ura sâ datoreze ceva cuiva. Datoria întotdeauna atîrna greu, înainte de a o achita.

Nu le mulţumi gârzilor, dar dâdu din cap că era conştient de ceea ce fâcuserâ. Oamenii celor douâ clanuri, auzind spusele preotului, se relaxarâ.

—A încercat cineva sâ-l atace pe fratele meu, în timp ce voi îl pâzeaţi? îi întrebâ el pe cei patru.

Gabrielle era gata sâ spunâ nu, dar hotârî sâ-i lase pe ei sâ vorbeascâ.

— Stephen, a încercat cineva sâ-l atace pe Liam, în timp ce tu şi ceilalţi îl apâraţi?

El ezitâ înainte de a râspunde, apoi fâcu un semn rapid afirmativ.

— În prima noapte, au venit doi oameni.

— Ce spun? o întrebâ Brodick pe Gabrielle.

Gabrielle era atît de surprinsâ de râspunsul paznicului ei, încît il ignorâ pe Brodick.

— De ce nu mi-ai spus?

— Nu am considerat necesar sâ-ţi spunem, râspunse Lucien.

— Ne-ai cerut sâ-l pâzim şi asta am fâcut, râspunse Stepehn.

— Am avut grijâ de el, adâugâ Faust.

Brodick şi Colm aşteptaserâ destul de mult râspunsul.

— Spune-ne ce au zis, porunci Colm.

Se scuzâ imediat şi-l rugâ pe Stephen şi pe ceilalţi sâ vorbeascâ direct cu lorzii.

Stephen se întorse spre Colm şi spuse în galezâ:

— Lord MacHugh, doi oameni au venit la fratele tău, în prima noapte în care am stat de pază.

Dacă lorzii fură surprinşi că gărzile Gabriellei le cunoşteau limba, n-au arătat-o. Colm îşi încrucişă doar braţele şi aşteptă alte explicaţii.

— Erau îmbracaţi ca nişte călugări, dar aveau cuţite în mînecile raselor, interveni Lucien.

— Lucien şi cu mine eram de gardă, explică Christien.

— Am aşteptat, pînă cînd am fost siguri că intenţionează să-ţi ucidă fratele, înainte de a acţiona, comentă Lucien.

— Şi ce aţi făcut cînd v-aţi dat seama de intenţiile lor? întrebă Brodick.

— I-am ucis, răspuns deschis Christien.

Colm făcu un gest de aprobare.

— Au vorbit? Le-aţi auzit numele? întrebă el.

— Au menţionat de unde erau şi cine i-a trimis? întrebă şi Brodick.

— Nu, răspunse Lucien. Vorbeau limba voastră, dar puţin mai altfel decît o vorbiţi voi.

— Descrieţi-i pe oameni aceştia, porunci Brodick.

Lucien le vorbi despre cei doi bărbaţi cu păr şi bărbi lungi, care era voinici, dar nu foarte înalţi.

După ce termină, Christien adăugă:

— Erau nişte oameni oarecare.

— Nici o marcă pe piele sau pe arme, explică Lucien.

— Fratele meu a dormit în timpul luptei? întrebă Colm.

Pe Christien îl jigni întrebarea.

— N-a fost nici o luptă. Nu le-am dat timp să se lupte cu

— Deci un atac surpriza, zise Brodick dînd aprobator din cap.

— Nu, zise Lucien, au văzut foarte bine ce intenţionam să facem.

Colm le admiră trufia.

— Ce aţi făcut cu cadavrele?

— Nu puteam să-l lăsăm pe Liam nesupravegheat, aşa că am ţinut cadavrele într-un colţ al camerei, pînă au sosit Stephen şi Faust să ne înlocuiască, zise Christien. Apoi, Lucien şi cu mine am cărat trupurile afara din abaţie şi le-am aruncat în rîpă. Era încă întuneric; sînt sigur că nimeni nu ne-a văzut.

— Am aruncat pămînt peste ei, dar probabil că pînă acum i-au terminat animalele.

Întrebarile continuară, dar Gabrielle nu le mai dădu atenţie. Era încă zguduită de afirmaţia garzilor ei, că îi uciseseră pe cei doi intruşi. Cinstita în faţa lui Dumnezeu, nu-şi închipuia că mai e în stare să primească şi alte şocuri. Era frîntă; tot ce voia să facă era să găsească un locşor liniştit şi să se aşeze cîteva minute. Lumea ei se prăbuşea în jur şi avea nevoie de timp, pentru a se gîndi la întîmplările oribile ale zilei, înainte de a încerca să facă vreun plan.

De la sine înţeles, aceste întîmplari oribile vor dăinui mult, mult mai mult.

Cînd paru că întrebările lorzilor se terminară în sfîrşit, il chema pe Stephen.

— Pot să vorbesc ceva cu ti treba ea.

Gabrielle îl duse pe Stephen mai departe de ceilalţi, pentru a nu fi auzită şi, pentru a fi absolut sigura, vorbi în limba din Sf.Biel.

— De ce nu mi-ai spus despre atacatorii aceia?

— Iartă-mă, prinţesă, dar am considerat că dacă se vor găsi cadavrele, vei fi mai în siguranţă, dacă nu vei şti nimic despre ei.

— I-ai recunoscut? Făceau parte dintre cei de la Finney's Flat?

— Ne-am uitat bine la ei, dar nici unul dintre noi n-am crezut asta. Aminteşte-ţi, prinţesă, ai fost singura care le-ai văzut feţele la toţi.

— Descrierea pe care a făcut-o, cînd Lucien a vorbit cu lorzii, nu parea să semene cu nici unul din oamenii pe care i-am văzut. Totuşi, cred că probabil ne-au urmărit pînă la abaţie.

Stephen scutură din cap.

— Nu e posibil. Christien a făcut în permanenţă calea întoarsă, pentru a se asigura că nu sîntem urmăriţi. I-ar fi văzut.

— Atunci cum au ştiut aceşti oameni că Liam e acolo?

— Cineva trebuie că l-a văzut, sau ne-a văzut pe noi cărîndu-l înăuntru. E dificil să păstezi secrete, într-un loc aşa de mare şi cu atît de mulţi străi i care veneau şi plecau.

— Da, asta aşa e, dar acum e în siguranţă, nu-i aşa? Şi asta c tot ce contează.

— Dar tu, prinţesă? Din tăieturile şi rănile pe care le văd, trebuie să-mi închipui că nu eşti în siguranţa. O să-mi spui ce s-a întîmplat?

Fiindu-i groază de această sarcină, îi mărturisi totuşi lui Stephen ce s-a întîmplat la locul de adunare. Nu putu să-l privească, cînd repetă cuvintele îngrozitoare cu care era numită şi vocea ei se frînse, cînd îi spuse de călugărul care confirmase povestea Islei.

Stephen ajunse la aceeaşi concluzie cu ea şi afirmă:

—Trebuie că te-a văzut cînd veneai să-l vizitezi pe Liam. Din cele patru gărzi, Stephen era cel mai pragmantic şi în momente de criză cel mai calm, dar acum nu putea să-şi ascundă mînia. E datoria noastră să-ţi asigurăm siguranţa, prinţesă, şi tu ne-ai ţinut în neştiinţă, în mod deliberat. Dacă am fi ştiut ce se întîmpla în abaţie...

Ea îl întrerupse.

— Aţi fi fost ucişi, deoarece atît tu cît şi ceilalţi aţi fi încercat să mă apăraţi. Nu puteam să permit să se întîmple aşa ceva.

Frustrat, el interveni tăios:

— E responsabilitatea noastră să te apărăm.

Christien, Lucien şi Faust veniră alergînd. Faust arăta oripilat cînd spuse:

— Stephen, ai ridicat vocea la prinţesa Gabrielle.

— Dacă aţi fi auzit ce tocmai mi-a spus, mi-aţi împărtăşi furia. Oamenii au îndrăznit să arunce cu pietre în ea! spumegă el.

Gabrielle fu salvată, să nu mai trebuiască să retrăiască coşmarul povestindu-le, cînd lordul MacHugh se apropie nefericit.

—Trebuie să aflu cum a ajuns fratele meu la abaţie. În timpul cît ai fost acolo, ai auzit ceva?

Gabrielle răspunse:

—Te rog adu-ţi aminte, mylord, puţini oameni ştiau că se afla în zona chiliilor călugărilor. Poate îşi va aminti Liam ceva. Îţi sugerez să-l întrebi.

Colm îşi îndreptă atenţia spre cele patru gărzi ale ei.

— Fratele meu mi-a spus că a încercat să vorbească cu voi. De ce nu i-a răspuns niciunul? Liam a crezut că nu-l înţelegeţi, dar pentru că în mod clar înţelegeţi galeza, vreau să ştiu de ce n-aţi vorbit cu el.

Faust se uită la Stephen. Primind aprobarea acestuia cu o mişcare grăbită a capului, răspunse:

— N-am vrut.

Gărzile de corp ale Gabriellei erau aroganți, grosolani, insultători și brutal de cinstiți. Colm nu se putea abține să nu-i placă. Dacă nu ar fi știut foarte bine, ar fi crezut că au fost născuți și crescuți în Highlands. Și deoarece nu considera defect nici una din aceste trăsături, nu era cazul să-l apuce pe Faust de gît din cauza atitudinii lui insolente.

Erau o mulțime de lucruri pe care dorea să le cunoască în legătură cu implicarea lor în viața lui Liam, dar hotărî să lase deoparte pentru moment această problemă și să se concentreze asupra Gabriellei. Cu cît îi explica mai repede ce urma să i se întîmple, cu atît mai bine. Avea o datorie de plătit și cu toate că era îngrozit, voia să o vadă plătită.

În timp ce ceilalți se pregăteau să-și reia călători așteptă ca gărzile ei să se întoarcă la caii lor, înainte de a i se adresa:

— Gabrielle!

— Da, lord MacHugh?

— Ai să mergi alături de mine.

Nu era o cerere. Era o poruncă și dată cu voce aspră.

— Așa?

El dădu din cap.

— Da, aşa vei face.

Lordul era obişnuit să-şi impună voinţa. Şi de ce nu? gîndi Gabrielle. Arăta destul de puternic să ridice în spinare un cal şi să nu transpire. Putea să vadă puterea din felul cum se mişca, din laudăroşenia lui arogantă, dar nu se simţea nici ameninţată, nici îngrozită de ea. Puterea lui o făcea să se simtă într-un fel în siguranţă. Ce sens avea asta?

Însă, la urma urmei, astăzi a fost una din cele mai rele zile din viaţa ei. Nimic nu avea nici un sens.

— Şi vei vorbi doar galeza, cînd eşti cu mine, porunci Colm.

Încercă să nu considere o excepţie porunca lui muşcătoare. Lordul era obişnuit ca tot clanul lui să-i urmeze poruncile, fără a pune întrebări. Dar oare uitase că ea nu făcea parte din clanul MacHugh? Dacă era în continuare aşa de tăios, va trebui să-i amintească.

Fără o vorbă, traversă micul luminiş spre umbra unui pîlc de copaci. Simţea ochii soldaţilor aţintiţi asupra ei.

Se opri şi se întoarse cu faţa spre lord.

Stînd doar la cîţiva paşi de ea, Colm o observa cu toată atenţia. Încercă să nu reacţioneze fizic, dar aşa ceva se dovedi imposibil. Era frumoasă: părul lung, moale şi ondulat, întunecat ca miezul de noapte, pielea pură ca frişca, ochii atît de violeţi şi de expresivi încît păreau că licăresc, iar gura, sfinte Dumnezeule, gura aceea care putea să stîrnească toate fanteziile unui bărbat. Chiar cu falca rănită şi tăietura sîngerîndă de pe obraz, era irezistibilă.

Colm nu putea să-şi lase mintea să o ia astfel razna. Ultimul lucru de care avea nevoie era o femeie, care să-i răvăşească gîndurile. Cu timpul, era sigur că se va obişnui cu aspectul ei, dar nu era tot aşa de sigur de cei care-l însoţeau. Chiar şi în acest moment, oamenii lui stăteau cu gura căscată. Se întoarse să-şi arate dezaprobarea, dar nimeni nu-i aruncă nici măcar o privire; erau commplet ocupaţi să o privească pe ea. Dacă ar fi fost mai aproape de ei, ar fi izbit nişte capete unele de altele, pentru a le atrage atenţia.

Gabrielle aştepta răbdătoare ca lordul MacHugh să vorbească. Felul în care se uita la ea, atît de intens, o făcu să se simtă prost.

Încercă să zîmbească şi zise:

— Ce ai vrut să-mi spui?

El nu văzu nici un motiv să se încurce în fraze.

—Mergi acasă cu mine.

Era sigură că nu auzise bine.

— Scuză-mă. Eşti aşa bun să repeţi?

—Mergi acasă cu mine.

Total zăpăcită, întrebă:

— De ce?

Încruntîndu-se, el răspunse:

— Pentru că aşa am hotărît eu.

— Dar de ce vrei să mă i i acasă la tine? întrebă ea din nou.

El scoase un oftat lung şi adînc. Ar fi trebuit să ştie că nu va fi uşor. Tot ce are legătură cu clanul Buchanan ajunge

pînă la urmă să devină complicat şi acum în mod clar nu va fi altfel.

— Aşa a sugerat vărul tău...

— Sălbaticul Buchanan?

— Da..

— Ce a sugerat exact?

— Încetează să mă mai întrerupi.

Ea fu imediat cuprinsă de remuşcari.

— Scuză-mă, mylord. Informaţia ta m-a luat prin surprindere şi eu... Se opri. Nu am nici o scuză.

Stînjeneala o făcu să-i ia foc obrajii şi Colm ştiu că, dacă nu va înceta să mai remarce astfel de lucruri, nu va reuşi niciodată să rezolve situaţia. Încleştîndu-şi mîinile la spate, se încruntă şi încercă din nou:

— Brodick a sugerat că vei fi în siguranţă, dacă vei locui cu clanul meu, sub protecţia mea.

Ea îşi încrucişă braţele şi aşteptă cîteva secunde, înainte de a interveni:

— De ce ar fi făcut lordul Buchanan o sugestie privind bunăstarea mea?

—Tatăl tău nu era la abaţie şi pentru că Brodick îţi e rudă, datoria de a te proteja a căzut pe umerii lui.

— Brodick nu e protectorul meu. Tatăl meu este.

Colm dădu din cap.

— Da, aşa e, rosti nerăbdător. Dar el nu era acolo, nu-i aşa? Înainte ca ea să-i poată răspunde, adăugă: Dar noi eram.

— Da, ştiu că eraţi acolo. Cînd am intrat în locul de adunare, m-am uitat în sus şi v-am văzut, dar am crezut...

trebuie să o spun, mi-am închipuit că tocmai plecați. Deodată buimăcită cu desăvîrșire, făcu un pas înapoi și scutură din cap. De ce am gîndit așa? De ce mi-am închipuit că plecați? Apoi nu m-am mai uitat deloc în sus pe zid, după ce a început scandalul. Înnebunită, șopti: Cînd ați plecat?

— După ce ai plecat tu.

Simți că-i vine rău.

— Deci ați fost martori... Nu putu să termine fraza.

—Da

Făcu încă un pas înapoi. Oare toți oamenii lorzilor au auzit și au văzut cum a fost umilită? Da, sigur că da. De aceea se uitau acum la ea atît de fix. Oare credeau că e o stricată? O Jezebel? De ce nu strigau injurii ca ceilalți?

Se opri să se mai retragă și își îndreptă umerii. Hotărîse că nu se va apăra și nici nu-și va susține inocența. Și ici nu se va umili. Dacă, la fel ca gloata care urlase insulte și aruncase cu pietre, voiau să creadă ce e mai rău despre ea, așa să fie. Își adună ultimile fărîme de curaj, îi rămăsese așa de puțin! Era din nou copleșită de rușine, pentru ceva ce nu făcuse.

Colm văzu tristețea cuprinzîndu-i privirea și culorile dispărîndu-i din obraji. Simțea nevoia nebunească de încerca să o facă să se simtă mai bine.

— Ești tulburată, murmură el.

Gabrielle nu putea să protesteze împotriva părerii lui, pentru că gîndurile ei se împrăștiaseră în toate direcțiile. De ce îi oferea acest bărbat casa lui? Ce era posibil să cîștige el din asta? Nimic nu avea logică.

Desigur, ea şi gârzile ei aveau nevoie de un adăpost sigur, atît timp cît va cugeta la viitorul lor. Să trăiască alături de clanul MacHugh ar fi o serioasă soluţie temporară, cu condiţia ca ea să înţeleagă motivele pentru care îi oferă lordul asta. În starea prezentă a minţii ei, nu îndrăznea să aibă încredere în nimeni, că s-ar putea să facă ceva corect. Era un om de onoare acest MacHugh, sau avea nişte motive strict personale?

— Cred că eşti un om bun şi un conducător onorabil... începu ea.

— Cum ar fi posibil să ştii cum sînt?

Era introducerea pe care o căuta.

— N-aş putea să ştiu...

— Dar tocmai spuneai...

— Şi deoarece n-aş putea să ştiu, nu poţi să consideri o ofensă, dacă îţi cer să-mi explici care îţi sînt adevăratele motive. Te întreb din nou, mylord: De ce mă vrei...

— Nu te vreau pe tine. Dorinţa mea nu are nimic cu asta. Plătesc o datorie faţă de Brodick Buchanan şi asta e tot.

— Oho! Nu ştia dacă să fie uşurată sau ofensată. Lucrurile se desfăşurau aşa de repede, că nu avea timp să gîndească. Deci nu vrei... deci adevărul e că doar plăteşti o datorie?

Oare nu spusese destul? Femeia asta era creatura cea mai confuză pe care o întîlnise Colm vreodată. Emoţiile ei trecuseră de la umilire la frică şi disperare, iar acum, să fie al naibii dacă femeia nu arăta nemulţumită. Îşi închipuise că nu va reacţiona bine, dacă i se va spune că trebuie să locuiască cu el, dar nu se aşteptase la o astfel de reacţie

bizară. Asta dovedea că treaba e şi mai grea decît anticipase el.

— Mulţumesc, mylord, că mi-ai oferit casa ta. Să n-ai nici o grijă, nu va trebui să suporţi această neplăcere mai mult de cîteva zile.

— Nu-ţi ofer un adăpost temporar, nu vei pleca după cîteva zile. Vii acasă la mine pentru a rămîne.

Unul dintre oamenii lui îl strigă. Colm răspunse ridicînd mîna pentru a-i impune tăcere şi i se adresă omului:

—Va trebui să aştepţi să vorbeşti, pînă după ce termi cu asta.

Să termine cu asta? Aparent, gîndi Gabrielle, ea era această "asta" la care s-a referit.

— Mulţumesc pentru ospitalitate, zise ea, dar nu pot merge cu tine.

Să-i decline invitaţia părea lucrul cel mai logic, deoarece tocmai îi trecuse prin minte altă destinaţie. Ea şi gărzile ei trebuia să meargă acasă la lordul Buchanan. Clanul Buchanan putea să o ţină exact la fel de în siguranţă ca şi clanul MacHugh.

Dar de ce nu s-a oferit Buchanan?

Colm nu era sigur cum trebuie să procedeze. Era realmente surprins că îi refuză protecţia. Oare prostănaca asta de femeie nu realizează pericolul în care se află? Înţelegea ce însemna să fi proscrisă?

Hotărî să o lumineze, dar înainte de a putea să explice cît de precară şi sumbră era situaţia ei, ea întrebă:

— De ce nu mi-a oferit lordul Buchanan casa şi protecţia lui? Sînt înrudită cu el.

Colm îşi arunca ochii peste umăr şi îl descoperi pe Brodick în mulţime străduindu-se să asculte conversaţia şi dînd din cap spre Gabrielle.

Din privirea lui Colm, Brodick ştia că discuţia nu se desfăşura bine. Traversă luminişul şi cu ochii nedezlipiţi de pe Gabrielle, întrebă:

— De ce durează atît de mult?

— E o fiinţă dificilă, îi răspunse Colm.

Ea protestă imediat:

— Nu pot să fiu de acord, mylord. Nu cred că sînt deloc dificilă.

— Atunci care e problema? îl întrebă Brodick pe Colm. I-ai spus ce ar putea să se întîmple?

A, aici a greşit. Îi spusese că e ideea lui Brodick, în loc să-i pretindă supunere.

— Lordul MacHugh s-a oferit cu amabilitate...

— Ce am făcut? urlă acesta.

— Cu amabilitate... începu el din nou.

Cînd ochii lui se îngustară şi ridurile de pe frunte i se adînciră, ea înţelese. Folosirea cuvîntului "amabil" era în mod evident o insultă. Ce grup de oameni ciudaţi erau highlanderii ăştia! Ar fi uşurată să scape de ei.

Nu îndrăzni să zîmbească.

— Lordul MacHugh mi-a oferit protecţia lui şi eu am refuzat. Am refuzat **politicos,** sublinie ea.

—Vrea să ştie de ce nu i-ai oferit tu casa şi protecţi , Brodick, interveni Colm.

— Nu i-ai explicat tot planul?

— N-am ajuns aşa departe. Femeia asta e gata tot timpul să te întrerupă.

— Gabrielle, începu Brodick folosind ceea ce credea că e cel mai rezonabil ton al vocii lui. Pot să-ţi ofer casa şi protecţia mea — şi admit că soţia mea ar fi bucuroasă de compania ta. Ai fi în siguranţă....

— Aş fi încîntată să-ţi accept oferta, atîta timp cît înţelegi că aceasta va fi doar pentru cîteva zile. Nu e de preferat?

Nu-i dăduse timp să-i spună că MacHugh ar putea să facă mai mult decît să o protejeze; putea să-i dea numele lui. În loc de asta, acceptase o invitaţie pe care el nici n-o făcuse.

— Femeica asta e dată naibii refuzînd ajutorul, zise Colm. Brodick făcu un semn de încuviinţare. Apoi Colm i se adresă Gabriellei. Ce se întîmplă în cîteva zile? Care c planul tău de acţiune?

— În primul rînd, trebuie să-l găsesc pe tatăl meu şi să-l atenţionez asupra pericolului.

— Să-l găseşti? Nu ştii unde e? întrebă Brodick.

Ea scutură din cap.

— Se ducea la regele John, să-i să-i raporteze ce s-a întîmplat cu Monroe, apoi trebuia să se întîlnească cu mine, în drumul meu de întoarcere spre Anglia.

— Crezi că va cutreiera pămîntul, pînă vei da tu de el? întrebă Colm.

— Chiar dacă îl găseşti, nu vei putea să-l urmezi în Anglia. Ai fost exilată, îi aminti Brodick. Dacă eşti prinsă, vei fi executată şi dacă vei fi capturată alături de tatăl tău, şi el va plăti acelaşi preţ.

O forţau să facă faţă realităţii, dar ea încă nu suporta ideea că cineva trebuia să o salveze de ceva ce nu făcuse.

—Tatălui meu trebuie să i se spună ce s-a întîmplat.

— Probabil că a auzit deja pînă acum, sugeră Brodick. Sau va auzi în curînd. Veştile rele se răspîndesc repede. Va auzi de asemenea că şi noi am fost acolo, adăugă cu un semn spre Colm, şi pun pariu că va veni la mine să te caute.

Asta avea logică pentru ea.

— Da, asta e ceea ce trebuie să fac şi iată încă un motiv, pentru care trebuie să merg acasă la tine.

Brodick oftă de frustrare. Nu ştia cum să o facă să înţeleagă.

— Ştii, dat fiind, dată fiind situaţia... în care nu există nici o altă soluţie — nici una — şi e o ameninţare pentru viaţa ta, sublinie el, poţi veni la mine acasă, pentru că eşti vara soţici mele. Totuşi....

Colm îl întrerupse:

— Am pierdut destulă vreme, Brodick. Dacă nu-i spui tu, o voi face eu.

Încruntîndu-se îl întrebă pe Colm:

— Ce să-mi spui, mylord?

Îi răsunse Brodick.

— Dacă te duci la tatăl tău, îl vei pune în mare primejdi Asta e ceea ce vrei, Gabrielle?

— Nu, nu, sigur că nu, dar...

Şi apoi adevărul o izbi. Enormitatea situaţiei în sfîrşit îi pătrunse în minte. Dumnezeule mare, ce era de făcut? Nimeni nu era în siguranţă alături de ea. Chiar şi clanurile Buchanan şi MacHugh riscau.

Primul comandant al lui MacHungh, Braeden, îl strigă. Colm se întoarse şi-l văzu şi pe alt soldat al lui vorbind cu acesta, amîndoi uitîndu-se la Gabrielle. Şi la rîndul lui, comandantul lui Brodick, Dylan, se alătură discuţiei lor.

— Ce e? strigă Colm.

Braeden explică, în timp ce se îndrepta spre el:

— Englezii! Îi aruncă o privire Gabriellei, înainte de a continua: Ambii baroni o caută şi ambii au cîte o mică armată cu ei.

— S-au îndreptat în această direcţie? întrebă Brodick.

— Nu, mylord, răspunse el. Unul dintre baroni îşi conduce oamenii spre sud, şi celălalt îi conduce spre clanul Monroe.

— Pînă la urmă, dacă nu o vor găsi pe Gabrielle, se vor întoarce şi vor veni încoace, zise Brodick.

Colm fu de acord. Îl luă pe Braeden deoparte, pentru a-i da dispoziţiile necesare şi se întoarse apoi spre ea.

— Acum înţelegi? întrebă iritat.

Dar se pare că ea nu înţelesese.

— De ce mă caută? Aţi fost acolo. Aţi auzit cum m-au numit şi sigur aţi auzit că am fost condamnată în numele regelui John. N-au spus ei că în ochii lor nu mai exist?

— Acum eşti vulnerabilă, explică Brodick.

Colm era gata să fie mai direct.

— Orice om care e suficient de puternic pentru a-i înlătura pe ceilalţi, poate să te aibă. E nevoie să fiu mai explicit?

Oripilată, scuturâ frenetic din cap.

— Deoarece nu mai răspunzi față de nici un rege și nici ıu aparții vreunei țări, nu ai pe nimeni care să te apere de ›rădători, îi explică Brodick cu o voce mult mai amabilă lecît a lui Colm.

Ea își aplecă privirea luptîndu-se cu teroarea care o :uprinsese.

— Cum o să-mi protejez tatăl și gărzile? Îi vor ucide! își opti ea frica.

— Ai grijă de alții, în loc să ai grijă de tine însăți? întrebă 3rodick.

Ea nu răspunse. În schimb inspiră adînc și îi privi pe orzi:

—Trebuie să plecați imediat. Da, asta e ceea ce trebuie ă faceți. Vocea ei era acum puternică, hotărîtă. Toți sînteți n pericol, atît timp cît sînteți cu mine. Plecați. Lăsați-mă.

—Tocmai ne-a expediat? Lui Colm nu-i venea să creadă.

— Da, asta a făcut, răspunse Brodick. Nu cred că știi :eva mai bun de făcut.

După un moment de gîndire, Colm hotărî că Gabrielle ıu realizase că îi insulta sugerîndu-le că trebuie să fugă la ›rima amenințare. Atît el cît și Brodick salutau ocazia de a :e lupta cu englezii, dar nici unul nu cedă tentației, atît timp :ît Gabrielle era în grija lor.

Exasperat, Colm i se adresă:

— Gabrielle, pe viitor să nu-mi discuți hotărîrile.

Ea pricepea cu încetineală.

— Pe viitor? Care viitor?

—Viitorul tău ca soție a mea.

29

Nu a fost loc de discuţii. Pur şi simplu, MacHugh i-a spus ce se va întîmpla şi apoi a plecat.

Avînd în vedere toate cele petrecute, Gabrielle reflectă că s-a comportat destul de bine. N-a ţipat şi nici n-a leşinat, cînd lordul a anunţat-o calm că îşi va petrece restul vieţii alături de el. Probabil că a pălit, dar n-a leşinat.

Găsi consolare într-o certitudine: pentru nimic în lume nu se va mărita cu lordul MacHugh. Nu-i plăcea defel şi ştia că nici el nu o place. Datoria ce trebuia plătită faţă de Brodick era ceea ce l-a determinat să ia această hotărîre, altfel de ce şi-ar fi distrus viaţa însurîndu-se cu o femeie pe care de abia o cunoştea şi despre care auzise asemenea minciuni oribile? După cîte ştia ea, MacHugh o credea tîrfă.

Nu, căsătoria era în afară de orice problemă.

Ce teribil ar fi fost dacă, pentru doar o scurtă perioadă, Gabrielle l-ar fi lăsat pe MacHugh să creadă că e de acord? Însă această acceptare i-ar fi oferit timp, pentru a întocmi un plan privind viitorul ei. După două sau trei zile, îi va spune adevărul... că pleacă, desigur.

Cîntări motivele pro şi contra. Pe de o parte, ea şi gărzile ei ar fi în siguranţă şi apăraţi de baroni. Ar avea adăpost şi protecţie. Dacă baronii află unde e, nu vor îndrazni să intre pe pămînturile lui MacHugh, pentru că în mod cert ştiau că nu vor mai ieşi vii.

Pe de altă parte, să trăiască alături de... el.

Lordul Buchanan părea foarte încîntat de hotărîrea prietenului său. Zîmbind şi bine dispus, le făcu semn oamenilor lui că e timpul să plece. Gabrielle îl bătu pe umar. Se pregătea să-i strice buna dispoziţie.

—Vere Brodick?

Zîmbetul lui dispăru.

—Trebuie neapărat să-mi spui verc?

— Ai o clipă, pentru a-mi răspunde la o întrebare?

— Ce este? întrebă el prudent.

— Înţeleg de ce te simţi răspunzător pentru mine, pentru că sînt vara ta.

Gabrielle se întreba de ce se strîmba el de fiecare dată cînd se referea la gradul lor de rudenie. Oare avea nevoie să i se amintească faptul că se însurase cu o englezoaică? Oare se strîmba întotdeauna cînd soţia lui vorbea cu el?

Hotărî să pătrundă direct în fondul întrebării.

— Ce datorie are, pentru plata căreia trebuie să răspundă de mine? Nici măcar nu mă cunoaşte.

— Întreabă-l pe el, sugeră lordul. Dacă vrea să se explice, o va face.

— Şi mylord, continuă ea, dacă afli ceva despre tatăl meu, eşti bun să-i spui să nu vină după mine?

Brodick era tocmai gata să se întoarcă, dar se răzgîndi.

— Gabrielle, MacHugh n-o să permită să ţi se întîmple nimic. El apără ceea ce îi aparţine.

Spunînd asta plecă, lăsînd-o pe Gabrielle îngrozită. Ce îi aparţine? Acum era un fel de posesiune?

În ciuda senzaţiei de slăbiciune din fundul stomacului, îşi propuse să rămînă puternică. Va fi foarte atentă cu MacHugh. Dacă nu-i atrage atenţia, poate că nu-i va da atenţie nici el, nici gărzilor ei de corp şi dacă nu-i va sta în cale, poate că va rămîne departe de ea.

— Gabrielle, e timpul să plecăm. MacHugh vorbise exact în spatele ei. Aproape că-i căzu în braţe întorcîndu-se.

— Nu te-am auzit apropiindu-te, se bîlbîi ea. Te mişti ca un leu.

Amuzat o întrebă:

— Ai văzut vreodată un leu?

— De fapt, am văzut. La Sf.Biel, tatăl meu mi-a arătat odată doi lei. Erau aşa frumoşi!

Şi feroci, adăugă pentru sine. **Foarte asemănători ţie.**

Cînd se îndreptă spre cai, Gabrielle îl urmă.

— Mylord, vreau să ştii că nu intenţionez să mă apăr. Nu-mi pasă dacă crezi ce au spus baronii.

— Ba da, îţi pasă, replică el, în timp ce-şi continua drumul. Dar noi ştim că femeia a minţit.

Îşi duse mîna la i imă şi se opri:

— Adevărat?

— Sigur că da. Ştiam că minte încă de la început.

Aparent terminase de vorbit despre acest subiect. Înainte ca ea să-şi dea seama ce face, o ridică şi o depuse pe spinarea lui Rogue. Braeden îi întinse hăţurile.

— Gărzilor tale li se va permite să te însoţească, zise Colm.

Oare chiar credea în mod cinstit că ar merge cu el, dacă nu li s-ar permite gărzilor să o însoţească? El sărise deja pe cal şi plecase, înainte ca ea să poată să-i pună întrebarea.

Ceilalţi îl urmară în formaţie, unul cîte unul. Călăriră în viteză prin văi, dar încetiniră paşii odată ajunşi pe coline. Călăreţii mergeau în şir indian urcînd cărarea îngustă şi nesigură din faţa lor. Cînd cotiră pe o porţiune desfundată, ea descoperi că se aflau pe un mal abrubt ce domina Finney's Flat. Acesta era locul unde ticăloşii care îl ţineau pe Liam îl aşteptaseră pe MacHugh să apară. Strînse ochii din cauza soarelui, încercînd să vadă dacă ar putea să recunoască pe cineva de la o astfel de distanţă. Imposibil, gîndi ea. Doar un vultur ar fi putut să vadă faţa lui Liam.

Realizînd că ţinea pe loc înaintarea, îşi continuă drumul. Rogue aproape se dezechilibra dînd de o crăpătură, i pietrele se rostogoliră pe costişa abrubtă din dreapta ei. Gabrielle se uită într-acolo şi se făcu mică de frică. Era o rîpă adîncă ce ajungea în abis. Calul continua să aibă necazuri cu găsirea locului unde să pună piciorul. Îl lăsă să meargă în voie, dar el a continuat să se poticnească încă de două ori, înainte ca poteca să se lărgească şi să se netezească. Pînă atunci, inima ei aproape îi sărise din piept.

Cînd ajunseră pe un versant cu iarbă, se aplecă şi îl lăudă şoptindu-i lui Rogue la ureche şi bătîndu-l uşor cu palma. Cînd se îndreptă, îl văzu pe MacHugh privind-o cu o expresie nedumerită.

Apoi își continuară drumul. Vremea devenise umedă și rece și Gabrielle o simțea până în oase. Cu toată mantia ei grea, în curînd începu să tremure. Nu se gîndea că cineva observă ce mizerabil se simte, până cînd MacHugh îi porunci lui Lucien să se dea la o parte din drum, pentru a călări alături de Gabrielle. Garda ei de corp nu avu de ales. Armăsarul lui MacHugh l-ar fi zdrobit, dacă nu se retrăgea.

— Ți-e frig, începu el.

Era o acuzație? Nu își dădea seama.

— Da, mi-e frig. Apoi adăugă: Privirea asta încruntată nu va face să încetez să mai tremur, mylord. Poate că...

Probabil că a scîncit. Nu era sigură. Totul se întîmplă așa de repede! O secundă o ascultă ce spune, apoi în următoarea o săltă de pe Rogue și o așeză în fața lui înfășurînd-o în pledul său.

Pieptul lui era ca o stîncă, o atingere caldă. La fel și coapsele. Căldura ce radia din el o încălzi. Epuizată, se relaxă lipită de pieptul lui. Mirosea plăcut, a iarbă și a pădure. Baronii veniți la nunta de la abație se scăldaseră în parfumuri și uleiuri, închipuindu-și că mirosurile grele vor acoperi duhoarea respingătoare de nespălați. Gabrielle găsise grețos să fie în aceeași încăpere cu ei. MacHugh nu semăna deloc cu ei.

Brusc se simți vinovată. Făcea rău că îl dezamăgea, indiferent care erau motivele.

—Te dezamăgesc, declară ea. Voi sta cu tine doar două sau trezi zile, mylord, dar nu am intenția să mă mărit cu tine vreodată. Nu te-aș acuza dacă m-ai arunca jos de pe cal,

chiar în clipa aceasta. Sper însă că n-ai s-o faci, totuşi nu te-aş acuza.

Răspunsul lui nu era ce aşteptase ea. Îi trase pledul peste faţă şi o ignoră.

Lucien călărea alături de calul lordului şi cu o privire ameninţătoare spre Colm zise:

— Prinţesă Gabrielle, ai nevoie de ajutor?

Îşi dădu la o parte pledul de pe faţă.

— Acum mi-e cald, Lucien. Nu e cazul să fii îngrijorat. Îi aruncă lui Colm o privire plină de reproş, dar cînd se întoarse din nou spre Lucien, pe buze afişase un zîmbet slab.

MacHugh o strînse şi mai tare. Femeia asta trecuse azi prin iad, şi totuşi încă mai putea să zîmbească. Dacă îi era frică de ce va aduce ziua de mîine, nu lăsa să se vadă.

Colm îşi pierdu şirul gîndurilor o secundă sau două, dar repede îşi reluă figura aspră şi zise:

— Nu am nevoie de aprobarea gărzilor tale pentru a te atinge.

— Nu, nu ai, fu ea de acord. Ai nevoie de aprobarea mea.

În mod clar, comentariul nu merita nici un răspuns, hotărî ea, dacă mormăitul lui însemna ceva.

Au ocolit încă o înălţime şi deodată înaintea lor se ridică fortăreaţa. Turnul de pază era atît de înalt, încît părea că dispare în nori. Un zid de piatră împrejmuia proprietatea şi un pod de lemn mobil traversa şanţul lat şi plin cu apă, neagră de la pietrele de riu ce se aflau pe fundul lui.

Colm le făcu un semn gărzilor ei să-i urmeze înăuntru pe soldaţii lui. Ritualul era ca el să rămînă ultimul care tra-

versa podul. Imediat ce planşeul de lemn fu eliberat, semnală înălţînd pumnul şi podul fu ridicat. Scrîşnetul metalului frecat de metal îi dădu Gabriellei senzaţia că era ferecată într-o carceră. Închise ochii şi se forţă să-şi şteargă imaginea din minte. Acesta era sanctuarul, nu închisoarea ei.

Soarele apunea cînd traversară curtea exterioară şi începură să urce panta spre castel. Căsuţele de ţară pe lîngă care treceau erau smălţate de soare cu auriu, iar iarba de pe povîrnişul din faţa lor parcă luase foc.

Oamenii clanului se opriră din treburile lor casnice şi ieşiră afară să-l aclameze pe lordul lor şi să se uite la ea. Copiii alergau după ei. Unele dintre femei zîmbeau. Asta se va schimba curînd, gîndi Gabrielle, cînd vor afla de ce sînt acuzată. Să sperăm că voi fi plecată înainte de a se întîmpla.

Reşedinţa lui nu era impresionantă, conform standardelor din Sf.Biel, sau în comparaţie cu a tatălui ei, de exemplu. Structura pătrată nu era prea mare, dar se mai construise în jur. Trei laturi erau din piatră, iar latura rămasă, făcută din lemn, era în curs de consolidare, cu ajutorul unor pietre masive. Schelele erau ridicate lîngă turnul principal, alături de un troliu şi de o roată, ce ridicau pietrele pînă în vîrf.

— Fortăreaţa ta e altfel decît cele din Anglia.

— Cum adică altfel?

— Castelele din Anglia au de obicei două ziduri înconjurătoare. Zidul exterior înconjoară curtea exterioară, dar mai e încă un zid de apărare între curtea exterioară de jos şi cea de sus. Uneori există chiar şi un pod mobil, ce desparte şi mai bine casa lordului de ale celorlalţi.

— Eu nu am nevoie de două ziduri.

— Şi ai doar un singur turn de pază, sublinie ea.

— Am nevoie doar de unul.

— Sper că nu-ţi închipui că îţi critic căminul. Subliniam doar diferenţele. Sînt sigură că voi fi foarte mulţumită aici.

Cînd văzu că nu-şi arată acordul, îşi dădu seama că avea în minte probleme mai importante. Părintele Gelroy îi făcu cu mîna cînd trecu pe alături şi dacă braţele ei n-ar fi fost imobilizate în interiorul pledului lui MacHugh, i-ar fi făcut şi ea cu mîna.

Grajdurile se aflau la jumătatea drumului dintre curtea exterioară de jos şi cea de sus, apoi, în drumul lor spre reşedinţa lordului, trecură şi de garnizoană. Nu era nimeni la uşă care să-l aştepte şi să-i ureze bun sosit. Oare mai avea şi pe altcineva în familie, în afară de Liam? Nu-i trecu prin minte să-l întrebe. Voi afla destul de curînd, presupuse ea.

MacHugh descăleca cu ea în braţe. În secunda în care îi dădu drumul, ea făcu un pas înapoi, pentru a pune puţină distanţă între ei.

— Unde vom avea camerele, gărzile mele şi cu mine? Înăuntru în casă, cu tine? Ori o să primim două căsuţe? Există căsuţe goale? Sfinte Doamne, era nervoasă. Nu putea să se oprească din vorbit. Atîta am de spus, mi-ar plăcea să mă odihnesc. Am doar nevoie să ştiu unde voi sta.

Părintele Gelroy o salvă de a mai bate cîmpii.

— Prinţesă Gabrielle, eşti la fel de obosită şi flămîndă ca mine?

Se agăţă de braţul lui, ca de o ancoră de salvare.

— Da, s^ t, zise ea mult mai entuziasmată decît era necesar. Tocmai îl întrebam pe !ord, unde am putea să ne adăpostim peste noapte.

—Tu ai să dormi înăuntru, zise Colni imediat ce putu să ia cuvîntul.

Braeden se grăbi spre uşa înaltă din scînduri de stejar şi ó împinse deschizînd-o. Gabrielle îi mulţumi cînd trecu pe lîngă el, dar se opri brusc în prag. Înăuntru era aşa de întuneric, că nu putea să vadă nimic. Colm o luă de mînă şi o trase după el.

Podeaua de lemn se încovoie sub greutatea lui şi cizmele oamenilor scoteau un bubuit, ca într-o peşteră. Lumina pătrundea doar prin uşa deschisă. Cînd ochii Gabriellei se obişnuiră cu întunericul, putu să descopere o încăpere cu tavanul jos. În dreapta se afla o magazie mare. Rafturile erau pline cu saci de grîu şi orz şi existau şi butoaie de vin stivuite pînă sus. După numărul de saci, părea că, clanul MacHugh putea să suporte un asediu de şase luni, poate şi mai mult, deşi Gabrielle se îndoia că duşmanii lui ar reuşi să vină tot drumul acela pînă la castel, pe cărările nesigure pe care au trebuit să urce.

O deschidere în peretele stîng ducea la scări, cu trepte surprinzător de late şi adînci. La nivelul al doilea se afla salonul cel mare. Era spaţios şi locul pentru foc, format dintr-un şemineu uriaş, ocupa cea mai mare parte a zidului din fund. Un foc binevenit încălzea încăperea.

Menajera — o femeie voinică şi mai în vîrstă cu numele Mauma — le-a urat bun sosit şi i-a îndemnat să meargă să se odihnească lîngă foc. După ce a dat dispoziţiile necesare,

Colm a părăsit salonul. Stephen şi Lucien plecară împreună cu el, pentru a vedea de cai.

Un alt rînd de trepte continua să urce spre al treilea nivel, unde, explică Mauma, se află arsenalul în care se ţineau armele. Lordul MacHugh poruncise ca gărzile ei să doarmă acolo împreună cu părintele Gelroy, pînă se vor putea face alte aranjamente. Gabriellei i se dădu o cameră alături de ei.

Ei nu i-ar fi păsat nici dacă i s-ar fi dat o boxă în grajd. Ziua aceea o dărîmase. Obosită, flămîndă şi acoperită de praful călătoriei, o cameră lîngă arsenal i se părea un refugiu binecuvîntat. Cînd Mauma o anunţă că a pregătit masa şi le arătă unde trebuie să se spele pe mîini şi pe faţă, Gabrielle îi mulţumi din suflet.

La cină, părintele Gelroy se aşeză lîngă ea părînd agitat.

— Nu e nici o capelă pe aici, şuşoti el. Nu am văzut nici una, tot drumul pînă în curte, aşa că am întrebat-o pe menajeră şi mi-a spus că nu există aşa ceva. Mi-e teamă că sînt păgîni. Dacă asta e situaţia, munca de aici nu e pentru mine.

—Va fi o provocare, dar eu cred că te vei descurca, îl asigură ea.

El se aplecă mai aproape de ea şi şopti:

— Nu cred că lordul m-a adus aici pentru a avea grija de sufletele supuşilor săi. Cred că aşteapta să-i explic cum a ajuns Liam în abaţie. Ştie că nu i-am spus totul despre fratele lui.

— Dar în mod cert nu are să te silească.

Mauma le întrerupse discuţia.

— E ceva în neregulă cu mîncarea, milady? De abia ai luat o îmbucătură.

— Mîncarea e excelentă, zise ea. Doar că nu sînt aşa de flămîndă cum credeam.

— Ai nevoie de somn, dacă aş îndrăzni să-ţi sugerez. Nu ai dori să-ţi arăt camera?

Gabrielle aprobă din cap. Spunîndu-i noapte bună părintelui Gelroy, lui Christien şi lui Faust, o urmă pe Mauma sus pe scări. Lucien merse după ea cărîndu-i sacul, ce conţinea două schimburi de haine şi alte obiecte esenţiale, de care avea nevoie în drumul ei de întoarcere în Anglia.

— Fratele lordului e aici? o întrebă ea pe Mauma.

— Este. Şi doarme cu zgomot de cînd s-a întors. Vindecătorul veghează asupra lui.

Prima uşă pe lîngă care au trecut era camera lordului, a informat-o Mauma.

Camera destinată Gabriellei fusese folosită drept cămară. Era plină de praf şi mucegai. Mauma o luă grăbită înainte, pentru a aprinde cîteva lumînări în plus şi a le pune pe masa din faţa patului.

— Am încercat să aerisesc camera, dar tot ce am reuşit a fost să o răcesc şi mai tare. Ţi-ar plăcea să trag o draperie peste fereastră?

— Mă ocup eu de asta.

— Ţi-am făcut patul şi am pus cîteva pături în plus. Există apă să te speli, pe scrinul din spatele uşii şi, dacă îmi mai permiţi cîteva minute, am să încerc să aprind focul în cămin. Bărbatul meu, Danal, a adus deja lemne uscate sus şi le-a pus în ladă.

— Aprind eu focul mai tîrziu.

—Dar, milady, ştii să faci treburi casnice?

Ea zîmbi.

— Sigur că ştiu.

Mauma se încruntă.

— Poate că nu e treaba mea să-ţi spun, dar nu m-am putut abţine să nu observ că ai sînge pe spatele rochiei, sus lîngă umăr. Te-ai tăiat?

Gabrielle se întrebă ce ar zice femeia, dacă i-ar spune adevărul, că pietrele cu care a aruncat gloata în ea i-au cauzat sîngerarea.

—Trebuie că aşa s-a întîmplat, răspunse ea.

Mauma îşi uscă mîinile pe pînza pe care o ţinea la brîu şi se îndreptă spre Gabrielle.

— Deoarece nu ai o cameristă care să te ajute, am s-o fac eu. Dă-mi voie să te ajut să-ţi scoţi rochia, să văd care sînt stricăciunile.

Nu era cazul să o respingă.

— Nu vreau să-ţi fac necazuri, protestă Gabrielle. Pot să am singură grijă de mine.

— Şi cum intenţionezi să faci asta? rosti Mauma în timp ce-i trăgea jaboul peste cap. Cum o să ajungi la spate, să-ţi cureţi rana?

Încetă să mai argumenteze.

— Mulţumesc, Mauma.

Cînd menajera îi văzu Gabriellei spatele, cloncăni ca o cloşcă.

— Biata de tine! Spatele tău e tot o rană uriaşă. Se grăbi spre lighean şi înmuie o pînză în apă. Apoi se îndreptă spre

Gabrielle. Cum s-a întîmplat asta? Ai fost aruncată de pe cal? Hotărînd că era exact ceea ce probabil se întîmplase, continuă: Sigur că da. Stai jos şi aşteaptă să aduc nişte alifie vindecătoare pentru a unge tăieturile. Înfăşoară-te în pături să nu răceşti. Vin repede înapoi.

E plăcut să las pe cineva să aibă grijă de mine, admise Gabrielle. Îi amintea de căminul ei.

Dorul de casă şi îngrijorarea pentru tatăl ei o năpădiră imediat. Spuse o rugăciune rapidă rugîndu-l pe Dumnezeu să vegheze asupra lui şi apoi epuizată, se aşeză pe pat, închise ochii şi aşteptă întoarcerea menajerei. În sfîrşit era linişte şi, pentru ca nu o mai distragea nimic, Gabrielle putea să recapituleze în minte evenimentele zilei. Poate că va putea să le pună în ordine şi să le găsească o logică.

Imposibil. Era pur şi simplu imposibil de înţeles — ca şi cum îi lipsea o piesă importantă din acest mozaic foarte ciudat. Baronii au fost aşa grăbiţi să o condamne. Nu putea să fie totul legat doar de Finney's Flat, nu-i aşa? Deci ce mai voiau porcii aceia lacomi?

Mauma se întoarse cu alifia şi după ce îi îngriji spatele, insistă să o spele pe faţă ca pe un copil. Ungînd cu puţină alifie şi tăietura de sub ochi, Mauma zise:

—Te-ai lovit la faţă cînd ai căzut, nu-i aşa? Gabrielle dădu din cap. Te doare? Tonul era plin de simpatie.

— Deloc, insistă Gabrielle. Totuşi o durea, dar nu voi menajera să se îngrijoreze pentru ea. Sau să stăruie.

— Ar mai fi ceva, ce aş putea să fac pentru tine?

— Nu, mulţumesc, Mauma. Ai fost foarte amabilă.

Roşeaţa din obrajii femeii era tot atît de strălucitoare ca părul.

— Nu fac decît ceea ce mi s-a spus să fac, milady. Lordul nostru vrea să te simţi bine la noi. Aş putea să pun o întrebare care mă sîcîie?

—Da?

— Cum să-ţi spun? I-am auzit pe soldaţii care au venit cu tine şi pe preot spunîndu-ţi "prinţesă". Eşti prinţesă?

— Eram, dar nu mai sînt.

Răspunsul nu avea nici un sens pentru menajeră şi se nelinişti ca nu cumva milady să se fi lovit şi la cap, în cădere.

—Vezi două ca mine, milady?

Deşi Gabriellei îi trecu prin cap că întrebarea era ciudată, nu rise, pentru că menajera părea foarte îngrijorată.

— Nu, o asigură ea. Doar una singură.

Maurna păru uşurată.

— Eşti frîntă, nu-i aşa? Odihnă plăcută, milady.

În secunda în care uşa se închise, Gabrielle se îndreptă spre fereastră şi dădu draperia la o parte. De obicei îi plăcea aerul rece, dar în seara aceasta voia doar să se cufunde sub cuverturi şi să doarmă. Afară era un întuneric de smoală şi nici măcar o stea pe cer. Se vedeau luminiţe aurii strălucind în căsuţele care punctau colina. Familii pregătindu-se de culcare, fără îndoială, obosite de munca zilei, dar mulţumite. Încerca să-şi imagineze în minte familia ideală. Existau copii, o mamă şi un tată sănătoşi şi rîsete. Da, puteau fi fericiţi şi în siguranţă.

Din nou, gîndurile îi alergară spre tatăl ei. Era în siguranţă? A auzit ce au făcut baronii?

Doar cînd frigul deveni de nesuportat trase draperia la loc şi urcă în pat. Prea obosită pentru a aprinde focul, se ghemui sub pledurile lui MacHugh şi adormi rostindu-şi rugăciunile de noapte.

S-a trezit o singură dată în timpul nopţii. Camera era caldă. Un foc strălucea în cămin. Cum s-a întîmplat asta? Se întoarse pe partea cealaltă şi căzu din nou într-un somn adînc.

În dimineaţa următoare, Stephen o aştepta în salonul cel mare. Îl salută şi apoi îl întrebă dacă el sau unul dintre gărzi a intrat în camera ei, în timpul nopţii.

— Lordul MacHugh a rugat-o pe menajeră să vadă ce faci, înainte de a se duce la culcare.

— Oare de ce a făcut asta?

— Aparent Mauma i-a relatat în amănunţime despre rănile şi tăieturile de pe spatele tău. Poate că lordul era îngrijorat.

— Atunci Mauma a aprins focul?

Stephen scutură din cap.

— I-a raportat lordului că în camera ta e ca într-o ghetărie, aşa că a intrat să vadă.

—A intrat în camera mea? Nu putea să-şi ascundă şocul.

— Da, a intrat, răspunse Stephen. Şi a aprins focul în cămin. Faust n-a putut să-l oprească, aşa că l-a însoţit şi a stat cu spatele la patul tău, blocîndu-i lordului vederea, deşi după aceea mi-a spus că erai aşa de ascunsă sub cuverturi, încît nimeni nu putea să vadă nimic.

Stephen nu părea preocupat de problemă.

— Cum a încercat Faust să-l oprească? întrebă ea, în timp ce traversa salonul cel mare, pentru a se aşeza la masă.

— Mi-a spus că i s-a aşezat în drum.

Ezitînd ea mai întrebă:

— Şi ce a făcut lordul?

— După spusele lui Faust, lordul l-a înlăturat din drum. Nu mi-a explicat cum. Buzele lui Stephen se deschiseră uşor, într-un rînjet neobişnuit.

— Să-mi încălzească încăperea a fost un act bine gîndit, admise ea.

— Dar nepotrivit, zise el dezaprobînd-o. Scuză-mă, am să mă duc să mă văd cu ceilalţi. Lordul doreşte să vorbească cu tine după micul dejun.

— Unde e?

— Nu ştiu, prinţesă. Te-a arugat să aştepţi aici.

Aşteptă peste o oră, înainte ca lordul să apară. Gabrielle se afla împreună cu Mauma şi bucătăreasca, o femeie cu un temperament plăcut numită Willa, şi cele două femei discutau avantajele fierberii fazanului, în loc să fie copt la cuptor — un subiect despre care Gabrielle nu ştia absolut nimic — cînd auzi o uşă izbindu-se. Cîteva secunde mai tîrziu, se auzi un glas de bărbat şi paşi pe pardoseala de piatră.

— Acesta trebuie că e lordul nostru, zise Mauma. Willa şi cu mine ne ducem la treburile noastre, pentru ca voi doi să beneficiaţi de intimitate.

Lordul era însoţit de Braeden şi de încă un soldat. În timp ce traversau salonul făcură o plecăciune şi apoi îşi continuară drumul spre bucătării.

MacHugh stătea pe treapta de sus observînd-o. Era o privelişte plăcută. Parul ei uşor ondulat îi încadra faţa angelică lunecînd în valuri mătăsoase pe umeri. Ochii erau plecaţi. Şi era imposibil să nu observi curbele unduioase ale trupului ei.

O dorea şi descoperirea acestui lucru nu-i făcu plăcere. Gabrielle era o complicaţie şi o bătaie de cap, pe care nu le voia în viaţa lui.

Cînd intră în marele salon, Gabrielle făcu un pas spre el. Cu toate că se încrunta — expresia lui obişnuită, hotărî ea — îi zîmbi şi îi ură bună dimineaţa.

Nu era deloc înclinat spre drăgălăşcnii.

— Stai jos, Gabrielle, în timp ce eu îţi voi vorbi despre viitorul tău.

De ce voia să vorbească cu ea despre viitor? Îi explicase doar că nu îi va fi oaspete decît doar pentru încă două nopţi. A uitat oare?

Trase un scaun de lîngă masă, se aşează şi îşi încleştă cu modestie mîinile în poală. Părea atît de serios, încît începu să se îngrijoreze că şi-a schimbat hotărîrea şi că nu o va mai lăsa pe ea şi pe gărzile ei, să mai rămînă o noapte.

Colm nu se lăsa înşelat de expresia senină, pe care o afişa ea. Putea să-şi dea seama cu uşurinţă că era nervoasă. Mîinile ei încleştate se albiseră, aşa de strînse erau. Şi stătea rigidă şi dreaptă şi nu-l privea în ochi.

El rămase lînga cămin cu braţele încrucişate pe piept şi o studia.

— Doreşti să-mi spui ceva, mylord? întrebă ea după o lungă tăcere.

— Da, doresc. Gabrielle, indiferent cît aş încerca eu să a împotrivesc, clanul meu va afla de situaţia ta.

Nu credea că ar fi fost posibil, dar spatele ei drept credea. Se aştepta să îl repeadă în fiecare secundă.

—Vrei să spui că vor auzi că sînt o tîrfă?

Ochii lui se îngustară.

— N-ai să mai rosteşti niciodată cuvîntul acesta. Aşteptă aprobarea ei, înainte de a continua: Există o cale de a curma zvonurile.

— De ce îţi pasă ţie ce spun oamenii despre mine? Voi fi aici doar pentru un scurt timp. Dacă nu cumva ai prefera să plec chiar astăzi. Aşa e? Asta vrei?

— Şi te vei duce la clanul Buchanan, rosti el exasperat.

— Da, dar numai pentru o noapte sau două. M-am odihnit, şi am întocmit deja un plan pentru viitorul meu.

— Adevărat? Şi care e acest plan?

— Mă duc la Sf.Biel.

Suspinul lui fu îndelung şi adînc.

— Englezii controlează Sf.Biel, nu-i aşa?

— Da, dar în munţi aş putea...

Nu o lăsă să termine.

— Şi cum intenţionezi să ajungi acolo? O să traversezi oceanul înot?

— Nu, sigur că nu. M-am gîndit...

— De fapt, ştii măcar să înoţi?

— N-am să-l traversez înot. Frustrată ridică vocea: Merg cu o navă.

— Care căpitan de vas ţi-ar înlesni traversarea? întrebă el. Dacă e prins, pedeapsa ar fi moartea lui... şi a ta şi a gărzilor

tale, considerá el cá trebuia adáugat. Şi dacá ai putea sá convingi pe cineva sá te ducá, cum ai putea sá ai încredere în el? Ai luat în calcul posibilitatea cá el îţi poate ucide gárzile şi apoi atît el cît şi oamenii lui sá petreacá tot drumul folosindu-te rînd pe rînd. Observînd cum faţa i se golise de sînge, continuá: Te-am şocat? Bárbaţii sînt în stare de astfel de purtári. Ai uitat privirea din ochii baronilor áia, cînd se uitau la tine? Ce crezi cá ţi-ar fi fácut, dacá ar fi pus mîna pe tine?

Continuá tirul întrebárilor, hotárît cá o facá sá realizeze cá era un vis nebunesc sá-şi închipuie cá ar putea sá tráiascá în pace în Sf.Biel.

— Existá şi oameni buni, care ar vrea sá má ajute, protestá ea.

— Şi i-ai pune pe aceşti oameni buni în pericol? I-ai face sá-şi rişte vieţile pentru tine?

— Nu, nu pot face asta.

Colm desfiinţá toate argumentele ridicate şi în cîteva minute orice speranţá de plecare dispáru.

— Ai sá te máriţi cu mine, Gabrielle.

Umerii îi cázurá şi se lásá pe spátarul scaunului.

— E oare ceva aici, îi aer, care face ca fiecare bárbat pe care îl întîlneasc sá vorbeascá despre cásátorie? În ultimile douá zile, mi s-a spus cá má voi márita cu doi baroni ticáloşi, cu un Monroe proaspát îmbogáţit şi un lord vrednic de dispreţ cu numele MacHenley.

El îi adresá un zîmbet scurt:

— Lordul demn de dispreţ despre care vorbeşti se numeşte MacKenna.

Ea ridică cu indiferenţă din umeri.

Deoarece nu intenţionez să mai vorbesc vreodată cu acest bărbat rău, nu-mi pasă cum îl cheamă.

— Este hotărît, anunţă el. Te vei căsători cu mine şi nimeni nu va îndrăzni să-ţi spună altfel decît lady Gabrielle.

— Dar nu m-ai cerut.

El păru ofensat.

— Sigur că nu. Îţi spun direct.

Îndrăzneala lui era insuportabilă. Gabrielle simţi sîngele năpădindu-i faţa şi îi fu greu să nu strige la el, deşi simţea o nevoie aproape copleşitoare.

Colm îşi dădea seama că era furioasă. În poală mîinile i se strînseseră în pumni şi ştia că nu era decît o problemă de timp, înainte de a-şi ieşi din fire. Se întreba dacă realizează cît de uşor îi este lui să o descifreze. Probabil că nu, hotărî el, sau poate că nu va merge aşa de departe încît să încerce să-şi ascundă sentimentele.

— Mylord, îi întrerupse Braeden, eşti aşteptat.

Colm dău din cap:

—Vin într-un minut.

Acordîndu-i din nou toată atenţia Gabriellei, o întrebă nerăbdător:

— Mai există şi alte întrebări?

Oare era serios? Desigur că avea întrebări. Sute.

— Nu am zestre, rosti ea.

— Nu am nevoie şi nici nu vreau zestre.

— Asta te face altfel decît ceilalţi. Tot ce voi Finney's Flat.

— Nu mă compara cu bastrazii ăia! Furia îi năpădi figura.

Dar ea nu fu intimidată.

— Pentru a-i plăti lordului Buchanan datoria, trebuie să renunți la viitorul tău. Nu înțeleg de ce faci asta.

El nu știa pe care dintre interpretările ei greșite le avea de lămurit mai întîi.

— Crezi că Finney's Flat era singurul motiv pentru care oamenii aceia te voiau?

— Ce altceva ar mai fi putut să fie?

Întrebarea ei era naivă, inocentă. Realmente nu-și dădea seama ce atracție exercita și ca urmare nu-și folosise niciodată frumusețea în avantajul ei.

— N-am să-mi pierd timpul discutînd motivele lor întortocheate, zise el.

— Dar tu? Îți vei distruge viața...

— Gabrielle, nu voi permite nici unei femei să aibă o astfel de putere asupra mea, comentă fără echivoc.

— Nu, presupun că nu.

— Nu știu cum își tratează baronii din Anglia soțiile, dar îi suspectez că cei mai mulți le maltratează.

— Nu cei mai mulți, îl contrazise ea.

— Aici nu tratăm urît femeile. Nu am să te rănesc nici dată și vei fi bine apărată.

Ea îl credea. Și deodată căsătoria nu i se mai păru așa groaznică. Poate din cauză că nu avea unde să meargă în altă parte.

— Ai în minte o dată pentru această căsătorie?

— E la alegerea ta, afirmă el privind din nou spre intrare. Devenise din ce în ce mai nerăbdător să termine discuţia şi să plece.

—Te rog, explică-mi cum adică la alegerea mea.

— Ne căsătorim acum, sau peste şase luni. Totuşi, dacă ne căsătorim acum, nu vom trăi ca bărbat şi femeie, pînă după şase luni.

Total confuză, îl întrebă:

— De ce şase luni?

— Pentru că în felul acesta clanul va şti sigur că primul copil pe care îl vei avea e al meu.

O lăsase cu gura căscată. Cînd îşi regăsi glasul, zise:

— Mi-ai spus că nu crezi minciunile...

El o întrerupse:

— Sugestia a venit de la Brodick. Nu vrea ca cineva să se întrebe cine e tatăl, dacă vei rămîne grea imediat după căsătorie.

Îngrozită şi stînjenită de grosolănia lui, n-a putut decît să dea din cap cînd a întrebat-o dacă mai există şi alte întrebări la care trebuie să răspundă înainde de plecare.

Dar, la jumătatea drumului spre scări îşi aminti cealaltă problemă despre care voia să discute cu ea.

— Gabrielle, le-am permis gărzilor tale de corp se te însoţească pînă aici, ca să-ţi dai seama că eşti în siguranţă. Dar nu mai pot rămîne.

Ea sări în picioare.

—Trebuie să rămînă.

El fu surprins de reacţia ei.

— E de datoria mea şi a soldaţilor mei să te apărăm, acum că vei locui aici, şi ar fi o insultă ca cineva din afară să intervină.

— Nu înţelegi. Trebuie...

— Nu mai e nimic de discutat, se repezi el. Gărzile tale vor fi frumos recompensate pentru că mi-au ajutat fratele.

— Recompensa ar fi să-i laşi să rămînă cu mine.

El dădu din cap.

— Dacă strigi la mine nu o să-mi schimb hotărîrea. Acum am o treabă foarte presantă, dar cînd mă întorc, voi sta de vorbă cu ei. Nu am obiceiul să-mi justific hotărîrile, însă de această dată o voi face. Odată ce îmi voi face clară poziţia, oamenii tăi vor fi escortaţi până la poalele munţilor. Pînă atunci, va trebui să-ţi iei rămas bun.

Coborî două trepte, se întoarse şi porunci:

— Am să am consimţamîntul tău!

Ea îl privi cîteva secunde, apoi simulă o perfectă supunere.

— Cum spui tu.

Uşurat că n-au existat lacrimi, Colm era în toane bune cînd a părăsit reşedinţa. Trei ore mai tîrziu, cînd a revenit, fu informat că lady Gabrielle a plecat.

30

MacHugh o ajunse aproape de poalele muntelui. Se afla încă pe pământurile lui, dar gata să le părăsească. Dacă ar fi revenit din misiune cu o oră mai tîrziu, şi ar fi auzit de plecarea ei, Gabrielle ar fi ajuns să traverseze Finney's Flat, devenind o ţintă minunată pentru prădătorii care nu aştep-

tau decît venirea nopţii, pentru a se tîrî afară din găurile lor.

Pentru numele Domnului, ce a gîndit femeia aceasta scrîntită de a plecat aşa în sălbăticie, cu numai patru oameni drept protecţie? Oare nu-şi dădea seama ce tentaţie e?

Acum însă e în siguranţă, îşi spuse el în timp ce se îndrepta spre ea. În siguranţă faţă de oricine, dar nu de el, sublinie apoi, pentru că în dispoziţia lui actuală, se gîndea serios să o arunce pe un umar şi să o care înapoi, ţinută zdravăn. Totuşi, cărată în felul acesta, nu părea deloc lipsită de atracţie.

Gabrielle îi auzise murgul galopînd în urma ei. Se oprise să-şi adape calul şi se depărtase prea mult de Rogue, aşa încît îşi dădu seama că nu mai putea să ajungă la el, înainte ca să pună mîna pe ea Colm.

Nu era greu de ghicit în ce dispoziţie era. Omul era extrem de furios. Focul din ochii lui şi fălcile încleştate erau o dovadă evidentă. Sări de pe cal înainte ca animalul să se fi oprit şi, deşi ea dorea din toată inima să se retragă, rămase totuşi pe loc şi îşi ridică bărbia, în timp ce el se apropia cu paşi apăsaţi.

În mod normal, gărzile ei de corp luară poziţie de apărare, pentru a-l bloca pe lord, dar Gabrielle ştia că MacHugh nu va putea fi oprit. Fusese în compania lui destul de multă vreme, pentru a învăţa atîta lucru. Dar nici gărzile ei nu vor ezita. Era deci de datoria ei să oprească confruntarea, înainte de a începe.

— Vă rog, daţi-vă la o parte. Vreau să vorbesc cu lordul.

Faust era îngrijorat.

— Prinţesă, şopti el, e datoria noastră să ne asigurăm că nu-ţi va face nici un rău.

Stephen, ca şi Gabrielle, era un bun judecător de caractere şi deja hotărîse ce era cu lordul. Observase felul în care clanul lui l-a salutat cînd s-a întors acasă. Erau realmente fericiţi să-l vadă, nu înfricoşaţi. Casele lor erau zdravene, exista lemn de foc în faţa fiecărei uşi şi copiii nu fugiseră şi nu se ascunseră, cînd MacHugh şi soldaţii lui apăruseră sus pe deal. MacHugh îi proteja pe cei de care îi păsa şi uşurarea pe care Stephen o văzu în ochii lordului, acum cînd o fixa pe Gabrielle, îi spunea paznicului că şi de ea îi păsa, chiar dacă numai puţin.

Stephen le făcu semn prietenilor săi poruncind:

— Daţi-vă la o parte din calea lordului. Prinţesa e în siguranţă cu el.

Colm nu le dădu atenţie gărzilor. Privirea lui era fixată pe Gabrielle şi se opri doar la distanţă de un braţ de ea.

— Aş vrea să am o vorbă cu tine, Gabrielle. Vocea lui avea în ea o duritate sesizabilă.

Se aplecă spre ea, aşa încît se retrase cu mai mulţi paşi, pentru a nu fi nevoie să-şi frîngă gîtul privind în sus spre el.

— Ce doreşti să-mi spui?

— Ce anume din discuţia noastră de dimineaţă n-ai înţeles? Aş vrea să ştiu, pentru a putea să clarific.

— Discuţie? Nu prea cred că era o discuţie. Ai dat numai dispoziţii.

— Pe care m-am aşteptat să le respecţi.

— De ce?

Întrebarea părea obraznică, dar nu credea că asta a fost intenţia ei. Pur şi simplu nu înţelesese şi, deşi era mult de cînd cineva îi ceruse să se explice, se supuse totuşi.

— Deoarece asta trebuia.

— Nu e un răspuns suficient. De ce crezi tu că trebuie să mă supun poruncilor tale? Nu sînt membra clanului tau.

El era hotărît să nu-şi piardă răbdarea.

—Trebuie să te supui poruncilor mele, deoarece în curînd vei deveni soţia mea şi deci, în curînd vei fi o MacHugh.

Nu se putea să fie mai clar sau mai concis şi nu era posibil ca ea să aibă şi alte întrebări sau argumente, pentru că nu era nimic de argumentat în această problemă.

— Dar mylord, nu mi-am dat niciciînd acordul de a deveni soţia ta.

— Eşti o femeie enervantă şi scoţi omul din sărite, se repezi el, şi suspectez că eşti mai încăpăţînată decît toate femeile la un loc.

Insultele nu aveau intenţia să o facă să realizeze că el poruncea, dar era total descumpănit de afirmaţia ei.

— Nici tu, mylord, nu eşti perfect. Dar, spre deosebire de tine, nu simt nevoia să-ţi înşir nenumăratele tale defecte.

Avea tupeul să-i zîmbească. Fu gata să izbucnească în rîs, dar rămase uluit de comportamentul ei insolent. Femeia dădea din ea tot ce putea. Ghici că va trebui să o care înapoi cu forţa. Făcu un pas ameninţător spre ea, dar ea nu se dădu înapoi. Îl privi drept în ochi şi aşteptă să vadă ce va face.

Nu era laşă şi asta îi plăcu în mod deosebit. Hotărî că va încerca din nou să o cîştige de partea lui, pentru ultima oară înainte de a recurge la căratul acasă la el, pentru a-i îndeplini ordinele.

— Deoarece înţeleg că dorinţa ta de a nu te mărita cu mine a fost motivul pentru care ai plecat din casa mea, vreau să înţelegi...

Ea îl întrerupse.

— Nu de asta am plecat.

— Atunci, pentru numele lui Dumnezeu, care a fost motivul?

— Ai poruncit gărzilor mele să plece şi eu n-am putut permite asta. Am încercat să-ţi explic de ce trebuie să rămînă cu mine, dar n-ai vrut să asculţi.

— Şi atunci ai plecat.

— Da, am plecat. Ce altceva aş fi avut de făcut? răspunse ea şi înainte ca el să poată să-i argumenteze iar, adăugă: Mă

duceam la Buchanani, cu intenţia de a-l ruga pe vărul meu să te elibereze de promisiunea făcută. Speranţa mea e că va găsi altceva să faci, pentru a-ţi plăti datoria faţă de el, indiferent ce ar fi.

Să le vorbească Buchananilor în numele lui? Incredibil... şi îngrozitor.

— N-o să vorbeşti cu nimeni în numele meu. Ai înţeles?

Îşi dădu seama că, în mod nechibzuit, îl jignise. Căută să-l liniştească şi dădu din cap.

— Promit. De fapt, nici nu te-aş fi menţionat. Pur şi simplu le-aş fi explicat doar că nu le-ai permis gărzilor mele să rămînă, aşa că am plecat de la tine. Se întoarse şi se depărtă de el.

El o urmă.

— Aş fi mai încîntat, dacă n-ai vorbi deloc cu ei. Deci nu va reuşi să fie încîntat, hotărî ea în timp ce grăbi paşii. Ai spus că am refuzat să-ţi ascult explicaţiile, continuă el, di ce cauză trebuie ca gărzile tale să rămînă cu tine.

— Da, aşa a fost.

— Acum îţi voi asculta motivele, o anunţă el. Dar am să-ţi spun ceva, Gabrielle. Convieţuirea soldaţilor englezi alături de oamenii mei, nu va funcţiona.

— Nu sînt soldaţi englezi şi ar fi extrem de jigniţi să audă că asta crezi despre ei. Sînt din Sf.Biel şi emblema pe care o poartă la piept demonstrează că fac parte din garda regală.

Gabrielle era aşa de hotărîtă să-l facă pe lord să o înţeleagă, încît nu-şi dadu seama că se îndrepta spre o pădure deasă. Colm se afla chiar în spatele ei şi de două ori

o ajunse, pentru a ridica o creangă de deasupra capului sau din calea ei.

— Mama mea a fost lady Genevieve, prințesă din casa regală din Sf.Biel. Cînd s-a măritat cu tatăl meu, gărzile au însoțit-o la noua ei locuință din Anglia și numai cînd au fost convinși că e bine apărată de soțul ei, s-au înapoiat în țara lor. Mama mi-a spus că la început tata n-a fost încîntat să-i aibă în casă, dar cu timpul nu numai că i-a acceptat, dar a devenit chiar dependent de ei.

— Cît de mult timp a durat, pînă cînd gărzile ei au fost convinse că mama ta e bine apărată?

Se întoarse pentru a-i răspunde.

—Trei ani. Au rămas cu ea trei ani. Colm clipi. Iritată de intervenția lui, era gata să-i dea un pumn în piept, dar după ce se gîndi mai bine, se opri la timp — totuși el se întreba de ce și-a îndreptat degetul spre el. Apoi ea își duse mîinile la spate. Tatălui meu i-a părut rău cînd i-a văzut plecînd.

— Cred că exagerezi.

—Tata avea încredere în ei, insistă ea.

— Ai spus că gărzile s-au înapoiat la Sf.Biel după trei ani de ședere cu mama ta, atunci de unde au apărut acești patru paznici care sînt cu tine.

— La o lună după ce m-am născut eu, au sosit la Wellingshire patru paznici. Au fost trimiși de unchiul meu, care încă mai era rege. Datoria lor a fost clară. Trebuiau să mă apere pe mine. De-a lungul timpului paznicii s-au schimbat. Stephen e cu mine de cel mai mult timp. Apoi a venit Lucien. Christien și Faust au sosit cîțiva ani mai tîrziu.

— Pe ei cine i-a trimis? Anglia era stăpînă pe ţara lor, de cîţiva ani buni.

— Poporul din Sf.Biel. Englezii au putut să le ocupe pămînturile, dar poporul a rămas foarte loial familiei mamei mele.

— Stephen a numit-o pe mama ta lady Genevieve, iar pe tine prinţesa Gabrielle. N-a fost şi ea prinţesă?

— În Sf.Biel unei prinţese nu i te adresezi aşa. A trebuit ca mie să-mi spună lady Gabrielle. Cînd eram copil, gărzile îmi spuneau mica prinţesă. Numele a rămas. Dar acum nu mai contează, nu-i aşa?

— Nu, nu mai contează, fu el de acord, înainte de a pune o nouă întrebare: De ce era nevoie de patru paznici, pentru a avea grijă de o fetiţă?

— Un singur paznic ar fi fost destul, zise ea. Totuşi meu n-a fost de acord. A... că îmi place să fac tot felul de pozne şi e nevoie de trei paznici, pentru a mă supraveghea. Nu eram rea, sublinie ea, eram doar curioasă. Ar fi vrut ca el să comenteze, dar cînd rămase totuşi tăcut, continua: Tata nu a fost niciodată îngrijorat pentru mine, atîta timp cît gărzile mă însoţeau. Mi-au salvat viaţa de prea multe ori, ca să mai pot socoti.

Doar atunci îşi dădu seama Gabrielle că habar nu avea unde se află. O înconjura o pădure deasă.

— Ce se întîmplă dacă refuz să le permit să rămînă? Ce vor face? întrebă Colm.

—Vor rămîne oricum. Au depus un jurămînt şi îi opreşte onoarea.

— Chiar dacă a rămîne înseamnă moartea?

— Chiar şi atunci, şopti ea. Dar ar muri cu demnitate ş indiferent cine i-ar ucide, acesta ar fi cel lipsit de onoare.

Drace, va trebui să-i admită.

— Pot să rămînă, dar ar fi al naibii de bine, dacă nu le v trebui trei ani pentru a-şi da seama că pot şi eu să te prote jez.

Gabrielle exulta de bucurie. Colm MacHugh era un or bun şi rezonabil

— Atunci am să mă mărit cu tine, mylord, după şase lun Ai cuvîntul meu.

Se înălţă în vîrful picioarelor, pentru a-şi pecetlui prom siunea cu un sărut. Buzele ei de-abia le atinseră pe ale lu dar surpriza i se citi din expresie.

— Nu era cazul să te sărut aşa? întrebă ea. Îşi simţe obrajii arzînd. Acţionase sub impulsul momentului şi î mod clar depăşise limita. Ar fi putut să facă o reverenţă pentru a-şi pecetlui promisiunea.

— Ba era cazul, zise el liniştit. Dar eu prefer să te sărt altfel.

Nu o apucă, nici nu o înlănţui cu braţele. Nu, pur şi sim plu se aplecă şi o sărută nebuneşte. Gura lui o acoperi c desăvârşire pe a ei. Buzele lui fierbinţi se deschiseră ş cînd ea îl imită deschizînd gura, sărutul lui deveni mai prc fund. Limba lui o dezmierdă, trimiţîndu-i fiori prin tot cor pul. Era şocant şi cutremurător totodată. Şi instigator l păcate.

A fost doar un sărut, dar inima ei bubuia în urechi picioarele îi tremurau atît de tare, că îi fu teamă că e gata s cadă. Nu fusese niciodată sărutată aşa.

Gabrielle încercă să-i citească în priviri. În mod clar, sărutul nu avusese şi asupra lui acelaşi efect.

— E bine că sîntem singuri. Nu trebuie să ne sărutăm aşa, fără să fim căsătoriţi. Probabil că e păcat.

Totuşi, nu pare prea îngrijorată, observă el.

— În curînd vom fi căsătoriţi, deci nu e păcat, şi de fapt nu sîntem singuri. Fără să se întoarcă, strigă: Stephen?

— Da, mylord?

— Cîţi soldaţi s-au uitat la noi?

— Am numărat şapte.

Colm era dezamăgit. Se aşteptase ca atît de experimentatul paznic să fie mai atent.

— Nu. Au fost opt.

Stephen făcu un pas înainte.

— Au fost opt, dar au rămas şapte.

— Ce s-a întîmplat cu al optulea?

Vocea lui Stephen era plină de satisfacţie cînd răspunse:

— Christien a avut grijă de el. Soldatul tău a vrut să o urmeze pe prinţesa noastră prea de aproape. Christien a considerat că nu trebuie, deci la oprit. Nu l-a ucis, adăugă el. Doar l-a adormit.

Colm mormăi ceva în barbă şi se îndreptă spre cai. Gabrielle trebui să alerge pentru a ţine pasul eu el. Cînd el îşi dădu seama că nu se află chiar în spatele lui, o aşteptă, apoi o apucă de mînă şi o trase după el, forţînd-o să ţină pasul.

— Mylord, dacă ştiai că oamenii tăi ne privesc, de ce m-ai sărutat aşa...

— Aşa cum?

— Sonor.

— E dreptul meu, răspunse el. Şi Gabrielle, deoarece ne vom căsători, trebuie să-mi spui Colm. Nu se uită la ea în timp ce continuă: Şi încă ceva, cînd ne întoarcem acasă, nu o să te mai cerţi cu mine niciodată. Tu şi cu mine am ajuns la un acord în privinţa gărzilor tale, dar asta e tot ce intenţionez să accept. Nu pot să-mi petrec zilele urmărind o soţie încăpăţînată. Am datorii mai importante, de care să mă îngrijesc.

— Să nu mă cert şi să fiu de acord cu tine?

Lui i se paru ca e bine. Dădu din cap.

— Am deci acordul tău, Gabrielle.

Ea plecă capul:

— Cum spui tu.

31

Sarah Tobias era dependentă de bîrfă, tot aşa ca de biscuiţii dulci cu unt. Îi ducea dorul. Îi plăcea să fie prima care răspîndeşte ultimile zvonuri şi nu-i păsa, dacă poveştile pe care le repeta erau adevărate sau false. Să povestească era tot ceea ce conta pentru ea. Şi cînd ajungea la sfîrşitul istorisirii, Sarah simţea o astfel de emoţie, încît faţa îi lua foc, palmele mîinilor îi transpirau şi respiraţia se transforma în scurte gîfîieli. A bîrfi, descoperise ea, era atot aşa de plăcut, ca atunci cînd faci sex. Uneori chiar mai bine.

Arareori răspîndea Sarah istorii despre cineva, care a muncit bine sau a avut noroc. Ce rost avea? Nu era nimic emoţionant în asta. Păcatul era întotdeauna mult mai satisfăcător şi cînd era în legătură cu poftele trupeşti, devenea şi mai excitant.

Într-o seară la cină, fratele ei Niall se întîmplă să menţioneze ce a auzit despre incidentul de la abaţia Arbane.

Ascultînd povestea, Sarah mînca doi biscuiţi, apoi mai devoră trei, în timp ce storcea din fratele ei toate amănuntele posibile. Cînd Niall a terminat de relatat ce a auzit,

Sarah era ameţită de surescitare şi-şi îndesă în gură ultimul biscuit.

A doua zi înainte de prînz, toţi cei din clanul Dunbar ştiau de Gabrielle. Apoi, beată de putere, Sarah îşi extinse raza de acţiune. După ce a copt două cuptoare de biscuiţi dulci, i-a dus la vara ei de a doua, Hilda, care era căsătorită cu un Boswell. Nu părăsi proprietatea Boswell, pînă nu fu convinsă că toţi cei din clan ştiau de incidentul infamant.

În afară de răspîndirea bîrfelor urîte, o altă slăbiciune a lui Sarah era plăcerea de a le înfrumuseţa. După ce spunea povestea de trei sau patru ori, nu mai simţea aceeaşi emoţie. Inima nu o mai lua razna şi palmele nu-i mai transpirau. Bîrfa ajunsese o informaţie veche şi astfel, începea să adauge de la ea cîteva mici amănunte. Nimic de ocară, desigur. Doar atîta cît să condimenteze povestea. Ce rău era în asta?

Două săptămîni mai tîrziu, minciunile ajunseră şi la clanul MacHugh.

Gabrielle simţi diferenţa de comportament în atmosferă. Femeile, care de obicei zîmbeau cînd trecea, acum evitau să o privească. Întorceau capetele şi se grăbeau să plece. Înainte ca cineva să-i spună, ştia că oribilele minciuni fuseseră răspîndite. Şi din felul cum se purtau, ştia că le credeau adevărate.

Colm se întoarse acasă de la vînătoarea de o zi, şi-l găsi pe Braeden aşteptîndu-l la grajduri. Expresia de pe figura comandantului său îi dădea de înţeles că noutăţile nu erau bune. Primul lui gînd fu la Gabrielle. I se întîmplase ceva?

Nici măcar nu ajunse să descalece, cînd întrebă:

— Gabrielle e bine?

Braeden era conştient că lordul nu prea ştia cum să pună problema.

— E bine. Nu i s-a întîmplat nimic.

Cea de a doua întrebare a lui Colm era la fel de revelatoare.

— Ce a mai făcut?

—. Nimic, după cîte ştiu eu, îl asigură el.

Colm sări jos de pe cal şi aruncă frîul grăjdarului, apoi i se adresă lui Braeden:

— Nu a încercat să plece iar?

Braeden zîmbi.

— Nu, cel puţin nu astăzi, oricum. Se uită la cer înainte de a adăuga: Totuşi soarele n-a apus încă. Mai are timp.

Gabrielle avusese greutăţi în acomodarea cu noua ei reşedinţă. În fiecare zi apărea ceva nou. Săptămîna trecută încercase de două ori să părăsească proprietatea şi de două ori Colm a trebuit să o aducă înapoi. Insistase că nu avusese intenţia să fugă. Prima scuză a fost că voia să meargă să călărească în Finney's Flat. A doua scuză a fost că voia să meargă "puţin" la vînătoare, indiferent ce însemna asta.

— Lady Gabrielle are nevoie de timp, pentru a înţelege regulile după care trăim noi ici, zise Braeden încercînd să o apere.

La această explicaţie, Colm rîse batjocoritor.

— Cunoaşte foarte bine regulile. Doar că nu le dă atenţie, de aceea a trebuit să mă opresc de două ori pînă acum din treburile mele, pentru a o căuta pe ea.

— Permite-mi să subliniez că m-am oferit să mă duc eu după ea, cu cîţiva soldaţi.

— E responsabilitatea mea şi deci problema mea. Nu vreau să o bag pe gîtul nimănui.

Braeden ştia că nu acesta era motivul. Deşi Gabrielle se afla cu ei doar de paisprezece zile, Colm devenise deja foarte posesiv. Nu-i plăcea să se apropie nimeni altcineva de ea. De abia îi tolera gărzile. Şi, după părerea lui, erau nefolositoare. Nu răspundeau decît faţă de Gabrielle şi nu se supuneau decît poruncilor ei. Totuşi, Colm se împăcase de mult cu comportamentul lor şi trebuia să admită în silă că o păzeau bine.

— Nimeni dintre noi n-o consideră pe lady Gabrielle o problemă. Oamenii sînt morţi după ea şi femeile o plac, pentru că are un cuvînt amabil şi un zîmbet pentru fiecare cu care se întîlneşte.

— Îi distrage pe oameni de la îndatoriri?

— Uneori, admise el. Totuşi nu intenţionat. Ai ocazia, Colm, să observi cît de frumoasă e?

Exasperat, acesta răspunse:

— Sigur că am avut.

— Şi oamenii au observat asta. Le place să o privească.

El înţepeni.

— Deci, le voi dubla sarcinile. Dacă vor fi ocupaţi de la răsărit pînă la apus, nu vor avea timp să se uite după ea.

—Vorbeşti ca un bărbat gelos. Din privirea întunecată pe care i-o aruncă Colm, Braeden îşi dădu seama că n-ar fi trebuit să-şi exprime gîndul cu voce tare. Sînt prietenul tău de mulţi ani, reluă el. Nu intenţionez să te supăr, doar că tre-

buie să-ţi spun adevărul. S-a răspîndit vorba că intenţionezi să te însori cu ea, dar, dacă îmi dai voie să-ţi sugerez, cred că ar trebui să faci anunţul curînd, în faţa întregului clan.

— Sînt un om ocupat, lătră el. Colm ştia că nu era o scuză. Ar fi trebuit să le vorbească însoţitorilor săi despre intenţia de a o lua pe Gabrielle de soţie, în ziua în care a adus-o acasă cu el, dar în loc de asta a petrecut ultimele două săptămîni încercînd să stea departe de ea, spunîndu-şi că avea alte îndatoriri mult mai importante.

Ar fi trebuit să-şi facă timp pentru ea. Colm nu era omul care să dea înapoi în faţa unor sarcini neplăcute. Avea o datorie ce îi stătea pe cap şi nu va fi plătită pînă ce nu se va însura cu ea. Şi pentru că ura să fie dator cuiva, ar fi trebuit să fie nerăbdător să se însoare. Atunci, de ce n-a făcut-o?

În această dimineaţă, admise în sfîrşit adevărul: Gabrielle era o femeie periculoasă. Nu-i plăcea modul cum îl făcea să se simtă, cum îl dădea peste cap. Totul a început cu un sărut. Afurisitul de sărut îi trezise emoţii, pe care le credea de mult uitate. Felul în care zîmbea nu făcea decît să înrăutăţească lucrurile. Dacă i-ar da voie l-ar transforma într-un tont înnebunit, şi să fie al naibii dacă va permite ca o femeie să-l facă atît de vulnerabil.

— Sper să faci anunţul în curînd, mylord.

Colm i se adresă cu duritate:

— Ce trebuia să-mi raportezi? Cînd puse întrebarea, observă doi cai legaţi de un copac şi după marcajele de pe crupa lor ştia cui aparţin. Ce trăsnetului fac Boswellii aici?

— Răspîndesc minciuni.

— Ce ai spus?

— Minciunile despre lady Gabrielle au ajuns şi în clanul nostru şi de asta sînt responsabili doi bărbaţi din clanul Boswell. Kinnon Boswell a declarat că trebuie să vorbească cu vara lui, Rebecca, care, după cum ştii, e măritată cu unul din soldaţii noştri. I-a spus paznicului din turn că problema e urgentă, aşa că i s-a permis să intre, dar nu s-a obosit să se ducă acasă la ea. Se pare că atît el, cît şi prietenul lui Edward, erau hotărîţi să o vadă pe lady Gabrielle.

— Şi au văzut-o? întrebă Colm furios.

— Nu, n-au văzut-o, îl asigură Braeden.

Colm se relaxă.

— Deci vor putea ieşi vii de aici.

— Eram pe cîmpul de vest instruind soldaţii tineri, continuă Braeden raportul, cînd unul din gărzile lady-ei Gabrielle a venit la mine şi mi-a relatat situaţia.

— Care dintre gărzi?

— Lucien.

— Cel puţin unul dintre ei a învăţat calea ierarhică, zise el pe ton sec. Şi ce ţi-a spus?

— M-a întrebat dacă sîntem aliaţi cu Boswelli şi cînd l-am întrebat la rîndul meu de ce vrea să ştie, mi-a explicat că e gata să omoare doi dintre ei.

— L-ai lăsat?

— Nu, dar îţi jur, mylord, cînd am auzit ce au spus despre lady Gabrielle, am vrut s-o fac eu însumi. Eram gata să-i termin, cînd te-ai întors tu.

— Unde e acum Gabrielle?

— În salonul cel mare.

— Găseşte-i pe Boswelli, porunci el, şi adu-i la mine. Vreau să-mi spună şi mie ce au zis despre Gabrielle.

După ce a dat ordinul, Colm şi-a continuat drumul. Era grăbit să ajungă la Gabrielle, înainte ca ea să audă despre Boswelli. Gabrielle trecuse prin destulă durere. Nu avea nevoie de alta.

La dracu' cu tot, era vina lui. Ar fi trebuit deja să se fi însurat cu ea. Aceasta era singura cale sigură, care ar fi făcut să înceteze calomniile. Nimeni n-ar fi îndrăznit să spună o vorbă despre soţia lui... dacă, desigur, nu ar fi dorit să moară.

Cînd se apropie de curte însă, Colm o descoperi pe Gabrielle. Era cu spatele la el şi vorbea cu cineva. Cu cîţiva paşi mai departe, îi văzu pe Boswelli privind-o. Înjură, în timp ce-şi grăbi paşii. Tinerii păreau atît de concentraţi la ceea ce-i spuneau, că nici nu-l observară. Nici nu-i auziră pe Lucien şi pe Faust apropiindu-se din spate. Gărzile alergau spre cei doi oameni, dar se opriră cînd Gabrielle ridică încet mîna pentru a-i opri.

Gestul fu observat şi de Kinnon. Făcu un pas spre ea şi întrebă:

— Ce faci?

Ea zîmbi cînd răspunse:

— Vă salvez viaţa.

Edward pricepea mai greu, însă Kinnon era mai isteţ. Se răsuci şi se trezi faţă în faţă cu Lucien. Pe loc se întoarse la Gabrielle şi cu voce tremurătoare rosti:

— Ţi-am spus doar ceea ce spune toată lumea desp tine. Am crezut că ai vrea să ştii. Nu pot să ne ucidă pentı asta, nu-i aşa?

— Ei nu pot, dar eu pot, zise Colm. Dacă n-ar fi fost a de furios, probabil că le-ar fi considerat reacţia de-a drept comică, la auzul vocii lui. Au sărit în sus şi s-au izbit unı de altul, în căutarea unui mod de a scăpa.

Gabriellei îi era frică de posibilitatea că el ar putea înt adevăr să-şi ducă la îndeplinire ameninţarea şi să-i ucidă p Boswelli, dar ea nu voia să se întîmple asta. Kinnon Edward erau nişte tineri proşti, care nu aveau nimic m bun de făcut cu timpul lor, decît să parcurgă tot drum facut numai pentru a-i vedea reacţia la poveştile lor. Dar r trebuiau să moară din cauza ignoranţei.

Totuşi meritau zguduiţi puţin.

— Mylord, sînt fericită că ai sosit acasă, rosti ea cît m dulce putu. Vino şi ascultă poveştile pe care mi le-au spı oamenii aştia. În mod sigur te vei amuza.

Figura lui Kinnon arăta parca l-ar fi ars soarele, în ti ce a lui Edward îşi pierduse orice culoare. Semăna cu u cadavru. Pentru a spune adevărul, chiar mirosea ca u cadavrul.

— Mă îndoiesc că mă voi amuza, zise Colm. Îşi petrec braţul în jurul ei, o trase lîngă el şi o sărută, în timp c Boswellii priveau cu ochii mari şi gurile căscate. Apoi întoarse şi-şi îndreptă atenţia spre ei: Aud că trebuie spuneţi că lady Gabrielle va fi în curînd soţia mea.

—Va fi în curînd... înghiţi cu greutate Kinnon.

— Soţia ta? completă Edward. Nu ştiam. N-ar fi trebuit niciodată...

— N-ar fi trebuit să o calomniaţi pe lady Gabrielle? Asta e ceea ce ai vrut să spui? întrebă Colm.

Era aşa de furios, că de-abia putea să se abţină să nu-i sugrume pe nătărăi. În loc de asta, o strînse pe Garbielle fără să gîndească şi doar cînd ea îl ciupi, realiză ce facea şi slăbi strînsoarea.

— Am vrut să vedem cum arată. Am auzit că îi vrăjeşte pe oameni şi am vrut să vedeam cu ochii noştri, explică Kinnon.

— N-am făcut decît să repetăm poveştile pe care le-am auzit, zise şi Edward cu glasul aşa de ridicat, că aproape scîrţîia.

Lucien şi Faust se apropiară mai mult de cei doi, care îi simţeau cum le suflă în ceafă. Ambele gărzi îl priveau pe Colm în speranţa că le va da semnalul să se ocupe de păduchi.

Dar Gabrielle consideră că Boswellii fuseseră destul de pedepsiţi.

— Kinnon şi Edward m-au convins că sînt o femeie uimitoare. Se pare că am dat naştere la patru copii, desigur fără să fiu măritată, şi pe toţi într-un singur an, explică ea. Şi cu patru bărbaţi diferiţi. Rîse înainte de a adăuga: Trebuie că am fost foarte iubăreaţă.

— Poveştile astea sînt nişte minciuni, se bîlbîi Ki Acum ne dam seama. Nu-i aşa, Edward?

Prietenul lui dădu viguros din cap.

— Aşa e. Da, aşa e.

— Dacă ni se permite să plecăm, promitem că niciodat nu vom mai spune un cuvînt despre lady Gabrielle. Doa laude, se grăbi să adauge. O vom lăuda. Aşa vom face.

— Lucien, Faust, voi retrageţi-vă. Gabrielle, tu intr înăuntru, porunci Colm.

Gabrielle voia să-l întrebe ce intenţionează să facă, da ştia că n-ar fi fost cazul să-l chestioneze în faţa străinilo Doar nu intenţiona să-i ucidă, nu-i aşa?

Plecă de acolo încet. Boswellii spuseseră lucruri teribile repetînd chiar cuvinte despre care ştiau că trebuie să fi nişte prostii, după privirile pofticioase şi hohotele înăbuşit ale celorlalţi. N-ar fi trebuit să-i fie milă de ei, totuşi îi era

Colm observă că-şi tîra picioarele şi hotărî că va trebu să aibă o vorbă cu ea în privinţa supunerii. Cînd dădea u ordin, se aştepta să fie respectat pe loc. Şi repede. În mo clar, ea nu ştia asta. E pe jumătate englezoaică, îşi aminti e şi poate că de aceea era aşa de tare de cap.

Îşi întoarse atenţia spre Boswelli, care tremurau î cizme.

— Cînd vă treziţi, vă duceţi la lordul vostru şi îi spune ce s-a întîmplat astăzi aici. Voi afla dacă nu-i relataţi fiecar cuvînt pe care l-aţi spus lady-ei Gabrielle. De asemenea, i veţi spune că, singurul motiv pentru care v-am lăsat î viaţă, a fost deoarece aţi făcut-o pe viitoarea mea soţie s rîdă.

Edward dădu din cap.

— Îi vom spune lordului nostru fiecare cuvînt, jură el.

Kinnon îşi scărpină bărbia.

— Mylord, ai spus cînd ne trezim? Va trebui să spunem..

Nu-şi termină niciciînd întrebarea. Colm se mişcă atît de repede, încît nici Kinnon nici Edward nu avură timp să reacţioneze. Acum erau în picioare şi în clipa următoare erau la pămînt.

Lucien dădu din cap aprobator, în timp ce Faust rînjea.

Colm îi privi pe cei doi Boswelli şi porunci:

— Legaţi-i pe caii lor şi alungaţi-i dracului de pe pămînturile mele.

Mergînd spre fierărie, cîteva minute mai tîrziu, Colm continua să clocotească. Cum îndrăzneau Boswellii, sau oricine altcineva, să spună lucruri defăimătoare despre Gabrielle? Oricine o întîlnea putea să-şi dea seama că e o femeie inocentă, dulce şi amabilă. Ar fi trebuit să-i ucidă, hotărî el. Gabrielle s-ar fi supărat, dar lui în mod cert i-ar fi îmbunătăţit starea sufletească.

Se opri brusc. Cînd s-a întîmplat asta? Cînd au devenit sentimentele ei importante pentru el?

Colm se strădui să şi-o scoată pe Gabrielle din minte. Avea treburi de rezolvat. Ajunse la fierărie şi petrecu o oră cu fierarul, discutînd modificările ce voia să fie făcute la lamele săbiilor şi apoi urcă pe creasta ce domina cîmpul de instrucţie. Erau antrenaţi luptătorii tineri. Aveau scuturi, dar nici unul nu îl folosea cum trebuie. Unii îl foloseau ca pe o armă, în timp ce săbiile le atîrnau nefolositoare la şold.

N-ar fi trebuit să fie instruiţi cu arme, concluzionă Colm. Erau prea neexperimentaţi. Braeden urla la ei, dar nu obţinea rezultatul voit. Cînd unul dintre cei mai tineri făcu greşeala să rînjească, Braeden îl trînti imediat la pămînt. Oare de ce cei mai lipsiţi de experienţă erau şi cei mai aro-

ganţi? Pe cîmpul de bătaie ar fi o piedică şi luptătorii experimentaţi ar trebui să-i apere şi totodată să ţină piept şi duşmanului. Distracţia s-ar putea dovedi mortală.

Apărură Stephen şi Christien, care rămaseră lîngă Colm.

— Lucien mi-a spus ce s-a întîmplat cu oamenii din clanul Boswell, zise Stephen.

Colm nu dădu atenţie comentariului. Apoi Christien adăugă:

— De ce nu i-ai ucis? Eu aşa aş fi făcut.

— Dar prinţesa ar fi fost nefericită, dacă ar fi fost omorîţi, explică Stephen. Cred că de aceea mai sînt încă în viaţă.

Cei trei rămaseră tăcuţi privind exerciţiile de pe cîmp. Un tînăr soldat îşi aruncă sabia.

— Pentru numele Domnului, murmură Colm. Ar trebui să-i las să se ucidă unii pe alţii şi aşa s-ar rezolva totul.

—Trebuie întîi să înveţe să lupte cu mîinile goale. N-ar trebui să lupte cu arme, critică Christien.

Colm dădu din cap. Armele pot fi un ajutor, dar dacă e dezarmat, un luptător rămîne lipsit de apărare în faţa duşmanului dacă nu posedă şi alte iscusinţe. Pentru numele lui Dumnezeu, la ce se gîndeşte Braeden de-i pune să folosească săbiile? Pînă la sfîrşitul zilei, peste tot se vor găsi o mulţime de membre tăiate.

Acum pe cîmpul de instrucţie se aflau cam o sută de oameni din clan şi acest număr nu-i includea pe începătorii fără experienţa. Iar Braeden nu putea să fie în cinci locuri deodată, încît Colm realiză că ar trebui să dea nişte responsabilităţi şi altor luptători binc antrenaţi. Dar nimeni nu va

voi să-i ia pe începători. Colm cobora dealul, cînd o soluție neașteptată se prezentă singură.

— Stephen, cred că e timpul ca tu și celelalte grăzi de corp să vă plătiți șederea aici.

— La ce te gîndești?

— Am avut ocazia să vă văd măiestria pe teren. Mîine o să te antrenezi cu unii din luptătorii mei. Dacă am să-mi dau seama că ești apt pentru această sarcină, ne vei ajuta la instruirea celor tineri.

Colm nu trebuia să se uite la Christien, pentru a-și da seama că zîmbea. Lasă să vină dimineața, că va scoate aroganța asta din el.

Gabrielle fusese în toane bune, pînă a ieşit afară dup puţin aer proaspăt şi i-a întîlnit pe Boswelli. Kinnon Edward au avut marea plăcere să-i împărtăşească poveşti auzite despre ea. Istoriile au fost aşa de cumplite, încît n s-a putut abţine să nu rîdă.

Acum însă, situaţia nu mai avea nici un haz. Cum pute cineva să găsească plăcere spunînd lucruri oribile despr altcineva? Nu exista nici o scuză pentru o astfel de cruzim Cîntări această realitate tristă, în timp ce urca scările şi intu în salonul cel mare. Gîndurile îi deveniseră sumbre.

Deşi nu avea prea multă logică, hotărî să-i atribuie lu Colm nefericirea ei. Locuia cu clanul MacHugh de dou săptămîni şi lordului lor nu i-a trecut prin cap să îi spun clanului că plănuia să se însoare cu ea. Pînă acum, vorba a fi ajuns şi la alte clanuri şi Boswellii n-ar fi îndrăznit să batjocorească.

Dar n-a spus nimănui, nu-i aşa? Nu exista decît o sin gură concluzie ce se putea desprinde din tăcerea lui. N voia să se căsătorească cu ea, şi se temea aşa de mult, că n putea să se hotărască să-i spună nici o vorbă. Nici măca

nu-i plăcea să fie în aceeaşi cameră cu ea. În afară de a-i atrage atenţia din cînd în cînd, asupra vreunui lucru pe care considera că nu l-a făcut cum trebuie, nu avusese nici o conversaţie decentă cu ea.

În unul din multiplele ei plimbări cu părintele Gelroy, discutaseră despre îngrijorarea ei în legătură cu Colm. Preotul îi sugera să încerce să fie mai înţelegătoare. Responsabilităţile lui Colm, ca lord al clanului, erau considerabile.

— Realizez că pe primul plan e clanul lui, şi că eu sînt o intrusă.

—Va ajunge să te iubească, o asigură el.

Nu era prea sigură. Răbdarea nu era una din virtuţile ei. Hotărî să-i mai acorde lui Colm încă o săptămînă, pentru a face anunţurile oficiale.

— O săptămînă. Apoi voi părăsi acest loc şi voi merge undeva, unde nu mă va găsi niciodată.

Dînd glas gîndurilor ce o frămîntau se simţi mai bine şi în stare să se controleze. Îşi îndreptă umerii şi traversă salonul, spre banca unde îşi lăsase lucrul de mînă.

— Ai spus ceva? Liam MacHugh pusese întrebarea.

Gabrielle fu aşa de surprinsă şi încîntată să-l vadă, î nici nu-i păsa că o auzise vorbind singură.

— Bună ziua, Liam, strigă ea.

Fratele lui Colm stătea pe unul dintre cele două scaune înalte ce flancau căminul. Se ridică în picioare, cînd ea traversă încăperea.

— Lady Gabrielle! Te rog, vino şi stai cu mine:

Ea luă scaunul din partea cealaltă a şemineului şi observă că Liam nu s-a strîmbat cînd s-a aşezat din nou. În mod evident, tăieturile de pe picioare se vindecaseră. Mai erau puţine răni vizibile, doar sub genunchi, dar nu credea că îi vor rămîne cicatrice tot restul vieţii. Totuşi, tăieturile adînci de pe spate, vor lăsa în mod sigur cicatrice. Norocul lui Liam că faţa nu-i fusese atinsă. De fapt, arăta chiar bine.

— Părintele Gelroy mi-a spus totul despre tine, zise el zîmbind.

— Cum se face că sînt aici de două săptămîni şi e prima dată cînd te văd?

— Nu am vrut să văd pe nimeni, pînă nu m-am înzdrăvenit. Acum sînt în regulă.

—Te simţi mai bine?

Interesul ei părea real.

— Da, o asigură el. Îi studie faţa cîteva secunde şi apoi întrebă: Şi cum se face că îmi eşti aşa de cunoscută? Ştiu că nu ne-am întîlnit niciodată, pentru că mi-aş fi amintit o atare frumuseţe. Poate că te-am visat. Gărzile care te însoţeau au vegheat asupra mea în timp ce dormeam. Trebuie să-ţi mulţumesc că le-ai permis.

— Nu au avut nevoie de permisiunea mea şi ei sînt cei care trebuie să audă cît le eşti de îndatorat.

— Da, ai dreptate, fu el de acord. Apoi repetă ceea ce-i spusese preotul despre garda regală şi era curios să audă mai multe. Era interesat să audă şi despre Sf.Biel şi Gabrielle era fericită să-i răspundă la întrebări.

Îi plăcea de el. Spre deosebire de fratele lui, cu Liam era uşor să stai de vorbă şi era de-a dreptul încîntător. Femeile

trebuie că se ţin în turmă după el, reflectă ea, din cauza zîmbetului lui lejer şi a privirii blînde. De asemenea, avea un simţ strengăresc al umorului. O făcu să rîdă spunîndu-i poveşti despre poznele pe care el şi Colm le făcuseră cînd erau copii. După-amiaza împreună cu Liam a fost timpul cel mai plăcut, de cînd a sosit pe proprietatea MacHugh. Mai mult decît atît, Liam n-a menţionat niciodată motivul pentru care se afla ea acolo, fapt pentru care îi era foarte recunoscătoare.

Gabrielle era obişnuită să ia masa singură. În seara aceea însă, atît Colm cît şi Liam i se alăturară. Colm, stînd în capul mesei şi Liam la capătul opus, se ridicară cînd ea intră în salon, cu părintele Gelroy după ea. Liam le făcu un semn de salut, în timp ce Colm, cu faţa împietrită ca de obicei, pur şi simplu o aşteptă să se aşeze. Alese locul fără să se gîndească prea mult. Îi zîmbi lui Liam, cînd se îndreptă spre Colm şi luă loc lîngă el.

Părintele Gelroy îşi aruncă ochii în ambele direcţii, înainte de a ocupa scaunul de lîngă Liam.

Încăperea era liniştită, cînd intră Mauma aducînd platouri de lemn pline cu pîine veche de o zi şi heringi, cod sărat, carne de oaie şi de vită sărată. Ultimul fel adus la masă au fost felii de pîine neagră proaspătă. Încă fierbinte, atunci scoasă din cuptor, aroma pîinii umplu salonul.

Hotărîtă să-l angajeze pe Colm într-o conversaţie, întrebă:

— Mylord, cum s-a desfăşurat vînătoarea de astăzi?

— Cum era de aşteptat.

Ar fi vrut să intre în amănunte, dar el nu păru înclinat să o facă. Aşa că ea luă felia de pîine pe care părintele Gelroy i-a oferit-o şi tăie o bucăţică, în timp ce încerca să găsească alt subiect de discuţie.

Bărbaţii îşi mîncară bucatele în linişte, foarte preocupaţi de gîndurile lor, iar ea continua să taie pîinea în bucăţele.

Pînă la urmă întrebă:

— Care sînt planurile tale de mîi

— De ce întrebi?

— Eram doar curioasă.

Părintele Gelroy începu să spună o poveste amuzantă şi Gabrielle îşi ţinea privirea aţintită asupra mesei. Tăie pîinea în mici fărîme, făcînd astfel destulă mizerie. Gîndindu-se că nimeni n-a observat, adună firmiturile şi depuse doi pumni plini pe platou.

Cînd preotul termină povestea, ea se întoarse spre Colm şi întrebă:

—Vremea e neobişnuit de capricioasă în perioada aceasta a anului?

—Nu

Gabrielle era frustrată. Nimic nu funcţiona. În mod sigur trebuia să existe un subiect care dă-i atragă atenţia. Deci puse o întrebare despre noua construcţie adiacentă, ce se ridica.

Liam vorbea încet cu preotul, dar auzi ce a întrebat şi se aplecă înainte pentru a-i răspunde.

Gabrielle oftă şi întinse mîna după altă felie de pîine, dar Colm o opri punîndu-şi mîna lui peste a ei. Vocea lui era blîndă ca o şoaptă:

— De ce eşti aşa nervoasă în seara asta?

În seara asta? Era întotdeauna nervoasă, cînd era cu el. De ce? Nu exista nici un motiv pentru astfel de simţăminte, în afară desigur dacă nu era o reacţie pur fizică, ce nu avea nici un sens. Dintre cei doi fraţi, Liam arăta cel mai bine. Ca aspect şi temperament era totul opus fratelui său şi totuşi Colm era cel de care era atrasă. E ceva în neregulă cu mine, hotărî ea, ca să prefer un om cu atîtea defecte şi atît de grosolan.

— Gabrielle, răspunde-mi.

— Oare n-ar trebui să-ţi dau un răspuns monosilabic, aşa cum îmi dai tu? Am încercat să am o conversaţie decentă cu tine!

Liam îi întrerupse.

— Colm, ai aflat ceva despre Monroe?

— Zvonuri, nimic cert pînă acum.

Liam privi de la preot la Gabrielle în timp ce explica:

— Lordul Monroe a fost ucis.

— Ştim, zise părintele Gelroy. Lady Gabrielle trebui se mărite cu el.

— Adevărat, trebuia. Am auzit de căsătorie, înainte de a părăsi proprietatea Monroe, deci cu mult înainte de a fi atacat.

— Dă-mi voie să te întreb, de ce erai acolo? intervcni Gelroy.

Liam zîmbi.

— M-am întîlnit cu cineva.

— Cu cine? sistă Gelroy.

— Cu cineva. Preotul era gata să-i pună altă întrebare, cînd Liam îl opri adăugînd: Cu o femeie, părinte. M-am întîlnit cu o femeie. N-am să-ţi spun cum o cheamă.

Gelroy roşi.

— Dacă ar exista o capelă, ai putea să te confesezi.

Liam ridică din umeri.

— Ai auzit că familia Monroe se ceartă, despre cine va fi următorul lord? Braeden crede că se va isca un război între ei.

Pentru următoarele zece minute fraţii dezbătură problema, cine va prelua conducerea clanului Monroe.

— Crezi că vor descoperi vreodată cine l-a ucis pe lord? întrebă Gabrielle.

— Noi nu vom avea odihnă pînă nu-l vom găsi pe vinovat, afirmă Liam.

— Noi? întrebă părintele Gelroy.

— Lorzii Buchanan, Sinclair, Maitland şi MacHugh, răspunse el. S-au adunat deja pentru a-şi împărtăşi noutăţile.

Gabrielle spera să i se facă dreptate lordului Monroe.

— Nici un om nu trebuie să moară cu un cuţit în spate, zise ea.

— E un act mişelesc, fu de acord Colm.

Ea se uită la mîna lui, ce rămăsese aşezată peste ale ei. Era de două ori mărimea mîinilor ei şi fierbinte, minunat de fierbinte. Cum era posibil ca o simplă atingere să-i facă atîta plăcere? Era aşa de flămîndă după afecţiune, încît el să-i provoace o atare reacţie? Probabil că el nici nu-şi dădea seama ce face. Dezgustată de ea însăşi, se întoarse cu

spatele la el şi-l ascultă pe părintele Gelroy vorbind despre viaţa la abaţie.

Cu fiecare ocazie, Gelroy făcea cîte un comentariu sau două, despre beneficiile existenţei unei capele pentru clan. Dădea numeroase exemple, crezînd că e subtil.

— O capelă ar fi un loc sfînt adecvat pentru a asculta confesiunea lui Liam şi a-l ierta de păcatele pe care le-a făcut cu femeia Monroe, îl asigură pe Colm. Şi ţie, mylord, aş putea să-ţi ascult spovedania oricînd ai dori... Chiar de două ori pe zi, dacă e nevoie.

Gabrielle izbucni în rîs.

— Părinte, cred că n-ar trebui decît să-l rogi pe lordul nostru să-ţi construiască o capelă.

— Lordul **nostru**? întrebă Liam.

Ea ridică din umeri şi se uită la Colm.

— Se pare că acum eşti şi lordul părintelui Gelroy... al meu. Nu-i aşa?

Expresia îi era indescifrabilă cînd răspunse:

— Aşa e.

Liam se încruntă.

— Mi-a scăpat mie ceva? De ce e aşa? întrebă el. Ai de gînd să-i construieşti preotului o biserică?

— Poate, recunoscu el.

— Aici există suflete care au nevoie să fie salvate, rosti Gelroy cu o privire semnificativă spre Liam.

— Construirea unei biserici ne va salva sufletele? întrebă Colm zîmbind.

— Ar fi un pas în direcţia cea bună. Clanul tău ar trebui să fie încurajat să intre, să îngenunchieze şi să-l roage pe

Dumnezeu să îi ierte păcatele trecute. Făcîndu-i lui Liam semn cu degetul, adăugă: Şi înţeleg prin asta... cu inima deschisă. După ceea ce ţi s-a întîmplat, am impresia că ai dori să obţii mila lui Dumnezeu.

Cît ai clipi din ochi, conversaţia deveni serioasă.

— Colm, părintele n-a putut să-mi spună cum am ajuns de la Finney's Flat la abaţie.

— Probabil că ai mers pe jos, sugeră Gelroy.

— Nu, nu eram în stare.

Gelroy oftă.

— Ţi-am explicat deja că nu pot să-ţi spun.

— Dar ştii, nu-i aşa? întrebă Colm.

— I-ai găsit pe oamenii care l-au bătut pe Liam? interveni repede Gabrielle.

— Ai fi aflat, dacă i-aş fi găsit.

— Dar nu renunţi să-i cauţi, nu-i aşa? mai întrebă ea.

— Nu, nu renunţ.

—Trebuie să-mi răspunzi la întrebare, părinte, zise Liam. Ştii cum am ajuns la abaţie? Ai fost întîmplător pe Finney's Flat cînd eram acolo?

— Doar nu poţi să crezi că preotul acesta drag are ceva de a face cu...

Colm o strînse de mînă.

— Nu, nu credem că a fost implicat. Speram doar că a putut să-i vadă pe oamenii care au încercat să-l ucidă pe Liam.

— Eram la abaţie cînd Liam a sosit la noi, zise Gelroy.

— Ştiu că ţii ceva ascuns în tine, şi aş vrea să ştiu ce, comentă Colm.

Gîndurile Gabriellei galopau. Sperase că va avea o clipă singură cu Colm, pentru a-i spune că ea l-a ucis pe atacatorul lui Liam şi că gărzile ei l-au cărat la abaţia Arbane, dar acum era forţată de situaţie.

—Trebuie să-ţi spun... începu ea.

El îi aruncă o privire descurajatoare, care o opri să mai continue.

—Vorbesc cu preotul, Gabrielle. E timpul adevărului.

Părintele Gelroy părea că nu are astîmpăr pe scaun, ferindu-se de furia lordului.

— Ei bine, părinte, ce e? Ai intenţia să ne spui, sau va trebui să apelăm la măsuri mai drastice? întrebă Liam.

Gabrielle sări în picioare, doborîndu-şi scaunul în graba

— Nu-mi vine să cred că îi cereţi părintelui Gelroy să spună ceea ce nu poate.

— Nu poate? Sau nu vrea? întrebă Liam.

—Nu poate, se repezi ea privindu-l. Nu-ţi voi permite să-l intimidezi pe părintele Gelroy. E cleric. V-a explicat mai mult decît odată, că nu poate să vă spună. Lăsaţi-l în pace, sau va trebui să răspundeţi în faţa mea.

Înainte ca cineva să poată reacţiona la intervenţia ei, pe scări apăru Braeden care strigă:

— Sînt gata, mylord.

Colm se aplecă, ridică scaunul Gabriellei şi-l puse deoparte.

—Vino cu mine, Gabrielle, porunci el luînd-o de mînă şi trăgînd-o după el.

Nu-i explică unde o ducea, dar ea era încîntată să se supună. O clipă singură cu el îi va oferi ocazia să-i explice ce s-a întîmplat la Finney's Flat.

Erau la jumătatea drumului spre ieşire, cînd Colm strigă peste umăr:

— Liam, mă însor cu Gabrielle.

Liam înţepeni.

—Te însori?

Reacţia Gabriellei era şi mai puternică.

— Nici fratelui tău nu i-ai spus? Sînt aici de două săptămîni şi nu ţi-ai putut face timp....

El nu făcea decît să o tragă spre scări.

— În ultimile două săptămîni, l-am văzut pe fratele meu tot atît de des cum l-ai văzut şi tu.

— Asta nu e o scuză acceptabilă, bombăni ea.

Exasperat, el o trase în jos pe scări.

— Eu nu mă scuz.

La uşă se afla un soldat. Cînd îi văzu venind, îi făcu Gabriellei o plecăciune şi deschise uşa. Ea reflectă că atitudinea aceasta era foarte ciudată. Ar fi trebuit să-şi arate respectul faţă de lord, nu faţă de ea.

O pală de aer rece îi atinse faţa. Colm îi dădu drumul şi ieşi. Se opri în susul scărilor şi îi făcu semn să vină lîngă el.

Lumina aurie a apusului poleia o mare de feţe care o priveau. Curtea era plină de clanul lui şi mulţi dintre ei umpleau şi înălţimile din spate.

Gabrielle era aşa de şocată, că de abia putea să-şi controleze simţămintele. Părea sa fie mii de bărbaţi şi femei care o priveau. Încercă să-şi reţină respiraţia. Nimeni nu

zîmbea. Îşi dădu seama imediat de asta. O, nu, oare Boswellii au reuşit să-i convingă pe toţi aceşti oameni? Înlătură acest gînd oribil. Atunci de ce arătau toţi aşa de sumbri? Pentru că erau aşa de înghesuiţi unul într-altul, nu putea să vadă dacă ţineau ceva în mîini.

Se apropie mai mult de Colm. Braţul i-l atinse pe al lui. Se uită în sus şi şopti:

— Am să fiu iar bătută cu pietre?

— Pentru numele lui.... Se opri. Nu putea să fie furios pe ea. Sigur că se aştepta la ce era mai rău. Nu-i spusese ce urma să se întîmple, şi Dumnezeu ştie, după toate cele prin care trecuse în ultimile cîteva săptămîni, de ce nu ar fi fost îngrozită?

— Crezi că aş lăsa pe cineva să te rănească? Îmi aparţii mie, Gabrielle.

Colm se întoarse spre supuşii lui, ridică o mînă î zise:

— După îndelungi deliberări, lady Gabrielle a fost în sfîrşit de acord să devină soţia mea. Sînt norocos să mă însor cu o asemenea doamnă pasionată, inimoasă, frumoasă şi inocentă. Uraţi-i bun sosit şi onoraţi-o, aşa cum m-aţi onora pe mine.

Mulţimea izbucni în urări şi strigăte. Acum toţi zîmbeau. Colm o cuprinse în braţe, îi ridică bărbia şi o sărută.

Era copleşită. O sărută destul de îndelung, pentru ca ea să vrea şi mai mult şi cînd el îşi ridică privirea, ea tremura. Zgomotul vuia în jurul ei şi nu avea decît un singur gînd în minte: nu se vedea nici o piatră.

Colm nu o avertizase în nici un fel. Dacă ar fi ştiut că intenţiona să-şi convoace clanul pentru a anunţa căsătoria, şi-ar fi schimbat rochia şi şi-ar fi periat părul. Nici măcar nu avusese timp să-şi ciupească puţin obrajii, pentru a le da culoare. Uşa s-a deschis şi toţi ochii s-au îndreptat spre ea.

Uluit, Liam îi urmase afară şi se aşeză la dreapta lui Colm, în timp ce acesta se adresa clanului. Liam părea încîntat de ceea ce numea „nişte noutăţi remarcabile". Odată ce uralele încetară şi mulţimea se împrăştie, îl bătu pe fratele lui pe umăr şi o îmbrăţişă pe Gabrielle.

— Am crezut că Gabrielle e oaspetele noastru, din cauza ajutorului pe care gărzile ei mi l-au acordat la abaţie, dar se pare că era ceva mai mult decît o vizită. Rîse şi îi dădu lui Colm un ghiont, în timp ce intrau din nou în casă. Ai ţinut totul secret de mine, frate. Cît timp am dormit, oare? Evident, am ratat o mulţime de lucruri. Trebuie să aflu amănuntele.

— Am să-ţi explic totul altă dată, zise Colm.

Liam luă mîna Gabriellei şi clipind i se adresă:

— Eşti sigură că l-ai ales pe MacHugh cel care trebuie, Gabrielle? În căsnicie, Colm poate fi un adevărat urs, să ştii. Poate că ar trebui să-ţi revizuieşti alegerea.

Colm interveni:

— Nu e nimic de revizuit, Liam. Gabrielle e fericită. Se întoarse spre ea: Nu-i aşa, Gabrielle?

— De ce...eu... Cum ar fi putut să-i răspundă? Fericită? Cu tot ce s-a întîmplat în ultimile două săptămîni, gînduri de fericire nu-i trecuseră prin minte.

Liam o salvă, pentru a nu mai fi nevoită să dea un răspuns.

—Va trebui să o bat la cap pe lady Gabrielle pentru amănunte?

— Nu, nu e nevoie, răspunse Colm ferm.

Gabrielle fu uşurată cînd Liam le ură noapte bună şi urcă la etaj. Nu voia să răspundă la nici o întrebare. În mintea ei exista o problemă mult mai presantă. Venise timpul să-i facă cunoscut lui Colm adevărul. Avusese nevoie să fie singură cu el. Inima ei începu să bată cu putere.

— Colm...

— Arăţi epuizată, Gabrielle. Odihneşte-te puţin. Concediind-o, se îndreptă spre uşă.

Ea îl urmă.

— Aş putea să am o vorbă cu tine? Am ceva ce trebuie să-ţi spun.

— Nu poate să aştepte? Scoase o torţă din suportul de pe perete, pentru a o duce afară.

Uşa se deschise brusc şi intrară Braeden şi Stephen. Ea spera să continue să meargă mai departe, dar n-o făcură.

Aşteptau să vorbească cu Colm. E un om ocupat, cu multe responsabilităţi şi griji, îşi aminti ea.

— Am vrut să... ar fi de spus... presupun că aş putea să aştept pînă mîine. Poate că disde dimineaţă? întrebă ea.

Colm dădu din cap şi Gabrielle, simţindu-se slăbită de uşurare, pentru că nu trebuia să-i spună chiar în noaptea această, se grăbi sus pe scări.

Părintele Gelroy aştepta să o felicite, pentru că nu avusese încă ocazia. Îi făcu un semn să vină mai aproape de ea şi îi şopti:

— Regret că nu am reuşit să-i spun lui Colm. Am încercat de două ori să-i explic că eu şi gărzile mele l-am dus pe Liam la abaţie, dar de fiecare dată am fost întrerupţi. Am crezut că e mai bine să-i spun, cînd sîntem singuri. A trebuit să suporţi tu furia lui şi a lui Liam, din cauza promisiunii pe care te-am forţat să o faci.

— Cu cît vei aştepta mai mult, cu atît va fi mai greu să-i spui.

— Da, ştiu, dar mi-e frică.

— Lordul MacHugh va fi încîntat să ştie că tu i-ai găsit fratele şi l-ai supravegheat.

— Ar fi de spus mai multe decît ştii tu, dar nu fi îngrijorat. Pînă mîine seară, Colm va şti totul.

— Şi eu?

— Da

Sperase să-i spună în confesional, dar în acest caz, ar fi trebuit să-i spună că regreta că i-a luat viaţa omului şi Dumnezeu ştie că, în felul acesta ar fi minţit.

Omul acela a meritat realmente să fie ucis.

Mauma era plină de emoţie, că Gabrelle era pe cale să se mărite cu lordul ei şi i-o spuse de nenumărate ori, în timp ce-i servea micul dejun.

— Nimeni n-a crezut prostiile alea, pe care băieţii Boswell le-au răspîndit şi am avut dreptate să nu le acordăm nici o atenţie, deoarece lordul nostru te face soţia lui. Te-a declarat inocentă, milady, dar noi deja ştiam. Nu-i aşa, Willa? strigă ea peste umăr.

Bucătăreasa scoase capul din bucătărie:

— Aşa e. Sigur că ştiam.

— Vă mulţumesc la amîndouă pentru încrederea voastră. Gabrielle privi la bolul din faţa ei, ce conţinea o pastă groasă, cenuşie.

— Nici o doamnă aşa de evlavioasă ca tine n-ar fi putut comite astfel de păcate îngrozitoare şi, în afară de asta, lorul nostru nu s-ar fi căsătorit cu tine, dacă aceste păcate erau reale... cum de fapt nu sînt, se grăbi ea să adauge.

Willa aduse pîinea şi o puse lîngă pastă.

— Acum mănîncă. Ar trebui să pui ceva grăsime pe oasele astea ale tale.

Gabrielle nu voia să rănească sentimentele bucătăresei, dar trebuia să întrebe din ce era făcută pasta, înainte de a o băga în gură. Ar fi mult mai rău, se gîndi ea, dacă ar fi început să vomite.

— Cum îi spui acestui preparat, Willa? întrebă ea.

— Micul dejun.

Mauma trase nişte firmituri de pe masă în palma deschisă.

— Ia pîine şi înmoaie-o în terci.

—Terci?

— E bun pentru tine, milady, insistă Willa. E făcut din ovăz fiert şi cîteva din condimentele mele speciale.

—Te lăsăm singură să-l poţi gusta cît e cald, zise Mauma.

Gabrielle luă lingura în mînă ezitînd şi o bagă în materia groasă.

— Mauma, ai putea să-mi explici ce ai înţeles cînd ai spus că nimeni nu e aşa evlavioasă....

— Cum eşti tu.

— De ce crezi că sînt evlavioasă?

— Nu numai eu, milady. Toată lumea crede aşa.

— Şi eu cred, afirmă Willa.

— Presupun că, din cauză că petreci aşa de mult timp plimbîndu-te cu părintele Gelroy. Te rogi împreună cu el, nu-i aşa?

Ea rîse.

— Dumnezeule! Nu! Părintele e aşa de singur, de aceea m-am plimbat împreună cu el, amîndoi am încercat să ne familiarizăm cu ceea ce ne înconjoară şi acum ne simţim mai bine. Toată lumea e aşa prietenoasă.

Cele două femei se luminară la laudele ei aduse clanului.

— Micul tău dejun se răceşte, o atenţionă Willa.

— Cred că ar trebui să-l aştept pe lordul nostru.

— S-a sculat de mult şi a plecat.

Cînd femeile o lăsară singură, pentru a-şi mînca terciul, Gabrielle se forţă să încerce şi fu surprinsă că nu era chiar atît de rău. De fapt, nu avea nici un gust.

Termină repede, apoi se duse să-l caute pe Colm. Omul acesta trebuie că s-a sculat cînd s-a crăpat de ziuă, gîndi ea.

Cum se îndrepta spre grajduri, Faust o ajunse din urmă.

— Unde te duci, prinţesă?

— Îl caut pe Colm.

— E pe cîmpul de instrucţie, cu soldaţii. Vrei să stai pe colină să-i priveşti? întrebă el plin de pasiune.

În mod evident, Faust voia să se uite şi, pentru că ea nu putea să vorbească cu Colm decît mai tîrziu, hotărî să-i facă gărzii ei pe plac.

— Arată-mi drumul, Faust.

—Cred că-ţi va plăcea să te uiţi, prinţesă. Sînt sigur că-ţi va plăcea.

— Nu înţeleg entuziasmul tău. I-ai văzut pe oamenii tatălui meu antrenîndu-se aproape în fiecare zi, la Wellingshire.

— Se antrenau în fiecare zi, şi asta dintr-un bun motiv, pentru că, în calitate de supuşi buni, trebuie să-şi păstreze îndemînarea.

—Ştiu că în Anglia, prima datorie a unui cavaler este să-l apere pe lordul seniorul său. Îmi închipui că şi aici e la fel.

— Nu, e altfel. Cred că atît timp cît cîştigă, celor mai mulţi dintre baroni nu le pasă cîţi oameni mor luptînd pentru ei, dar pentru lordul MacHugh, să piardă un om sau douăzeci, e considerat un afront personal.

Îşi ridică fustele şi-şi acceleră paşii, pentru a se ţine după el.

— Crezi că astăzi vei învăţa noi tehnici privindu-i?

— Poate, dar nu acesta e motivul entuziasmului meu. Vei înţelege destul de curînd. Vom sta la înălţime, pe colina dintre cele două terenuri, de unde vom avea o vizibilitate perfectă.

Faust o conduse pe o cărare accidentată ce şerpuia printre copaci; era foarte înclinată. Cînd ajunse la margine, în faţa ei se deschise o imagine panoramică a terenului.

Erau două cîmpuri de dimensiuni aproape egale, separate de nişte căpiţe mari de fîn. Pe un cîmp, arcaşii îşi exersau precizia tirului. Ţintele lor erau foarte depărtate şi era greu să le vezi centrul. Alături de ei, unii oameni aruncau cu securea la ţintă. Cu toate că era aşa departe de cîmp, Gabrielle putea să audă şuieratul armelor grele ce spintecau văzduhul. Pe celălalt cîmp, oamenii se antrenau cu săbii şi scuturi. În jurul lor erau adunaţi oamenii clanului, tineri şi bătrîni, aşteptîndu-şi rîndul să-şi demonstreze măiestria.

Erau cel puţin o sută de bărbaţi pe teren, aşa că îl localiză cu uşurinţă pe Colm. Era de departe cel mai impresionant luptător de acolo. Stătea în partea cea mai îndepărtată a cercului de privitori, cu braţele încrucişate pe piept şi picioarele larg desfăcute. Chiar şi din locul unde se afla, Gabrielle putu să-i vadă încruntarea, ce indica că nu-i plăcea defel ceea ce vedea.

Îl privea fascinată. Pielea lui bronzată strălucea de sudoare şi muşchii proeminenţi de pe antebraţe şi de pe picioare radiau putere pură. Deşi ştia că e indecent să observe astfel de lucruri, nu se putu determina să privească în altă parte.

— Nu vrei să-ţi aduc o pătură să te aşezi? Sau poate crezi ca nu vei sta prea mult? întreba Faust.

— N-am nevoie de pătură, răspunse ea aşezîndu-se. Îşi ascunse picioarele sub ea aranjîndu-şi fusta; dar tot timpul cu ochii albaştri-violeţi fixaţi pe Colm.

— Îl vezi pe Stephen? E alături de lord, i-l arătă Faust.

— Îl văd. Ce face?

— Se uită la Lucien care participă la exerciţii.

Scrută cîmpul şi îşi localiză garda.

— Dar Lucien de ce concurează?

— Lordul l-a invitat, răspunse Faust. Dacă îl consideră corespunzător, îi va instrui pe începători. Luptătorii lui experimentaţi găsesc că nu e de demnitatea lor, deşi desigur vor face orice le ordonă lordul. Stephen spune că lordul vrea să ne cîştigăm astfel existenţa şi sîntem încîntaţi să ne conformăm.

Gabrielle îl urmări pe Lucien. Mişcările lui erau fluide şi graţioase. Ţinea piept soldatului lui MacHugh, fără să pară că face prea mare efort. Dar nici să capete vreun avantaj asupra lui.

— Stephen se întrece cu ceilalţi, la trasul la ţintă. Lordul nu i-a dat timp să-şi aducă arcul şi săgeţile lui, aşa că trebuie să le folosească pe ale lui Braeden. Cred că tu ai putea să-i întreci pe toţi, prinţesă.

Ea rîse.

— Încrederea ta în mine nu-şi are locul. Spune-mi, Faust, ce crede lordul şi comandantul lui despre Stephen, care a concurat cu soldaţii lui?

— Au fost impresionaţi de măiestria lui. Braeden şi Stephen nu sînt adversari. Îşi respectă reciproc îndemînarea. De fapt au devenit un fel de prieteni. Lordul l-a însărcinat pe Stephen cu instrucţia tinerilor arcaşi, sub ochiul vigilent al lui Braeden.

— Dar despre tine ce poţi spune? întreba Gabrielle.

— Eu voi concura mîine.

— Nu e nevoie să stai aici cu mine. Cred că-ţi dai seama că sînt în siguranţă. Poţi să mă vezi şi de pe teren.

— Distanţa e prea mare.

— Dacă eu pot să văd încruntarea lui Colm, şi tu vei putea să mă vezi pe mine, în mod sigur.

— Ziua de mîine, cînd îmi va veni rîndul, va fi suficientă. În afară de asta, în curînd se va lupta Christien şi nu vreau să pierd asta. Lucien e aproape gata, adăugă el cu un semn spre acesta. Cred că astăzi intenţionează să-l lase pe soldatul lui MacHugh să-l întreacă.

— De ce crezi asta?

— Ar fi trebuit să termine pînă acuma. Vrea asta, deoarece omul cu care luptă e mai bătrîn decît el, cu cel puţin cinsprezece ani dacă nu mai mult. Lucien nu vrea să-l umilească în faţa lordului său. Eu aşa aş face.

Lîngă combatanţi, Stephen făcu aceeaşi observaţie. Se dădu un pas înapoi şi vorbi cu Braeden. Cîteva minute mai tîrziu, Colm opri întîlnirea. Alţi adversari înaintară să-şi ia locurile pe teren.

— Lucien, vino aici, ordonă Colm.

Paznicul alergă la el.

— Da, mylord.

— Stephen sugerează că nu ţi-ai desfăşurat toată forţa de luptă. E adevărat?

— Aşa e.

Colm se aşteptă să audă o scuză, fiind totodată surprins de onestitatea lui.

— Spune-mi motivul.

— E mai bătrîn decît mine, cu mulţi ani. N-am vrut să-l pun într-o situaţie jenantă.

— Aceasta e cea mai ridicolă scuză, pe care am auzit-o vreodată. Deci ar trebui să presupun că, dacă un bătrîn o atacă pe Gabrielle, tu vei avea consideraţie pentru vîrsta lui, în loc să încerci să o protejezi pe ea?

— Nu, dacă ar încerca să-mi atace prinţesa, l-aş ucide, indiferent de vîrstă.

— Nedînd tot ce poţi, mi-ai insultat omul. Mîine vreau să văd, că nu vei repeta ce ai făcut azi.

Colm dădu comanda şi săbiile şi scuturile fură puse deoparte. Va fi o luptă corp-la-corp. Grupuri de luptători experimentaţi intrară pe cîmp. Scopul fiecărui bărbat era să-l pună la pămînt pe celălalt. Se cerea atît viclenie, cît şi putere, şi de multe ori în timpul competiţiei, Colm interveni pentru a le arăta combatanţilor greşelile.

Christien se apropie de Stephen privindu-i.

— Nu luptă ca noi.

Colm auzi remarca şi-l chemă.

— Arată-mi diferenţa.

— Regret, mylord, dar trebuie să refuz. Arăta foarte amărît cînd adăugă: Nu pot să lupt cu tine.

Surprins de refuzul gărzii, Colm întrebă:

— De ce crezi că ai de ales?

Stephen făcu un pas înainte pentru a se explica.

— Acum că te-ai logodit şi te vei căsători cu prinţesa noastră, Gabrielle, nici unul dintre gărzile ei nu poate lupta cu tine.

Christien dădu din cap.

— Acuma trebuie să te protejăm şi pe tine, exact cum o protejăm pe prinţesa noastră.

Braeden consideră aceasta drept o ofensă.

— Luptătorii lordului îl protejează pe el.

Stephen acceptă cu un semn.

— Da, dar noi îl protejăm pe bărbatul care se va însura cu prinţesa Gabrielle.

Christien ridică ochii spre culmea unde stătea Gabrielle.

— Şi în afară de asta, ei nu i-ar plăcea să ne vadă opunîndu-ne ţie. A început să aibă mare afecţiune pentru tine.

Colm se uită şi el în sus şi o văzu pe Gabrielle privindu-i. Începuse să îi pese de el? Nu părea. Paznicul greşeşte. O femeie, căreia în pasă de un bărbat, nu îl ocoleşte şi nici nu-i ignoră fiecare dispoziţie.

Îşi alungă aceste gînduri.

— Dacă nu poţi să lupţi cu mine, Christien, atunci luptă cu altcineva.

Făcu semn spre unul din oamenii lui. Un luptător cu ceafa groasă făcu imediat un pas înainte.

— Ewen, spune-i lui Christien cîţi ani ai.

— Mylord?

Colm repetă porunca. Ewen, deşi uimit de ciudatul ordin, se supuse. Diferenţa de vîrstă dintre el şi Christien era de doar cîteva luni.

— Cred că Ewen nu e prea bătrîn pentru tine, rosti Colm sarcastic.

Cei doi bărbaţi luară poziţie faţă în faţă. Braeden dădu semnalul şi Ewen atacă, cu capul plecat. Christien îl primi chiar în mijloc şi, înainte ca soldatul lui MacHugh să poată să-l lovească cu pumnul, Christien se răsuci pe un picior şi folosi laba celuilalt picior lovindu-l şi trîntindu-l la pămînt.

Apoi aşteptă cîteva secunde, să vadă dacă Ewen intenţionează să se ridice. Cînd acesta n-o făcu, paznicul se îndreptă spre el şi îi întinse mîna. Ewen o dădu la o parte, se ridică şi-şi scutură capul, pentru a şi-l limpezi. După care atacă iar. Şi iar. Era dureros să priveşti şi îl scoase pe Colm din sărite. După ce Ewen fu doborît la pămînt a patra oară, Colm se îndreptă cu paşi mari spre el, îl ridică în picioare cu o mînă şi cu cealaltă îi dădu un brînci serios.

— De patru ori te-a doborît Christien, în acelaşi mod. Nu ţi-ai dat seama că ai nevoie să te aperi cu alt sistem de atac?

Ewen se încruntă.

— Ştiam că intenţionează să-mi dea din nou un picior, dar am crezut că aş putea să fiu mai rapid.

Colm îl îmbrînci din nou.

— E clar că n-ai fost mai rapid, nu-i aşa?

— Nu, n-am fost.

— De ce n-ai încercat să-i parezi atacul?

Colm îi arătă cum ar fi putut să facă, dar Ewan învăţa greu şi Christien îl doborî de încă două ori, folosind aceeaşi metodă.

Alţi trei soldaţi avură şi ei soarta lui Ewen. Apoi alţii mai experimentaţi îl provocară pe Christien. Al doilea bărbat nu numai că-i blocă atacul, dar îi expedie un pumn serios în stomac. Christien căzu la pământ. Următoarea dată, Christien schimbă tactica şi îl trînti şi pe acest opozant, mai valoros.

Colm îi porunci lui Christien să încerce ambele tehnici asupra lui, astfel încît să poată să le arate el soldaţilor, cum să blocheze un atac şi să cîştige avantaj. Lordul era mult mai rapid decît Christien. A treia oară, Colm îl trimise pe paznic în zbor. Aterizâ pe burtă, se răsuci şi se aşezâ pe pământ. Din colţul gurii îi picura sînge. Se şterse, se uită la Colm şi începu să rîdă.

— Încă o dată, mylord? întrebă el, în timp ce cu o singură mişcare sări în picioare.

— Asta nu e joacă, Christien, se repezi acesta. Mîine vei ajuta la instruirea soldaţilor tineri. Îşi îndreptă un deget spre el şi adăugă: Înainte de asta, îţi sugerez să te debarasezi de aroganţa ta. În luptă, oamenii nu au o a doua şansă. Datoria ta e să-i înveţi să supravieţuiască. Cînd vei termina, Braeden şi cu mine îi vom învăţa să învingă.

După sesiunea de antrenamente, Colm plecă la lac şi-şi spălă transpiraţia de pe corp, apoi se îndreptă spre salonul cel mare. Tocmai trecea pe lîngă grajduri, cînd dădu peste Gabrielle, care îşi scosese calul din boxă. Armăsarul era deja înşeuat.

Colm se opri în faţa uşii şi o privi. Ea îşi dădu la o parte de pe faţă o şuviţă de păr, în timp ce închidea uşa grajdului după Rogue.

— Unde crezi că te duci? întrebă Colm.

Tresărind, Gabriele se uită în direcţia lui.

— Bună ziua şi ţie, Colm.

Dacă încearca să-l facă să-şi piardă timpul cu amabilităţi, va fi dezamăgită.

— Ţi-am pus o întrebare.

— Mă duc să călăresc. Rogue are nevoie să-şi dezmorţească picioarele.

— Şi unde plănuieşti exact să călăreşti?

— Pe ici, pe colo.

— Poate prin Finney's Flat?

Se părea că-i putea citi gîndurile.

— Da. M-am gîndit să-i fac o vizită lordului Buchanan. Mi-ar plăcea să o cunosc pe soţia lui. Sînt înrudită cu ea, dacă îţi aminteşti.

—Nu

— Nu, nu-ţi aminteşti?

— Nu, nu vei părăsi această proprietate. Poţi călări pe dealurile de aici, dar nu vei părăsi munţii. Încleştîndu-şi mîinile la spate, continuă: Îmi trebuie cuvîntul tău.

Ea plecă privirea.

— Cum spui tu.

Colm plecă de lîngă grajd şi se îndreptă spre curte, apoi se opri. Se răsuci şi se uită la logodnica lui. Stătea lîngă Rogue, ţinînd frîul în mînă şi aşteptînd ca el să se depărteze. Ştia exact ce intenţionează. Imediat ce va ieşi din raza ei de vedere, se va îndrepta spre Finney's Flat.

— O, nu, Gabrielle! N-o să-mi mai faci asta din nou.

— Poftim?

Se îndreptă iar spre ea.

— Nu o face pe inocenta cu mine. Ştiu că „cum spui tu" înseamnă că intenţionezi să faci ce naiba vrei tu să faci. Acum vreau să-mi promiţi. Ai să spui: „îţi dau cuvîntul meu" şi aşa vei face.

Gabrielle nu avea chef să-l lase să o intimideze. Nu era singura care trebuia să promită ceva. Făcu un pas îndrăzneţ spre el.

— Era vorba că în dimineaţa aceasta o să sacrifici un minut din timpul tău, pentru că aveam ceva important să-ţi spun, dar cînd am coborît, erai deja plecat. Nu m-ai aşteptat deloc?

El făcu la rîndul lui un pas în direcţia ei.

— Nu puteam să pierd o jumătate de dimineaţă aşteptînd să te scoli. Trezeşte-te mai devreme şi am să ascult ce ai de spus.

Încăpăţînată, continuă să înainteze.

— Mă cam baţi la cap.

— Iar tu trebuie să-mi faci promisiunea.

— Promit, rosti ea cu o urmă de sfidare în glas.

Acum se aflau atît de aproape unul de altul, încît ea îi simţea respiraţia caldă.

—Vreau să-mi promiţi că diseară o să-mi dăruieşti puţi din timpul tău, zise ea. Trebuie să vorbesc cu tine în particular.

— Spune-mi acuma.

— Aici nu e în particular.

El îşi puse mîinile pe umerii ei şi o trase spre el.

— Nu ştiu cum voi reuşi să mă descurc cu o femeie atît de încăpăţînată.

Gura lui îi atinse buzele cînd ea şopti:

— Nici eu.

Intenţionase să-i dea doar un sărut scurt, dar din momentul în care gura lui o acoperi pe a ei, intenţiile i se schimbară. Buzele ei erau aşa de moi şi calde! La insistenţa lui, ea deschise gura şi astfel sărutul deveni profund, în timp ce o înconjura cu braţele şi o lipea strîns de el.

Pentru Gabrielle, lumea încetă să mai existe. Şi asta numai din cauza magicei lui atingeri. Îi înapoie sărutul, cu o pasiune de care nu ştia că e în stare.

El îşi reveni înaintea ei şi se opri brusc. Apoi inspiră adînc tremurînd. Ea era aşa de năucită, că nici nu-şi dădea seama că stătea agăţată de el, pînă cînd blînd o împinse deoparte.

Colm trebuia să pună distanţă între ei, înainte de a cădea din nou în ispita de a o mai săruta. Ştia exact unde va duce asta şi nu voia să o dezonoreze, ducînd-o în patul lui înainte de căsătorie, dar ea nu uşura deloc lucrurile. Nici o femeie nu-l emoţionase atît de profund.

Apucă hăţurile calului ei, trăgîndu-l pe Rogue mai aproape şi o ridică pe Gabrielle în şa. Cu o palmă peste crupa calului, Colm o trimise la plimbare.

Coswold începu să o caute pe Gabrielle, chiar din clipa cînd fusese surghiunită. Petrecu numeroase zile cercetînd regiunea din jurul abaţiei, dar nu o găsi nicăieri.

Spionii lui îi spuseră că şi Percy o urmărea, dar nu va mai dura mult şi va renunţa. Nu e de mirare, gîndi Coswold. Percy e, aşa cum a fost întotdeauna, un om care renunţă uşor. Fără îndoială, se înapoiase la regele John, pentru a scheuna pe lîngă el, raportîndu-i felul în care a fost tratat.

Coswold însă nu se descuraja aşa uşor. Gîndind că Gabrielle nu avea altă alternativă decît să se ducă acasă, se îndreptă spre sud, grăbindu-se în direcţia în care o luaseră servitorii ei. Interceptă caravana lor lîngă graniţa engleză, unde făcuseră tabără pentru noapte. După ore întregi de ceartă şi ameninţări, Coswold fu convins că nu ştiau nimic. Permise grupului de călători speriaţi să-şi continue drumul, dar nu înainte de a confisca cuferele Gabriellei, declarînd că trebuie păstrate la abaţia Arbane, pînă cînd Gabrielle va veni să le ridice.

Frustrat dar nu intimidat, se întoarse în Highlands. Gabrielle se ascundea undeva pe aceste tărîmuri necivilizate, părăsite de Dumnezeu, şi el o va găsi.

În săptămîna care urmă, petrecu mult timp privind şi ascultînd. Zvonurile erau multe şi cu fiecare fărîmă de informaţie, Coswold deveni din ce în ce mai convins că Gabrielle rămăsese în Highlands.

Şi un anume zvon persista. Coswold auzi de la a treia mînă, că Gabrielle fusese luată de clanul MacHugh, dar nu ştia cum ar putea să se asigure că informaţia e corectă. Highlanderii erau un grup foarte ermetic şi Coswold era convins că, dacă începe să pună întrebări, cam pe unde s-ar afla ea, vorba va ajunge foarte repede la lordul MacHugh şi acesta o va ascunde pe Gabrielle în aşa fel, încît nimeni să nu o mai poată găsi. Riscul era prea mare. Baronul petrecu o mulţime de timp întocmind un plan, pentru a o ademeni pe Gabrielle la cîmp deschis.

Acuma era gata pentru primul pas: să verifice dacă Gabrielle era într-adevăr la clanul MacHugh. Pentru aceasta apelă la lordul MacKenna. Acesta cunoştea diverşi oameni în această parte din Highlands, care făceau orice pentru bani. Odată ce oamenii lui MacKenna au fost adunaţi în faţa lui, Coswold le explică ce voia.

— Planul e simplu, le spuse el oamenilor. Veţi duce obiectele ce-i aparţin Gabriellei la proprietatea MacHugh. Veţi insista să o vedeţi pe Gabrielle, pentru a i le înmîna. Explicaţi că trebuie să fiţi siguri că le primeşte.

— Dar ce se întîmplă dacă nu ne vor lăsa să o vedem? întrebă unul dintre oameni.

— Spuneţi-le că dispoziţia abatelui este ca lucrurile să fie returnate la abaţie, unde vor fi în siguranţă, pînă se va şti unde este ea.

— Şi ce vom face, dacă o vom vedea?

— Nimic, sublinie Coswold. Lăsaţi-i cuferele şi înapoiaţi-vă la mine, pentru a vă primi plata.

— Plata în aur şi femei?

—Da

— Şi ce se întîmplă dacă nu e acolo? mai întrebă altul.

— Îmi veţi aduce cuferele mie înapoi.

— Şi vom fi plătiţi cu bani şi femei?

Coswold îi asigură că aşa va fi şi îi expedie. Nu anticipa ivirea nici unei probleme. Planul era fără cusur.

Nimic nu putea să meargă prost.

Trecură încă două zile fără să aibă loc întîlnirea promisă, astfel încît Gabrielle tot n-a avut ocazia să vorbească cu Colm în intimitate. Indiferent cît de devreme se scula dimineaţa, el era deja plecat. Iar cînd se întorcea noaptea tîrziu, mînca singur apoi dispărea.

Începuse să creadă că nu doarme niciodată, dar nu arăta ca şi cum i-ar fi lipsit somnul — doar dacă nu luai drept dovadă dispoziţia lui. În scurtele întîlniri pe care le aveau din cînd în cînd, ori o ignora, ori bombănea ceva în legătură cu vreo faptă de a ei care îi displăcuse.

Se convinsese că o evita în mod deliberat, dar Maurna îi schimbă părerea. În dimineaţa aceea, menajera avea chef de vorbă, în timp ce mătura salonul.

— Lordul n-a avut nici măcar un minut de linişte, de cînd a fost răpit Liam, comentă ea clătinînd din cap. Spune că nu se va odihni, pînă cînd nu-i va găsi pe vinovaţi. E în fiecare zi în fruntea oamenilor lui, căutînd pe cineva care ştie ceva. Măurna mută un scaun din drum şi continuă: apoi, acum trei zile, a venit ştirea că hoţii au furat o cireadă din valea lui Seamus MacAlister, aşa că lordul şi oamenii lui au

pornit şi în căutarea lor. Nu i-au găsit pînă i şi dacă aceste griji nu erau deajuns, noaptea trecută cînd a venit acasă a dat peste cearta dintre Heckert, fierarul, şi Edwin, macelarul. Cei doi se ceartă în permanenţă pentru cîte ceva...

Continuă să pălăvrăgească, iar şi iar, despre diversele incidente ce-l implicaseră pe lord şi Gabrielle asculta răbdătoare. Era teribil de uşurată să descopere că nu ea era motivul absenţei lui, dar totodată nerăbdătoare să-şi găsească timp pentru a discuta cu el. Simţea o nevoie disperată să-şi descarce conştiinţa.

Era aşa de singură! Nu exista nici o fiinţă în care putea să aibă încredere, sau căruia să-i împărtăşească problemele ei. De multe ori a cinat cu Liam şi a petrecut seara jucînd table. Jocul ei favorit era Vulpea şi Gîsca şi se grăbea să aducă cutia şi tablele, imediat ce terminau masa. Gabriellei îi plăcea compania lui, dar conversaţia lor nu se îndreptase niciodată spre probleme serioase. Nu putea să-i vorbească despre rolul ei în salvarea lui. Colm era lordul, omul care o adusese aici, omul care se va căsători cu ea. Trebuie ca î să-i dea lui informaţiile acestea senzaţionale.

Nici pe părintele Gelroy nu voia să-l împovăreze cu grijile ei. Oricum, n-ar fi putut să facă nimic, doar să se îngrijoreze şi el, şi cu asta ce ar fi realizat? În ultimile zile nu petrecuse prea mult timp cu preotul. Pentru că oamenii clanului aveau acum încredere în el, era adesea invitat în casele lor, pentru a sta la masă cu familia şi a le binecuvînta

copiii. Era foarte ocupat şi părea că se simte bine, cu această nouă preocupare.

Nu putea să vorbească nici cu gărzile ei. Nu ar fi potrivit să-şi descarce inima în faţa lor. Nu o să-i împovăreze niciodată cu problemele ei.

Se agita în tăcere.

Principala ei grijă era în legătură cu tatăl ei. Era în siguranţă? Sau regele deja l-a întemniţat? O Doamne, se ruga ea, te rog ţine-l departe de rele. Oare baronul Geoffrey a avut timp să-şi adune vasalii şi, în acest caz, vor lupta ei oare împotriva baronilor favoriţi ai regelui şi a armatelor lor? Brodick sugerase că, imediat ce tatăl ei va auzi că ea e în Highlands, se va grăbi să ajungă la clanul Buchanan. Însă nu primise nici o veste de la ei. Dacă tatăl ei e în siguranţă, de ce n-a trimis nici o vorbă?

Gabrielle nu mai putea să aştepte. Mîine se va duce la clanul Buchanan. Brodick îl cunoaşte pe tatăl ei şi poate că îi va face o sugestie, care să o ajute să-l găsească.

Nu era îngrijorată că Colm nu-i va da permisiunea să părăsească proprietatea, deoarece nu avea intenţia să i-o ceară.

Gabrielle se îndreptă spre cîmp, aşa cum îşi făcuse planul. Auzi nişte urale pe colină, care îi atraseră atenţia. Se uită spre creastă. Mai multe persoane — unii bătrîni, alţii tineri — erau adunaţi sub copacii unde şezuse ea recent cu Faust şi-l privise pe Colm şi pe soldaţii lui făcînd instrucţie.

O fată care alerga să-şi întîlnească prietenii, se opri atît timp cît să-i facă Gabriellei o plecăciune, apoi o luă la goană, în timp ce prietenii o strigau.

—Vine şi Liam azi la antrenament, anunţă ea. Se simte mai bine ca niciodată.

Şi se uită şi după fete mult mai bine, gîndi Gabrielle. Pînă la urmă Liam se va aşeza la casa lui şi Dumnezeu să o ajute pe femeia pe care o va alege ca soţie. În mod cert va avea de a face cu o mulţime din poznele lui.

Gabrielle se grăbi să coboare colina. Stomacul ei chiorăia, amintindu-i că era amiază. La micul dejun, Mauma îi servise pasta aceea urîtă şi Gabrielle n-a fost în stare să mănînce mai mult de două îmbucături. Willa o îndemnase să mănînce tot, declarînd că va ajunge piele şi os. De ce voia Gabrielle să se întîmple aşa, nu înţelegea. Considera că însăşi ideea era respingătoare.

Ajunsese aproape în curte, cînd o femeie se apropie din spate şi o bătu pe umăr.

— Lady Gabrielle?

— Da? se întoarse ea. A fost o vreme cînd ar fi avut la îndemînă un zîmbet, dar nu mai era cazul. A trecut destul timp pînă a învăţat să devină prudentă şi acum avea grijă să nu se întîlnească cu nimeni necunoscut.

— Nu am avut ocazia să te cunosc, rosti frumoasa femeie. Numele meu e Fiona şi sînt din clanul Dunbar. Tatăl meu e lordul Dunbar. M-am măritat de curînd. Devin, soţul meu, e unul din oamenii de încredere ai lordului MacHugh.

— E o plăcere să te cunosc. Gabrielle era politicoasă, dar răspunsul ei era nesigur.

Fiona nu zîmbea. Era o femeie solidă, cu un obraz rumen fără pistrui şi cu ochii verzi ca iarba proaspătă. Părul lung, roşu şi cîrlionţat, era fără îndoială cel mai frumos lucru la ea. Coada ochilor era lăsată în jos, ceea ce-i dădea un aer de profundă tristeţe.

— Sînt sigură că ştii cine e sora mea?

— Nu, nu cred. E şi ea măritata cu un MacHugh? Fiona păru surprinsă, Gabrielle putu să vadă din expresia ei. Ce ai vrut să-mi spui? mai întrebă ea.

— Sora mea Joan e logodită cu lordul MacHugh.

Dacă femeia a vrut să o şocheze, îşi atinsese perfect scopul.

Dar Gabrielle îşi reveni repede.

—Te rog să-i transmiţi surorii tale felicitările mele.

Ochii Fionei se făcură mari.

— Da... aşa voi face. Cînd Gabrielle plecă, Fiona strigă după ea: O vei putea întîlni în curînd. Joan soseşte aici în cîteva zile.

Gabrielle se prefăcu că n-a auzit. Îl văzuse pe Lucien aşteptînd-o în curte şi se grăbi spre el.

— Prinţesă, faţa ţi-e roşie ca focul, şi azi nu e destul de cald, încît să te fi ars soarele.

— Vîntul mă face aşa roşie, explică ea, surprinsă cît de calmă putea să fie. Dar în sinea ei clocotea. Se întîmplă să ştii unde e lordul MacHugh? **Vreau să-l ucid,** adăgă în gînd.

— Nu, nu ştiu. Vrei să mă duc să-l caut?

Ea clătină din cap.

— Nu, am să-l mai las puţin să trăiască. Nu-şi dăduse seama că-şi exprimase gîndul cu voce tare, pînă cînd Lucien o rugă să repete. Am să-l găsesc eu mai tîrziu, adăugă ea. **Şi atunci am să-l ucid.**

—Vrei să mergem la o plimbare călare, în după-amiaza asta?

— Nu, cred că voi rămîne în casă să-mi termin lucrul de mînă. Este ralaxant şi îmi dă ceva folositor de făcut.

— Dacă nu ai nevoie de mine, mă duc să-l ajut pe Faust. Face săgeţi şi le ajustează în stilul MacHugh. Ale lor sînt aşa de puternice şi subţiri, lucru care le permite să atingă o distanţă şi o viteză mult mai mari. Va trebui să încerci una, prinţesă. Sigur vei fi impresionată.

— E aşa o diferenţă mare?

— Dă-mi voie să-ţi aduc una de a mea şi una din ale lor şi am să-ţi arăt.

Puţin mai tîrziu, Lucien veni în salon cu două săgeţi. Le puse pe masă. Gabrielle tocmai terminase de mîncat o felie de pîine neagră uscată cu miere. Îşi dădu tacîmul de-o parte şi luă în mînă săgeata MacHugh pentru a-i aprecia greutatea.

— Coada e mai subţire, dar pare puternică. Podoaba de pene mi se pare ciudată.

Mauma auzi comentariul stăpînei ei. Se grăbi să ajungă la masă să ia resturile de mîncare, apoi aplecîndu-se peste umărul Gabriellei zise:

— Mie mi se par de gîscă.

Atenţia le fu atrasă spre scări, cînd Colm şi Liam intrară în salon împreună. Gabrielle puse săgeata pe masă şi se întoarse spre cei doi fraţi.

—Avem veşti bune, rosti Liam. Lucrurile tale şi multe altele sosesc în curînd aici. E ca o procesiune, atîţia oameni îţi cară bunurile. In mod cert nu pot fi toate haine, nu-i aşa?

Gabrielle era uimită şi îl întrebă pe Colm:

— Cum e posibil aşa ceva? Oamenii mei mi-au dus bunurile înapoi la Wellingshire. Cum pot să fie acum aici?

— Provin de la abaţie, explică el.

— Le-a trimis tatăl meu acolo? Am vreo vorbă de la el? Faţa i se lumină de emoţie la această posibilitate.

Colm ura că trebuie să o dezamăgească.

— Nu, nu e nici o vorbă de la tatăl tău.

Ochii i se umplură imediat de lacrimi.

— Am sperat...

Liam îi dădu un cot lui Colm şi clătină din cap spre Gabrielle.

—Vino aici, Gabrielle, porunci Colm.

Îşi şterse lacrimile, îşi îndreptă umerii şi traversă încăperea pentru a ajunge în faţa lui.

—Da?

— Poate vei afla mîine ceva despre tatăl tău, sugeră Liam cînd Colm nu mai zise nimic.

— Poate, zise ea blînd. **Poate că şi soarele se va întuneca mîine,** gîndi ea.

Colm îi ridică bărbia.

— Brodick şi cu mine încercăm amîndoi să aflăm unde e. Ştiu că e greu, dar trebuie să ai răbdare.

— Ar putea să fie încă la Wellingshire?

El dădu din cap.

— Am trimis deja un mesager în Anglia.

— Adevărat?

Era aşa surprinsă de măsura lui înţeleaptă, încît nu ştia ce să zică sau să creadă despre el. A greşit cînd l-a judecat aşa aspru? Poate că pînă la urmă nu era chiar un căpcăun!

Apoi îşi aminti de Joan.

Cînd ochii plini de lacrimi ai Gabriellei îi aruncară o privire încruntată, Colm rămase perplex. Acum ce mai era? Nu o va înţelege niciodată. Crezuse că va fi fericită să audă că el încerca să-i găsească tatăl. Da, ar fi trebuit să fie amîndouă de încîntată. Şi în mod cert, n-ar trebui să arate ca şi cum ar fi vrut să-l strîngă de gît.

Gabrielle hotărî că nu era momentul să-i vorbească despre Joan. Şi pentru această discuţie avea nevoie de intimitate.

— Colm, îţi aminteşti că te-am rugat să am puţin timp de intimitate cu tine?

— Îmi amintesc.

— Sînt pe cale să am nevoie de şi mai mult.

Liam îi făcu semn lui Lucien, apoi se îndreptă spre masă şi-şi umplu o cupă cu apă. Observă săgeţile.

— Ce e cu astea aici?

— Am vrut să-i arăt diferenţa dintre cele două, răspunse Lucien. Prinţesă, dacă nu te superi, acum mă duc să-l ajut

pe Faust. Loialul ei paznic îi făcu o plecăciune şi părăsi salonul.

Colm luă în mînă cele două săgeţi.

— Cui îi aparţin astea? întrebă el.

— Ce culoare are marcajul de pe pene? întrebă ea.

El răsuci o săgeată în mînă examinînd-o.

Crezînd că nu a înţeles ce a vrut să spună, se îndreptă spre el, sa aplecă şi îi arătă culoarea din centrul fiecărei pene cu care era împodobită.

— Şofran.Vezi? Şofran e culoarea lui Luci

— De ce a marcat-o? întrebă Liam.

— Pentru ca să ştie că e a lui. Cînd ne antrenăm, uneori săgeţile noastre sînt aşa de apropiate una de alta pe ţintă, încît singurul mod de a şti cine a lovit centrul e după culoare.

— Foloseşti şi tu arcul? întrebă Colm.

— Sigur că da. Nu mă antrenez mereu cu gărzile mele, doar uneori. Dacă eşti aşa de bun, scuză-mă, aş vrea să mă duc sus să-mi găsesc lucrul de mînă. Mi se pare că l-am rătăcit.

Traversase aproape salonul, cînd Colm îi porunci să se oprească.

— Cu ce culoare îşi marchează Faust săgeţile?

— Roşie.

— Christien?

—Verde.

— Şi Stephen?

— Purpurie.

— Dar tu? întrebă el.

— Albastră. Pe ale mele le-am marcat cu albastru.

Colm rămase un lung minut privind scara, după ce ea îi părăsi. Apoi se îndreptă spre poliţa de piatră de deasupra căminului şi luă de acolo o săgeată ruptă în două, cea pe care o scosese din mortul de la Finney's Flat.

Marcajul era albstru.

Colm ţinea dovada în mînă şi tot nu-i venea să creadă. Era oare posibil? Fusese Gabrielle la Finney's Flat şi deci martoră a atrocităţii?

Dulcea şi blînda lui Gabrielle luase o săgeată, o pusese în arc şi izbise ticălosul în piept?

Nu, nu se poate să o fi făcut ea. Nu era încli omoare.

Totuşi dovada se afla în mîna lui.

— Colm, ce se întîmplă cu tine? întrebă Liam. Te uiţi fix la săgeata aia ruptă, de o groază de vreme.

Mintea lui alerga în continuare şi nu-i răspunse fratelui. Îşi aduse aminte cum sărise Gabrielle în picioare penru a-l opri pe preot, cînd acesta a fost gata să spună cum a ajuns Liam la abaţie.

Ea a fost acolo... şi gărzile ei de asemenea. Oare folosise Stephen sau unul din ceilalţi săgeata ei, pentru a-l omorî pe om? Da, asta trebuie să se fi întîmplat. Gabrielle nu avea temperamentul necesar pentru a lua viaţa unui om.

Colm o chemă pe Mauma, rugînd-o să-i comunice Gabriellei că voia să vorbească cu ea. Menajera văzu

privirea din ochii lodului şi se grăbi să se supună. Ceva îi stârnise furia şi spera, cu ajutorul cerului, să nu fie lady Gabrielle cauza. Blînda lady va fi foarte supărată, dacă lordul va ridica vocea la ea.

Mauma bătu la uşa Gabriellei.

— Lordul vrea să vorbească cu tine. Menajera deschise uşa şi îşi băgă capul înăuntru. Gabriele stătea pe pat, cu lucrul de mînă în poală. Milady, cred că s-a ivit un necaz. Lordul e nemulţumit de ceva. Nu aş vrea să-l facem să mai aştepte. În timp ce-şi urma stăpîna jos pe scări, Mauma continua să-i şoptească sfaturi: Dacă ţipă, nu-l lua în seamă. Nu o să-ţi facă rău.

—A strigat vreodată la tine, Mauma?

— Nu, nu a strigat, dar întotdeauna mi-a fost frică că o va face. Probabil că aş fi căzut moartă.

Gabriellei îi trecu prin cap că interesul menajerei faţă de el era extrem de plăcut.

— N-ai grijă. Eu n-am să mor.

—Totuşi, poate că ar fi bine să stai jos, în timp ce îţi vorbeşte el despre ceea ce-l necăjeşte, pentru a rămîne cu mintea limpede. N-aş vrea să te loveşte la cap în cădere. Desigur, lordul nostru e rapid. Probabil că te va prinde. Mauma nu o urmă pe Gabrielle în salon. Poate că nu e vorba de tine, milady. Poate că a e nemulţumit de altceva.

Cînd intră Gabrielle, Colm vorbea cu fratele lui. Liam era în picioare şi îi zîmbi, putea să vadă ce obosit era. Recuperarea puterilor era o sarcină arzătoare pentru el. Apoi ea îşi îndreptă atenţia spre Colm. Şi el zîmbea.

—Vrei să vorbeşti cu mine? întrebă ea.

— Vino mai aproape. Vreau să-ţi arăt ceva. Ridică săgeata ruptă. Se aştepta la o reacţie imediată, dar ea nu părea decît prea puţin curioasă. O recunoşti, Gabrielle?

Ea se apropie mai mult, văzu marcajul şi zise:

— E una din săgeţile mele.

— E ruptă.

— Pot să văd şi eu ca e, fu ea de acord. Unde ai găsit-o? Nu am vînat cu arcul şi săgeţile, de cînd am sosit aici.

— Am găsit-o la Finney's Flat.

— La Finney's... Ochii ei se deschiseră mari şi făcu un pas înapoi. La Finne's Flat zici? Mă întreb cum o fi ajuns acolo.

— Am crezut că poţi să-mi spui tu. Ţi-ar plăcea să ştii exact unde şi cînd am găsit-o?

Ea ştia deja.

— Colm, e ruptă. Mai bine ar fi trebuit să o arunci.

Liam se aplecă peste masă, încercînd cu disperare să urmărească conversaţia tensionată.

— Îmi spune şi mie unul dintre voi ce se întîmplă? ceru el

— Este săgeata pe care am smuls-o din mortul de la Finney's Flat, Liam. Era trîntit la pămînt lîngă groapa, pe care ticăloşii ăia o săpaseră pentru tine.

—Vrei să spui...

Gabrielle se uită la Liam şi zise:

— E săgeata mea. Asta vrea să spună Colm.

— Acum îmi vei răspunde la întrebări fără ezitare, porunci Colm. Ai fost la

Finney's Flat?

—Da

— Cînd eram eu acolo? interveni Liam şocat.

Nerăbdarea făcuse ca vocea să-i devină ascuţită.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Liam, încearcă să nu-ţi pierzi firea. Da, am fost acolo cînd erai şi tu.

— Care dintre gărzile tale l-a ucis pe ticălos cu săgeata ta?

— Nici unul. Eu l-am ucis. Auzind un oftat puternic, Gabrielle o văzu pe Maurna şi pe Willa privind din bucătărie. Se aplecă spre Colm şi strigă: Omul trebuia omorît.

Capul lui Willa se bălăbănea în sus şi-n jos, iar Maurna rămăsese cu gura căscată.

Colm îşi trecu degetele prin păr de agitat ce era.

— Şi toate astea în timp ce eu încercam să aflu... Pentru numele Domnului, de ce n-ai spus... Clătină din cap în încercarea nereuşită de a şi-l limpezi, apoi adăugă: Aveai vreodată intenţia de a-mi spune?

— Am încercat. Te-am rugat, iar şi iar, să-mi dedici clipă din timpul tău.

— E o diferenţă între a-mi cere dulce puţin din timpul meu şi a-mi spune că problema e de cea mai mare importanţă.

Ea îi dădu un pumn în piept.

— Cum aş putea să ştiu ce cuvinte magice să folosesc, pentru a-ţi atrage atenţia?

Era conştientă că se purta ca o femeie răutăcioasă. Maurna fusese îngrijorată cum va reacţiona Gabrielle dacă

lordul va ţipa la ea, şi acum ea era cea care ridica vocea la el.

Tocmai atunci găsi Stephen momentul oportun să i în salon.

— Prinţesă, e vreo problemă?

Ea nu răspunse. Răspunse Colm:

— Să fie al naibii, dacă nu e.

Gabrielle se întoarse spre Stephen.

— Ştie, rosti oftînd.

— Ahaa! Garda ei de corp îl privi pe Colm, în timp ce o întreba: Tu i-ai spus?

—A descoperit el. E vorba de săgeata mea, Stephen. Am uitat să o scoatem.

— Săgeata. Desigur. Nu m-am gîndit la marcaj. Nu pot să cred că am fost aşa de neglijent.

— Ai fost ocupat să-l cari pe Liam de pe cîmp. Nu te acuza singur. Colm ar fi descoperit pînă la urmă şi eu deja hotărîsem că a sosit timpul să-i spun adevărul.

Colm îi privea pe amîndoi cu scepticism.

— Şi de ce aţi păstrat secretul în legătură cu toate astea?

— Nu ştiam cine erau oamenii aceia şi de unde veneau, şi deci, nu ştiam ce repercusiuni se vor ivi cînd va fi găsit cadavrul, răspunse Stephen.

— Aţi fost îngrijoraţi de consecinţe, pentru că l-aţi ucis pe omul acela? îl întreba Colm pe Stephen.

— Nu, ci din cauză că l-am ucis **eu**, răspunse Gabrielle.

— Adevărat? îl întreba el pe Stephen.

— Da, răspunse acesta. Mîndria lui era evidentă cînd adăugă: Prinţesa Gabrielle e mai maestră la tirul cu arcul decît noi. Nu era timp de pierdut, sau să ne mai gîndim la consecinţe. Ticălosul ridicase sabia şi intenţiona să-l taie pe Liam în două. Ea l-a oprit. Dînd din cap, Stephen continuă: A fost un omor curat şi rapid.

Gabrielle se uita intens la faţa lui Colm, în timp ce acesta cugeta la cele spuse. Oare ce crede acum despre ea? De cînd s-au întîlnit, ajunsese de la tîrfă la ucigaşă sîngeroasă. Ce cuvinte drăguţe pentru a descrie femeia, pe care intenţiona să o ia de soţie. Aproape că îi era milă de el.

Colm îşi puse mîinile pe umerii Gabriellei şi o forţă să stea în faţa lui.

— Ai să-mi explici tot ce s-a întîmplat. Şi cînd termini, îmi va da raportul Stepehn.

Gabrielle se simţea uşurată, că în sfîrşit dădea totul la iveală. Povesti repede tot ce putea să-şi amintească, începînd cu dorinţa ei de a vedea Finney's Flat.

— Cînd ne-am apropiat de luminiş, am auzit voci, ne-am ascuns şi nu ne-am dezvăluit prezenţa.

— Ai văzut vreo figură?

— La început, nu. Purtau rase cu glugă. Dar vreo doi dintre ei şi-au scos glugile şi i-am văzut.

— Şi despre nume?

— Da, se certau unul cu altul folosind prenumele şi n-am auzit nici numele clanului, nici de familie. Numele conducătorului lor era Gordon. El e omul pe care l-am ucis.

— Din ce cauză se certau?

Gabrielle îi aruncă o privire de simpatie fratelui lui, înainte de a-i răspunde:

—Voiau ca Liam să se trezească, pentru a realiza că va fi îngropat de viu, şi se certau cum să-l bage în groapă.

— Dar nu intenţionau să-l îngroape, pînă nu te vor vedea pe tine pe culme, mylord, interveni Stephen.

Colm îşi încleştă mîinile la spate şi se îndreptă spre cămin. Privea focul cufundat în gînduri.

— Au spus de ce aveau nevoie să mă vadă acolo?

— Da, mylord, răspunse Stephen. Liam era doar momeala. Îl foloseau pentru a pune mîna pe tine.

Colm jură că îi va găsi pe ticăloşi. Nu-i păsa cît de mult timp îi va lua — un an, zece, sau o viaţă de om — va continua să-i caute şi îi va ucide pînă la ultimul. Şi înainte de a muri, îi vor spune numele omului care le-a dat o asemenea sarcină, fiind sigur că un astfel de atac deliberat din partea unor străini, era instrumentat de cineva care avea ceva de cîştigat. Deşi era ceva teribil, se va face totuşi dreptate.

După cum se dovedi, nu avu nevoie de o viaţă de om, nici măcar de un an. Doar de o după-amiază. Şi n-a fost nevoie să-i caute. Au venit ei la el.

După ce Stephen şi Gabrielle îşi făcură raportul în legătură cu ce au auzit la Finney's Flat, Liam păşea în sus şi în jos cuprins de furie.

— Ai auzit ce a spus Stephen. Vorbeau limba noastră, dar accentul era diferit, mai gutural. Trebuie că proveneau din cîmpiile de jos, sau de la graniţă. Aş spune să-i chemăm pe toţi oamenii şi aliaţii noştri şi să răscolim fiecare metru patrat de cîmpie, de aici pînă la graniţă, pînă vom da de ei. Să mă îngroape de viu? Să mă despice în două? Pui de

cățea! Furia lui Liam și nerăbdarea de a-i pedepsi reieșeau din fiecare cuvînt.

Cu brațele încrucișate, Colm stătea liniștit în fața căminului. Îl lăsă pe fratele lui să-și verse furia, pînă în momentul în care Liam începu să descrie cum credea el că trebuie să moară fiecare din atacatorii lui.

— Gabrielle nu are nevoie să audă așa ceva, Liam.

—Vor suferii cu toții. Mă leg pe Dumnezeu că vor urla implorînd milă, jură el. Oprit din tiradă, Liam căzu pe un scaun.

— Știi bine că îi vom găsi, zise Colm.

— Da, răspunse Liam. Știu.

Stăpînindu-se pînă la urmă, cei doi frați începură să întocmească planuri.

În timp ce Colm era ocupat cu Stephen și Liam, Gabrielle consideră că era momentul perfect pentru a se furișa de acolo. De două ori încercă să plece din salon, și de două ori Colm o reținu. În sfîrșit o lipi de el și o înconjură cu brațul. Nu va pleca nicăieri, pînă nu îi va da el voie.

Tocmai atunci bietul părinte Gelroy intră în salon căutîndu-și prînzul și fu imediat oprit cerîndu-i-se amănunte. Preotul arătă ușurat că adevărul a fost în sfîrșit dezvăluit, apoi păru îngrozit cînd descoperi ca Gabrielle luase viața unui om.

Gabrielle se simțea sleită, dar și ea era ușurată că totul fusese pînă la urmă scos la lumină. Să-i spună lui Colm adevărul a fost o treabă epuizantă. Se lipi de el și se relaxă. Teribila povară fusese înlăturată de la ea și dată lui. Nu se

îndoia că îi va găsi pe oamenii care l-au atacat pe Liam şi îi era recunoscătoare că-l oprise pe fratele lui să descrie modul îngrozitor în care vor muri.

După ce Colm îl lăsă pe Stephen să se întoarcă la cîmp şi părintelui Gelroy îi permise să se ducă la bucătării să-şi caute de mîncare, Gabrielle fu în sfîrşit singură cu el, dar nu pentru multă vreme.

Va pleca de lîngă ea.

— Gabrielle... începu el.

Dar Mauma îl întrerupse.

— Vă cer iertare, mylord, dar au sosit. Dacă nu ai timp acuma, aş putea să-i reţin într-un colţ, să se agite acolo pînă eşti gata să-i pedepseşti.

Imediat pe urmele Maumei se afla alt servitor.

— Macaraua s-a rupt şi oamenii nu pot urca pietrele în vîrf. Cred că ar fi bine să te uiţi puţin.

Colm dădu din cap.

—Voi fi acolo într-un minut, Emmett.

Gabrielle ar fi putut să plece atunci, dar rămase unde se afla şi o privi pe Mauma cum pe jumătate trăgea, pe jumătate împingea în salon doi băieţaşi. Ambii ţineau capetele plecate. Colm o expedie pe Mauma şi le porunci băieţilor să-i spună ce au făcut.

Îi domina de la înălţimea lui şi Gabrielle nu putea decît să-şi imagineze ce gîndeau ei, cînd se uitau în sus la un astfel de gigant. Totuşi nici unul nu părea speriat, şi fiecare încerca să-i ia celuilalt vorba din gură.

Colm ridică mîna.

— Pe rînd, cîte unul. Ethan dă-i drumul primul, şi Tom, încetează să te mai uiţi la lady Gabrielle şi fii atent la mine.

— Da, mylord, dar nu e doamna ta? întrebă Tom.

— Da, este. Acum taci din gură, în timp ce eu ascult ce are Ethan de spus.

— Da, mylord, dar nu-i aşa că te însori cu ea? întrebă Ethan.

Colm demonstra o remarcabilă răbdare. Expresia lui era severă, dar băieţii se simţeau bine cu el, altfel n-ar fi pus atîtea întrebări.

Gabrielle cugeta că erau cei mai adorabili băieţi. Nu puteau să aibă mai mult de cinci ani şi deşi nu erau identici, păreau să fie gemeni. Ambii aveau pistrui şi nişte ochi căprui uriaşi, cu o urmă de zburdălnicie în ei.

De trei ori a trebuit Colm să le amintească de ce se aflau acolo şi pînă la urmă Ethan îi spuse povestea.

— Să vezi, mylord, ceea ce am făcut noi a fost... începu el.

Acestea au fost singurele cuvinte pe care le-a înţeles Gabrielle. Tom continua să-l întrerupă şi să-l corecteze, şi povestea deveni aşa de încurcată, încît atunci cînd au terminat, ea nu avea nici cea mai mică idee ce infracţiune săvîrşiseră.

Apoi Tom, puţin mai precoce decît Ethan, simţi că trebuie să explice. Dar şi această poveste fu la fel de lipsită de sens.

Băieţii erau în continuă mişcare, rotindu-se înainte şi înapoi, dintr-o parte în alta, dîndu-şi coate şi uitîndu-se la ea.

Aparent Colm înţelesese ce i-au spus.

— Nu vă mai duceţi la bucătărie, pînă nu sînteţi invitaţi.

— Da, mylord, dar am putea să mergem înăuntru, cînd vrem să ne jucăm cu pisica?

— Nu, nu puteţi.

— Da, mylord, zise Ethan. Dar nu am putea să ne uităm înauntru, din cînd în cînd.

—Veţi putea să intraţi în bucătărie doar cînd sînteţi i taţi de Willa. Aţi înţeles?

— Da, mylord, răspunse Tom. Dar am putea....

— Nu, nu puteţi. Acum duceţi-vă la Willa şi cereţi-i iertare.

Băieţii dădură din cap.

— Da, mylord, rostiră la unison.

— Apoi vă duceţi la mătuşa voastră şi îi cereţi şi ei iertare.

— Da, mylord, dar nu i-am murdărit podelele.

— Îi veţi cere iertare pentru toate prostiile făcute.

— Da, mylord, dar am putea....

— Destul, Tom. Tonul lui era aspru în mod voit şi reuşi să obţină exact reacţia pe care o dorise. Ochii lor se deschiseră mari şi dădură iar din cap. Liam tuşi pentru a-şi ascunde rîsul. Nu vreau să aud nici un argument, continuă Colm. Voi hotărî care va fi pedeapsa voastră. Veniţi mîine la mine şi vă voi spune ce trebuie să faceţi.

Băieţii alergară spre bucătărie şi apoi se întoarseră la masa unde stătea Liam.

— Liam, acum te simţi mai bine? întrebă Ethan.

— Da, sînt mai bine.

— Am putea să-ţi vedem spatele? întrebă Tom. Unde ai fost rănit?

— Nu, nu puteţi.

— Da, Liam, dar am putea vedea....

Liam le zîmbi băieţilor şi îi mîngîie pe cap.

— Astăzi aţi făcut ceva foarte bun.

Băieţii se luminară la neaşteptata laudă.

— Am făcut? întrebă Ethan surprins.

— Da, aţi făcut, răspunse Liam.

— Dar ce am făcut? se minună Tom.

— Mi-aţi demonstrat că mai există inocenţă pe pămînt, explică Liam. Acum plecaţi, înainte ca lordul să vă hotărască pedeapsa. Imediat ce fură în afara razei lui de vedere, continuă: Mi-au înseninat starea sufletească.

— Nu prea par pocăiţi, remarcă Gabrielle.

— Asta pentru că nu sînt, răspunse Colm.

— Ce pedeapsă le vei da? întrebă Liam.

— Sînt deschis sugestiilor. Pînă acum au fost izgoniţi de la grajduri, de pe cîmpul de instrucţie, de pe înălţimile din jur, de la arsenal şi acum din bucătărie.

— Unde e tatăl lor? întrebă Gabrielle.

— Plecat.

Îşi dădu seama că asta înseamna că omul a murit şi nu mai ceru alte explicaţii.

— Vă rugăm să fiţi indulgent, mylord, dar în legătură cu macaraua.... rosti Emmett, care aşteptase răbdător într-un colţ.

—Vin acum, răspunse Colm.

Liam se ridică de pe scaun şi se îndreptă spre Gabrielle. Colm plecă spre scări, dar înţepeni cînd Liam o trase pe Gabrielle la el şi o îmbrăţişă.

Gabrielle fu atît de uimită că înţepeni şi ea cîteva secunde.

— Ce îţi închipui tu că faci? întrebă Colm.

— Îi arăt lady-ei Gabrielle cît de mult o apreciez.

Colm simţi ce înseamnă o posesiune. Nici un om nu avea dreptul să atingă ceea ce-i aparţinea lui, nici chiar fratele lui.

— Dă-i drumul.

Liam îl ignoră. O sărută pe Gabrielle pe frunte, se aplecă spre urechea ei şi şopti:

— Mulţumesc.

Exact cînd Colm era gata să-l smulgă de lîngă Gabrielle, fratele lui îi dădu acesteia drumul şi ieşi din salon.

La început, Gabrielle fusese luată prin surprindere de gestul brusc al lui Liam, dar cînd plecă, îşi dădu seama că ai-i arăta gratitudinea era de fapt cel mai dulce şi mai prevenitor lucru pe care putea să-l facă. Şi fusese şi blînd, cînd a tras-o spre el.

Însă Colm fu departe de a fi blînd, cînd o apucă şi o înconjură cu braţele. Începu să spună ceva, apoi îşi schimbă hotărîrea şi în loc de asta o sărută. Gura lui o cuprinse în totalitate, însemnînd că sărutul înlătura orice rezistenţă ar fi putut să-i opună.

Fiecare sărut era mai minunat decît precedentul şi ceea ce se întîmpla după aceea era la fel. Colm ieşi fără să-i arunce o privire, lăsînd-o năucită. Gabrielle se uită după el, cum dispărea din vedere. Nu credea că va reuşi vreodată să-l înţeleagă.

Cu greutatea poverii luată de pe umeri şi cu cea mai mare parte a după-amiezei în faţă, hotărî să iasă să ia puţin aer proaspăt, aşa că se îndreptă spre grajduri pentru a-l trata pe Rogue cu ceva dulce. Apoi plecă în căutarea lui Faust şi a lui Lucien. Îi găsi stînd pe o movilă dincolo de cetate, meşterind la săgeţi. Lucien ungea coada unei săgeţi cu o zdreanţă, în timp ce Faust îi adăuga alteia pene. Se aşeză lîngă Faust şi îl ajută la pene. Cei doi bărbaţi vorbeau în limba lor natală şi ea ascultă, în timp ce Faust îi spunea lui Lucien că acum Colm ştia de faptul că au fost la Finney's Flat. După ce se scurse o oră plăcută, Gabrielle le întrebă pe cele două gărzi, dacă n-ar vrea să călărească alături de ea dincolo de zidurile proprietăţii. Lucien voia să-şi continue treaba, aşa că Faust înşeuă doar doi cai.

Gabrielle îşi dădea seama că Rogue e nerăbdător să o ia la goană. Imediat ce ajunseră dincolo de zidul fortăreţei, se întoarse spre nord, îi dădu pinteni şi îl lăsă să galopeze pînă în virful primei coline, apoi încetini şi călări alături de Faust, în cîmp deschis.

— N-ar trebui să ne întoarcem? întrebă Faust, după ce trecură cîteva minute. Curînd trebuie să soscască şi cuferele tale. Mă întreb dacă abatele şi-a amintit să trimită şi statuia Sf.Biel. Parintele Gelroy vrea să o instaleze în faţa capelei.

— Capelă care nu există încă, zise ea. Poate sta în magazie până ce va fi construită una.

— Poate că tatăl tău va trimite cîndva şi statuia cea mare a sfîntului nostru, cea care stă în curtea din faţa camerei mamei tale. A fost un cadou de la bunicul tău, înainte de a părăsi Sf.Biel. O privire tristă trecu prin ochii lui cînd adăugă: Trebuie că acum în munţii din Sf.Biel e zăpadă.

Gabrielle putea să vadă că garda ei de corp devenise nostalgic, poate că-i era dor de casă, şi simţi o urmă de vinovăţie, pentru că l-a adus atît de departe de patria lui.

— Cred că ai să te întorci curînd, zise ea.

El zîmbi.

— Asta e ceea ce spune şi Stephen, dar înainte de a pleca noi, trebuie să te măriţi....

— Ca voi să fiţi convinşi că sînt în siguranţă.

— Deja avem totală încredere că lordul nu va permite să ţi se întîmple nimic rău.

— Apoi curînd vă veţi plînge de frig şi de zăpadă.

El dădu din cap.

— Curînd.

Coborîră colinele şi continuară spre muchia care domina Finney's Flat. Gabrielle ştia că străjile nu o vor lăsa să meargă mai departe. Încetini paşii, pentru a se încadra în curba potecii. Tocmai înconjurau o înălţime, unde cărarea se îngusta, cînd Gabrielle trase brusc de hăţuri. O caravană se îndrepta spre ei. Trei căruţe încărcate cu cufere şi baloturi, însoţite de o jumătate de duzină de oameni călare, se aflau mai aproape de o aruncătură de piatră.

— Dumnezeule! murmură ea.

Înainte ca Faust să poată întreba ce nu e în regulă, ea trase de frîu şi-l întoarse pe Rogue îndemnîndu-l să o ia la galop.

Faust alergă să o ajungă. Cînd fură aproape înapoi î cetate, o strigă:

— Ce nu e în regulă, prinţesă?

— Oamenii aceia... sînt aici. Nu-mi vine să-mi cred ochilor. Cheamă-i pe ceilalţi. Repede, Faust.

Cînd ajunseră la grajduri, Gabrielle sări jos şi dădu frîul lui Rogue grăjdarului. Dacă ar fi fost în depline facultăţi mintale, ar fi călărit şi prin curte, dar în loc de asta o luă la goană pe jos. Prin cap îi zburau întrebări. Trebuia să se asigure. Oare erau aceiaşi oameni? Şi dacă erau, ce faceau pe proprietatea MacHugh? Nu avea nici o logică. Gabrielle trebuia să fie sigură înainte de a-i condamna. Faust nu-i recunoscuse, deoarece el rămăsese în pădure cu caii, în timp ce ceilalţi s-au dus cu ea în luminişul de la Finney's Flat. Îi văzuseră pe unii dintre oameni, dar nu aşa de clar ca ea. Dacă ar putea să-i audă vorbind, ar şti cu siguranţă. Le-ar recunoaşte vocile.

Faust îi chemă pe ceilalţi paznici, cu două şuierături lungi şi puternice. Cînd Stephen, care îi instruia pe tinerii luptători MacHugh şi tocmai punea o săgeată în arc, auzi fluieratul, fără să scoată un cuvînt, aruncă arcul şi săgeata şi o luă la fugă.

Christien, care era gata să arate unui soldat cum să-şi folosească braţele, ca o pîrghie în faţa opozantului într-o

luptă corp-la-corp, cînd auzi fluieratul, îl aruncă pe tînăr la pămînt şi sărind peste el îşi urmă drumul spre locul de unde venea sunetul.

Lucien şi Faust erau lîngă Gabrielle cînd sosiră Stephen şi Christien. Înconjurată de gărzi, le spuse ceea ce a văzut.

Stephen fu de acord că trebuie să fie siguri, înainte de a-i comunica lordului.

— Sînt nebuni să vină aici, zise Lucien.

— Exact asta gîndeam şi eu, zise ea.

—Dar, prinţesă, de ce le-ar fi frică să vină? Ei nu ştiu că i-am văzut, sublinie Christien.

— Le-a văzut clar feţele vreunul dintre voi? întrebă ea.

— Eu nu i-am văzut. Eram la cai, rosti Faust.

— Eu nu i-am văzut pe toţi, răspunse Stephen. Îmi amintesc că m-am retras în spatele tău, pentru a avea vizibilitate bună, ca să ţinteşti. Aveau încă pe cap glugile mascior.

— Nu ştiu dacă îmi pot aminti cum arată, admise Lucien.

— Prinţesa i-a văzut pe toţi şi îşi va aminti, zise Christien. Ai încredere în tine, i se adresă Gabriellei.

— Cînd le voi auzi vocile, mă voi convinge.

Zgomotul copitelor cailor pe podul basculant le atrase atenţia. Caravana sosise. Străjile îi opriră la poartă. Numai caii care trăgeau căruţele au primit permisiunea să intre pe pod, iar oamenilor care călăreau pe caii lor li se ordonă să-i lase în afara zidurilor şi să meargă restul drumului pe jos. Oamenii se instalară în faţa căruţelor şi-şi croiră drumul în sus pe colină, spre Gabrielle şi gărzile ei. Cu cît se apropiau,

cu atît se accelerau bătăile inimii Gabriellei. Cînd fură suficient de aproape, pentru ca ea să le vadă clar feţele, frica puse stăpînire pe ea.

Inconştienţi că se îndreptau spre condamnarea lor, oamenii rîdeau şi vorbeau unul cu altul. Gabrielle le auzi vocile, dar deja ştia: erau într-adevăr aceiaşi oameni.

Stephen nu-şi luă ochii de la ei, în timp ce o întrebă:

— Prinţesă?

— Da, acum sînt sigură, şopti ea.

Gărzile se apropiară de ea, mai protectori.

— Faust, du-te şi găseşte-l pe lord.

— Asta trebuie să fie ea? întrebă unul dintre oameni.

— Ni s-a spus că are părul negru şi e o plăcere să te uiţi la ea, răspunse altul. Dacă oamenii ăia ar pleca de lîngă ea, aş putea să o văd mai bine.

— Nu putem să lăsăm cuferele, pînă nu vom şti sigur că e ea.

Unul dintre oameni îşi micşoră vocea pînă la şoaptă:

— Să lăsăm repede astea. N-am să stau pe aici, să-l întîlnesc pe lord.

Colm lucra la macara alături de meşterii pietrari, pe o latură a cetăţii. Tocmai dădea colţul cu o funie uzată în mînă, cînd Faust îl strigă.

Vizitatorii stăteau în li i , în faţa primei căruţe. Cel mai înalt facu un pas înainte şi cu un aer plin de importanţă anunţă:

— Am adus cuferele lady-ei Gabrielle. Le lăsăm aici, dacă ne confirmaţi că femeia aceasta este ea. Şi o arătă pe Gabrielle.

Nimeni nu-i răspunse.

Colm se îndreptă spre Gabrielle.

— Ce înseamnă asta? întrebă el.

Apropierea lui îi dădu putere, dar nu putea să-şi oprească mîinile să nu-i tremure, cînd îi atinse braţul.

— Aş dori să te întîlneşti cu oamenii care mi-au adus lucrurile. Făcu un pas înainte, dar Stephen o opri să mai facă şi altul. Eu sînt lady Gabrielle.

Omul care vorbise se uita nervos la MacHugh, cînd i se adresă Gabriellei:

— Atunci, astea sînt cuferele tale.

— Da, sînt.

— Ţi le-am adus de la abaţie.

Gabrielle se întoarse spre Colm.

— Aceşti oameni te-ar putea interesa.

Colm îi privi.

— De ce? întrebă el.

Cu spatele la răufăcători, ea şopti:

— Pentru că le place să sape gropi.

— Eşti sigură de asta, Gabrielle? întrebă Colm.

— Da. Gabrielle nu-şi dădea seama la ce se gîndea Colm. Şopti: Vrei să le dau numele? Îmi aduc aminte de toţi.

El nu o privi cînd răspunse:

— Nu e necesar. Du-te înăuntru, Gabrielle şi rămîi acolo.

Autocontrolul său o uimi. Ştia că furi îi bîntuia fiinţa, dar nu lăsa să se vadă nimic.

Fără să fie rugat, Christien plecă în viteză în căutarea lui Braeden, simţind că aghiotantul lordului trebuia să ştie ce se întîmplă.

În timp ce Lucien şi Faust o escortau înăuntru, Gabrielle se uită înapoi peste umăr. Colm se îndrepta spre oamenii osîndiţi. Cu ochi încărcaţi de teroare, se retrăgeau şi se îngrămădiră în jurul căruţelor, unde dădură peste o duzină de luptători MacHugh înarmaţi, ce urcau colina din spatele lor.

Uşa se închise în urma ei şi ea urcă treptele spre salonul cel mare. Nu auzi nici un zgomot venind de afară — era o linişte mormîntală — iar gărzile nu o lăsară să se uite pe fereastră. Trecu o oră, apoi alta, şi alta. Şi tot nici un sunet de

afară. În ciuda încercărilor lui Lucien şi ale lui Faust de a-i capta atenţia, neliniştea Gabriellei creştea.

Cînd soarele ajunse la apus, Stephen intră în salon. Era singur.

— Prinţesă, cuferele tale au fost duse în magazi

— Mulţumesc. Mîine va fi timp destul să mă uit prin ele. Se întîmplă să ştii dacă vine şi Colm în curînd?

— Lordul a părăsit proprietatea. Mă îndoiesc că se va intoarce noaptea aceasta.

— Milady, cina te aşteaptă pe masă, anunţă Maurna.

— Cred că am să-l aştept pe lord şi pe fratele lui...

— Amîndoi au părăsit proprietatea, afirmă Stephen.

— Numai ei doi?

—Nu

Nu mai adăugă nimic.

Gabrielle află mai multe de la Maurna, decît de la vreuna din gărzile ei.

— Un număr suficient de oameni ai clanului nostru l-au insoţit pe lord. Iar străinii care ţi-au adus lucrurile au plecat cu ei. După cum arătau, nu cred că ar fi vrut să meargă, dar nu-i poţi spune nu lordului, nu-i aşa?

Părea că Maurna nu ştia cine erau străi facuseră şi Gărielle nu dorea să-i spună.

În noaptea aceea, se băgă în pat devreme, dar somnul nu veni pînă la primele ore ale dimineţii.

Colm nu se înapoie la cetate timp de cinci zile şi cinci nopţi lungi. Şi cînd în sfîrşit veni, nu-şi anunţă prea sonor sosirea. Într-o dimineaţă, Gabrielle cobora scările cînd iată-l,

era acolo, în faţa căminului. Fu atît de surprinsă să-l vadă, că aproape căzu de pe ultima treaptă. Îşi netezi nervoasă rochia şi-şi ajustă cordonul, care îi înconjura şoldurile. Dacă ar fi ştiut că revine, ar fi dedicat mai mult timp şi grijă aspectului ei. Şi-ar fi pus rochia verde-smarald, nu aceasta albastră decolorată şi şi-ar fi legat părul cu o panglică frumoasă. Nu l-ar fi lăsat să atîrne aşa pe umeri.

Ştia că arată cam neglijentă, dar de fapt era vina lui, hotărî ea, deoarece nu o anunţase în nici un fel.

— Ai venit, zise ea.

Colm se întoarse şi ochii lui sălbatici o învăluiră flămînzi. Al naibii de mult îi lipsise. Îi lipsiseră zîmbetele ei, încruntarea ei, rîsetele ei şi cel mai mult îi lipsiseră sărutările ei.

Dar nu era făcut pentru cuvinte mieroase.

— Îţi petreci dimineţile dormind, Gabrielle.

— Nici măcar nu-mi spui „bună“ şi imediat începi să mă critici?

— Eşti bolnavă?

— Nu doarme noaptea, mylord, anunţă Mauma în timp ce aducea la masă un ulcior. Îl puse alături de patru pocale, se înclină în faţa lordului şi adăugă: În unele nopţi nici nu s-a dus în dormitor, pînă în primele ore ale dimineţii.

— De unde ştii cînd mă duc eu la culcare? întrebă Gabrielle.

— Garrett i-a spus lui David, iar el i-a spus lui Aitken, care i-a spus omului meu şi el mi-a spus mie.

— Dar de unde ştie Garrett?

— Ştie, pentru că i-a spus Nevin. Vrei să ştii cum a aflat Nevin?

Dumnezeule mare, nu, nu voia! Avea impresia că pomelnicul putea să continue toată dimineaţa.

— Gabrielle, vino încoace, porunci Colm.

Traversă salonul şi se opri în faţa lui. Apoi se ridică pe vîrful picioarelor şi-l sărută pe gură. A fost un sărut rapid, totuşi un sărut. Făcu un pas înapoi, se uită la el şi rosti:

— Bine ai venit acasă, mylord.

După părerea ei, acesta era salutul adecvat. Îşi încrucişă braţele şi aşteptă ca şi el să facă acelaşi lucru.

— De ce nu dormi noaptea? o întrebă el.

Ignorînd întrebarea, întrebă la rîndul ei:

— Eşti bucuros că eşti acasă? Şi dacă eşti, trebuie să-mi spui şi mie. Este o treabă de amabilitate.

— Da, sînt bucuros că sînt acasă, prostănaco. Acum răspunde-mi la întrebare.

Deoarece îi zîmbise cînd i-a spus aşa, nu o consideră o jignire.

— Nu ştiu.

— Ai fost îngrijorată de ceva?

—Trebuia să fiu îngrijorată? Oare de ce? Poate pentru că îmi-era teamă pentru tatăl meu, pentru că nu am nici o ştire, unde ar putea să fie. Ori poate că, din cauză că viitorul meu soţ a plecat şi nu s-a întors zile întregi. Nu puteam fi îngrijorată că i s-a întîmplat ceva?

— Ai fost îngrijorată pentru mine?

Ea îi dădu un pumn în piept.

— Şi tu îmi spui prostănacă? Inspiră adînc înainte de a continua: Da, am fost îngrijorată pentru tine, dar ai fost ultimul pe lista îngrijorărilor mele.

— Minţi, Gabrielle, şi nu prea bine.

— Ştiu că nu vrei să te însori cu mine, începu ea, dar....

— Mă voi însura eu cu tine, se auzi o voce de la intrare.

Liam pătrunse cu paşi mari în salon.

— Nu, nu te ve însura cu mine, Liam, zise ea exasperată. Şi încerc să am o

conversaţie privată cu Colm. Te rog pleacă!

Colm o înconjură cu braţele şi o atrase mai aproape de el.

— Lady Gabrielle a fost de acord să se mărite cu mine.

— Da, ştiu că a fost, dar tu nu o vrei, însă eu da, mai zise Liam. Nu ţie ţi-a salvat viaţa, pe a mea a salvat-o şi îi voi fi îndatorat pentru totdeauna.

Colm începuse să se înfurie.

— Crezi că am să ţi-o dau ţie, sau oricărui alt bărbat?

— Atunci o vrei? replică Liam.

— Să fiu al naibii dacă nu!

Liam dădu din cap şi cu un rînjet satisfăcut zise:

— Ar trebui să-i spui şi ei asta.

Gabrielle şi Colm îl auziră rîzînd, în timp ce cobora scările.

Colm o răsuci în braţe şi o privi în ochi.

— N-am să te las să pleci niciodată, Gabrielle.

Ea nu ştiu ce să spună, ceea ce probabil a fost foarte bine, deoarece el nu-i dădu timp decît să deschidă gura.

Şi gura lui o acoperi pe a ei şi limba i se insinuă înauntru, cerînd să-i răspundă. Ea îi înconjură gîtul cu braţele şi se apropie nerăbdătoare de el, în timp ce gura lui o domina, iar şi iar. Sărutul devenise carnal. Îl stîmea cum nici o altă femeie nu o făcuse şi Colm ştiu că, dacă nu se opreşte, îşi va pierde controlul.

Cînd încetă să o mai sărute, inima Gabriellei bubuia. De abia a putut să-şi recapete răsuflarea. Dar a fost scoasă din buimăceală, de vocea unui bărbat.

— Mylord, îţi cer iertare, dar au apărut alte probleme cu macaraua.

Meşterul pietrar stătea chiar în spatele ei. Colm îi făcu semn omului cu mîna să plece.

— Gabrielle, am observat că nu m-ai întrebat ce s-a întîmplat cînd am plecat de aici.

— Mi-ai fi spus, dacă întrebam?

—Nu.

— Atunci e bine că n-am întrebat. Nu cred că vreau să aud ce s-a întîmplat cu oamenii aceia. Aş putea să am coşmaruri.

— Dormi cu bine, zise el. Nu i-am îngropat de vii.

— Exact de asta mi-a fost frică. Îmi cunoşti gîndurile, tot atît de bine ca şi mine. Liam a fost aşa înnebunit şi a ameninţat că va face nişte lucruri oribile. Oftă. Dar nu i-ai îngropat de vii. Dădu din cap şi-i studie faţa cîteva secunde, apoi îndrăzni să întrebe: Ce li s-a întîmplat? I-ai lăsat să se întoarcă acasă?

—Nu.

Ştia să nu e cazul să-l mai descoase, de frică să nu-i spună exact ce pedeapsă le-a aplicat. Colm nu era genul de om care ierta şi nici Liam.

— Ai putut să afli cine i-a trimis după Liam?

Înainte ca el să poată răspunde, încă doi oameni din clan intrară în salon, atrăgîndu-i atenţia. Colm îi ignoră, dar Gabrielle nu putu.

— Clanul tău te solicită tot timpul.

— Da, aşa e.

— Ar fi mai bine să te duci.

El dădu din cap.

— Da, ar fi mai bine. O apucă de mînă şi trecînd pe lîngă ea o trase după el. Înşăuaţi-mi calul,îi porunci el unuia dintre oamenii care aşteptau, iar celuilalt în spuse: Nu mai ascult nici o altă problemă, pînă după-amiază. Comunicaţi-le şi celor care aşteaptă.

Gabrielle se dădu la o parte, pentru a lăsa pe un om care avea un sac cu grîu pe umăr să intre pe uşa deschisă a magaziei.

El îi făcu un semn de salut şi se întoarse spre Colm:

—Vrei să ajut la căratul hainelor lady-ei Gabrielle sus?

Acesta îşi roti ochii în jur şi văzu cuferele clădite pe podea.

— Ai cărat prea multe cu tine, o critică el.

Gabrielle rîse.

— Oare ar putea crede cineva că aceste cufere sînt pline de rochii?

Tînărul dădu din cap.

— Englezii au nevoie de mai multe lucruri decît noi.

— Iar oamenii lui MacHugh au nevoie să facă comentarii, fără să cunoască faptele, contracară ea. Colm, dacă ai o clipă liberă, mi-ar plăcea să deschizi unul din cufere.

— De ce? întrebă acesta.

— Deschide şi ai să vezi.

Îi stîrnise curiozitatea.

— Pe care dintre ele vrei să-l deschid?

— Alegerea e a ta.

Colm dădu un cufăr jos de pe stivă, surprins de greutatea lui.

—Fie-ar să fie, ia-l de celălalt capăt, porunci el.

— Încălţămintea englezilor atîrnă mai greu decît un cufăr plin cu pietre, bombăni Danen.

— Încălţămintea nu atîrnă aşa greu, chiar dacă e englezească.

Erau patru încuietori. Colm le descuie pe rînd, şi deschise capacul. Înăuntru erau înghesuiţi nişte saci plini.

Gabrielle sugeră să-şi folosească pumnalul pentru a-i tăia şi cînd o făcu, ţîşni afară boabe de sare grunjoasă.

Era peste măsură de surprins.

— Ai adus sare!

— Da. Sarea era unul din cadourile mele destinate lordului Monroe, iar acum e a ta.

— Sarea e mai valoroasă decît cele mai preţioase bijuterii, se bîlbîi Danen. Ochii lui verzi străluceau de emoţie. Şi foarte necesară. E adevărat, mylord?

Colm fu de acord cu un semn.

— Cuferele astea sînt toate pline cu sare?

—Toate în afară de unul. Eşti încîntat?

— Sînt. Dacă cineva ar fi ştiut ce se află în aceste cufere, nu ni le-ar fi adus niciodată.

Ferecă încuietorile şi ieşi afară. Un grăjdar conducea calul lui Colm prin curte. Animalul nervos încercase de două ori să se ridice în două picioare, înainte ca acesta să-l calmeze. Black, aşa se numea, era un animal magnific. Era de două ori mai mare ca Rogue, dar Gabrielle era convinsă că felul lui de a fi nu era nici jumătate la fel de dulce. Colm o săltă pe Black, apoi sări în spatele ei şi apucă frîul.

— Unde mergem? întrebă ea.

O femeie care căra un coş se îndreptă repede spre ei.

— Mylod, dacă ai un minut, nu am nevoie decît de o vorbă despre...

—Va trebui să aştepţi.

Înlănţui talia Gabriellei cu braţele şi o ţinu strîns lipită de el, în timp ce îndemna giganticul cal să pornească. Gabrielle nu-şi putea imagina ce se întîmplă cu Colm. Nu pleca de lîngă ea, pentru a rezolva cererile clanului. Nu, părea că fuge de clan, pentru a fi cu ea.

Odată ce trecură de şanţul cu apă, Colm îi dădu pinteni lui Black, care porni alergînd ca vîntul. Şi nu se opriră, pînă nu ajunseră pe o creastă ce domina o vale frumoasă, cu un pîrîu ce şerpuia prin ea. Descălecă şi o depuse şi pe ea pe pămînt. Mîinile lui întîrziară pe talia ei.

—Vino şi stai lîngă mine. Am nevoie să vorbesc cu tine, rosti Colm.

Tonul lui o îngrijorá.

— Ai niște veşti proaste? De aceea ai vrut să fiu singură ·u tine, pentru a nu te face de ruşine plîngînd în faţa clan-ului tău?

— Nu ai putea să mă faci de ruşine niciodată.

Ea se aşează lîngă un copac şi-şi aranjă fustele, pentru a-·i acoperi gleznele.

— Am învăţat să mă aştept la ce e mai rău.

El puse un genunchi în pămînt în faţa ei şi îi cuprinse barbia în palmă.

—Te-am adus aici pentru a nu fi întrerupţi, ceea ce în mod cert ai observat că se întîmplă destul de frecvent pe proprietatea mea.

— Se întîmplă, pentru că tu nu le delegi şi altora din atribuţiile tale. Ar trebui, să ştii. Dacă i-ai încredinţa lui Braeden sau altcuiva, inclusiv fratelui tău, mai multe responsabilităţi, nu numai că ai lua ceva din povara de pe umerii tăi, dar le-ai arăta şi lor că ai încredere în ei. Nu eşti singurul care poţi lua o hotărîre corectă.

— Nu te-am adus aici, pentru a-mi ţine o predică. Se aşeză lîngă ea şi se sprijini de copac. Aşa am să fac, afirmă apoi întinzînd picioarele şi încrucişîndu-le.

Arată relaxat, reflectă ea, dar aşa fac şi leii, înainte de a atăca.

— Dacă erau noutăţi bune, mi le-ai fi comunicat pînă acum.

— Nu sînt nici bune, nici rele. Iată ce am aflat: oamenii care ţi-au adus cuferele nu ar fi venit niciodată acasă la

mine, dacă ar fi ştiut că cineva i-a văzut la Finney's Flat. Am avut posibilitatea să-i iau la întrebări timp îndelungat.

Ea nu-l rugă să-i explice ce voia să înţeleagă prin posibilitate.

— Şi ţi-au răspuns la întrebări?

Oare îşi închipuia că au avut de ales? Sigur că au răspuns la întrebările lui. A făcut totul, ca să le fi imposibil să refuze.

—Toţi au afirmat că nu cunosc numele omului care i-angajat. Doar conducătorul lor îl ştia.

— Gordon. El a fost conducătorul lor şi eu l-am ucis. Îl lovi uşor peste genunchi, ca şi cum ar fi vrut să-l consoleze. Regret!

— Ce regreţi?

— Regret că nu ai putut să afli cine i-a trimis după Liam.

— MacKenna i-a trimis.

— Dar cum...

— Am să-ţi explic, iar tu vei înceta să-mi mai pui întrebări, pînă nu termin. Aşteptă ca ea să fie de acord apoi continuă: Baronul Coswold avea cuferele tale, pe care le-a luat de la abaţie. Aproape imediat după ce ai plecat tu, el şi soldaţii lui au început să te caute. Ca şi celălalt.

— Percy? Chiar şi numele lui o dezgusta şi se înfioră de dispreţ. Cei doi sînt nişte diavoli.

— Din cîte am înţeles, amîndoi ascultau zvonurile, în timp ce încercau să te găsească. Coswold a auzit că s-ar putea să locuieşti cu clanul meu şi trebuia să se convingă, înte de a acţiona. Ce cale ar fi fost mai bună, decît să

trimită cuferele cu oamenii lui, care apoi îi vor raporta dacă le-au găsit sau nu.

— Nu abatele le-a trimis?

— La insistențele lui Coswold, el i le-a dat. Dar sînt sigur că abatele a crezut că face o faptă bună. Problema a fost găsirea oamenilor care să le aducă. Coswold nu putea trimite englezi. Aceştia n-ar fi ajuns niciodată atît de departe şi dacă din întîmplare sau datorită norocului ar fi făcut-o, n-ar fi reuşit niciodată să se întoarcă, pentru a-i raporta.

— Dar cum a făcut... realiză că l-a întrerupt di

— Oamenii pe care i-a angajat Gordon nu ştiau că MacKenna îi plătea, dar MacKenna ştia cine sînt. Gordon i-a spus numele lor.

— Cum ai obţinut această informaţie?

— E uluitor ce îşi poate aminti omul, cînd îl strîngi cu uşa. Unul cu numele Hamish mi-a spus că i-a auzit pe Coswold şi pe MacKenna că au făcut un fel de aranjament. L-au numit pact. Coswold ştia că regele John nu te va da lui niciodată, aşa că i te-a promis lui MacKenna. Astfel, acesta va primi şi Finney's Flat. În schimb, Coswold va putea să te vadă de cîte ori dorea. După cîte am înţeles, intenţionau să te împartă între ei.

Gabriellei aproape i se făcu rău.

— N-am crezut că oamenii aceştia ar putea să mă mai îmbolnăvească, după tot ce au făcut, iar acum îmi spui că

intenţionau să mă împartă? Ca pe o nevastă? O, Dumnezeule...

Încercă să se ridice, dar Colm o trase blînd lîngă el.

— Altul dintre renegaţii aceia a admis că l-a auzit pe Coswold şoptindu-i unuia dintre confidenţii lui. Da, Coswold te voia în patul lui, Gabrielle, dar voia şi informaţia pe care crede el că o deţii. Colm se gîndi că e ciudat că Gabrielle nu-l întreba, dacă avea vreo idee ce fel de informaţie credea Coswold că ar putea să tăi iască ea. Ştii ce vrea, nu-i aşa? o întrebă el.

—Da

— Gabrielle?

Se sprijini de el.

—Vrea comoara Sf.Biel. Îi spuse legenda, aşa cum îi fusese spusă şi ei de nenumărate ori: Se spune că regele Grenier din Sf.Biel nu a trimis papei tot aurul, ci o parte l-a ascuns. De asemenea, se crede că această comoară e atît de mare, încît oricine ar găsi-o ar avea putere să conducă lumea. Nimeni n-a găsit-o, dar a devenit o poveste interesantă.

— Coswold de ce crede că exista?

— Nu ştiu.

— Şi de ce crede că tu ştii unde se află comoara

— Sînt unii care cred că secretul a trecut de la rege la fiica lui, iar ea l-a spus mai departe fiicei ei....

— Mama ta ţi-a vorbit vreodată despre comoară?

— Mi-a spus doar poveşti. Ea credea că lăcomia e motivul pentru care unii îşi închipuie că această comoară legendară există.

— Dar ce spui de locuitorii din Sf.Biel? trebă el. Ei cred în acest mit?

— Unii da, alţii nu. Ei au puţine nevoi. Au destulă hrană din pescuit şi vînat şi suficient lemn pentru a-şi încălzi casele. Trăiesc o viaţă simplă, dar îndestulată.

— Cu alte cuvinte, nu vor aurul.

Îi înconjură din nou mijlocul cu braţul şi îl atinse cu vîrful degetelor, în timp ce se gîndea la patria mamei Atingerea fu uşoară ca un fulg, dar avu un efect puternic asupra lui.

— Acum e rîndul meu să-ţi pun cîteva întrebări, Colm. Mi-ai spus că Coswold trebuia să se asigure că mă aflu la clanul tău, înainte de a acţiona. Ce înseamnă asta? Ce crezi tu că intenţionează să facă?

El clătină din cap.

—Va trebui să aflu ce se află în mintea ai

dar voi reuşi, Gabrielle.

— M-a surghiunit în numele regelui John, îţi aminteşti? Şi Percy s-a raliat lui Coswold condamnîndu-mă. Iar acum spui că, imediat ce au părăsit abaţia, au început să mă atingă? Degetele ei pipăiră o cicatrice de pe mîna lui. Tu ai dat seama că sînt inocentă? Ai spus că ştiai că Isla minte.

— Luna. Ea a spus că luna strălucea, de aceea a putut să îl vadă, dar în noaptea aceea a plouat, Gabrielle. Nu a fost

lună. Ştiu asta deoarece eu îl căutam pe Liam şi a fost prea întuneric pentru a continua. A trebuit să aştept până la revărsarea zorilor.

— Dar călugărul nu cred că a mințit. Cred că m-a văzut când mă duceam să-l vizitez pe Liam.

— Asta cred şi eu.

— Ai fost logodit cu altă femeie? întrebarea îi scăpă, înainte de a-şi pierde curajul. Lady Joan? I-ai promis ca te însori cu ea?

— Eram gata să mă însor cu ea.

— Când?

— Acum trei ani.

— Ce s-a întîmplat?

—Tatăl ei a decis că o altă alianță îl va face mai puternic, aşa că a măritat-o cu lordul Dunbar. Ca şi Monroe, e un bărbat mai în vîrstă.

—Vine aici, nu-i aşa?

— Eu n-am auzit asta, dar va fi binevenită. Sora ei e măritată cu unul din oamenii mei.

Dar întrebarea, la care voia cel mai mult să-i răspundă, nu putea să i-o pună. A iubit-o pe Joan? Şi dacă l-ar fi întrebat, i-ar fi spus adevărul?

— Ce vei face cu MacKenna?

— Am să-l ucid.

— Deci vei pleca la război împotriva clanului MacKenna? întrebă ea şi înainte ca el să-i poată răspunde adăugă: Şi ce se întîmplă dacă armata lui Coswold se aliază cu armata lui MacKenna?

— Să nu fii îngrijorată în legătură cu Coswold sau cu Percy, răspunse el. Nu au nici o putere asupra ta.

Dacă era adevărat, atunci de ce îi era așa de frică?

Regele John pretindea o explicaţie şi baronul Coswold fu obligat să i-o dea. I se poruncise să se întîlnească cu John la castelul Newell, unde regele se recrea după o campanie pierdută împotriva Ţării Galilor. Un mare număr dintre baronii lui John fură aşa de înfuriaţi de atacurile regelui lor, încît au ameninţat că se vor ridica împotriva lui. Coswold se aştepta ca John să fie în toane foarte proaste.

Percy fusese de asemenea convocat la castelul Newell, pentru a-şi prezenta versiunea în legătură cu cele întîmplate la abaţia Arbane, iar Coswold nu putea decît să-şi imagineze minci ile pe care le va turna duşmanul său.

Coswold îi permise Islei să-l însoţească. Ajunsese să fie obişnuit să-i împărtăşească neliniştile, fără teama că va spune altcuiva ce afla. Situaţia ei era dependentă în totalitate de bunele lui intenţii şi ea n-ar fi făcut nimic să o pericliteze.

Şi avea grijă de el foarte bine. Urmărea tot ce îi făcea plăcere şi se asigura ca servitorii lui să îi slujească casa, aşa cum îi plăcea lui. Coswold nu intra niciodată într-o cameră îngheţată, sau să pună mîna pe un pocal gol. Ea ştia ce

mîncaruri îi plac şi ce mîncaruri evită. La rîndul lui, Coswold ştia că pînă la urmă va trebui să-şi ia o soţie şi să aibă moştenitori, dar chiar şi atunci plănuia să o ţină pe Isla pe lîngă el, pentru a continua să-i împlinească poruncile.

De cînd îi permisese să meargă cu el la abaţia Arbane, devenise mult mai activă, iar acum, de abia putea să-şi ascundă surescitarea. Ştia de ce. Auzise probabil că Percy e convocat şi el la rege. O, ce nebună să-şi închipuie că va avea vreodată un viitor alături de duşmanul lui. La abaţia Arbane, cînd Isla a acuzat-o pe Gabrielle de comportament indecent, la început Coswold a fost împotriva spectacolului, dar apoi realiză că ar putea fi folosit în avantajul lui.

— Eşti nerăbdătoare să-l revezi pe baronul Percy? o întrebă el, pe cînd se îndreptau spre castelul Newell.

— E adevărat, sînt.

— Isla, dar nici măcar nu-ţi vorbeşte.

— Ba da, insistă ea. Uneori.

— Îţi pierzi timpul tînjind după el.

Ea îşi ascunse zîmbetul.

— Se spune că în curînd se va însura.

Coswold ridică indiferent din umeri.

— Deci a renunţat la lady Gabrielle. Era şi timpul. Nu va putea să o aibă niciodată.

— Cred că acum vrea pe altcineva, afirmă

El ridică o sprînceană.

— Cum ai aflat asta?

— Bîrfe, zise ea fără să ezite. Ai auzit de oamenii pe care mi-ai spus că i-ai trimis cu treburi? Nu eşti îngrijorat că nu s-au întors?

Coswold a trebuit să-i spună Islei că a angajat oameni să aibă grijă de o problemă, dar nu i-a dezvăluit ce însărcinare aveau.

— Nu, n-am auzit nici un cuvînt de la ei. Şi s-a scurs deja i destul timp, pentru a se întoarce. E ca şi cum, la fel ca sluga mea Malcolm, s-au evaporat şi ei în aer.

Isla ştia că lui Malcolm îi era frică de Coswold. Îl văzuse pe omul acela mare şi urît alături de Coswold şi ştia că era în stare să ucidă, dacă i-ar fi poruncit unchiul ei. Isla a auzit că Malcolm i-a tras un pumn lady-ei Gabrielle. Regreta doar că Malcolm nu a desfigurat-o cu totul. Isla nu se simţea vinovată de răul cauzat de minciunile ei.

— Cînd l-ai văzut ultima oară pe Malcolm? întrebă ea încercînd să pară interesată.

— Căutam pe dealurile din vestul abaţiei. Acum călărea lîngă mine, iar în minutul următor, cînd m-am uitat, dispăruse.

— Ce căutai, unchiule?

— Nu e treaba ta. A, în sfîrşit am ajuns! Să fii tăcută ca un şoarece, în prezenţa regelui John. Soarele e gata să apună. Mă îndoiesc că vom fi primiţi în audienţă mai devreme de mîine.

Coswold greşea foarte mult. Regele voia să vorbească cu el, chiar în clipa în care sosea. Nu-i fu lăsat timp lui Coswold, nici cît să se spele pe mîii i de praf.

Isla își urmă unchiul în sala principală, dar rămase lîngă ușă. Stătea atît de aproape de draperii, încît dacă voia putea să se ascundă după ele, fără să fie observată.

Sala era de trei ori mai mare decît sala din palatul lui Coswold. Și era dotată cu două șeminee, unul la fiecare capăt. Regele stătea la o masă lungă, acoperită cu o față de masă albă, atît de lungă încît tivul ei atingea pardoseala.

Înălțimea Sa purta o mantie stacojie, identică cu culoarea vinului pe care îl împrăștie pe postavul alb al feței de masă, cînd izbi pocalul punîndu-l jos și se așeză.

John nu era un bărbat frumos. Era de înălțime mijlocie și cu o burtă proeminentă, dar pentru Isla părea ca un gigant dominator. Credea că e la fel de puternic ca Dumnezeu, pentru că putea să distrugă o țară întreagă, cu o singură poruncă. John dovedise deja lumii că nu-i era frică de papă. De fapt, profitase de propria lui excomunicare, confiscînd averile bisericii. Se spunea că regele John era în stare să fure și inocența din sufletul unui sfînt.

Podiumul pe care se afla John îl făcea să pară mult mai mult decît Coswold, care se înclină și îngenunchie în fața lui. John tocmai îi dăduse baronului permisiunea să se ridice, cînd ușile se deschiseră și baronul Percy intră țanțoș înăuntru. Era urmat de o femeie cam de vîrsta Islei. Îmbrăcată frumos, purta bijuterii sclipitoare la gît și în păr. Nu arăta să fie înrudită cu Percy, dar Isla nu vedea realitatea în cazul unchiului ei. Poate că femeia era o verișoară sau poate, ca și Isla, o nepoată.

Totuşi, femeia era foarte arogantă. Nu se ascunse în umbră, ci îngenunchie lîngă Percy şi aşteptă pînă ce John le făcu semn la amîndoi să se ridice.

John i se adresă întîi lui Percy.

— Văd că ţi-a revenit bunul simţ şi ai dat atenţie poruncilor mele, zise el arătînd spre femeia care stătea lîngă baron.

— Lady Beatrice, du-te şi fă-te comodă în camerele tale. Percy bătu din palme şi imediat apărură doi servitori, pentru a o conduce.

Odată ce eleganta femeie dispăru din vedere, John se lepădă de maniere:

— Ştii ce necazuri mi-ai cauzat?

— Am făcut ceea ce ai fi vrut tu să fac, afirmă Percy.

— Acum explică-te, porunci regele şi voi hotărî dacă ce ai făcut a fost bine, sau rău.

Percy povesti repede ce s-a întîmplat la abaţie.

— Nimeni n-a fost mai surprins ca mine, să afle că lady Gabrielle s-a comportat ca o tîrfă oarecare. Ştiam că ai fi vrut să o pedepseşti şi am intenţionat să ţi-o aduc, pentru a-i hotărî soarta.

— Acum e rîndul tău, Coswold.

Baronul explică ce s-a întîmplat după ce asasinarea lui Monroe a fost descoperită şi cînd termină de relatat versiunea lui asupra evenimentelor, adăugă:

— Nu am crezut că ai vrea să-ţi pierzi timpul cu o tîrfă. Ştiam ce trebuie făcut.

— Şi ce anume, te rog să-mi spui?

— Am surghiunit-o. În numele tau. I-am luat tot. Nu mai rege, nici țară, nici familie la care să apeleze. A fost ...ungată în sălbăticie. Cred că pedeapsa asta e mai rea decît ...xecuție rapidă. Nu ești de acord, Înălțimea Ta?

John își freca bărbia.

— Sînt de acord, zise el pînă la urmă. Mi se pare greu de ...ezut că frumoasa fiică a baronului Geoffrey a fost în stare se autodistrugă în felul acesta. Am să asediez ...llingshire și am să-i ucid tatăl, pentru că nu și-a făcut ...atoria și nu i-a apărat inocența. Acum nu mai are nici o ...loare pentru mine.

Ridică pocalul și luă o înghițitură bună. Vinul îi picură în barbă și își folosi dosul palmei pentru a-și șterge bărbia.

— Poate că și tu, Coswold ai scăpat de obsesia ta pentru ...abrielle? Percy s-a mișcat mai repede și îți sugerez să faci ...u la fel.

Coswold se întoarse spre Percy.

— Ce anume semnifică zîmbetul tău afectat?

— În două luni mă însor cu lady Beatrice. Îmi aduce o ...ată frumoasă. Mult mai frumoasă.

Isla își acoperi gura, pentru a-și opri țipătul. Nu, nu poate fi adevărat! Percy trebuie să se însoare cu **ea**. I-a promis.

Cînd Coswold părăsi sala împreună cu regele John, Isla ...n urmă. Înlemnită în umbră, se uita la Percy care ...masese în urmă.

Percy o văzuse pe Isla ghemuită lîngă fereastră și hotărî ...ă o discuție cu ea, și asta chiar acum. Avea nevoie să

se asigure că nu-i va mai provoca nici o neplăcere. Şi dacă trebuia să o ameninţe, aşa va face. Se îndreptă spre podium, urcă şi îşi turnă o cupă din vinul regelui. Nici nu-şi bătu capul să se întoarcă atunci cînd zise:

— Isla, ieşi afară din umbră, să stăm de vorbă.

Picioarele îi erau rigide ca nişte beţe, cînd traversă sala.

— Cine e lady Beatrice? întrebă ea.

— E viitoarea mea soţie. Ai auzit ce am spus. Mă voi căsători cu ea curînd.

— Dar nu o iubeşti. Pe mine mă iubeşti. Aşa ai spus şi mi-ai promis să te însori cu mine.

— Coboară vocea, o repezi el. Putea să vadă cum îşi iese din minţi. Vrei să te audă regele John? Ai putea fi aruncată în închisoare, pentru tot restul zilelor tale mizerabile, din cauza a ceea ce ai făcut.

— Ce am făcut? ţipă ea.

Îi trase o palmă peste faţă.

— Ţi-am spus să vorbeşti mai încet! Şi ştii foarte bine ce ai făcut. Ai distrus viaţa lady-ei Gabrielle cu minciunile tale. Ai fost acuzatoarea ei.

Isla îşi acoperi faţa cu palma, deşi nu-i păsa de durere.

—Tu mi-ai spus ce să zic şi mi-ai promis că, dacă fac exact aşa cum m-ai instruit, te însori cu mine.

— Nu m-aş fi însurat cu tine niciodată. Mă scîrbeşti, Isla. Eşti nepoata lui Coswold.

Ea începu să plîngă cu sughiţuri.

— Dar ai promis...

Îl apucă de mînecă, însă el o împinse în lături.

— Pleacă de lîngă mine.

— Am mințit pentru tine.

— Da, așa ai făcut, admise el. Dar nimeni nu va ști datorită adevărul, nu-i așa?

— De ce? De ce a trebuit să-mi faci asta? De ce ai vrut să o distrug pe lady Gabrielle?

— Știam că nu voi putea să o am și voiam să mă asigur că nici Coswold nu va putea să o aibă. Apoi știi ce planuisem să fac? Intenționam să o găsesc și să o iau acasă la mine. Aș fi folosit-o în fiecare noapte. Imaginează-ți, Isla. Aș fi atins-o, aș fi mîngîiat-o, aș fi dezmierdat-o...

Ea încercă să-l pleznească, dar el rîse parîndu-i atacul.

— Ce creatură patetică ești... și așa ușor de păcălit! Știam că Coswold va apărea cu o surpriză, și nu m-a dezamăgit. A sosit cu un înscris nou, semnat de rege. Dar eram pregătit. Te aveam pe tine. Da, tu erai mica **mea** surpriză, dacă toate celelalte ar fi dat greș. Și la semnalul meu ai apărut, exact cum te-am instruit. Dacă nu puteam să o iau în căsătorie pe Gabrielle, trebuia să-mi ofer altă cale.

— Am să le spun tuturor ce ai zis, amenințâ ea. Disperarea ei se transformase în furie.

— Nu-ți dai seama ce ai făcut **tu?** Dacă vei spune cuiva că ai distrus-o pe lady Gabrielle cu minciunile tale, vei fi condamnată. Ți-am spus că s-ar putea să am nevoie să mint, pentru a obține Finney's Flat, după care să-l dau în schimbul aurului, și astfel tu și cu mine să trăim împreună o viață bogată și fericită. Ce proastă ai fost! Nu ți-a trecut prin cap că regele John își va lua pământul înapoi? A, văd

din ochii tăi că nu te-ai gîndit la asta. Dar nici nu m-am aşteptat să o faci. Erai suficient de proastă să crezi că pot să te iubesc. De ce nu ai fi crezut şi toate celelalte, pe care ţi le-am spus?

— Dacă o voiai pe Gabrielle aşa de mult, de ce te mai însori cu această Beatrice? suspină Isla.

— E bogată, afirmă Percy. Îmi va fi de mare folos. Şi cîndva voi începe din nou să o caut pe Gabrielle. Nu renunţ aşa uşor. Unchiul tău ar trebui să ştie asta.

— Îi voi spune regelui John că tu m-ai făcut să mint.

El răsuflă cu putere.

— Nu te va crede.

— Percy, eşti aşa de sigur că n-am s-o cred?

Baronului îi căzu pocalul din mînă, aşa de şocat fu să-l vadă pe Înălţimea Sa stînd în uşă.

— Ai interpretat greşit discuţia noastră, gîngăvi Percy. Pot să-ţi explic cele auzite...

— Acum să taci! strigă regele.

Făcu un semn spre două gărzi.

— Asiguraţi-vă că baronul Percy va sta liniştit, în timp ce vorbesc cu această femeie.

Isla era îngrozită, dar furia ei împotriva lui Percy îi accentuă dorinţa de a se salva. Ţinea capul plecat, dar cu coada ochiului îl privea pe rege, în timp ce acesta urcă cele trei trepte şi se aşeză pe tronul regal.

— Îngenunchiază în faţa mea şi spune-mi totul despre această minciună, îi porunci el.

Ea se aruncă la pământ şi mărturisi totul, cerînd la sfîrşit îndurare. John fierbea. Îl chemă pe Coswold înapoi în sală şi o făcu pe Isla să-şi repete istorisirea. Isla nu putea să se uite la unchiul ei, atît de ruşine şi de frică îi era.

— Luaţi-o din faţa mea, porunci regele, în timp ce soldaţii năvăliră asupra ei.

Isla strigă:

— Ai milă, te rog. Ce se va întîmpla cu mine? Unde să mă duc?

John le făcu semn gărzilor să se oprească. O privi rece pe Isla.

—Te-a îngrijorat vreodată ce se va întîmpla cu lady Garielle? Te-ai întrebat unde se va duce?

Isla arătă spre Percy.

— El m-a făcut să mint.

Fu cărată afară din sală, ţipînd şi plîngînd. Cînd uşa se închise în urma ei, John îşi îndreptă atenţia spre baronii lui.

Nici Coswold şi nici Percy nu scoaseră nici un cuvînt. Aşteptau să audă ce va hotărî regele lor. Lui Coswold îi era teamă că regele îl va acuza pentru comportamentul Islei, iar lui Percy îi era teamă că îi vor fi confiscate pămînturile.

— În mod cert, sînteţi conştienţi amîndoi de necazurile cărora trebuie să le fac faţă zilele acestea. Nobilii s-au eliberat de jurăminteale pe care mi le-au făcut, din cauza excomunicării mele. Există multă nelinişte şi zvonuri de conspiraţii. Trebuie să fiu în gardă ziua şi noaptea. Acum, unul din cei mai puternici baroni ai mei, Geoffrey de Wellingshire, va complota şi el împotriva mea, din cauza

ta, Coswold, tu care i- i surghiunit fiica în numele meu. La ora actuală, Geoffrey sigur își adună vasalii.

— Ucide-l și vei scăpa de griji, sugeră Percy.

— Prostule! Geoffrey are mulți prieteni influenți, care vor fi la fel de jigniți ca și el. Se vor coaliza pentru a lupta împotriva mea. Vrei să-i ucid pe toți? Și o să-mi plătești tu și Coswold dările care mi le datorează ei?

— Știi că nu pot, afirmă Percy.

— Am dușmani care îl ajută pe Filip al Franței. Îmi vrea coroana. Nu mai am nevoie și de alte probleme. Unde e acum lady Gabrielle? Mai trăiește?

— Eu cred că locuiește cu un clan din nord. Sînt un grup primitiv.

— Știi dacă vreun bărbat a pretins-o pentru el însuși?

— Nu, dar ce ar mai conta? Tu poți să o forțezi să vină înapoi în Anglia, zise Coswold.

John scutură din cap.

—Tu mi-ai luat puterea asupra ei, prostule. Cînd ai anunțat că nu mai are țară, ai anunțat totodată că nu mai răspunde în fața mea.

—Totuși poți să o forțezi...

— Liniște! John studie problema cîteva minute, înainte de a se hotărî: În primul rînd, trebuie să fac pace cu baronul Geoffrey, înainte de a-și aduna aliații împotriva mea. Îi voi trimite vorbă, că am aflat adevărul despre inocenta lui fiică. Gabriellei i se va da Finney's Flat. Dacă nu s-a măritat, îi voi găsi un soț corespunzător.

— Și dacă s-a măritat? întrebă Coswold.

— Atunci Finney's Flat va fi cadoul meu de nuntă.

— Din moment ce a fost dovedită inocentă, lordul MacKenna o va lua de soție, afirmă Coswold.

Regele se ridică în picioare.

— Cred că nu ai avut nici o vină în problema asta a minciunilor, Coswold. Vei continua deci să fii umilul meu servitor. În ce-l privește pe Percy, cred că ai nevoie de timp, pentru a-ți regîndi greșelile. Le făcu un semn gărzilor: Luați-l.

În timp ce Percy era escortat afară din sală, Coswold făcu un pas înainte. Percy își privi dușmanul.

— Să știi că nu s-a terminat, șuieră el.

Coswold zîmbi disprețuitor.

— Eu cred că da. Și în șoaptă adăugă: Și am învins eu!

În timp ce Gabrielle cobora scările, Colm se îndrepta spre ieşire, pentru le da ordine oamenilor săi.

— Bună dimineaţa, strigă ea. Se pare că astăzi va fi o zi frumoasă, nu?

Se opri şi o aşteptă să-l ajungă. Era o apariţie încîntătoare. Rochia era de culoare albastru regal şi cu toate că ar fi preferat să-i poarte culorile lui, arăta totuşi minunat. Dacă ar fi fost deja căsătoriţi, ştia exact ce ar fi făcut în această clipă. Ar fi luat-o în braţe, ar fi dus-o în patul lui şi i-ar fi scos pe îndelete îmbrăcămintea.

Nu era chip să facă asta încă cinci luni de la logodnă, dar hotărî ca imediat ce se va întoarce acasă, să poruncească preotului să le binecuvînteze unirea. La început, cînd Colm a luat-o la el, Brodick a sugerat să amîne căsătoria, aver-tizînd că, dacă Garielle va rămîne însărcinată imediat după căsătorie, cineva ar fi putut crede că bebeluşul era de la alt bărbat. Colm însă avea altă soluţie. Ar fi ştiut dacă e al lui şi l-ar fi ucis pe oricine ar fi insinuat altceva.

Se gîndi să-i spună chiar acum că se vor căsători imediat după ce se va întoarce, apoi își schimbă hotărîrea. Îi va explica, în timp ce preotul se va pregăti de ceremonie.

— Cît sînt plecat, Liam e la conducere, așa că dacă ai vreo problemă, adresează-te lui. Va ști ce să facă, o sfătui el.

— Pot să te întreb unde te duci? rosti Gabrielle.

Întrebarea îl uimi. Îi expusese deja clar intențiile. A uitat așa de repede?

— La război, Gabrielle.

Era gata să cadă jos din picioare.

—**Acum?** Te duci la război acum?

— De ce pari așa surprinsă? Ți-am spus ce intenționez să fac.

Ea îl apucă de braț și-l ținu strîns, ca să nu poată pleca de lîngă ea, pînă nu-i explica.

— Ai spus că intenționezi să-l ucizi pe MacKenna.

— A, deci îți amintești. Acum lasă-mă să ...

— Nu poți să mergi la război, Colm. Gabriellei nu-i venea să creadă ce auzise. S-a sculat în dimineața asta, și-a luat micul dejun, și-a chemat oamenii sub arme și acum va pleca la luptă? Nu ești pregătit, adăugă ea.

— Cum să nu fiu pregătit?

Oare nu se mai dusese și înainte la război? Oare nu știa ce se presupune că trebuie să facă?

— În primul rînd n-ai declarat război, îl instrui ea. Apoi trebuie să petreci săptămîni, dacă nu luni, pregătindu-te. Trebuie făcute armele, apoi încărcate într-un furgon, tre-

buie împachetată hrana care îţi va susţine oamenii în timpul luptei şi tot echipamentul necesar, ce trebuie încărcat cu grijă în furgoane şi luat cu voi pentru tot confortul.

El îşi reţinu rîsul şi întrebă:

— Explică-mi şi mie despre ce confort e vorba.

Ea se gîndi la ceea ce nobilii luau cu ei, cînd se duceau la război.

—Vei avea nevoie de un cort solid, ca să te apere de ploaie şi în cort de o carpetă, pentru a nu fi nevoit să pui picioarele goale pe pămîntul tare, cînd cobori din pat.

— Şi trebuie să iau şi patul cu mine?

— Unii aşa fac.

— Dar despre vin ce spui? Cîte butoaie trebuie să iau cu mine?

— Atîtea cîte crezi că vor fi necesare, zise ea. Există nişte reguli, Colm, pe care trebuie să le respecţi chiar şi tu. Într-un război civilizat....

— Războiul n-a fost niciodată civilizat şi tu tocmai mi-ai descris cum se pregătesc englezii de război. Dar pînă acum ar fi trebuit să-ţi dai seama că eu nu sînt englez.

—Totuşi ai nevoie de pregătiri.

— Am sabia, am arcul şi un cal robust. Nu am nevoie de altceva.

— Atunci mă voi ruga să termini războiul, înainte de a flămînzi şi a-ţi fi sete. Încercă să plece, dar el o prinse şi o sărută sonor. Ai să te întorci la mine? întrebă ea.

— Am să mă întorc.

Apoi dus a fost.

Colm şi soldaţii lui erau plecaţi de acasa de patru zile şi patru nopţi, cînd lady Joan Dunbar a sosit pentru a-i face o vizită surorii sale.

Gabrielle era foarte curioasă să o întîlnească pe femeia cu care intenţionase Colm să se însoare. Îşi pusese în cap că, indiferent cît de frumoasă era Joan şi cît de dulce felul ei de a fi, nu o să fie geloasă pe ea. În mod evident, lui Colm i-a păsat de această femeie, altfel nu ar fi fost de acord să se căsătorească cu ea. Poate că a şi iubit-o. Dar Gabrielle n-are să fie geloasă.

Colm n-o iubea pe Gabrielle. Pur şi simplu a fost prins in cursa achitării de o datorie prosteasca. Altfel nu i-ar fi acordat nici măcar o privire.

Dar Joan îl iubea pe Colm? Cum s-ar fi putut să nu fie aşa? Era un bărbat chipeş, viril, puternic — un protector. Şi dacă Joan îl iubea, ce era cu asta? Gabrielle tot nu va fi geloasă.

Poate că ea şi Joan ar fi putut chiar să devină prietene. Ar fi frumos să aibă o prietenă, cu care să vorbească despre toate problemele, care pe bărbaţi nu-i interesau. Şi în afară de asta, ea şi Joan aveau ceva în comun: Colm. Da, s-ar putea să devină prietene.

Dar nu s-a întîmplat aşa. După ce a petrecut cinci minute cu femeia aceea, Gabrielle ştiu că nu vor deveni niciodată prietene. Motivul era simplu: lady Joan era o vrăjitoare şi chiar una jalnică.

Fiona i-a recomandat-o pe sora ei. Joan era mai înaltă şi mai slabă decît Gabrielle. Nu părea să aibă prea multe li

curbe. Era statuară. Părul ei era aşa de lung, că-i ajungea pînă la talie, iar culoarea lui era la fel de deschisă ca şi tenul. Gene lungi îi umbreau ochii albaştri. Era frumoasă şi o ştia.

Continua să-şi arunce părul peste umăr cu dosul palmei, într-un gest dramatic, menit să atragă atenţia asupra bucle-lor ei.

— Joan, ea e lady Gabrielle, zise Fiona. I-am explicat că tu şi lordul MacHugh eraţi gata să vă căsătoriţi, dar tata a făcut o alianţă cu lordul Dunbar şi te-a forţat să te măriţi cu el.

Joan o privi pe Gabrielle, în timp ce o întrebă pe sora ei:

— I-ai explicat şi că soţul meu a murit şi că acum sînt liberă să mă mărit cu Colm? Şi i-ai explicat că intenţionez chiar să fac asta?

Lady Joan nu stîrni reacţia la care se aştepta. Gabrielle fu atît de surprinsă de ceea ce spusese, încît izbucni în rîs.

— Încetează să mai rîzi, se răţoi Joan. Nu am spus nimic amuzant.

— Ţi-aş fi oferit condoleanţe pentru pierderea soţului, dar se pare că ai trecut de perioada de doliu.

Joan o ameninţă pe Gabrielle cu degetul.

— Am auzit totul despre tine.

— E ciudat că eu n-am auzit nimic despre tine.

— Asta poate pentru că **eu** nu sînt tîrfă. Gabrielle ridică din umeri şi aceasta accentuă furia Joanei. Colm nu se va căsători cu o tîrfă şi tu chiar asta eşti.

Gabrielle știa că Joan ar fi vrut să se apere, dar nu avea intenția să-i facă pe plac.

— Bucură-te de vizită, rosti ea și îi întoarse spatele.

În noapte aceea, în timp ce-și aranja cuverturile, se gîndea la Joan și la ceea ce spusese.

Într-o zi, după ce se va mărita cu Colm, îi va spune că l-a salvat de la o soartă mai rea decît moartea. Da, l-a salvat de Joan.

Războiul n-a fost civilizat, a fost sîngeros şi cu lupte crunte.

MacHugh n-a folosit un atac surpriză. S-a asigurat că MacKenna ştie că soseşte, trimiţîndu-le vorbă clanurilor din jur că e gata să-şi răzbune fratele.

Cînd veştile au ajuns la domeniul MacKenna, lordul şi-a adunat soldaţii pentru luptă, dar n-a avut timp să-şi cheme şi aliaţii. Jură că oamenii lui MacHugh nu vor pune niciodată piciorul pe pămînturile MacKenna. Îşi va întîlni duşmanul înainte şi va da atacul primul.

MacKenna nu-şi schimba niciodată strategia, crezînd că ceea ce a funcţionat în trecut, va funcţiona din nou. Va ataca, apoi se va retrage, iar şi iar, val după val de asalt. Deşi oamenii lui nu erau prea bine antrenaţi, erau de două ori mai mulţi şi după fiecare val putea arunca în luptă trupe proaspete. Mai avea un avantaj: arcaşii. După ce soldaţii lui MacHugh vor coborî de pe munte şi vor începe traversarea cîmpiei, nu vor mai avea nici un loc unde să se ascundă. Chiar şi dacă vor reuşi să ajungă la marginea cîmpiei, arcaşii lui îi vor aştepta şi îi vor extermina.

Colm se baza pe prostia lui MacKenna.

Acestuia nu-i trecuse niciodată prin minte că oamenii lui MacHugh ar putea să traverseze cîmpia pe întuneric. ici un nebun nu încerca să călărească prin ceva ce nu putea să vadă. Fără lumină, caii ar putea să se împiedice şi să şovăie. Dar oamenii lui MacHugh nu aveau intenţia să călărească, ci îşi vor conduce tăcuţi caii de frîu. Pînă se va lumina de ziuă, vor face un ocol larg şi vor cădea chiar în spatele duşmanlui. Apoi vor înainta, forţîndu-i pe oamenii lui MacKenna să se angajeze în luptă, sau să fugă. Cea mai mare parte dintre ei au fugit.

Odată ce i-au împins pe duşmani la cîmp deschis, s-au luptat cu săbiile şi cu pumnii. Bătălia a fost cîştigată repede, pentru că soldaţii lui MacKenna au luptat ca nişte laşi ce erau. Unul chiar a încercat să-l folosească pe altul drept scut împotriva săbiei lui MacHugh. Colm i-a omorît pe amîndoi cu o singură lovitură, tăindu-le trupurile în două mai jos de inimă.

Colm era întotdeauna primul în luptă. Îşi conducea oamenii. MacKenna era întotdeauna ultimul, luptînd doar atunci cînd era pericol mai mic de a fi ucis.

Cadavrele umplură repede cîmpia. Fiecare mort MacKenna era cercetat, în căutarea lordului. Dar n-a putut fi găsit. Colm se afla în mijlocul prăpădului, cu sabia picurînd de sîngele clanului MacKenna şi furios că lordul îi scăpase.

— Găsiţi-l! urlă el.

Cetatea Mac Kenna fu înconjurată. Vînătoarea conti

Colm îşi găsi duşmanul după trei zile lungi, ascunzîndu-se ca un laş într-o grotă lîngă malul abrubt ce domina Loch Gornoch. Cu săbiile trase, doi din soldaţii MacKenna stăteau de gardă în faţa lordului lor.

Braeden sări de pe cal şi alergă alături de Colm.

— Rămîi în urmă, porunci Colm. Ochii lui îl fixară pe MacKenna, în timp ce cei doi soldaţi o luară la fugă pentru a-şi salva vieţile.

Apucînd sabia cu amîndouă mîinile, Colm ridică braţele cît mai sus deasupra capului.

Ultima imagine pe care o văzu Owen MacKenna fu o umbră ameninţătoare.

Ultimul sunet pe care-l auzi fu muzica sabiei lui.

Gabrielle stătea la fereastra camerei ei și se uita la un grup de băieți care duelau cu niște săbii de lemn. Îl auzi pe unul din ei strigînd, că era rîndul lui să fie lordul MacHugh, și își dădu seama că asta însemna că trebuia să învingă. Existau întotdeauna doi învingători pe pretinsul cîmp de bataie, Colm și Liam. Se întreba dacă lordul și fratele lui știau cît de mult erau admirați de clanul lor.

Cei doi neastîmpărați, Ethan și Tom, stăteau pe margine implorînd să li se permită să intre în luptă, dar băieții mai mari continuau să-i dea la o parte și să-i ignore. Fu surprinsă cînd micuții renunțară destul de ușor. Își lipiră capetele, chicotiră tare, apoi porniră în goană în jurul castelului. Plecaseră deja spre următoarea aventură.

Rîsul copiilor îi îmbunătăți starea de spirit a Gabriellei. A fost așa melancolică de cînd a plecat Colm și era plecat de atîta vreme! Era în siguranță? Dumnezeule, te rog, ai grijă de el.

Știa de ce era capabil demonul de MacKenna, avea dovadă complotul de a-l tortura și a-l asasina pe Liam. Iar în ultimile zile auzise numeroase istorii despre el și toate îl

înfăţişau ca pe un tiran, care îi folosea pe ceilalţi pentru a-şi realiza planurile sadice. Loialitatea faţă de clanul lui ajungea doar atît, cît putea să beneficieze personal de ea. Dacă cei care-l urmau îi displăceau, erau excluşi sau, mai rău, ucişi. Folosise chiar femei şi copii drept scut împotriva clanurilor ostile din vecinătate. Aşezîndu-i lîngă zidurile fortăreţei, se asigurase că orice lord, care ar fi îndrăznit să atace proprietatea MacKenna, ar fi ştiut că în primul rînd trebuia să-i ucidă pe aceştia.

În timp ce Gabrielle asculta toate aceste povestiri oribile, se gîndea la omul pe care-l întîlnise la abaţia Arbane. Generozitatea lordului MacKenna faţă de călugări făcea parte fără îndoială din planul lui. Abatele fusese înşelat, la fel şi ea. Cînd i-a fost recomandat, Gabrielle s-a gîndit că e un om amabil şi atractiv, dar acum, că ştia adevărul, se acuză că l-a judecat după aparenţe. Greşise în legătură cu el şi greşise şi în legătură cu Colm. Dacă ar fi privit doar la exteriorul dur al lui Colm, nu i-ar fi intuit niciodată sufletul.

Încercă să nu se gîndească la MacKenna şi la ce trebuia să se întîmple, dar noaptea tîrziu, ghemuită sub cuverturi, cînd somnul fugea de ea, imaginaţia era de nestăpînit. Tot felul de imagini oribile îi răsăreau în minte. Şi-l imagina pe Colm zăcînd rănit, singur, cu nimeni care să-l ajute.

Posibilitatea ca el să moară era prea de nesuportat, pentru a o lua în consideraţie. Clanul lui avea nevoie de el.

Alungînd această grijă din minte, îi apărea alta. De ce nu auzise nimic despre tatăl ei? A avut suficient timp să-i trimită

o vorbă, ei sau Buchananilor. Cu cît aştepta mai mult să afle veşti de la el, cu atît mai convinsă era că Wellingshire a fost asediat şi că soldaţii regelui John îl luaseră prizonier. Gabrielle ştia că tatăl ei nu va capitula niciodată.

Aşa de multă lume suferea acuma... Şi toate din cauza unei minciuni. Gabrielle spera că într-o zi va afla de ce spusese femeia aceea astfel de lucruri crunte despre ea. Cum a putut să distrugă cu atîta uşurinţă pe cineva, pe care nici nu-l cunoştea? Unde îi era conştiinţa? Simţea Isla vreun regret? Sau, ca mulţi alţii, descoperise un mod de a-şi justifica faptele diavoleşti?

Gabrielle nu avea răspunsuri. Ştia doar că frica putea să o paralizeze, dacă i-ar permite. Trebuia să se menţină ocupată. Dacă ar munci destul de greu şi s-ar mişca destul de repede, nu ar mai exista timp pentru griji.

Acum, în timp ce făcea ordine în camera ei, rosti o nouă rugăciune, ca Dumnezeu să vegheze asupra tatălui ei şi a lui Colm.

Simţind un curent de aer rece, se duse la fereastră să coboare draperia. Înainte ca materialul greu să cadă la loc, o mai uită o dată la băieţii care se jucau în curte. Ceva îi atrase atenţia şi repede dădu perdeaua de-o parte.

— O, Dumnezeule!

Îşi ridică fustele, smulse uşa deschizînd-o şi alergă cît de repede putu. Aproape îşi rupse gîtul zburînd în jos pe scări.

Liam era în salon cînd o auzi strigînd. Dădu cu piciorul într-un scaun, pentru a-l înlătura din drum, şi porni grăbit spre ea.

— Gabrielle, ce nu e în regulă? O prinse cînd încercă să treacă dincolo de el.

— Ethan... Tom... Cu săbii, gîfîi ea.

— Da, i-am văzut pe băieţi jucîndu-se afară, dar ce...

— Săbii adevărate, se bîlbîi ea. Cu săbii adevărate...

Nu mai trebui să continue. Liam înţelese ce încerca să-i spună. Era mult mai rapid decît ea şi deja dispăruse coborînd al doilea rînd de scări. Gabrielle îşi dădu la o parte o şuviţă de păr din ochi şi inspiră adînc, apoi îşi ridică fustele şi o luă la fugă după el.

Nu se auzea nici un ţipăt care să-ţi îngheţe sîngele în vine, ceea ce era o bună dovadă că băieţii încă nu se căsăpiseră. Totuşi, voia să se asigure că erau bine. Cînd ajunse la parter, căpătase deja o viteză bună. După ce ieşi afară, uşa se trînti în urma ei, izbind-o peste şold, făcînd-o să-şi piardă echilibrul şi trimiţând-o de-a rostogolul în jos pe scările din curte. Ar fi putut să se salveze, să nu cadă cu faţa în jos, dacă picioarele nu i s-ar fi încurcat în fustă. Se împiedică de picioare şi zbură din nou prin aer, dar de data aceasta era sigură că va ateriza în cap.

Colm o salvă să nu-şi rupă gîtul. Cînd o văzu, tocmai îl apucase ferm pe Tom cu o mînă. Aruncîndu-l pe băiat lui Christien, o înşfăcă pe Gabrielle, care ateriză pe pieptul lui cu o bufnitură.

Gabrielle rosti un cuvînt nedemn de o doamnă, pe care spera că nu l-a auzit nimeni, se uită în sus şi numai atunci îşi dădu seama că se afla în braţele lui Colm. Era aşa de fericită să-l vadă, încît îl sărută. Nu se bărbierise şi îi simţi

țepii bărbii pe obraz. El o strînse doar atît cît să-i facă cunoscut că și el era încîntat că o vede. Cel puțin asta era ceea ce voia ea să creadă.

Făcu un pas înapoi.

— Ești bine?

—Da

— Și lupta?

—Terminată.

— Și rezultatul?

— Cel așteptat.

Știa că nu intenționează să-i spună mai mult și, deși îi trecu prin cap că ar fi putut să fie mai puțin aspru, era prea fericită să-l vadă pentru a o irita.

Liam trecu pe lîngă ei cu Ethan sub braț. Băiatul țipa să-l pună jos, pentru a-și lua sabia. Cu Tom la remorcă, Christien îi urmă înăuntru. Copilul continua să protesteze, părînd că nici nu-i pasă că paznicul nu-i dădea nici o atenție.

Pentru moment Gabrielle și Colm ramaseră singuri.

— Mi-a fost dor de tine, zise ea.

Spera că și el îi va spune că i-a fost dor de ea, dar el dădu doar scurt din cap. Și apoi îi sfîșie inima:

— Gabrielle, știu că ți-am spus că mă voi însura cu ti după șase luni.... începu el.

— Da, aproape a trecut o lună.

— Nu contează cît a trecut. Nu mai pot să-mi țin promisiunea.

Willa îl opri să continue

— Mylord, solicit un minut din timpul tău... strigă ea în timp ce se apropia ştergîndu-şi mîinile de şorţ. Aceşti drăcuşori au mai făcut o boacănă. Au intrat în ţarcul din spate şi mi-au terorizat bietele găini, aşa încît acum nu mai fac ouă. Jur că am văzut-o pe una dintre ele ascunzîndu-se, cînd Ethan şi cu Tom au trecut pe acolo. Mi-e teamă că va trebui să-i alungi din curte.

— În regulă, Willa. Am să mă ocup de asta, răspunse el.

Cu coada ochiului, îi văzu şi pe alţii venind — meşterul pietrar ţinînd o altă funie uzată în mînă, fierarul cu lama unei săbii noi, pentru a fi inspectată, un tînăr soldat... toţi cu probleme urgente de rezolvat.

Răspunse la cîteva întrebări, apoi le făcu semn celorlalţi să aştepte, ca să-i explice lui Gabrielle ce plan avea. Dar nu mai era de văzut pe nicăieri.

— Ce naiba... Gabrielle! strigă el.

— Cer iertare, mylord, dar cred că doamna voastră s-a dus la grajduri, zise un soldat.

— I-am văzut şi gărzile urmînd-o, explică de bunăvoie altul.

— O, drace! Iarăşi! Femeia asta încerca în permanenţă să-l părăsească.

Strigînd după Braeden, să răspundă el la întrebările ce mai existau, Colm se îndreptă spre grajduri.

Gabrielle dispăruse înainte ca el să-şi fi terminat declaraţia, deci n-a înţeles ce încercase să-i spună — că nu va exista nici o căsătorie peste cinci luni, deoarece nu mai putea să aştepte atîta, pentru a o lua în patul lui şi că şi ulti-

ma lună fusese o tortură şi el nu putea să continuc în felul acesta. Nu putea să fie în aceeaşi cameră cu ea, fără să se gîndească la ce ar fi vrut să-i facă. Era ridicol. Ea urca scările; el le cobora. Ea intra într-o cameră; el ieşea. Nici nu-şi închipuia ce putere are asupra lui şi că el făcea tot ce putea pentru a sta cît mai departe de ea.

Pentru că era atît de inocentă, s-ar putea să nu ştie cît îl afecta atingerea ei. Dar după ce vor fi căsătoriţi, o să aibă tot timpul să-i arate cît de mult îl înnebunea.

Dădu peste ea cînd deschidea boxa lui Rogue. O ajunse şi izbi uşa la loc închizînd-o, apoi le porunci gărzilor ei să plece. Fără să pună întrebări, aceştia ieşiră şi aşteptară la uşa grajdului.

Colm nu fu blînd, cînd o forţă să se răsucească cu faţa la el. Ea avea lacrimi în ochi.

— N-ai să pleci, îi spuse el.

— Cum spui tu.

— Nu, nu o să mă părăseşti.

— Dar Colm...

— Nu o să mă părăseşti! Vocea lui tremura de emoţie.

Se împinse în pieptul lui, dar nu putu să-l mişte.

— Nu pot să mai stau, ţipă ea. Nu pot. Nu pot să încetez să nu te urmăresc şi să nu te sărut şi să nu-ţi solicit atenţia. Ştiu că tu crezi că poţi să mă faci să te evit, dar nu poţi, Colm. Pot fi neobosită cînd există ceva ce-mi doresc. Inspiră adînc şi şopti: Şi eu, pe tine te doresc. Asta era tot, spus pe şleau, pentru ca el să o accepte, sau să o respingă. Se uită la el. Rămăsese complet nemişcat. Nu era sigură

nici măcar dacă mai respira. Ştia că l-a şocat descărcîndu-şi inima în faţa lui. Era scandalos din partea unei doamne să admită că simte o pasiune pentru cineva, dar era prea tîrziu pentru a-şi lua cuvintele înapoi şi oricum, nici n-ar fi vrut s-o facă. Spui că nu te poţi însura cu mine şi eu îţi accept hotărîrea, continuă ea. Dar dacă rămîn, nu va conta dacă sîntem căsătoriţi sau nu. Voi continua sa te urmăresc şi pînă la urmă, te voi înfrînge. Nu vei mai putea să fugi de mine.

O mîngîie pe obraz cu dosul mîinii, în timp ce se străduia să găsească cuvintele ce trebuia să i le spună.

— Au fost cazuri în care n-am ştiut ce să gîndesc despre tine. Mă şochezi în permanenţă. Ai salvat viaţa fratelui meu şi n-ai cerut nimic în schimb. Ţi-am oferit mîna şi ţi-a fost teamă că îmi voi distruge viaţa. Ai trecut prin iad şi ai rămas tot amabilă. Acuma crezi că te resping şi îţi descarci inima în faţa mea. Nu ştiu cum a aparut acest miracol, dar nu-mi pot imagina cum o să trăiesc restul vieţii fără tine. Te doresc, Gabrielle şi nu voi aştepta cinci luni pentru a te avea. Ne vom căsători chiar acum.

Căsătoria trebuia să aibă loc în două săptămîni. Era :xact atît cît mai era în stare Colm să aştepte, considerînd :ă paisprezece zile erau mai mult decît suficiente pentru a c pregăti celebrarea.

Maurna şi Willa erau înnebunite. Totul trebuia să fie)crfect, pentru lordul lor şi mireasa lui. Maurna se însărcină :ă aibă grijă de femeile care vor face curăţenie generală în ·ctate, în timp ce Willa şi ajutoarele ei începură să)regătească reţete speciale. O să fie fazan, perfect pregătit .i asortat; purcei umpluţi; desigur pui — patru duzini s-ar)utea să fie suficiente — plăcintă cu carne; şi tarte cu boabe.

ierea va face parte din aproape fiecare desert. Se va servi ·el mai bun vin.

— O să fii un vis, milady, coborînd scările împodobită de iuntă, rosti Maurna. Părintele Gelroy te va asculta ·punîndu-ţi jurămintele, în curte. Vor exista flori minunate, ·u care să-ţi împodobeşti părul şi o mulţime de flori vor fi ıruncate în jurul tău şi al lordului nostru, ca şi al preotului. 'ărintele crede că ceremonia ar trebui să aibă loc la abaţia \rbane. Aşa cum explică el, tu eşti prinţesă de Sf.Biel şi ar

trebui să ai o nuntă regală, dar lordul nostru nici n-a vrut să audă de așa ceva. Și a spus și de ce, dar Willa și cu mine credem că, din cauză că e convins că tot clanul va dori să participe la ceremonie.

—Va fi o zi mare, prezise Willa, și destul de repede, înainte de a-ți da seama.

Dar și cele mai frumoase planuri puteau să fie schimbate.

Gabrielle primi informații bune de la tatăl ei. Lordul Buchanan sosi la proprietatea MacHugh și-i spuse că a primit un mesaj de la baronul Geoffrey.

—Tatăl tău e bine. Regele nu i-a făcut nici un rău și nici proprietățile lui n-au fost confiscate. Știe că locuiești la clanul MacHugh și vrea să afli că va veni aici în curînd, să te vadă și să-ți explice ce s-a întîmplat la rege. Și mai sînt și alte noutăți, adăugă el uitîndu-se la Colm. Tatăl tău crede că ai să mergi cu el acasă.

— Știe că am fost surghiunită. De ce-și închipuie că pot să mă întorc în Anglia cu el? întrebă ea.

Brodick nu știa răspunsul.

Cu nici o oră mai tîrziu, în timp ce Colm și Brodick discutau despre ce necazuri le provoca noul lord Monroe, unul dintre soldații MacHugh de strajă la podul mobil veni la poarta curții pentru a anunța că un sol al regelui John cerea permisiunea să vorbească cu lady Gabrielle.

— E vorba de un episcop și de alți trei oameni sfinți, împreună cu cîțiva servitori, care călătoresc împreună cu

solul, zise el. Insistă că vei dori să auzi ce au de spus. Au adus cu ei un înscris şi un dar pentru lady Gabrielle.

— Dar soldaţi? întrebă Colm. Solul a adus cu el şi soldaţii regelui?

— Da, mylord. Doisprezece în total. Şi-au lăsat deja armele la pământ, pentru a-şi demonstra intenţiile paşnice.

Colm zise disprețuitor:

— Englezii nu au niciodată intenţii paşnice.

Era gata să le refuze permisiunea de a traversa podului mobil, cînd Brodick îi sugeră imediat să-şi reconsidere hotărîrea.

— Nu eşti curios să afli ce au de spus? Şi dacă nu-ţi place ce auzi, atunci poţi oricînd... Se opri cînd realiză că Gabrielle asculta.

Colm dădu dispoziţiile necesare: soldaţii vor rămîne afară, ceilalţi pot să intre.

Zgomotul lăsării podului ajunse şi la urechile gărzilor

— Gabrielle, du-te înăuntru, zise Colm.

— Cum spui tu.

Voia să rămînă. Ca şi Brodick, era curioasă să afle ce avea de spus solul, dar nu voia să-l contrazică pe Colm, în faţa aliatului şi prietenului său. În afară de asta, ştia că protestînd nu va ieşi nimic bun. Odată ce Colm îşi punea ceva în gînd, nimic nu putea să-i stea în cale.

Deşi nu se dădu nici o comandă, oamenii lui MacHugh începură să se alinieze de fiecare parte a drumului principal, ce ducea de la podul mobil la curte. Cei mai mulţi erau

înarmaţi şi gata pentru orice eventualitate. Gabrielle reflectă că erau nişte precauţii cam exagerate. Ce rău ar fi putut cauza un sol, cîţiva oameni sfinţi şi o mînă de servitori? Nici unul dintre preoţi sau dintre servitori nu vor fi înarmaţi şi nici solul nu va îndrăzni să poarte spadă. Să facă asta, ar fi o gravă insultă adusă lordului.

Stephen apăru lîngă umărul Gabriellei şi explică ce s-a întîmplat, în timp ce se îndreptau spre castel.

— Se crede că procesiunea a venit, prinţesă, cu intenţia de a te lua pe tine de aici. Clanul ştie că în afara zidurilor aşteaptă soldaţi englezi şi s-a răspîndit zvonul că solul îţi aduce noutăţi. Ar putea să aducă ordinul să te întorci în Anglia. Făcu un semn către oamenii care stăteau pe amîndouă părţile drumului. Bărbaţii MacHugh dau să se înţeleagă că nu vor lăsa să fii luată de aici fără luptă.

— Oamenii aceia vin neînarmaţi şi sînt destul de puţini, remarcă ea.

— Dar vor spune tot soldaţilor rămaşi în afara zidurilor şi aceşti îi vor raporta regelui John ce s-a întîmplat aici astăzi.

— Au existat destule minciuni în ultima vreme. Cum am putea să fim siguri că solul vine din partea regelui John?

—Trebuie să credem că aşa e, dar să fim pregătiţi, răspunse grav Stephen.

Cînd ea ajunse la uşă, Liam tocmai o deschidea pentru a ieşi. Îi făcu Gabriellei semn şi se dădu înapoi, pentru a o lăsa să treacă, apoi traversă curtea şi-şi luă locul lîngă fratele lui.

Prezentau o imagine înfricoşătoare. Colm se afla în mijlocul luptătorilor. Liam şi Braeden stăteau în stînga lui, Brodick în dreapta. Christien şi Lucien se aşezară lîngă Braeden. Faust merse de partea cealaltă, pentru a sta lîngă Brodick.

— Du-te şi ocupă-ţi locul alături de ceilalţi, îi zise ea lui Stephen. Eu voi sta înăuntru şi nu-ţi voi provoca nici o îngrijorare.

Stephen se întoarse, pentru a face ce i se spusese.

Uşa tocmai se închise în urma ei, dar fu brusc deschisă iar, cînd părintele Gelroy intră înauntru, de parcă o haită de câini sălbatici se aflau pe urmele lui.

—Vine episcopul, i se adresă el şi eu nu sînt gata să-l primesc!

Se grăbi să o ia înaine spre scări. Apoi, amintindu-şi bunele maniere, Gelroy se opri brusc şi o lăsă să treacă în faţă. Dar imediat ce ajunseră la primul etaj, o ocoli luînd-o la fugă spre celălalt rînd de scări. Nu avea timp să-şi schimbe sutana, dar voia cel puţin să o scuture de praf şi să se spele pe mîini şi pe faţă.

Gabrielle se plimba în sus şi în jos prin salon, aşteptînd ca cineva să vină să-i comunice noutăţile.

O clipă mai tîrziu, gîfîind din cauza grabei, părintele Gelroy i se alătură.

— Am să stau cu tine pînă voi fi chemat afară. Lordul nostru nu va permite să se facă nici o urare de bun sosit, pînă cînd solul nu-şi va fi explicat scopul vizitei.

— Aş sta lîngă fereastră, pentru a privi ce se întîmplă, zise Gabrielle, dar m-ar putea vedea cei de afară. Ar fi necuviincios.

— Da, aşa ar fi, fu de acord omul sfînt.

— Şi ar fi greşit să încerc să aud ce se spune, dar dacă tu ai sta puţin mai aproape de fereastră, n-ar fi nimic rău să asculţi conversaţia. Nu văd ceva rău, dacă s-ar întîmpla să te îndrepţi spre fereastră...

Gelroy dădu din cap.

— Nu, nu, sigur că n-ar fi rău şi sînt convins că am nevoie de puţin aer proaspăt.

Preotul se aşează pe marginea ferestrei, cu speranţa că nu va fi observat.

—Tocmai la timp pentru a vedea procesiunea, raportă el. E mare fast şi splendoare. Episcolul e îmbrăcat cu podoabe bogate, călărind pe un cal blînd. Nu e tînăr, dar nici bătrîn.

— Şi solul?

—Vine cu un înscris sub braţ. Îmbrăcămintea nu e prea remarcabilă şi trebuie să spun că pare mai mult genul nervos, pentru că continuă să arunce priviri grăbite la stînga şi la dreapta. Cred că bietul om îşi închipuie că îl vom doborî, în orice minut. Gelroy chicoti adăugînd: şi are dreptate să creadă asta. Îmi amintesc şi eu această senzaţie.

— Dar de ceilalţi ce spui? întrebă ea.

— E realmente o procesiune. Primul e episcopul, apoi solul, apoi cîte un călugăr în şir şi ultimii sînt servitorii. Recunosc cîteva feţe. Sînt într-adevăr de la abaţie.

Gabrielle continua să se apropie de Gelroy, în speranța că ar putea să arunce o privire. Preotul o goni înapoi.

— Episcopul ar putea să vadă prin această fereastră, lady Gabrielle. Nu-i permite să te zărească.

— Atunci spune-mi ce se mai întîmplă.

— Episcolul e încă pe cal, dar s-a oprit. Un servitor a înaintat, pentru a-i lua frîul și a-l ajuta. Gelroy făcu semnul crucii și-și încrucișă mîinile a rugăciune. Apoi continuă să explice: Episcopul a hotărît să dea binecuvîntarea. Dacă a sperat ca lorzii să se aplece în fața lui, s-a înșelat. Nici unul dintre ei nu s-a mișcat.

Episcopul nu părea ofensat de faptul că atît Colm cît și ceilalți nu au căzut în genunchi. Servitorul stătea alături ținînd hățurile, dar el nu descăleca.

Solul înainta. Dîndu-și seama că luptătorul din mijlocul oamenilor cu figuri împietrite trebuie să fie lordul MacHugh, i se adresă:

— Înălțimea Sa, regele John al Angliei, îi trimite o vorbă lady-ei Gabrielle. E aici?

— Este, răspunse Colm, dar îmi vei comunica mie mesajul regelui și eu voi hotărî dacă poți vorbi cu ea.

Solul acceptă imediat. Își drese glasul, își îndreptă umerii și făcu un pas înainte. Apoi începu cuvîntarea pe care o pregătise, așa cum face orice herald, cu voce tare și răsunătoare, pentru a fi auzită de cît mai mulți.

— Lady-ei Gabrielle i s-a făcut o teribilă nedreptate. A fost calomniată și persecutată fără vină. Înălțimea Sa știe și are dovezi categorice că lady e inocentă. Regele dorește să

se afle că baronul Geoffrey de Wllingshire va fi felicitat şi respectat pentru vigilenţa cu care şi-a vegheat fiica, iar lady Gabrielle, comoara Angliei, se va numi de azi înainte prinţesa Gabrielle de Sf.Biel şi prietena regelui Angliei.

Solul făcu o pauză pentru a i se răspunde. Nu avu mult de aşteptat.

— Fiecare om de aici ştie că lady Gabrielle e inocentă. Nu avem nevoie ca regele tău să ne spună asta, rosti Colm.

— Regele John va fi încîntat să audă că tu şi ceilalţi aţi văzut dincolo de minciunile trădătoare ce s-au spus şi în mod greşit au fost crezute de mulţi. El doreşte să-şi dovedească sinceritatea.

— Şi cum va face asta? întrebă Colm.

Solul ridică înscrisul, pentru ca toţi să vadă că sigiliul e intact.

— Pentru a-şi dovedi sinceritatea, repetă el şi în speranţa iertării acestei nedreptăţi dureroase, Înălţimea Sa Regală îi oferă prinţesei Gabrielle, prin prezentul act, pământul cunoscut sub numele dc Finney's Flat. Şi-a pus pe document numele şi sigiliul regal, ca o promisiune solemnă că pământul nu va mai aparţine niciodată Angliei. De asemenea, e scris aici ca Dumnezeu să-l pedepsească, dacă nu-şi va respecta cuvîntul.

Solul mai făcu un pas înainte şi cu ambele mîi pergamentul. Colm îl lua şi i-l dădu lui Liam.

— De ce au venit aceşti preoţi cu tine? întrebă el.

—Pentru protecţie, lord MacHugh, raspunse el. S-a sperat.... s-a sperat sincer... cà vei asculta mesajul regelui meu şi nu-i vei face nici un rău mesagerului.

Colm îi aruncà lui Brodick o privire, înainte de a se adresa din nou solului:

— Oamenii sfinţi nu te-ar fi putut apàra de pumnul meu, dacà nu mi-ar fi plàcut mesajul.

Solul înghiţi sonor şi episcopul, auzind spusele lordului, dàdu o nouà binecuvîntare.

— Şi ţi-a displàcut, mylord? întrebà soţul.

— Nu şi nici n-am sà ucid mesagerul, chiar dacà noutàţile nu sînt exact pe placul meu. Eşti binevenit aici, atîta timp cît ai nevoie sà teràcoreşti de pe drum. Şi ceilalţi, de asemenea.

Solul se simţi slàbit de uşurare.

— Mulţumesc, mylord, dar mai sînt şi alte scuze de adus şi de spus mai multe despre dar. Înàlţimea Sa doreşte sà audà cà prinţesa Gabrielle l-a iertat. Ea trebuie sà-mi adreseze mie cuvintele, pentru a le putea transmite regelui meu.

— Şi clanul meu vrea sà audà aceste scuze din parte regelui tàu. Fàcu un semn lui Braeden, care strigà o comandà. În cîteva minute, bàrbaţi, femei şi copii înconjurà curtea şi ramaserà liniştiţi privind. Mergeţi şi aduceţi-o pe prinţesà, le porunci Colm gàrzilor ei.

Uşa fu deschisà şi ţinutà aşa de doi oameni din gardà. Trecu o clipà, apoi toţi ochii se îndreptarà spre intrare.

Şi Gabrielle păşi în lumină. Un ajutor sună dintr-o trompeta de herald, cînd solul rosti:

— O salut pe prinţesa Gabrielle! Apoi căzu în genunchi şi-şi plecă capul. Şi vizitatorii de la abaţie căzură în genunchi, pentru a-şi arăta respectul

Uimită, Gabrielle îl privi pe Colm, nefiind sigură de ceea ce trebuia să facă. Nu era nimerit ca aceşti oameni să îngenuncheze. Dar Colm nu o ajută în nici un fel. Pur şi simplu o privea şi aştepta să vină la el.

Iar ea nu-l dezamăgi. Liam se dădu la o parte, astfel încît ea să poată sta lîngă Colm.

—Trebuie să le permiţi să se ridice, o instrui Stephen î şoaptă.

Obrajii ei luară foc de stînjeneală.

— Ridicaţi-vă! Şi surprinse pe toată lumea, cînd îi porunci solului: Înclină-te în faţa lordului MacHugh, pentru că eşti pe pămînturile sale, cu aprobarea sa, şi nu îngenunchea în faţa mea. Dacă lordul doreşte să îngenunchezi, îţi va spune.

Un murmur de aprobare se auzi din partea clanului.

Colm îi dădu solului permisiunea să vorbească, iar acesta repetă cuvîntarea pregătită. Cînd termină, uralele deveniră asurzitoare. Aşteptă pînă cînd zgomotul se potoli, după care solul întrebă:

— Pot să-i spun Înălţimii Sale Regale că îl ierţi?

Gabrielle era gata să-i răspundă, că da, îl iartă pe rege, dar ceva o reţinu. Nu era oare o nouă şmecherie?

— Am să mă gîndesc. Vei primi răspunsul înainte de ple-
tare.

Solul păru şocat că n-a fost imediat de acord, dar se supuse dorinţei ei.

— Am să aştept răspunsul tău.

Liam luă mîna Gabriellei.

— Ai avut întotdeauna aprobarea şi respectul clanului, dar acum ai şi dragostea lui.

Colm îi dădu mîna la o parte.

— Oferă-ţi dragostea altora şi las-o pe Gabrielle în pace.

Liam rîse. Îi făcu cu ochiul Gabriellei şi zise:

— Cum spui tu, mylord.

— Mylord, interveni Braeden, trebuie să sărbătorim, pentru că acum avem o prinţesă şi Finney's Flat.

Colm fu de acord, dar nu acceptă ca străi intre în casă, nici chiar episcopul. Fiind vreme bună şi nici un nor de ploaie la orizont, ceru să se aducă mese şi bănci, precum şi un butoi cu bere de la bucătării.

Episcopul coborî în sfîrşit de pe cal şi împreună cu călugării luară loc la masă. Încă suspectîndu-i pe vizitatorii lor englezi, clanul MacHugh ezita să-i ureze bun venit solului şi oamenilor săi.

Gabrielle era şi mai precaută decît oamenii lui MacHugh. Îşi ţinu ochii aţintiţi pe sol, în timp ce acesta îşi croia drumul prin mulţimea adunată. Distrasă, de abia dădea atenţie conversaţiei de lîngă ea, pînă cînd îl auzi pe Colm laudîndu-l pe părintele Gelroy.

Cu fiecare cuvînt pe care-l rostea, preotul părea că devine şi mai înalt.

— Mylord, poate că în curînd vei fi de acord să-i construieşti părintelui Gelroy o capelă, sugeră Gabrielle.

— Poate, răspunse el.

— Statuia Sf.Biel, pe care abatele a păstrat-o în siguranţă pentru tine, va sosi în curînd aici, interveni episcopul. Poate că îţi vei boteza capela după numele sfîntului. Eu n-am auzit de el, dar aşa de mulţi au fost sanctificaţi înainte de vremea mea. Ştiţi cumva cîte minuni a făcut?

Gabrielle nu avea nici cea mai vagă idee. Părintele Gelroy o văzu ezitînd şi rosti:

— Sf.Biel a fost un om bun şi sfînt. Sînt sigur că gărzile regale pot să ne spună numărul minunilor.

Cînd episcopul plecă după ceva răcoritor, ea îi şopti lui Gelroy:

— Mi-e ruşine că am uitat aproape totul despre Sf.Biel. Voi căuta să-mi întreb gărzile.

Părintele Gelroy o zări pe Mauma cărînd o tavă cu bucate.

— Da, da, zise el, părăsind discuţia despre sfinţi. A sosit mîncarea.

Gabrielle privi în jur uimită, la femeile MacHugh care cărau platouri uriaşe, pline cu plăcintă cu carne, pîine şi preparate din pasăre. Una dintre femei tocmai traversa curtea cu încă o tavă. Fiecăruia i se oferi de mîncare.

Se uită în jur după Colm, dar acesta dispăruse. În timp ce se străduia să-l găsească, drumul prin mulţimea adunată îi fu oprit de unii care doreau să o felicite. Fu bătută pe spate, pe braţe şi odată chiar pe cap, de o femeie robustă.

Cînd în sfîrşit ajunse pe o latură a castelului, căută un loc liniştit. Avea nevoie de timp să gîndească. Ceva în străfundul minţii o frămînta. Deşi ceea ce anunţase solul erau veşti bune, ceva nu era în regulă. Ce anume, nu ştia.

Colm o găsi stînd pe o piatră.

— Gabrielle, ce faci?

— Cuget. El o luă în braţe, o sărută şi apoi încercă să o ducă înapoi la petrecere. Cred că există un şiretlic al regelui John aici, dar nu ştiu care ar putea să fie, mai spuse ea.

—Voi citi cu grijă înscrisul şi dacă vrei îi voi ruga şi pe Liam şi pe Brodick să-l citească, o asigură el. Ai dreptate să nu ai încredere.

În timp ce Colm plecă să-i găsească pe cei doi înăuntru, Gabrielle se întoarse la festivitate. Maurna o forţă să se aşeze şi să guste ceva din cele oferite. Pentru că ea pregătitse una dintre plăcintele cu carne, insistă ca Gabrielle să ia o porţie bună.

Coversaţiile se învîrteau în jurul ei. Era o mare sureş-itare, din cauză că clanul MacHugh stăpînea acum Finney's Flat. Puteau să-şi tripleze recolta, chiar dacă lăsau o parte din teren pîrloagă. Entuziasmul lor vesel o făcu să zîmbească. Dar pe sol continua să-l privească cu scepti-cism.

De ce i-a dăruit regele Finney's Flat? Şi cum au fost implicaţi căţeluşii lui, baronii, în această treabă? Pentru că în mod sigur erau. Da, şi dacă era o înşelăciune, ei se aflau în spatele ei. Regele numise terenul darul lui. Prima oară când auzise ea de Finney's Flat, a fost când era destinat să fie zestrea ei. Dar acum? Care ar fi putut fi motivul? Desigur nu generozitatea regelui. El nu cunoştea semnificaţia acestui cuvînt.

Îi ceruse să-l ierte. Asta era. Deodată ştiu exact ce a fost în mintea regelui. Izbi cu palma în masă, făcîndu-i pe cei din jur să tresară, apoi sări în picioare şi fugi ca o furtună spre sol.

Mulţimea care sărbătorea s-ar putea să nu fi observat comportamentul Gabriellei, dar toţi îi văzură gărzile alergînd după ea. În momentul în care ajunse la sol, Christien era deja alături.

— În picioare,îi porunci ea solului.

Rîsetele se potolirâ şi poporul fu redus la tăcere.

— Să-mi răspunzi la întrebări, porunci ea. Pleci direct înapoi la regele John?

— Nu, întîi trebuie să mă duc la abaţie, răspunse solul aruncîndu-şi privirea în jur, la feţele speriate care se uitau la el. Voi rămîne acolo peste noapte, apoi îmi voi continua călătoria.

— Acolo se află şi baronii, care aşteaptă să audă ce noutăţi le aduci?

— Da, prinţesă, sînt sigur că sînt acolo.

— Poate că aceşti baroni sînt Coswold şi Percy?

— Nu ştiu cine nu aşteaptă cu nerăbdare să audă că l-ai iertat pe regele John. Încruntîndu-se adăugă: Lucru pe care-l aştept şi eu.

Lumea se apropie şi mai mult. Gabrielle o văzu pe Joan privind-o şi pe episcop lîngă ea.

— Ştiu ce pun la cale regele şi baronii, zise ea ridicînd vocea furioasă. Dacă accept scuzele regelui, îi accept şi suzeranitatea? Nu-i aşa? Nu mai sînt liberă.

Solul îşi privi încălţările cînd rosti:

— Nu pot să mint, aşa că trebuie să-ţi spun că Finney's Flat va fi zestrea ce i-o vei aduce omului ales de rege pentru a te mărita.

— Dar dacă nu-i accept scuzele, atunci Finney's Flat va reveni regelui?

— Nu sînt sigur, dar s-ar putea să fie aşa.

O fărîmă de pîine ce ar fi căzut pe pămînt, ar fi făcut mai mult zgomot decît toţi oamenii clanului în acel moment.

— Regele nu a avut în vedere că s-ar putea să fiu deja măritată?

— Ba da, şi dacă e aşa, atunci Finney's Flat i-ar aparţine soţului tău şi regele n-ar mai interveni în nici un fel.

Gabrielle privi în jur şi ridică vocea pentru a fi

— Astăzi m-am măritat.

Solul luă cele spuse drept adevăr şi întrebă:

— Cu lordul MacHugh?

— Da, răspunse ea, Finney's Flat îi aparţine.

— Nu te-ai măritat astăzi! strigă Joan. Nu ne poţi înşela. Îndrăzneşti să spui minciuni în faţa episcopului! O să arzi în iad, pentru o asemenea nelegiuire.

Înfuriată, Gabrielle îl dădu la o parte pe sol.

— Astăzi m-am căsătorit. Joan se dădu înapoi, cînd Gabrielle veni mai aproape de ea. Furia pe care o văzu în ochii Gabriellei o sperie şi îi fu frică să nu o pleznească. Astăzi m-am căsătorit, repetă ea, şi Finney's Flat îi aparţine lordului MacHugh. Un murmur de aprobare se răspîndi în mulţime, devenind din ce în ce mai puternic, pînă cînd zgomotul ajunse asurzitor. Apoi, cînd sunetul se potoli, Gabrielle vorbi din nou: Vreţi o dovadă? Aşteptaţi aici şi vi-o voi da.

— Ştim că te-ai măritat astăzi şi că Finney's Flat îi aparţine lordului nostru, strigă un om.

— Da, strigă şi altul, apoi altul.

Gabrielle păşi în faţa solului.

—Tu însă, cred că ai nevoie de o dovadă.

Solul aprobă din cap.

—Trebuie să-i pot spune regelui John cu certitudine că eşti măritată. Putea să simtă clocotul furiei mulţimii şi strigă: Şi Finney's Flat va fi al lordului MacHugh.

Christien alergă înaintea Gabriellei şi ţinu uşa deschisă.

— Dovada e înăuntru? întrebă el zîmbind.

— Da, răspunse ea.

Urmată de gărzi, Gabrielle urcă scările, apoi făcu o pauză pentru a-şi ajusta ţinuta, netezindu-şi jaboul şi trecîndu-şi o şuviţă de păr dupa ureche.

— Eşti gata să te măriţi astăzi? întrebă Stephen.

Ea dădu din cap. Colm tocmai terminase de citit pergamentul şi i-l înmînă lui Brodick, în timp ce Liam şi părintele Gelroy, cu pocale în mîi i, îşi aşteptau rîndul.

Gabrielle inspiră adînc şi intră în salon.

— Colm, ai putea să-mi dăruieşti o clipă din timpul tău?

Într-adevăr, astăzi Gabrielle se mărită.

Ceremonia avu loc în fața șemineului din salonul cel mare. Fără fastul și splendoarea cuvenite unei prințese din Sf.Biel și unui lord puternic din Highlands. S-a celebrat repede și în liniște. Deși era aproape imposibil cuiva să vadă de afară ce se petrece în salon, Gabrielle insistă să fie trase draperiile ce acopereau ferestrele dinspre curtea de jos și cele ce dădeau spre grădina din spate și spre lacul de dincolo de ea. Nu putea să permită în nici un fel ca solul, episcopul, sau femeia aceea oribilă, Joan, să vadă ce se întîmplă.

Deoarece Brodick era singura ei rudă care participa, îi reveni datoria să i-o predea lui Colm și, atunci cînd fu rugat de către părintele Gelroy, își dădu acordul ca nunta să aibă loc; Liam și gărzile regale ale Gabriellei erau martorii.

Gabrielle nu-și dădea seama cît de nervoasă era, dar acesta era adevărul, și cînd i se spuse să-și pună mîinile în ale lui Colm tremura, ca și cum tocmai trecuse printr-o spaimă teribilă. Preotul începu să se roage și impactul a ceea ce tocmai făcea o copleși. Genunchii i se înmuiară și

de abia putea să respire. Pieptul i se strînse ca într-o menghină. Devenea soţia lui Colm, acum şi pentru totdeauna.

Zăpăcită, privi cînd Colm îşi puse pledul peste mîinile lor unite. Apoi îi ridică faţa şi o privi în ochi, în timp ce-şi rostea jurămintele şi, spre ruşinea ei, nu putu să înţeleagă un cuvînt din ce spunea. Uitase complet orice cuvînt celtic pe care îl cunoscuse vreodată. Apoi fu rîndul ei. Îşi şopti jurămintele în limba maternă. Părintele Gelroy o opri şi o rugă să o ia de la cap.

— Nu înţeleg ce spui, prinţesă Gabrielle, explică el.

Şi nici ea. Ştia că îi promisese ceva lui Colm. Dar pur şi simplu nu-şi amintea ce. Spusese oare că îl va iubi şi îl va preţui? Sau doar gîndise că aşa trebuia? Şi spusese că îi va fi credincioasă şi nu-l va minţi? Spera că a făcut-o, dar nu era sigură. Tot ce ştia, era că promisese să-i cureţe grijdurile, tot restul zilelor ei.

Tulburată îl privi pe preot. Pe figura lui nu exista nici o expresie îngrozită, ceea ce consideră că e un semn bun.

Acum şi pentru totdeauna, pînă ce moartea îi va despărţi.

Rugăciunile fură terminate şi binecuvîntarea dată. Era la fel de înţepenită ca o scîndură, cînd Colm o cuprinse în braţe, dar cînd îşi apropie capul şi o sărută, prinse viaţă. Căldura lui îi opri tremurul şi blîndeţea din sărutul lui îi înlătură temerile.

— Acum sînteţi soţ şi soţie. Părintele Gelroy se înclină aprobator, în timp ce-şi făcea anunţul.

Felicitările nu fură strigate, ci făcute cu voci grăbite. Garzile le făcură fiecare o plecăciune prinţesei lor şi noului ei soţ, apoi, la insistenţa Gabriellei, plecară jos în curte, să se alăture sărbătoririi. Colm îi permise lui Liam să-i sărute Gabriellei mîna, dar asta a fost tot ce putea el să aprobe, însă Brodick o smulse de la Colm şi o îmbrăţişă destul de îndelung.

—Trebuie să toastăm pentru această căsătorie Liam.

— Ce idee bună, îi scăpă ei. Dar, poate altă dată?

Îl apucă pe preot de braţ şi-l trase spre scări, în timp ce-l instruia ce anume trebuie să spună solului:

— Fii bun te rog spune-i solului că ne-ai căsătorit, dar nu...

Colm o opri. Punîndu-şi braţul în jurul ei şi trăgînd-o mai aproape, zise.

—Voi avea eu grijă de această problemă. Nu e nici o grabă.

Ea nu era de acord. Îi spusese solului că îi va duce dovada căsătoriei. Sigur va deveni suspicios, dacă-l va face să aştepte prea mult.

— Cum spui tu.

Liam izbucni în rîs şi cînd Brodick îl întrebă ce e aşa de amuzant, Liam fu fericit să explice:

— Pentru Gabrielle "cum spui tu" înseamnă că nu e de acord şi că va face complet invers. Ea crede că-l împacă pe

Colm cu aceste cuvinte, dar noi toţi ne-am prins ce înţelege realmente.

Brodick dădu din cap.

— „Da" înseamnă „nu" şi „nu" înseamnă „da"? Îl bătu pe Colm pe umăr. Cel puţin încearcă să te împace. Soţia mea nu dă nici o atenţie celor spuse de mine.

Brodick nu părea supărat pe îndărătnicia soţiei lui. De fapt, arăta chiar încîntat.

— Lord MacHugh, vrei să mă duc afară şi să vorbesc cu solul? întrebă Gelroy.

— Ai să rămîi aici, porunci Colm.

— Dar cînd mă voi afla în faţa lui, o să-mi spui ce trebui să-i transmit?

— Vei spune adevărul, rosti Colm, doar că nu vei menţiona cînd a avut loc ceremonia.

Lordul se încruntă în aşa fel, încît îl făcu pe Gelroy să tremure în ghete. Încerca să nu arate că aştepta şi alte instrucţiuni.

Liam insistă în privinţa toastului. Se duse la bucătării şi se întoarse cu un ulcior cu vin. Turnîndu-le fiecăruia cîte o cupă plină, ură cuplului viaţă lungă şi fericită.

— Şi aşa cum ai spus tu, Gabrielle, o căsătorie perfectă, o tachină el.

Gabrielle fu uimită. O căsătorie perfectă? Spusese oare ea ceva despre o căsătorie perfectă?

— Colm, asta am promis cînd mi-am făcut jurămintele? întrebă ea. Dacă am făcut asta, regret. Căsătoria noastră nu va fi perfectă şi nu pot să promit că nu vor exista şi

necazuri. Priveşte raul provocat chiar în ziua nunţii noastre. Nu l-am mintit pe sol, dar l-am indus în eroare. Şi am corupt şi clanul tău, pentru că l-am făcut complice la înşelătorie. Nu te întrebi ce voi face mîine?

Se aşteptase ca el să-i trateze chinul cu simpatie, dar greşi. El găsi învinovăţirile amuzante.

— Înşelătorie? Necaz? Ai devenit deja o MacHugh, rîse el. O sărută din nou şi apoi deveni serios: Acum, să-mi spui ce cadou de nuntă vrei de la mine. În această zi a căsătoriei tale, nu îţi voi refuza nimic.

N-a trebuit să se gîndească prea mult.

— Mi-ar plăcea să-i construieşti capela părintelui Gelroy şi te-aş ruga să fie gata anul viitor pe vremea asta. Va avea nevoie de un altar frumos şi de bănci zdravene.

Gelroy era copleşit de preocuparea şi de generozitatea ei. Colm nu păru deloc surprins.

— Se va face. Şi ce altceva ţi-ar mai plăcea?

Şi din nou nu ezită nici o clipă.

—Tradiţia e importantă pentru mine, rosti ea. Astfel că mi-ar plăcea să-mi faci acelaşi cadou care l-a făcut tata mamei.

El aşteptă să-i spună în ce a constat, dar ea nu mai scoase nici o vorbă.

— Cînd voi afla ce cadou a fost? o grăbi el.

— Pînă în cele din urmă.

Solul şi episcopul aşteptau întoarcerea Gabriellei. Faţa solului deveni albă cînd îl văzu pe Colm păşind spre el.

— Lady MacHugh mi-a spus că vrei o dovadă că e soţia mea. Ţi-a spus că sîntem căsătoriţi, nu-i aşa?

— Da, mylord... Aşa e, mylord, dar alţii au sugerat că ar fi posibil, că poate...

— Ştii cît de norocos eşti că încă mai stai pe picioarele tale? Ai putea fi mort, pentru că ai insinuat că soţia mea minte. Nu-i aşa?

— Nu, eu nu m-am gîndit la asta. Alţii probabil au crezut că...

— Soţia mea nu minte. Vocea lui devenise mortală.

— Da, mylord. Spune numai adevărul.

Gabrielle se apropie mai mult de Colm. Se uita la sol şi la nimeni altcineva. Nu ştia dacă Joan se mai afla în mulţime privind, dar spera că a plecat şi nu va cauza şi alte neplăceri.

Parintele Gelroy făcu un pas înainte.

— Ştiu că lordul MacHugh şi lady MacHugh sînt căsătoriţi. Eu sînt preotul care a oficiat sfîntul sacrament. I-am auzit făcîndu-şi unul altuia jurămintele şi le-am binecuvîntat unirea. Cu un gest dramatic spre cer, adăugă: Fie ca fulgerul să mă trăznească în această secundă, dacă mint. Ridică ochii spre cer şi aşteptă, apoi dînd din cap, adăugă: Dumnezeu ştie că spun adevărul şi aşa trebuie să ştiţi şi voi.

Episcopul voia să se întoarcă la abaţie, înainte de căderea nopţii, pentru a putea să doarmă în patul lui, în locul pămîntului tare.

— Voi depune mărturie că părintele Gelroy spune adevărul. Această situaţie este acum rezolvată, spre satisfacţia tuturor.

Solul era convins.

— Sînt satisfăcut. Datorită acestei căsătorii, acum vei avea Finney's Flat, lord MacHugh.

— Lordul nostru are şi comoara Sf.Biel, zise Gelroy zîmbind uşurat spre Gabrielle. Preotul nu credea că e nevoie să mai explice ce voia să spună. Toată lumea care o privea pe Gabrielle putea să vadă care era comoara.

Gabrielle roşi auzind complimentul preotului.

— Eu nu cred, părinte. Soţul meu va trebui să se mulţumească cu pământul, pentru că nu va primi nici o comoară.

— Cît de curînd posibil, interveni solul, se vor trimite crainici la fiecare clan, pentru a anunţa că prinţesa Gabrielle s-a dovedit nevinovată de acuzaţiile ce i s-au adus, că nunta e valabilă şi că Finney's Flat e acum al vostru.

— Ai puterea să proclami asta? întrebă Gelroy.

—Da

Cîteva minute mai tîrziu, solul şi episcopul îşi luară rămas bun, iar Gabrielle nu putea fi mai fericită decît să-i vadă pe toţi plecînd. Acum putea să se relaxeze. Sau aşa credea ea.

O grijă eliminată, apăru alta la rînd. Era vorba de noaptea nunţii.

Clanul MacHugh nu se dădea dus. Aveau aşa de multe de sărbătorit. Lordul lor se întorsese învingător din lupta cu inamicii, clanul MacKenna; proprietăţile lor includeau acum şi Finney's Flat; iar iubitul lor lord îşi luase o soţie. Aşa cum pomenise părintele Gelroy, erau într-adevăr binecuvîntaţi. Cu amurgul apropiindu-se, festivităţile începură să se potolească. Mesele şi băncile fură returnate la castel, iar oamenii se îndreptară spre căsuţele lor, obosiţi dar fericiţi.

Liam şi Colm, împreună cu Brodick, se îndreptară spre grajduri, deoarece era timpul ca acesta din urmă să plece acasă.

— N-ai terminat-o cu oamenii lui MacKenna, avertiză Brodick. Fiecare pe care l-ai ucis, va fi înlocuit de altul. Se înmulţesc ca şoarecii. În curînd vor avea un lord nou şi pun pariu că va fi tot atît de ticălos cum a fost şi Owen. Sper să nu moară în linişte.

— Nu, nu o va face, zise Colm calm.

—Tu eşti aliatul nostru, Brodick, îi aminti Liam. Vor veni şi după tine.

— Abia aştept, răspunse el.

Grăjdarul îi aduse lui Brodick calul.

— Datoria ta e plătită, i se adresă el lui Colm, dar acum mă gîndesc că mai ai una.

— Ce datorie aş mai avea?

— Ţi-am dat-o pe Gabrielle.

— M-ai forţat să o iau, zise Colm sec. Dar îţi sînt recunoscător.

— Există o cale uşoară pentru a mă răsplăti.

— Care ar fi aceea?

— Să o dai pe una din fiicele tale în căsătorie unuia din fii mei.

— Biserica n-ar permite asta, rosti Liam. Eşti rudă cu Gabrielle.

— Numai prin alianţă. Unchiul soţiei mele nu-mi este rudă de sînge. Şi uniunea fiind valabilă, fiica ta îi va aduce fiului meu o dotă serioasă.

Colm rîse.

— Lasă-mă să ghicesc, Finney's Flat.

— Da, Finney's Flat.

— Planul tău se bazează pe faptul că soţia mea îmi va dărui fete, iar soţia ta îţi va dărui băieţi.

— Şi aşa va fi, zise Brodick. Totuşi eu ţi-o voi lua înainte, pentru că Gillian a mea e gata să aibă un copil, iar tu nu poţi să o duci pe Gabrielle în patul tău, cît timp? Încă cinci luni?

— M-am gîndit să aştept atît, dar...

—Te-ai gîndit? Dar ce se întîmplă cu reputaţia ei?

— Se va răspîndi vorba despre nevinovăţia ei şi, dacă englezul spune adevărul, se va da chiar o proclamaţie.

— Şi tu crezi că asta se va întîmpla în curînd? întreba Bordick. Colm, i-ai acordat şase luni.

Resemnat, Colm răspunse:

— Dacă asta vrea Gabrielle, mă voi supune.

Brodick şi Liam rîseră.

— Crezi că poţi să rezişti atît de mult? E aproape tot atît de frumoasă ca şi soţia mea, afirmă Brodick.

— Sigur că pot să aştept. Sînt mult mai stăpîn pe mine, decît oricare dintre voi.

Colm se îndreptă spre castel. Liam şi Brodick îl priveau plecînd.

— Ce crezi? întrebă Brodick.

— Fratele meu are mare voinţă şi e disciplinat. Îi dau cel mult o noapte, înainte de a-şi schimba hotărîrea.

— Eu îi dau doar o oră.

Aşteptarea fu agonizantă. Gabriellei i se părea că a trecut o jumătate de noapte, de cînd făcuse baie şi se spălase pe cap. Cada fusese scoasă din cameră, cuverturile de pe pat fuseseră date la o parte şi încă doi buşteni fuseseră puşi pe foc.

Fiecare minut părea o oră, dar părul încă îi mai picura de apă, aşa că ştia că nu putea să fie chiar atît de mult, de cînd l-a spălat. Totuşi, părea o eternitate.

Gabrielle era îmbrăcată cu cămaşa ei de noapte albă — o ţesătură fină de borangic, brodată cu fir de argint şi de aur, în jurul gîtului. Voise să îmbrace un veşmînt albastru, dar era prea şifonat, aşa cum fusese împachetat. Îşi netezi un pliu al cămăşii şi se aşeză în faţa căminului, pentru a-şi usca părul la foc. Camera era caldă şi confortabilă şi, după o zi atît de lungă şi zbuciumată, ar fi trebuit să se simtă epuizată. Dar nu se simţea. Era perfect trează şi aproape panicata.

Unde era el?

Spusese că nu poate să mai aştcapte dc nerăbdare să o aibă. Adevărat, nunta a avut loc mai repede şi acum erau căsătoriţi. Oare îşi schimbasc hotărîrea?

Fiecare zgomot făcea să i se strîngă stomacul de speranţă şi de frică. În timp ce continua să-şi perie părul, încercă sa se gîndească la lucruri mai puţin îngrijorătoare. Vremea fusese frumoasă astăzi şi plăcinta cu carne pe care o mîncase la cină a fost foarte bine condimentată.

Ce îi lua atîta timp? Erau nevoile clanului mai importante decît ea, chiar şi în această situaţie, în noaptea nunţii lor?

O, ce mult ar fi vrut să treacă peste toate astea şi să facă ceea ce trebuia. I se spusese destule despre actul fizic dintre un bărbat şi o femeie, încît să fie pe cît de curioasă pe atît de înfricoşată.

Hotărî să-l compare cu degetul ei dizlocat. Cînd avea noua ani, a căzut de pe un zid de piatră pe care se căţărasc. Degetul mic a scos un pocnet ciudat şi s-a îndreptat într-o direcţie neobişnuită. A durut-o ca şi cum fusese înţepată de viespile dintr-un cuib întreg, dar tatăl ei a ştiut ce să facă. În timp ce Stephen o ţinea nemişcată, tatăl i-a pus degetul la loc şi durerea a dispărut imediat. Ştia ce trebuie să se întîmple şi se temea, dar odată ce se va termina totul, nu va avea alt motiv de îngrijorare.

În ce o privea, actul căsătoriei era format di teamă, durere, uitare.

Cînd braţul începu să o doară, puse peria de-o parte. Buclele i se formaseră din nou şi şuviţele lungi erau acum

de abia umede. Privea podeaua şi încerca să se concentreze asupra unui lucru plăcut. Ceva din apa de baie sărise din cadă. Încercase să o şteargă, dar mai crau încă nişte pete ude pe duşumea. Se uita la ele, cum se evaporau încet.

Oare Colm a uitat-o?

Gîndeşte-te doar la lucruri plăcute, îşi aminti ea. Nu era nevoie deloc să anticipeze ceva.

Colm fusese încîntat şi surprins de cadoul ei — sarea. Gabrielle realiză brusc că uitase să-i spună că va mai primi şi alta, aşa că pînă anul viitor va avea suficient de multă, pentru a-i ajunge clanului său destulă vreme. Şi va mai veni, putînd să fie schimbată pe seminţe, sau orice altceva avea nevoie clanul.

Oare aşa de lipsită de importanţă era pentru el?

Gabrielle simţi cum se emoţionează. Poate Colm nu a fost decît amabil cînd i-a spus că o doreşte. Şi ea s-a aruncat asupra lui. Dar nu, nu putea să fi făcut asta, hotărî ea. Colm era de o cinste evidentă, chiar brutală. Nu ar minţi doar pentru a fi amabil. Dar nu pierdea prea mult timp gîndindu-se la simţămintele unei femei. Se îndoia chiar că reflectase vreodată la aşa ceva.

Lacrimile îi umplură ochii şi ştia că dacă nu va face ceva, în curînd va fi la pămînt. Gabrielle arareori plîngea, dar cînd o făcea, îi lua foarte mult timp pentru a se opri. Şi-ar fi amintit tot felul de neplăceri şi supărări îndurate vreodată şi ar fi plîns pentru fiecare. De cînd a plecat din Wellingshire, lista ei de neplăceri se lungise considerabil,

astfel încît i se părea că va plînge o săptămînă întreagă, pentru a scăpa de ele.

Deci, concentrarea asupra unor probleme plăcute nu funcţiona. Avea nevoie de furie.

Cum îndrăznea Colm să o trateze în felul acesta? Dar oftă, pentru că nici asta nu funcţiona. Omul i-a oferit numele şi protecţia lui şi nu cerea nimic în schimb. Nu, nu putea fi prea furioasă pe aşa ceva. Categoric, era grosolan din partea lui să o facă să aştepte atît, dar nu era crud.

Îşi îndreptă gîndul spre solul regelui. O făcuse să treacă prin iad cu înscrisul şi suspiciunile lui. Totuşi, nu făcea decît să se supună dispoziţiilor regelui John şi adevărul e că a fost un tip binevoitor. Nu putea să-l acuze sau să-l dispreţuiască pe mesager, pentru că repeta cuvinte ce-i fuseseră poruncite.

Joan. Ce scorpie era femeia asta! Avea o privire atît de plină de dispreţ pe figură, cînd a provocat-o pe Gabrielle. Oare a crezut că tot ce trebuia să facă era să anunţe că e pe cale să se mărite cu Colm şi totul se va rezolva? Se aşteptase ca Gabrielle să cedeze în faţa ei? Sau să se umilească? Cum îndrăznea! Da, era o scorpie şi o provocatoare de necazuri, plină de ură.

Acum, în ochii Gabriellei nu mai era nici o lacrimă. Dacă Joan ar fi intrat în camera ei în acestă clipă, ar fi apucat peria şi ar fi burduşit-o bine. Imaginîndu-şi acţiunea, Gabrielle începu să zîmbească.

Iată! Se simţea mult mai bine.

Se auzi zgomot de paşi pe hol.

Colm. O Doamne, în sfîrşit venea.

Sări în picioare, apoi se aşeză, după care se ridică din nou. Trebuia să stea lîngă foc, ori trebuia să stea pe marginea patului? Se aştepta oare să o găsească sub cuverturi?

Hotărî să aştepte lîngă şemineu. Mai hotărî că era important pentru ea să-şi amintească să respire. Va ameţi dacă îşi va mai reţine mult respiraţia.

Teamă... durere... uitare.

Colm bătu la uşă, aşteptă o secundă, apoi deschise şi intră. Cînd o văzu, rămase complet nemişcat.

Era o apariţie. Lumina blîndă a taciunilor din spatele ei făcea ca îmbrăcămintea să-i devină transparentă. Putea să-i vadă forma perfectă a trupului. Fiecare curbă avea o nuanţă aurie: pieptul plin, talia îngustă, şoldurile armonioase, picioarele lungi. Era perfectă şi mult mai ademenitoare decît dacă ar fi stat acolo goală.

Nu avea intenţia să o părăsească, nici în această noapte, nici în alta.

Mîii ile Gabriellei erau lăsate de-a lungul trupului şi îl privea în ochi.

Îl cunoştea pe acest bărbat.

Atunci de ce îi era atît de frică? Nu-i va face rău nici dată. Teama dispăru. Da, îl cunoştea bine.

Un capăt al pledului lui Colm era aruncat peste pieptul gol. În această lumină şi în această cămăruţă, părea mult mai înalt şi mult mai musculos. Îl observă pe îndelete. Avea părul ud şi încă mai avea picături de apă pe piept, ceea ce o făcea să creadă că făcuse baie în lac, aşa cum făceau mulţi

oameni ai clanului. Culoarea ochilor lui... linia fermă a maxilarului... umerii lați...

Îl dorea pe acest bărbat.

Făcu un pas spre el.

— Știi cît de frumos ești? șopti ea blînd.

Răspunsul lui fu aspru.

— Nu mă gîndesc la astfel de lucruri. Cînd ai să mă cunoști mai bine...

Ea mai făcu un pas, cu ochii fixați în ai lui. Nu-și amintea ce mai trebuia să spună. În timp ce se apropia, aducea cu ea un parfum ușor de flori și la tot ce se putea gîndi el era să o atingă. Îl stîrnea, așa cum nu făcuse nici o femeie vreodată.

—Te cunosc, Colm. Cu vîrful degetelor atinse cicatricea ce începea de sus de pe umăr și îi urmă linia în jos pe braț. Trupul tău îți povestește trecutul. El nu se mișcă atunci cînd ea îi dădu ocol încet, atingînd, mîngîind. Ești un luptător, șopti cînd degetele îi mîngîiară umerii. Mușchii i se contractară și pielea se simțea caldă. Ești un protector! Îl mîngîie blînd pe gît și cînd se află din nou în fața lui șopti din nou: Te cunosc!

Ochii lui Colm nu-i părăsiră pe ai ei, cînd îi scoase cămașa. Obrajii ei se împurpurară, dar nu se retrase rușinoasă și nici nu-și feri trupul. El o luă în brațe și o sărută violent. Trupul ei era atît de minunat de catifelat, pielea era mătăsoasă și fierbinte. Buzele lui trecură peste ale ei și apoi dori ceva mai mult. O iubi sărutînd-o, pînă cînd pasiunea puse stăpînire pe el.

O duse spre pat. Nu-i dădu timp să se învelească cu cuverturile. Îşi scoase pledul şi o acoperi cu trupul lui. Ea suspină, cînd pielea lui goală se lipi intim de a ei.

Colm voia să-i cunoască fiecare centimetru. Poposi pe gura ei, apoi o sărută pe gît, inhalînd mireasma ei dulce. Îi simţi inima bătînd sub a lui şi cînd o sărută la baza gîtului, ea tremură. Îşi apropie capul pentru a-i dezmierda sînii şi sărută valea dintre ei. Mîinile îi alunecară pe spate în jos, pe curba spinării.

Gabriellei îi plăcea cum îl simţea pe ea. Îşi încleştă braţele în jurul gîtului lui, în timp ce sărutările lor pretindeau mai mult şi mai mult.

Cu fiecare atingere, dorinţa lui Colm creştea. Degetele îi alunecară între coapsele ei. O simţi încordîndu-se drept reacţie, dar nu ar fi vrut să fie respins. Însă ea începu să se îndrepte spre el, neobosită.

Felul cum o mîngîia, o făcu pe Gabrielle să devină sălbatică. O făcea să vrea din ce în ce mai mult. Nu o va lăsa să-l respingă, în timp ce cobora mai jos sărutîndu-i fiecare părticică din trup. În curînd, dulcea tortură deveni de nesuportat. Unghiile ei îi zgîriară umeri, pretinzînd descărcarea.

Reacţia ei sălbatică îl făcu pe Colm să ardă de dorinţa de a o avea şi tot ce-l reţinuse dispăru. Îi desfăcu vijelios picioarele, îngenunchind între coapsele ei şi o pătrunse.

Ea ţipă de durere şi se arcui spre el, dar el o linişti cu cuvinte şi atingeri blînde. Durerea fu în curînd uitată şi în timp ce se mişca în ea, la început încet, coapsele ei se

împinsera spre el şi gemu de plăcere. Pătrunderea lui deveni mai puternică, mai puţin controlată. Şi deodată ea simţi un val de extaz. Şi în timp ce atinse apogeul îi striga numele, strîngîndu-l mai tare cînd îşi găsi şi el descărcarea, revărsîndu-şi sămînţa în ea.

Cîteva lungi momente nici unul dintre ei nu se mişcă, respiraţia lor sacadată fiind singurul zgomot. Gabrielle crezu că i ima îi va exploda. Să facă dragoste cu Colm era cea mai terifiant de minunata experienţă pe care o avusese vreodată.

Ştia că îi provocase şi lui plăcere. Deşi nu spusese nimic, atingerile lui erau edificatoare. Cînd în sfîrşit, el îşi recăpătă energia, se răsturnă pe o parte şi o prinse în braţe. O sărută pe creştet şi se întinse pe spate. Ea îşi lipi obrazul de umărul lui şi-i puse mîna pe i imă.

Îl iubea pe acest bărbat.

Gabrielle n-a ştiut niciodată că o plăcere atît de extraordinară era posibilă.

Mulţumită că se afla în braţele lui, mîna continua să-i rămînă pe piept deasupra inimii lui, în timp ce privirea îi rătăcea prin cameră şi spre tăciunii ce se stingeau. Credea că doarme şi încercă să se învelească, dar Colm o strînse mai tare. Se ghemui mai aproape, oftă şi închise ochii.

— Colm?

El căscă.

— Da?

— De ce l-ai pleznit pe Liam? Îţi aminteşti că l-ai lovit?

— Îmi amintesc. Nu putea să meargă singur şi s-ar fi simţit ruşinat dacă ar fi fost cărat.

— Deci să-l loveşti pe bietul tău frate aşa din senin a fost un act de amabilitate.

— Poţi să crezi asta.

Mintea ei zbura de la o idee la alta. Rămase li cîteva minute, apoi întrebă:

— Ai iubit-o pe Joan, cînd te-ai logodit cu ea?

— Nu

În mod evident, nu considera că ar fi fost necesară explicaţie.

Trecu încă un minut, apoi ea şopti:

— Mai vine şi altă sare. Am uitat să-ţi spun, dar vei avea suficientă să-ţi umpli magazia, cînd va sosi ultimul furgon.

— E un dar binevenit, rosti el. Aici sarea e mai valoroasă decît aurul.

Aproape imediat, ea sări la o nouă problemă:

— Cei doi oameni, care au fost prinşi adulmecînd prin abaţie pentru a-l ucide pe Liam... au fost şi ei trimişi de MacKenna?

— Da. Evident, erau noi recruţi. Se pare că MacKenna a angajat orice creatură degenerată care apărea.

— Nu-mi pare rău că gărzile mele i-au ucis.

El zîmbi în întuneric. Ce fioroasă părea!

— Dormi, Gabrielle. Ai nevoie de odihnă.

— O să-mi spui ce s-a întîmplat cu oamenii care l-au bătut pe Liam?

—Nu

— O ultimă întrebare, dacă eşti bun. Statuia Sf.Biel ce i-a aparţinut mamei mele va fi luată din curtea de la Wellingshire şi adusă aici. E o tradiţie. Te deranjează? E destul de mare.

— Nu-mi pasă, dacă nu plănuieşti să pui vreo statuie patul nostru. Acum dormi.

— Pot să te sărut de noapte bună? îl provocă ea.

— Îţi dai seama cît de mult mă ispiteşti? Eşti plăpîndă. Trebuie să dormi.

Dar chiar cînd spunea aceasta, o rostogoli pe spate şi o sărută pe gît. Şi de această a doua oară n-a mai fost blînd. Descoperind deja ce îi plăcea ei, felul lui de a face dragoste fu mai puţin reţinut. Îşi încolăci picioarele în jurul lui, în timp ce el pătrundea adînc în ea. Gemu şi cînd el începu să-şi mişte coapsele, ea ţipă de un extaz plin de fericire. Descoperi prima satisfacţia, apoi urmă descărcarea lui. De data aceasta a fost chiar mai bine.

Epuizată şi sătulă, închise ochii. Colm se ridică î cot şi o privi.

— Acum o să dormi, porunci el. O răsturnă pe o parte şi o trase lîngă el, cu spatele lipit strîns de pieptul lui.

Fu gata să se supună.

După dezvăluirile de la castelul Newell, viaţa lui Coswold devenise mizerabilă.

Baronul era bolnav şi obosit să se mai prefacă umil în faţa regelui, dar ştia că se afla pe teren nesigur. John era tot furios că, atît el cît şi ceilalţi au crezut-o pe Isla, căţeaua aia mincinoasă. Cînd Coswold a îndrăznit să sublinieze că Percy a fost cel care a convins-o să spună minciuni despre lady Gabrielle, regele i-a amintit că Isla era nepoata lui şi deci el era responsabil de acţiunile ei. În afară de asta, John dăduse deja dispoziţii în legătură cu Percy. Ticălosul fusese deposedat de titlu şi de mica lui proprietate şi fusese băgat într-o carceră, unde putea să-şi evalueze trădarea. Şi pentru a se asigura că Isla va învăţa lecţia, regele consideră nimerit să-l însoţească pe Percy. Poate că, dacă vor fi siliţi să-şi petreacă tot timpul împreună, cei doi se vor gîndi mai bine, înainte de a conspira împotriva dorinţelor regale.

Coswold ştia că era imperios necesar să obţină iertarea lui John. Regele avea un temperament teribil şi în mod cert îl va acuza pe Coswold de orice necaz, ce ar putea să apară. Facea tot ce-i stătea în putinţă să-l mulţumească pe rege. Îl

urma peste tot unde mergea şi era la dispoziţia lui ziua şi noaptea. Ar fi putut chiar să se tîrască pe jos, ca un ciine, dacă i s-ar fi cerut. Ca rezultat al acestor eforturi epuizante, John îşi îmblînzi atitudinea. Îi plăcea să aibă un confident, pe care să-l regaleze cu poveştile lui despre soţiile baronilor cu care se culca.

Indiferent cît de umilitor era să meargă în patru labe, nou descoperita apropiere a lui Coswold de rege, avea în mod cert şi părţile ei bune. Fu de faţă cînd la rege sosi un mesager cu noutăţi. Zvonul fusese verificat: lady Gabrielle a fost găsită. A fost luată de clanul MacHugh şi trăia printre highlanderi, în cetatea lor din munţi. John fu în culmea fericirii.Acum putea să-şi îmbunătăţească relaţiile cu lady şi poate să reducă din animozităţile dintre baronul Geoffrey şi ceilalţi baroni.

Înainte ca John să-şi trimită solul la proprietatea MacHugh pentru a o anunţa pe Gabrielle, îl chemă la el pe om, pentru a-i da anumite instrucţiuni. Coswold rămase ascultînd. Regele îl informă pe Coswold că alesese acest crainic anume, deoarece avea o memorie impecabilă şi putea să repete orice mesaj, cuvînt cu cuvînt. După ce şi-a exprimat admiraţia pentru înţelepciunea regală, Coswold îi aminti că el tocmai se înapoiase din partea aceea a ţinutului Highlands. Poate că ar putea să-şi ofere serviciile.

— Drumul spre clanul MacHugh e periculos. Highlanderii sînt uneori ostili intruşilor, pledă Coswold. Aş putea să sugerez ca solul să se oprească la abaţia Arbane şi să obţină de acolo o escortă, care să-l însoţească restul dru-

mului? Călugării vor fi încîntaţi, mai ales dacă sînt răsplătiţi. Observă că regele se înfurie la această idee şi Coswold adăugă în grabă: Iar eu, pentru a-mi demonstra bunăvoinţa, voi fi fericit să te aprovizionez cu tot ce crezi că e necesar.

— Mă vei aproviziona dublîndu-ţi dările, Coswold, numai aşa mă voi linişti, zise regele. Dă-le călugărilor ce vrei. Nu-mi pasă de ei, dar vreau ca solul meu să aibă un drum sigur.

Coswold încărcă un car cu o duzină de boloboace, din cel mai bun vin pe care putu să-l cumpere şi îl trimise la abaţie, înaintea solului. Apoi ceru ca regele să-i permită să se întoarcă acasă, pentru a primi raportul în legătură cu recolta care tocmai fusese culeasă. Regele îi dădu aprobarea.

Imediat ce fu posibil, Coswold îşi adună oamenii şi se îndreptă spre abaţia Arbane. Alegînd să-l însoţească soldaţii cel mai bine antrenaţi, în curînd fu înconjurat de o armată mică, dar puternică. Nu voia să rişte nimic. Oamenii dispăreau frecvent în sălbăticia din Highlands şi nu mai erau văzuţi niciodată. Coswold încă mai aştepta să afle veşti de la oamenii pe care-i trimisese să verifice unde era Gabrielle. Bănuia că îşi însuşiseră cuferele şi nu mai ajunseseră la proprietatea MacHugh.

Călugării de la abaţia Arbane tocmai se pregăteau pentru rugăciunea de vecernie, cînd un zgomot puternic de lovituri în poarta din faţă îi întrerupse. Abatele facu o ge-

nuflexiune rapidă în capelă şi străbătu în grabă curtea spre poartă, iritat de această întrerupere.

Era prea devreme pentru călugării care erau plecaţi la proprietatea MacHugh, pentru a se întoarce. Călătoria spre casă le va lua mai mult ca de obicei, din cauza episcopului. Acesta tocmai vizita abaţia cînd a sosit solul din Anglia şi, auzind de mesajul pe care trebuia să-l ducă lady-ei Gabrielle, episcopul a insistat să însoţească grupul, explicînd că areori avea ocazia să fie prezent, cînd veneau nişte veşti bune de la regele englez. Călugării vor trebui să ia o altă rută spre casă, pentru a-l depune pe episcop la reşedinţa sa, ceea ce va adăuga încă două ore în plus. Era imposibil să fi călătorit atît de repede, încît acum să sosească.

Abatele trase zăvorul şi deschise poarta cu o trosnitură. Vîzînd cine e, o deschise mai larg.

— Ce te aduce înapoi, la abaţia Arbane? întrebă el surprins.

Baronul Coswold trecu dincolo de abate şi intră în curte, urmat de unul din subordonaţii săi, Cyril. Se întoarse spre el şi îi dădu dispoziţie ca trupa să campeze în afara zidurilor mănăstirii. Numai după aceea se adresă abatelui rămas perplex.

—Vin în numele regelui John, anunţă el.

— Cu ce scop? întrebă abatele.

Coswold avea explicaţia gata.

— Regele l-a trimis pe unul din crainicii lui ca sol, pentru a transmite un mesaj domeniilor MacHugh. Am aflat de

la unii călători că există mari dezordini în Highlands, minți el, și fiindu-mi teamă pentru viața solului și știind cît de importantă e pentru rege misiunea lui, mi-am luat libertatea să-mi adun armata pentru a asigura solului regal siguranța călătoriei.

Coswold nu realiza cît de adevărată era declarația lui despre dezordini, pentru că de abia acum auzi de decesul lui MacKenna.

Abatele îl îndruma spre sală.

— Sînt sigur că solul se va înapoia cu bine, baroane, dar tu ești binevenit să-l aștepți și să-l vezi cu ochii tăi. Am să-i poruncesc bucătarului să-ți aducă de mîncare și de băutură. Dacă mai există altceva ce pot să fac pentru a te simți cît mai confortabil, sînt umilul tău servitor.

Abatele se grăbi să facă aranjamentele necesare pentru oaspetele neașteptat.

Cînd grupul obosit de călătorie ajunse înapoi la abație, după căderea nopții, Coswold îi aștepta să-i salute.

Solul fu surprins să-l vadă pe baron.

—Te-a trimis regele cu noi instrucțiuni pentru mine? întrebă el.

— Nu, răspunse Coswold. Trase un scaun de lîngă masă și i-l oferi solului. Regele se bazează pe tine și știe, ca și mine, ce importante sînt îndatoririle tale. Siguranța ta e importantă pentru el... Și pentru că nu există nimic de care să am mai mare grijă decît de a-l mulțumi pe rege, am simțit de datoria mea să veghez asupra binelui tău.

Cu un zîmbet lingușitor îi arătă scaunul.

— Stai cu mine să bem niște vin, să mîncăm niște brînză și să-mi spui totul despre aventura ta. Clanul MacHugh e așa sălbatic și cu temperament urît, cum am auzit? Și ce spui de lady Gabrielle? E tot atît de frumoasă cum mi-o amintesc?

Solul fu flatat de atenția baronului și nerăbdător să-și împărtășească experiența. După cea de a doua cupă de vin, era complet relaxat și vorbele izvorau libere.

—Vrei să-ți relatez cuvînt cu cuvînt ce a spus fiecare?

— Nu, nu, deloc, răspunse Coswold. Păstrează-ți raportul pentru rege. Sînt interesat doar să știu cum sînt oamenii aceia.

— Nu-i voi transmite regelui toate vorbele pe care le-am auzit. El vrea să știe doar dacă lady Gabrielle i-a acceptat scuzele și darul, Finney's Flat.

Luă o înghițitură de vin, în timp ce Coswold aștepta nerăbdător.

— Acuma, pentru a răspunde la întrebarea ta, e adevărat. Lady MacHugh e o frumusețe, zise el. Și pare și foarte mulțumită. Noul ei clan a fost fericit să afle că Finney's Flat aparține acum lordului lor. Ei sînt...

Coswold îl întrerupse.

— Lady MacHugh? Poate vrei să spui lady Gabrielle?

— Acum e lady MacHugh, pentru că s-a măritat cu lordul MacHugh. Trebuie să-ți spun că am tremurat în cizme, cînd acesta și-a îndreptat privirea spre mine. E un luptător feroce.

Solul acceptă mai mult vin şi continuă să vorbească despre impresiile lui privindu-l pe lordul MacHugh. Nici nu observă supărarea lui Coswold.

În timp ce el pălăvrăgea amical despre cuplul căsătorit, Coswold se uita drept înainte, strîngînd în mînă pocalul atît de tare, încît marginea lui începu să se îndoiască. Gîtul îi ardea din cauza fierei care i se ridicase din stomac. Îi trebui tot autocontrolul de care dispunea, pentru a nu-şi urla furia. Prea tîrziu! Era prea tîrziu. Gabrielle reuşise să evite iar, să pună mîna pe ea. Oare şi comoara era pierdută pentru el?

De cîte ori solul făcea o pauză, Coswold dădea din cap încurajîndu-l şi îi umplea pocalul. După atîta vin, cuvintele acestuia deveniseră dezarticulate, iar pleoapele grele.

— Mi-e cam somn, zise el şi încercă să se ridice.

Coswold îi oferi imediat mai multă brînză şi pîi

— Ai să dormi mai bine cu stomacul plin, zise el zîmbind larg, cînd solul întinse mîna după bucate.

— Ce altceva ai mai auzit? întrebă Coswold. Clanul MacHugh e un grup de oameni aşa de ciudat. I-am găsit fascinanţi, adăugă el, pentru ca solul să nu discearnă adevăratul motiv. Pînă dimineaţă, se îndoia ca beţivanul să-şi mai amintească ce a spus.

— În timp ce aşteptam ca lady MacHugh să iasă iar afară, am mîncat o mulţime de mîncăruri interesante. Era un fel de pîine dulce, care mi-a făcut mare plăcere....

Coswold îl lăsă să bată cîmpii, sperînd că va auzi interesant.

— Sărbătoreau, zise solul căscînd. O bucată de brînză i se înţepenise între dinţi şi Coswold îşi mută privirea. Comportamentul beţivului devenea din ce în ce mai dezgustător.

— Ce sărbătoreau? întreba el incapabil să-şi ascundă iritarea din voce.

— Finney's... Părea că-şi pierduse şirul gîndurilor.

— Sărbătoreau vestea că Finney's Flat e acum a lor? interveni Coswold.

— Da, da. Le aparţine.

— S-a mai menţionat şi altceva primit de lordul lor?

Solul clipi de cîteva ori încercînd să-l fixeze mai bine.

— Cc???

— Aur, bombăni Coswold. S-a menţionat ceva despre aur?

Solul îşi scărpină bărbia.

— Nu, aur nu.

Disperarea îl cuprinse pe Coswold şi căzu pe un scaun ascunzîndu-şi faţa în mîini.

— Pierdut, şopti el.

Credea că solul adormise, dar greşea.

— Comoara.

— Ce spui? întrebă tăios Coswold.

— Sf.Biel. Există o comoară.

— Ştiu despre comoară? întrebă el. Îl scutură pe sol, pentru a-l trezi, ca să continue.

— Preotul... A spus că va aduce comoara... mormăi el.

Coswold se aplecă mai aproape de om, pentru a auzi fiecare cuvînt.

—A spus cineva unde e această comoară?

— Nu... lady MacHugh...lady MacHugh a spus...

Coswold îl apucă pe om de umeri.

— Ce a spus lady MacHugh despre comoară?

Capul omului se roti dintr-o parte în alta.

—A spus că lordul primește pământul... Dar nu va avea comoara.

Coswold îi dădu drumul omului din mîini și se ridică. Poate că, la urma urmei, nu era prea tîrziu.

Colm era un tip posesiv. O ţinea pe Gabrielle sub strictă supraveghiere. descoperind că nu-i plăcea ca vreun bărbat să se apropie prea mult de ea, sau să o privească îndelung.

De cînd se căsătoriseră, nu-şi slăbi vigilenţa. Într-o seară după cină, Liam şi Colm erau singuri în salonul cel mare. În timp ce Willa şi Mauma curăţau masa, Liam hotărî să aducă în discuţie intensa vigilenţă a fratelui său.

—Vino şi stai lîngă foc, Colm, să pot vorbi cu tine î intimitate.

Liam puse un genunchi în pămînt şi băgă un buştean gros în foc, apoi trase un scaun mai aproape de căldură şi se aşeză.

Colm se sprijini de cămin şi aşteptă să audă ce avea fratele lui să-i spună.

— Ai vreun motiv să n-ai încredere în Gabrielle? întrebă Liam.

Întrebarea îl ofensă pe Colm, dar ştia totodată că Liam nu avea intenţia să-l insulte, nici pe el, nici pe Gabrielle.

— Sigur că nu, bombăni el.

Liam dădu afirmativ din cap.

— Ai dreptate să ai încredere în ea. Nu te va minți niciodată. Îmi dau seama cui îi aparține inima ei.

— Și anume cui?

Fratele lui rîse.

— Nu poți fi așa de orb. Știi că te iubește.

Colm nu confirmă vorbele lui Liam. Dragostea era ceva despre care vorbeau femeile, nu luptătorii.

— De ce mă întrebi dacă n-am încredere în ea, cînd știi deja răspunsul?

— Din cauza modului în care te porți. Ca un om gelos.

— Nu sînt gelos. Păzesc doar ceea ce îmi aparține. Gabrielle merită tot atîta protecție, ca oricare dintre membrii clanului meu.

— E soția ta, Colm.

— Și o voi păzi bine.

Gabrielle le atrase atenția cînd apăru pe scări. Se opri dîndu-se de-o parte și așteptă, în timp ce doi dintre oamenii lui Colm cărau un cufăr sus.

— Gabrielle, de ce duci sarea în camera ta?

Cînd oamenii trecură pe lîngă ea, li se adresă:

— Puneți-l lîngă căminul din camera mea, vă rog.

— Le arăt eu unde trebuie să-l ducă, strigă Mauma grăbindu-se să dea o mînă de ajutor. Dar, milady, de ce vrei ca un cufăr cu sare să stea în camera ta?

— Nu e sare, explică ea Maumei, apoi către Colm și Liam: Dacă-ți amintești, Colm, ți-am spus că toate cuferele sînt pline cu sare, în afară de unul. Mi-a trebuit o veșnicie

să aflu care e acela şi, aşa cum se întîmplă întotdeauna, era chiar ultimul de sub stivă.

— Acum vei îmbrăca culorile MacHugh. Nu mai ai nevoie de îmbrăcămintea englezească, răspunse el.

— S-ar putea să nu am nevoie de ea, totuşi intenţionez să o păstrez. Dar în cufăr mai sînt şi alte lucruri, tot felul de amintiri din Wellingshire şi Sf.Biel.

— Dumnezeule, Gabrielle, ai destule amintiri din Sf.Biel, zise Liam. Colm, ai văzut ce mare e statuia pe care a trimis-o abatele? Se află în magazie, pînă îi construieşti lui Gelroy o capelă. Apoi va fi dusă în biserică.

— Nu, Liam, interveni Gabrielle. Nu va fi dusă înăuntru. Rămîne afară, lîngă uşă, astfel încît toată lumea care intră să o vadă. E o tradiţie.

— Nici una din statuile Sf.Biel nu se află în biserică?

— Sigur că nu. Ne rugăm lui Dumnezeu, nu statuilor.

Cînd ea a intrat în încăpere, Liam s-a ridicat în pici dar cînd s-a aşezat, s-a înapoiat la scaunul lui.

— E adevărat că mai soseşte o statuie de la tatăl tău?

— Da. Aparţine mamei mele şi acum, că m-am măritat, îmi revine mie. E o tradiţie.

— Şi mai sînt şi altele pe drum? rosti tărăgănat Colm.

— Doar vreo duzină, sau cam aşa ceva, îl ironiză ea.

Rîdea de reacţia lor, cînd apărură gărzile, care îi cerură să vorbească cu ea. Aruncă o privire spre feţele lor serioase şi ştiu imediat ce intenţionau să-i spună: voiau să plece acasă.

Gabrielle trase adînc aer în piept şi încercă cu disperare să-şi reţină lacrimile. N-ar fi fost potrivit dn partea ei să plîngă. Îi aruncă lui Colm o privire şi-şi dădu seama din expresia lui că paznicii ei credincioşi vorbiseră deja cu el. Încet se îndreptă spre ei şi-şi încrucişă mîii ile, ca pentru rugăciune.

— Plecaţi acasă!

Făcînd afirmaţia, îl privi pe Stephen.

— E timpul, prinţesă. Acum sîntem siguri că lordul te va păstra în siguranţă.

Ea îi luă mîna în ale ei şi spuse:

— Ai fost cel mai sincer prieten al meu, Stephen. Nu ştiu cum aş fi reuşit vreodată să mă descurc fără tine. El îi făcu o plecăciune şi se retrase cu un pas. Gabrielle apucă mîna lui Lucien. Am trecut printr-o mulţime de întîmplări împreună, nu-i aşa? Cred că vei fi fericit să scapi de mine.

— Nu, nu voi fi, prinţesă. Îmi vei lipsi, dar te voi păstra întotdeauna în inima mea.

Următorul fu Faust. Îl luă de mînă şi zise:

— Îţi vine să crezi, Faust? În curînd vei vedea munţii din Sf.Biel.

— O să-mi lipseşti, prinţesă.

Christien fu ultimul. Îi atinse mîna şi rosti:

— M-ai salvat de la moarte de prea multe ori pentru a mai putea număra. Îţi datorez viaţa, Christien, şi îmi vei lipsi.

— Nu-ţi voi lipsi prea mult, prinţesă. Am să mă întorc. Voi şti cînd e momentul

Îi făcură o plecăciune adîncă şi plecară. O singură lacrimă îi alunecă pe obraz. Fără o vorbă, Gabrielle părăsi salonul şi urcă în camera ei.

Colm ştia că simţea nevoia să fie singură. Aşteptă cît de mult putu şi apoi să duse după ea în cameră. Era ghemuită pe pat, plîngînd. O luă în braţe şi o reconfortă, cum numai el ştia s-o facă. Şi o lăsă să plîngă.

Părintele Gelroy o ajută să depășească despărțirea, făcînd-o să se simtă vinovată.

— Sigur că o să-ți lipsească body-guarzii. Au fost ca niște frați mai mari pentru tine în toți acești ani, dar trebuie să te gîndești că își caută propriul drum. Sf.Biel e căminul lor și ar trebui să simți mare bucurie î imă, că pot să se întoarcă acasă la ei.

Gabrielle știa că omul sfînt are dreptate, dar tot îi era greu să simtă vreo bucurie, cînd îi lipseau atît de mult. Din fericire, era foarte ocupată și nu prea avea timp pentru tristețe.

Clanul încerca să o ajute să se obișnuiască cu felul lor de viață. Gabrielle le cîștigasc i imile, cînd au auzit că a ucis un om pentru a salva viața lui Liam. Le cîștigă dragostea și respectul cînd se căsători cu lordul lor și-i aduse ca zestre Finney's Flat. Cînd i-a ținut piept lady-ei Joan și a pus-o la punct, le-a demonstrat că are temperament, ceea ce considerau că e o trăsătură frumoasă de caracter.

Toată lumea îi dădea sfaturi. Maurna şi Willa o ajutară să înveţe cum să fie stăpîna casei. Era datoria Gabriellei să hotărască meniul pentru fiecare masă, cînd era nevoie ca rogojinile să fie schimbate şi aşternuturile aerisite şi o mie de alte lucruri, ce făceau ca treaba în castel să meargă strună.

Nici menajera nici bucătăreasa n-au contrazis-o şi nici nu s-au apucat să-i spună că a greşit cu ceva. Aveau un mod mai subtil de a o face să priceapă, cînd făcea vreo greşeală.

—Avem plăcintă cu carne la cină, i se adresă Gabrielle Willei.

Bucătăreasa scutură uşor din cap. Gabrielle încercă di nou.

—Avem pui.

O altă mişcare rapidă din cap. Gabrielle oftă.

— Atunci miel. O mişcare de aprobare.

— Da, lady MacHugh. Miel.

Pietrarul şi lumînărarul o învăţară cum să se descurce cu diversele clanuri. Simţeau că e imperativ necesar ca stăpîna lor să cunoască toate feudele.

Gabrielle nici măcar nu era sigură unde locuiau aceste clanuri.

— De ce e aşa de important să ştiu totul despre feude? întrebă ea.

Lumînărarul păru uimit că a trebuit să pună o asemenea întrebare. Şi îi răspunse cu alta:

— Dacă nu ştii cu cine lupţi, cum să ştii cu cine să vorbeşti, sau pe cine să blestemi?

Nu avu nici un răspuns.

În aceeaşi seară, cînd se pregătea de culcare, îl chestionă pe Colm despre clanuri:

— Există aşa de multe în Highlands, încît nu pot să le reţin.

— Mîine am să desenez o hartă şi am să-ţi arăt unde locuieşte fiecare clan.

— Ai să-mi faci harta înainte, sau după ce mă duci la Buchanani?

Păşi în lumină în timp ce-şi scotea lenjeria şi îşi punea cămaşa de noapte. Timiditatea ei îl amuza pe Colm. El se afla deja în pat. Stătea lungit pe o parte rezemat într-un cot, privind-o leneş.

Gabrielle se îndreptă spre foc pentru a se încălzi, în timp ce-şi peria părul.

— De ce îţi pui cămaşa aia? întrebă Colm. Am intenţia să ţi-o scot, cum vei veni în pat.

Puse peria jos şi se întorase spre el.

—Trebuie să le fac o vizită Buchananilor. Mă duci mîine?

—Nu

— Lady Gillian mi-e verişoară dragă

— Dar n-ai întîlnit-o niciodată.

— Mi-e totuşi dragă.

— Mîine am nişte treburi. Nu pot.

— N-ar putea să mă ducă altcineva?

—Nu

— Poimîine?

—Nu. Vino în pat.

Îl privi un lung minut.

—Nu

Nu părea deranjat de refuzul ei. Era dezamăgită, aşa că spera să-l înfurie. Ar fi trebuit să iasă ca o furtuna din camera, dar nu avea unde să se ducă. Şi în afară de asta, nu putea să fugă nicăieri aşa cum era îmbrăcată. Gabrielle hotărî că i se cerea un efort prea mare pentru a-l enerva.

Nu-i luă decît cîteva secunde să admită faţă de ea însăşi că va trebui să se urce în pat, ori va îngheţa de tot. Traversă camera spre pat.

—Trebuie să înţelegi. Nu vin la tine. Vin în pat.

Încercă să treacă peste el, spre partea ei de pat, dar cu o singură mişcare el îi trase cămaşa peste cap şi ea aterizâ grea pe pieptul lui. Îi împinse picioarele în jos, imobilizîndu-le cu ale lui şi apoi se răsturnă în aşa fel î rămase prizonieră sub el.

O muşcă uşor de gît şi zise:

—Trebuie să înţelegi. Intenţionez să fac dragoste cu ti

Avea ultimul cuvînt.

Gabrielle se îndrepta spre lac, împreună cu soţia lui Braeden, Lily, care era însărcinată cu primul lor copil. Nu era nici timidă nici ruşinoasă şi vorbea cu o voce destul de puternică. Era o femeie cu un fel de a fi plăcut şi Gabriellei îi făcea plăcere compania ei.

— Acesta e lacul unde înoată bărbaţii? întrebă Gabrielle.

— În parte cea mai depărtată, unde nu putem să-i vedem noi. Lor nu le-ar păsa, nouă însă, da.

— Ce zi frumoasă! Aerul e aşa de proaspăt. Gabrielle întinse braţele şi lăsă soarele să-i încălzească faţa.

— Aşteaptă să vezi lacul. Are o apă aşa limpede! rosti Lily. Totuşi, îngheţi cînd o atingi. Chiar şi în lunile de vară, apa nu se încălzeşte niciodată. Doar scufundîndu-ţi picioarele în ea te face să-ţi clănţăne dinţii. Nu ştiu cum pot bărbaţii să o suporte.

— Mulţumesc că m-ai atenţionat. O să mă asigur că n-am să o încerc niciodată.

Gabrielle stătea sub un copac bucurându-se de aceastăperioadă a zilei, plină de pace. Prînzul tocmai se terminase şi mai erau cîteva ore pînă la cină.

Lily vorbea despre cum se pregătea pentru bebeluş şi Gabrielle era gata să o întrebe ceva, cînd Ethan şi Tom sosiră în fugă printre copaci. Tom îl urmărea pe Ethan.

— N-ar trebui să fie aici singuri, zise Lily.

Gabrielle fu de acord. Îi strigă pe băieţi. Ethan încercă să se depărteze de Tom, dar nu putu să schimbe direcţia la timp. Îl văzu cum se împiedică în propriile picioare şi cum se rostogoleşte în apă.

Lily strigă după ajutor, în timp ce Gabrielle îşi aruncă pantofii din picioare şi fugi după copil. Apa era aşa de rece, încît îi fu frică că i se va opri inima. Cu Tom pe tărm bocind, reuşi să-l pescuiască pe Ethan scoţîndu-l la suprafaţă şi cărîndu-l pe pămîntul uscat, scuipînd şi tuşind.

— E rece, îi spuse el lui Tom, cînd reuşi să-şi recapete respiraţia.

— Lady Gabrielle, aş putea să încerc... începu Tom.

Ea ştia ce intenţionează.

— Nu, nu poţi încerca apa. Nici unul dintre voi, veniţi cu mine.

Lily îşi înfăşură şalul în jurul lui Ethan.

— În noaptea asta ai să strănuţi, prezise ea.

Dinţii Gabriellei clănţăneau.

— Nici zăpada nu e aşa de rece ca apa asta, zise ea.

Lily dădu din cap.

— Mătuşa băieţilor locuieşte doar la două căsuţe de mine. Am să-i duc eu acasă. Tu trebuie să-ţi schimbi hainele, înainte de a îngheţa.

Din fericire, nici Colm nici Liam nu erau la castel şi putu să ajungă în camera ei fără să fie observată. Dar din nefericire, micuţii Etham şi Tom le povestiră tuturor cum au văzut-o pe lady MacHugh sărind în apă. Şi pe cînd Gabrielle îşi schimba îmbrăcămintea şi se încălzea lîngă foc, întregul clan aflase că s-a dus să înoate în lac.

Willa şi Mauma bătură la uşă.

— Nu vrei nişte pături în plus, milady?

— Mă simt bine, le asigură ea. Dar vreau să-mi arătaţi unde e casa gemenilor. Aş dori să vorbesc cu mătuşa lor.

Willa îi arătă drumul. După ce i se răspunse la uşă, Gabrielle înţelese de ce li se permitea băieţilor să bîntuie ca sălbaticii. Mătuşa era foarte bătrînă şi arăta ca şi cum avea nevoie de un an de somn.

Gabrielle fu invitată înăuntru. Ethan părea să nu arate prea rău. Atît el cît şi Tom stăteau la masă mîncînd ceea ce părea să fie aceeaşi pastă respingătoare pe care încerca Willa în permanenţă să o facă pe ea să mănînce. Băieţilor părea că le place, totuşi.

—Vor rămîne în casă pînă mîine, promise mătuşa. Ethan, aminteşte-ţi bunele maniere. Mulţumeşte-i lady-ei MacHugh că te-a salvat de la moarte. Scuză-te pentru necazul pe care i l-ai provocat.

Scuza fu rostită şi acceptată. Mătuşa o scoase pe Gabrielle afară şi închise uşa, pentru ca băieţii să nu poată auzi.

— Regret, milady. Ethan şi Tom sînt băieţi bun. Îi am la mine de cînd au murit părinţii lor. N-a fost prea uşor. Am încercat tot ce am putut şi toată lumea din clan m-a ajutat, dar au nevoie de mai mult decît pot eu să le dau.

Gabrielle luă mîinile bătrînei în ale ei.

—Voi vorbi cu lordul, promise ea. Sînt sigură că se va gîndi la ceva.

La înapoierea la castel, Gabrielle simţi o urmă de vinovăţie. După ce s-a plîns lui Colm că şi-a asumat prea multe responsabilităţi şi n-a delegat altora nimic, acuma îi dădea o altă problemă de rezolvat.

Aştepta la masă, cînd Colm şi Liam intrară în salonul cel mare. Din încruntarea lui Colm şi rînjetul lui Liam, îşi dădu seama că au auzit deja de incidentul de pe lac.

— Ţi-a făcut plăcere înotul? întrebă Liam.

Ea n-avea chef de glume. Aruncîndu-i lui Colm o privire, rosti:

— Ai uitat să le interzici să meargă la lac?

— Credeam că am făcut-o, răspunse el. Tu eşti bi

Interesul lui o calmă.

— Băiatul acela aproape s-a înecat. Ceva trebuia făcut. Se îndreptă spre el şi îl sărută pe obraz. Ai să-i iei sub ocrotirea ta? N-o să trăiască pînă la şase ani, dacă nu o faci. Willa aduse cina la masă. Gabrielle mîncase deja, dar se aşeză lînga Colm, în timp ce el şi Liam mîncau. Ştii că după ce l-am pescuit pe Ethan, reluă ea, Tom a vrut să facă la fel?

Liam se înecă cu apa pe care tocmai o bea. Gabrielle aşteptă pînă încetă să mai tuşească şi apoi îl întrebă cît de bătrînă credea el că e mătuşa.

— Nu vreau să fiu nepoliticoasă, dar arată de cel puţin optzeci de ani, afirmă ea.

— De fapt, e cam de vîrsta ta, zise Liam. Iată ce au făcut din ea cei trei ani petrecuţi cu băieţii aceştia.

Ea se încruntă la el.

— Nu e deloc amuzant. Apoi se întoarse spre Colm: Îi iubeşte pe băieţi, dar sarcina o depăşeşte. Sînt prea mulţi oameni care le spun ce să facă, aşa că nu ascultă pe nimeni.

Colm dădu din cap.

— Am să vorbesc cu cu femeia aia.

Gabrielle fu mulţumită, convinsă că va face tot ce e necesar.

Două zile mai tîrziu, Gabrielle trecea prin salonul cel mare cărînd un coş cu ierburi şi-i văzu pe Ethan şi pe Tom

urcînd în fugă scările. Mauma, pe treapta de jos, îi privea neliniştită.

— Unde se duc? întreba Gabrielle.

— În camera care a fost a ta, răsunse Mauma.

Oarecum alarmată, Gabrielle avu prudenţa să întrebe:

— Dar de ce?

—Toate lucrurile tale au fost mutate în camera lordului. Băieţii vor locui acum acolo.

Mauma se întoarse spre Gabrielle, cu un zîmbet care arăta cît de resemnată şi totodată uşor înnebunită era.

— Dar cu mătuşa lor ce e? întreba Gabrielle.

—Va rămîne în căsuţa ei. E fericită în privinţa aranjamentului acesta şi spune că e cel mai bine pentru băieţi. Vor putea să o vadă destul de des.

Gabrielle era gata să întrebe ce părere au băieţii despre noua organizare a vieţii lor, cînd auzi ţipete şi rîsete venind de sus. Primise răspunsul.

Era o zi minunată. Colm îi făcu o surpiză Gabriellei luînd-o la o partidă de călărie. Se îndreptară spre locul ce domina frumoasa lor vale şi îşi lăsară caii să meargă în voie.

Colm nu-şi părăsise niciodată îndatoririle, pentru a petrece în lenevie alături de ea şi Gabrielle era foarte suspicioasă în privinţa motivelor lui.

— Nu am nici un alt motiv, Gabrielle, o asigură el. Ştiam că vrei să-l pui pe Rogue la treabă, aşa că am hotărît să te însoţesc.

— De obicei Faust călărea împreună cu mine... ochii i se deschiseră mari de surpriză. Te preocupa!

—Vrei să petrecem tot timpul discutînd despre motivul, pentru care călărim împreună, sau ai prefera cavalcada, pur şi simplu. Era plăcut să-l aibă pe soţul ei numai al ei, dar timpul trecea aşa de repede! Apoi el îi vorbi despre Ethan şi Tom: Li se vor da nişte sarcini pe care să le poată îndeplini, şi vor merge la joacă, doar cînd aceste sarcini vor fi rezolvate.

— Cine le va da sarcinile şi va vedea dacă le-au rezolvat?

El îşi îndemnă calul mai aproape, pentru a fi lîngă ea. Ajungînd-o, o trase spre el.

— Stăpîna casei mele. O sărută înainte ca ea să poată protesta. Şi , adăugă: Tu mi-ai sugerat să le deleg şi altora din sarcinile mele.

— Da, dar....

— E timpul să ne întoarcem, rosti el.

Pare că nu o face cu prea mare plăcere, gîndi ea şi asta o încîntă. Poate că totuşi îi plăcea să-şi petreacă vremea singur cu ea, tot aşa cum îi plăcea şi ei să fie cu el.

Se apropiau de podul mobil, cînd un soldat îi interceptă.

— Mylord, a sosit un mesager, care spune că vine din partea tatălui soţiei tale.

—Tatăl meu? strigă Gabrielle.

Colm o ajunse şi îi luă frîul, pentru a nu putea să o ia la goană fără el.

— Unde e mesagerul?

— La poalele muntelui nostru. Gărzile ştiu că nu trebuie să-i permită să se apropie, înainte de a primi aprobarea ta.

— Să stea acolo. Am să mă duc eu la el să-i ascult mesajul.

— Da, mylord, răspunse soldatul.

— Gabrielle, tu o să aştepţi înuntru.

— Aş prefera să merg cu tine, bărbate.

— Ai să mergi înăuntru.

Atunci se gîndi să folosească o cale mai diplomatică.

— Poate că ar trebui să explic altfel. Merg cu tine. Înainte de a mă respinge din nou, trebuie să menţionez că îi cunosc

pe servitorii tatălui meu și voi putea să-ți spun dacă acest mesager este din Wellingshire, sau nu. În afară de asta, se grăbi să adauge înainte ca el să o poată opri, voi rămîne tot pe pămînturile tale. M-ai lăsat să călăresc de nenumărate ori pînă acolo, împreună cu gărzile mele. Suna a ceartă, așa că hotărî să-și schimbe părerea. Ea rămase în urma lui, încetinind pasul cînd ajunse la cotitura ascuțită din potecă, chiar deasupra hotarului ce despărțea Finney's Flat de munte. Colm, reluă ea, ce ar fi să ne aducă niște vești proaste?

— Atunci le vom auzi împreună.

Nu avu timp să se tulbure în privința acestei posibilități, pentru că imediat ce ocoli cotitura strînsă a potecii, putu să-l vadă pe mesager.

— E Nigel! exclamă ea. E unul din cei mai loiali servitori ai tatălui meu și îl cunosc de ani de zile.

Gabrielle îl îndemnă pe Rogue să grăbească pasul, în timp ce îi striga salutări de bun sosit slujitorului tatălui ei. Nigel nu o aștepta să descalece, ci îi înmînă imediat pergamentul pe care-l ținea în mînă. Ea știa că misiva e autentică, deoarece purta sigiliul tatălui ei. Era așa de emoționată că de abia putea să se stăpînească citindu-l.

—Tata vine să mă vadă... să ne vadă, se corectă ea, și sosește spre sfîrșitul săptămînii. Sînt niște vești minunate și îți mulțumesc, Nigel, că mi le-ai adus. Ridică ochii spre Colm: Va trebui să se răcorească de pe drum. Pot să-i ofer ospitalitate?

— Poţi. Îi făcu un semn unuia dintre gărzile de corp: Du-l la bucătării.

Imediat ce Nigel fu în afara razei lor vizuale, ea despături din nou mesajul şi i-l citi lui Colm.

„Fiica mea, voi sosi la noul tău cămin cam la sfîrşitul săptămînii, să văd eu însumi că eşti în siguranţă şi bine tratată. Mi s-a spus că eşti căsătorită şi mulţumită. Voi judeca eu însumi, cînd îl voi cunoaşte pe soţul tău şi îl voi privi în ochi. Cînd mi s-a spus ce ai îndurat la abaţie, m-am înfuriat. Te-am căutat cu disperare. Apoi a venit vorbă de la lordul Buchanan că eşti în siguranţă şi bine protejată. Am fost foarte uşurat, fiica mea, dar furia a rămas. Mi-am convocat vasalii, să se pregătească de luptă. Mi s-au alăturat şi alţi baroni. Regele a încercat să dreagă răul pe care Coswold şi Percy l-au făcut, dar eu nu mă voi linişti, pînă nu vor plăti amîndoi pentru păcatele lor."

În ochii Gabriellei apărură lacrimi de bucurie, cînd îl privi pe Colm:

—Vine tata. Ce veşti minunate!

Colm o ridică şi o aşează pe spinarea lui Rogue.

— Dacă te face să zîmbeşti în felul acesta, atunci da, sînt nişte veşti minunate.

Îi înmînă frîul şi încălecă şi el.

— O, aşteaptă! zise Gabriel desfăcînd din nou sulul. Mai e ceva. Apoi studie pergamentul.

— Ce e? întrebă el.

„Am să te văd în curînd“, citi ea. „Şi, te rog, du-o pe fiica mea la Buchanani cît mai degraba, să-şi viziteze draga ei vară.“

Nu se întoarse pentru a-i vedea reacţia, ci se depărtă de el.

Colm o urmă, hohotul lui de rîs stîrnind ecoul în vale.

Luni, Braeden călărea împreună cu Gabrielle spre poalele muntelui, să vadă dacă tatăl ei început traversarea văii Finney's Flat.

— Mesagerul nu ţi-a dat noutăţile acelea abia ieri? întrebă el.

— Da, aşa a fost, Braeden.

— Şi tatăl tău nu a spus că va fi aici spre sfîrşitul săptămînii?

— Da, aşa a spus, dar tata apreciază uneori greşit timpul de care are nevoie într-o călătorie. Poate călări foarte repede, explică ea.

Braeden putea să-i vadă surescitarea. Nu voia să o dezamăgească cu realismul lui, aşa că nu mai spuse nimic, în timp ce coborau muntele.

Marţi dimineaţa Colm plecă să participe la o adunare. Lordul Ramsey Sinclair îi convocase pe toţi lorzii pe proprietatea lui, pentru a discuta recentele evenimente din Highlands. Era cam multă nelinişte printre clanuri, de la asasinarea lordului Monroe şi de la ostilităţile provocate de lordul MacKenna. Clanul Monroe era acum implicat în

lupta pentru putere dintre doi nepoţii lordului, iar clanul MacKenna rămăsese fără conducator.

Înainte ca lucrurile să le scape din mînă, lorzii trebuiau să se întîlnească la acest summit şi să hotărască împreună desfăşurarea acţiunilor ulterioare.

Colm nu putu să spună cît de mult timp va lipsi, dar o asigură pe Gabrielle că se va întoarce la timp, pentru a se întîlni cu tatăl ei.

— De ce trebuie să am întotdeauna o escortă, cînd merg să privesc în vale? întrebă ea. Sînt pe pămînturile tale. Deci în perfectă siguranţă.

—Vei fi în perfectă siguranţă cu escortă.

Marţi după-amiază îl cicăli pe Michael să călărească împreună cu ea. Se întoarse după două ore.

Miercuri îl sili pe James să o însoţească. Se înapoie într-o oră.

Joi o escortă Philip. Ploua şi nu se întoarseră decît după trei ore.

Vineri Michael călărea din nou alături de ea.

Dar nu se mai întoarse deloc.

Gabrielle dispăruse. S-a întîmplat la cotitura ascuţită a potecii, de lîngă poalele muntelui. Michael călărea înaintea ei şi Gabrielle rămase singură, nu mai mult de cincisprezece sau douăzeci de secunde. Dar a fost timpul de care aveau ei nevoie.

Michael credea că se află în spatele lui. Putea să audă copitele lui Rogue lovindu-se de pietre. Ştia că stăpîna lui

încetinise calul, aşa cum era obiceiul ei, exact înainte de a ajunge la cotitura. Într-o parte se afla o cădere de pietre dislocate. Rogue putea să rateze pasul dacă păşea prea aproape. În cealaltă parte era stînca. Copaci şi arbuşti cu ţepi creşteau perpendicular pe ea, ca nişte tentacule răsucite, ce ajungeau pînă deasupra cărării. Desişul era aşa de des încît înăbuşea zgomotele.

Gabrielle şi garda ei de corp sporovăiau amical.

— Cred că lordul va trebui să lărgească această potecă, spuse el, ca să nu-ţi mai fie teamă că ar putea să-ţi alunece calul.

Aşteptînd să i se răspundă, îşi aruncă ochii peste umăr. Rogue era tot în spatele lui, dar Gabrielle dispăruse. Strigă după ea şi sări de pe cal.

— Lady MacHugh? Nici un răspuns. Crezînd că a căzut în ripă, strigă din nou alergînd înapoi la cotitură. Eşti rănită? Lady MacHugh, unde eşti? Tot fără răspuns.

Michael urla la santinela de la hotarul din depărtare. Ai văzut-o? Stăpîna noastra....

Soldatul nu-l putea auzi, dar cele două santinele care patrulau pe înălţimea din spatele lui auziră şi dădură alarma. Strigătele îl speriară pe Rogue şi animalul nervos se întoarse şi o porni în goană, în sus pe deal.

Înnebunit, Michael se lăsă să alunece în ripa cu grohotiş, să vadă dacă stăpîna lui nu se rostogolise acolo. Nu era. Cătărîndu-se înapoi, îşi folosi spada pentru a tăia unele din tufişuri, agăţîndu-se de speranţa că stăpîna lui fusese prinsă cumva între spini şi în curînd îl va chema în ajutor.

— Nu e aici, nu e aici, strigă el cu glasul spart de panică.

În cîteva minute locul mişuna de soldaţii lui MacHugh, căutînd-o pe Gabrielle. Liam şi Braeden, urmăritori experimentaţi, luară în primire cîte o secţiune a potecii pentru a căuta urme.

Michael calcase în picioare cea mai mare parte a potecii şi tăiase o porţiune bună din tufişuri, aşa că nu prea existau dovezi despre locul unde şi cum reuşise cineva să pună mîna pe Gabrielle. Liam coborî povîrnişul mai departe, pînă ajunse în locul unde poteca se nivela. Ieşi de pe poteca bătută spre stînga, unde terenul era mai noroios, nu stîncos. Merse o distanţă bună. Cînd privi înapoi, nu mai putu să vadă poteca.

— Braeden! urlă el. Acesta, care cerceta căderea de pietre din partea cealaltă, sosi alergînd. Aş spune că au fost cel puţin cincisprezece oameni, estimă Liam. Privi terenul moale răscolit, plin de urme de picioare şi de copite de cai.

— Cred că mai mulţi, afirmă Braeden.

Liam se întoarse. Urmele duceau spre o pădure deasă, ce se desfăşura pe toată întinderea pînă în vîrf.

— Se pare că o pereche s-a despărţit de ceilalţi aici. Braeden era în spatele lui, în timp ce mergea pe urma ramurilor rupte sau tăiate. Cînd ajunseră în vîrful ce domina cotitura din potecă, Liam se opri: Aici s-au ascuns, afirma el. Au aşteptat-o să treacă pe sub ei.

— Priveşte, zise Braeden aplecîndu-se şi ridicînd ceva de pe o ramură plină de ţepi. În degete ţinea o bucată de material verde. Azi, lady Gabrielle era îmbrăcată cu o rochie

verde. Îl privi deprimat pe Liam. Voi organiza oamenii, să pornească în căutarea ticăloşilor. Tu ia doi soldaţi şi călăreşte în viteză pînă la lordul Sinclair acasă, să-i comunici lui Colm noutăţile îngrozitoare.

Liam dădu din cap. Era o sarcină de care îi era mai frică decît de moarte.

52

Gabrielle se trezi cu o durere ce făcea să-i zvîcnească capul. Deschise ochii şi încercă să înţeleagă ce i s-a întîmplat. Privi în jur încăperea necunoscută, ca şi patul pe care se afla. Tavanul era jos, destul de aproape de ea pentru a-l atinge, dacă s-a fi ridicat. Era într-un fel de pod de şură. Aerul mirosea a mucegai şi a urină. Indiferent ce era, locul nu fusese folosit de mult timp. Fire de paie o înţepau în spate şi pătura, pe care cineva o aruncase peste ea, era aspră. Simţi o înţepătură pe obraz şi ridică mîna pentru a-l pipăi. Cînd lăsă mîna în jos, pe degete avea urme de sînge. Apoi văzu zgîrieturile de pe braţ.

Ceaţa din cap i se risipea încet. Rogue. Călărea pe Rogue. Şi a auzit un animal. Nu, nu. A crezut că zgomotul auzit era făcut de un animal ce căuta hrană. Un zgomot hîrşîit. Apoi izbucnise durerea aceea orbitoare.

Jos, o uşă se deschise scîrţîind şi auzi tărşîitul picioarelor unor oameni care intrau. Deveni deodată perfect lucidă. Voia să se tîrască spre marginea podului şi să se uite în jos, dar îi era teamă să nu fie văzută sau auzită.

Nu putea să spună cîţi erau, pînă nu le auzi vocile.

— Ar fi mai bine să speri că se trezește, Leod, deoarece dacă nu se întîmplă asta, te ucide el și te îngroapa lîngă ea. N-am văzut pe nimeni purtîndu-se așa. Ai văzut licărul de nebunie din ochii lui? Era ca și cum un diavol mă privea fix.

— Am făcut ceea ce mi s-a spus să fac, protestă Leod. Ai auzit ce a zis. Doborîți-o repede, înainte de a putea să scoată un sunet și apoi ridicați-o și cărați-o de acolo. Asta am făcut, Kenny. Am doborît-o. Nu-mi pasă cît de nebun e, ni s-a poruncit să facem treaba asta. În timp ce ceilalți așteptau la est, ne-am tîrît sus pe stîncă, încercînd să nu facem zgomot în timp ce străbăteam pădurea. Am așteptat stînd lungiți pe burtă, ore în șir, fără să ne mișcăm. Mi s-a jupuit pielea de pe mîini și de pe brațe de atîtea înțepături. Iar în picioare aveam crampe. N-ar trebui să țipe la mine sau la tine, pentru că ne-am făcut treaba.

— Știu că ne-am făcut-o, dar nu trebuia să-ți folosești lațul pentru a o imobiliza.

— Este ceea ce folosesc pentru a prinde păsările.

— O femeie nu e o pasăre, Leod. În afară de asta, păsărilor tale le rupi gîtul.

— E singurul mod pe care-l știu, pentru a le ucide și a le păstra pentru gătit.

— S-ar fi putut să-i fi rupt și ei gîtul.

— Am folosit o piatră mică, așa că nu cred.

— Sper cu putere să se trezească. Fața mea sîngerează?

— Da. Nu prea am avut ajutoare, se văietă el.

— Andrew era chiar în spatele nostru.

— Şi la ce ar fi folosit? E aşa de mic şi de sfrijit, că pare de zece ani şi nu poate ridica nimic mai greu ca o găleata. Ar fi trebuit să trimită cu noi un bărbat, nu un copil.

— Felul cum arată e înşelător. E aproape tot atît de bătrîn ca şi noi. Doar că arată tînăr şi plăpînd, dar am auzit că a ucis mai mult decît oricare, şi vorbesc de oameni nu de păsări. Se foloseşte de cuţit. Rătăceşte pe ici pe acolo, părînd foarte inocent şi apoi trosc! Te ciopîrţeşte!

— L-ai văzut vreodată făcînd-o?

— Nu, dar i-am auzit pe alţii vorbind despre asta. Cînd Andrew se apropie de mine zîmbind, plec imediat. Acum ar fi mai bine să pui scara, să vedem dacă respiră.

Gabrielle auzi zgomotul scării tîrîită pe pămînt. Capătul de sus fu izbit de podul de fîn.

— Nu cred că mă poate susţine, se sustrase Leod. Adu copilul ăla. Determină-l să facă asta.

— Ţi-am spus. Andrew nu e copil şi dacă se duce sus, ne va trage pe sfoară într-un fel, înainte de a coborî.

Gabrielle închise ochii, încercînd să-şi domolească bătăile inimii. Auzi zgomot de cizme pe treptele scării şi rămase perfect nemişcată, cînd omul se apropie mai mult de ea. Mirosea respingător.

Acesta se lovi cu capul de tavanul înclinat. Salteaua de paie foşni cînd se aplecă deasupra ei. Îi puse mîna pe piept şi în timp ce ea se prefăcea inconştientă, degetele lui i se plimbară peste sîni. Ar fi vrut să-l ucidă.

Apoi îşi luă mîna, cînd Kenny strigă la el:

— Respiră sau nu?

— Respirà, dar încà doarme. O scuturà. Nu deschide ochii.

— Atunci coboarà. Îl aud venind. Coborînd, Leod bombàni o înjurâturà. Lasà scara acolo. O sà vrea sà o vadà şi el.

Uşa se deschise din nou şi persoana pe care o aşteptau intrà. Nu avu nevoie sà-i vadà faţa, pentru a şti cine e. Imediat ce deschise gura, ştiu: baronul Coswold.

Gabrille trecu de la şovăiala ei împietrità la furie, în mai puţin de o bătaie de inimà. De ce era Coswold acolo? Acum ce mai voia de la ea? Dar nu era timp sà încerce sà-i înţeleagà motivele. În loc de asta, trebuia sà gàseascà o cale de scàpare.

— Sînteţi siguri cà doarme? întrebà Coswold şi înainte ca Leod sau Kenny sà poatà ràspunde, adàugà: De cîtà vreme sînteţi aici? Aţi vorbit între voi? Aţi spus ceva ce ar fi putut sà audà?

—Tocmai am intrat, nu-i aşa, Kenny? întreba Leod. Nu am avut timp sà stàm de vorbà. Am intrat, am luat scara şi m-am urcat sà vàd dacà respirà şi dacà a deschis ochii.

— E vie, zise Kenny.

— Dar nu s-a trezit.

— Aduceţi-o jos, porunci Coswold.

— Dar încà nu s-a trezit, îi aminti Kenny. Gabrielle auzi o disputà, apoi: Ţi-o aduc. Ţi-o aduc imediat.

Omul se urcà iar în podul cu fîn şi o luà pe Gabrielle de pe saltea. O càrà pînà la margine şi dàdu drumul trupului moale în braţele ce o aşteptau.

—Trageţi scaunul acela aici şi aşezaţi-o pe el. Leod, adu o frînghie şi leag-o.

Gabrielle continua să se prefacă adormită în timp ce fu trasă şi împinsă. Capul îi atîrna şi părul îi acoperea faţa. Ştia că Coswold se aplecase asupra ei. Îi simţi ochii ca mărgelele aţintiţi asupra ei. Îi auzi gîfîitul şi inhală fără să vrea uleiurile dulci şi parfumate, cu care era uns şi care îi făceau greaţă.

Leod înfăşură în jurul pieptului ei o funie şi trase de capete, legînd-o strîns de speteaza scaunului. Apoi trecu o altă funie în jurul încheieturilor de la mîini şi o înnodă cu un nod dublu.

— E bine legată, rosti el. Părea mîndru de opera lui. Nu se poate dezlega.

Simţi nodurile între degete şi se gîndi că s-ar putea să fie un truc. În mod cert, ştia că va putea să-şi desfacă nodurile. Încerca să dovedească că e trează? Sau era pur şi simplu prost? Avu răspunsul cînd plecă de lîngă ea.

— Aduceţi-mi o cană cu apă, porunci Coswold. Cînd avu apa în mînă, mai zise. Ieşiţi. Amîndoi.

Kenny chicoti:

—Vrea să rămînă singur cu ea.

— Ce poate să facă cu ea, legată de scaun în felul acesta?

— Ieşiţi şi staţi afară, pînă vă chem eu! strigă Coswold după ei.

Imediat ce uşa se închise în urma oamenilor, Coswold o apucă pe Gabrielle de păr şi îi smuci capul pe spate. Apoi îi aruncă apa în faţă.

Ea gemu şi deschise încet ochii. Figura lui oribilă era chiar în faţă.

—Trezeşte-te, Gabrielle. Trezeşte-te.

În mod deliberat, o izbi cu podul palmei peste frunte, pentru a-i da capul pe spate. Apoi, în contrast cu ce făcuse, îngenunchie în faţa ei şi foarte blînd îi înlătură părul de pe faţă, mîngîindu-i obrajii cu degetele.

Atingerea lui îi trezi repulsie.

După care trase un scaun mai aproape şi se aşează în faţa

Încleştîndu-şi mîinile pe genunchi, o studia curios.

— Nu-ţi fac nici un rău, Gabrielle. Ea nu răspunse. Văzu privirea maniacă din ochii lui. Vreau să-ţi pun doar o întrebare. Asta e tot, zise el curtenitor. Dacă îmi vei da un răspuns satisfăcător, vei putea să pleci acasă. Doar o întrebare şi un răspuns. O să cooperezi, nu-i aşa? Nu răspunse. Îşi lăsă capul într-o parte şi o studie, aşteptînd. Apoi deodată o izbi cu putere cu dosul palmei. Eşti gata să-mi auzi întrebarea? Ea refuză să răspundă. O plezni din nou. Unde e aurul? Înainte de a avea ea timp să reacţioneze, continuă: Vreau comoara lui Sf.Biel. Unde e?

Se încordă pentru a para alt atac şi răspuse:

— Nu există nici o comoară.

El n-o mai lovi.

— Ba da, există. Am fost la Sf.Biel şi m-am convi Regele n-a trimis papei tot aurul. L-a ascuns.

— Dacă e adevărat, a luat secretul cu el în mormînt.

Coswold agită un deget spre ea.

— Nu, nu. Secretul a fost transmis mai departe. Mama ta îl ştia, nu-i aşa? Şi ţi l-a spus şi ţie.

— Nu, nu a putut să mi-l spună, pentru că nu există nici o comoară.

— Preotul a confirmat. E adevărat. Solul mi-a raportat cînd a vorbit preotul, iar tu ai spus că nu i-o vei da lui MacHugh. Deci ştii unde este.

— Nu, nu s-a referit la aur.

O plezni din nou, rupîndu-i buza.

— Nu cred ca înţelegi pe deplin situaţia mea, Gabrielle. Comoara mă va elibera de rege. În ultima vreme am fost zălog la el. Dacă totuşi aş putea să scap de el într-un fel, n-aş avea aliaţi. Pentru că baronii mă consideră acum lacheu regal. Iar dacă baronii se vor răscula, mă vor doborî împreună cu regele. Deci, vezi, nu am nimic de pierdut. Ei îi trecu prin cap, că voia să o facă să-i fie milă de el. Era nebun. Am crezut că va fi aşa de uşor, continuă el. Ţi-aş fi cerut mîna şi te-aş fi avut. Aş fi aflat poveştile despre comoara ascunsă, dar nu am crezut în ele pînă cînd regele m-a trimis la Sf.Biel, pentru a se asigura că servitorul lui nu l-a înşelat. M-am uitat la palatul acela magnific şi am văzut chiar eu cîteva monede de aur. Mi s-a spus că erau păstrate ca amintiri şi că restul a fost trimis papei. Rînjind îşi atinse capul cu degetele. Dar nimeni nu poate spune cît de mult aur a fost. Cu cît întrebam mai multă lume, cu atît mai mult mă convingeam că regele a păstrat o mulţime pentru el. Apoi am întîlnit un bătrîn care îl văzuse... aurul... grămezi. Şi, pur şi simplu, a dispărut. Unde s-a dus, Gabrielle?

— Lăcomia te face să nu mai judeci. Dar eu spun adevărul. Nu există aur, zise ea.

El oftă dramatic.

— Ba da, există. După tot ce am făcut... da, există.

— Nu pot să-ţi spun, pentru că nu ştiu unde este.

— Deci, admiţi că există. Se comporta ca şi cum credea că tocmai o determinase să i se confeseze. Ea clătină din cap:

— Nu există.

El se aşeză, puse un picior peste altul şi începu să-l legene leneş, înainte şi înapoi.

Trecu un lung minut în tăcere. Apoi frica ei se transformă în teroare.

— Îţi iubeşti tatăl? o întrebă el.

Ea scose un ţipăt ascuţit.

— Unde e? Ce i-ai făcut?

— Ce i-am făcut? Încă nimic. Dar tatăl tău nu călătoreşte cu destui oameni, care să-

l apere de o ambuscadă. Face să-mi fie mie mai uşor. L-am privit îndreptîndu-se spre proprietatea MacHugh. Ştiu exact unde să atac. N-ai grijă. E încă viu, deşi situaţia lui se

înrăutăţeşte. Spune-mi unde e aurul şi îl voi lăsa în viaţă. Cînd nu-i răspunse imediat, Coswold continuă: Crezi că mint? Dar de unde ştiu că baronul Geoffrey vine încoace? Va fi destul de uşor să-ţi dau o dovadă. Îmi voi trimite oamenii la el. Şi dacă îi vor tăia o mînă şi ţi-o vor aduce, vei vedea tu însăţi inelul cu sigiliul de pe deget.

— Nu, ţipa ea. Nu vei îndrăzni să ucizi un baron.

— Nu? De ce n-aş îndrăzni? Am ucis deja un lord.

— Monroe? Tu l-ai ucis pe lodul Monroe?

El ridică din umeri.

— N-am putut să-i permit să te aibă. Aveam nevoie să vorbesc cu tine despre aur. Lui MacKenna nu-i păsa ce fac cu tine, atîta timp cît obţinea Finney's Flat. Desigur, el nu ştia nimic de comoară. Mă îndoiesc că dacă ştia ar fi fost de acod. S-a dovedit nefolositor pentru mine cît trăia, dar acum că e mort mi-a fost de ajutor, pentru că am stat ascunşi în căsuţa unui arendaş de pe pămînturile lui. Clanul lui e într-o asemenea dezordine, că nu şi-au dat seama că sîntem acolo.

— Soţul meu va veni după mine.

— Mai întîi va trebui să te găsească şi eu mă voi asigura ca oamenii mei să se răspîndească în toate direcţiile, pentru a-ţi acoperi urmele. Vrei să-ţi pierzi tatăl şi soţul?

—Nu

— Atunci spune-mi unde este aurul şi repede. Nu putem sta aici zile întregi. Soţul tău s-ar putea într-adevăr să ne găsească şi atunci va trebui să-l ucid.

— Am să-ţi spun.

Oftatul lui sună ca un mîrîit.

—E în Wellingshire, minţi ea. Şi e bi

El rîse.

— Aurul e în Wellingshire şi tatăl tău...

— Mama n-a putut să-i spună. Eu sînt singura care şti Aparţine familiei regale din Sf.Biel.

— Va trebui să-mi spui exact unde este, pentru că Wellingshire e cît o ţărişoară. E ascuns în castel?

— Nu, e îngropat.

— Unde? întrebă el. O expresie sălbatică îi strîmbă faţa, atît de obsedat era.

—Trebuie să-ţi arăt. E singura cale. Aşa cum spui, prietatea e destul de mare.

— Atunci vom merge la Wellingshire.

— Dacă soţul meu va afla ne va urmări, iar eu nu te voi lăsa să-l ucizi. Trebuie să-l orientezi în direcţie opusă.

— Cum să îi trimit vorbă?

— Soţul meu poate citi şi scrie.

— Dar cum...

— Pot să-i scriu un mesaj, prin care să-i spun că am scăpat şi acum sînt în siguranţă, împreună cu tatăl meu. Am să-l rog să vină după mine.

— La clanul MacKenna, zise el dînd din cap. Îi vei spune soţului tău că ei sînt cei care te-au răpit.

În timp ce Coswold termina de spus ce trebuia ea să scrie, începu să creadă că ideea mesajului a fost a lui. Îl chemă pe Leod dîndu-i dispoziţie să găsească ceva de scris şi trecu o oră, pînă omul se întoarse cu cerneală şi o bucată de pergament.

Gabrielle scrise exact ceea ce hotărîseră, dar înainte de a semna, ridică ochii spre Coswold.

— Nu vreau ca mesagerul să fie ucis înainte de a avea ocazia să-i dea soţului meu mesajul. Există vreun băiat, pe care ai putea să i-l trimiţi? Nu prea tînăr, încît să nu poată

călări și nici prea bătrîn pentru a fi considerat bărbat. Soțul meu n-ar ucide un băiat.

— Da, răspunse Coswold. Voi trimite un băiat să ducă pergamentul. Acum, termină. Se face întuneric, dar la primele raze ale dimineții vom pleca.

În timp ce Coswold se îndreptă spre căsuța unde se ascunsese, Gabrielle adăugă ultimile cuvinte ale mesajului: „Te rog vino repede, și eu voi face cum spui tu, ca de obi-

În timp ce Liam ajungea la proprietatea Sinclair, Colm se afla în drum spre casă, dar pe altă rută. Liam se întoarse și porni înapoi, de data aceasta pe drumul dinspre nord. Îl ajunse pe Colm, exact cînd era gata să traverseze Finney's Flat.

Colm îl văzu venind. Îl cuprinse un sentiment de groază.

— Gabrielle, strigă Liam, a dispărut! A fost răpită!

— Cine? Cine a luat-o?

— Nu știu, răspunse el. Poate cînd vom da peste Braeden, el va fi aflat ceva.

Furia lui Colm era de nestăpînit. Gîndurile îl ardeau.

— Dacă i s-a întîmplat ceva grav...

— Nu te gîndi la așa ceva, porunci Liam.

Dar asta era tot la ce putea să se gîndească Colm în timpul galopului sălbatic spre casă. Nu putea să o piardă.

În timp ce urca pe drumul spre proprietatea lui, se lăsă noaptea. Se ruga să fi fost găsită și să-l întîmpine pentru a-i ura bun sosit. Atunci îi voi spune — strigă el cerului — că o

iubesc. Ar fi trebuit să audă pînă acum aceste cuvinte. Nu se poate să fie prea tîrziu!

La hotar, una din santinelele lui strigă:

— Acolo.... traversează valea. Un călăreţ.

Colm şi Liam se întoarseră şi văzură o umbră apropiindu-se. În lumina lunii pline puteau să deosebească silueta unui om călare. Zburară să-l întîlnească şi îl ajunseră, înainte de a avea timp să descalece.

— Aduc un mesaj pentru lord, zise omul cu voce tremurătoare. Îşi bagă mîna în sîn şi scoase sulul de pergament.

— Cine eşti? întrebă Liam.

— Numele meu e Andrew.

— Cine te-a rugat să aduci acesta lordului?

— Era un MacKenna. Eu sînt din clanul Dunbar. Eram în drum spre casă de la vînătoare, cînd omul m-a oprit şi m-a rugat să-ţi aduc asta. A spus că e ceva foarte urgent. Nu ştiu ce scrie, pentru că nu ştiu să citesc.

Colm îi luă mesajul şi-l citi. Apoi i-l dădu lui Liam şi arătă spre ultimile cuvinte. „Cum spui tu" era subliniat.

Îl smulse pe om din şa şi-l ţinu de gît. Vocea lui era mortală cînd zise:

— Ceea ce-mi spune soţia mea este că tot ceea ce am citit e o minciună. Asta înseamnă că şi tu minţi.

— Eu nu sînt decît mesa...

Colm îi taie respiraţia strîngîndu-l de gît. Şi nu-i dădu drumul, pînă cînd ochii lui Andrew nu-i ieşiră din orbite. În numai cîteva minute, le spuse tot ce voiau să ştie.

Colm îi dădu lui Liam o dispoziţie.

— Leagă-l de cal şi ia-l cu noi. Dacă a mintit iar, se va ruga cerului să moară.

Andrew îi conduse la căsuţa unde se afla Coswold.

Colm ştia că Gabrielle e înăuntru. Trebuia să fie prudent. Prin fereastră se vedea strălucind lumina unei singure lumînări şi se simţea mirosul fumului din coş. Soldaţii lui Coswold dormeau în jurul unui foc de tabără, la sud de căsuţă, unde iarba era moale. Focul lor ardea înăbuşit.

Braeden plecă în întuneric, pentru a-i număra, şi apoi se întoarse la Colm. Încet, soldaţii MacHugh îi înconjurară, pînă cînd atît oamenii cît şi căsuţa erau încercuiţi. Cînd fură toţi în poziţia necesară, începură să înainteze. Colm se furişă prin spatele străjii din faţa uşii şi o ucise, înainte de a putea să scoată un sunet. Îl lăsă pe om la pămînt, apoi încercă uşa. Era zăvorîtă. Ridică o mînă pentru a da semnalul, apoi izbi uşa cu piciorul, o deschise şi pătrunse înăuntru.

Coswold dormea pe un scaun şi la zgomotul uşii sparte, sări în picioare. Scotoci la cingătoare după pumnal, dar era prea tîrziu. Ştia că va muri.

Leod stătea pe marginea podului cu picioarele atîrnînd, în timp ce Gabrielle se afla pe o saltea de paie, în spatele lui.

— Omoar-o! strigă Coswold.

Cuvintele de abia îi ieşiră din gură, cînd Gabrielle folosind fiecare dram de putere ce-i mai rămăsese, se

aruncă cu tot trupul în spinarea lui Leod şi-l trimise zburînd cu capul înainte pe podea. Aterizà pe faţă, cu gîtul rupt.

Colm terminà repede ce avea de ucis. Îi tăie gîtul lui Coswold şi-şi şterse lama însîngerată pe pământ.

O strigă pe soţia lui şi alergă spre scară. Ea îi căzu în braţe suspinînd:

— Ştiam că vei veni.

O ţinu strîns, încercînd totodată să-şi potolească inima.

— N-am să te părăsesc niciodată, Gabrielle.

Ea îl împinse în lături.

— Colm, tatăl meu, ţipă ea. Armata lui Coswold îl va ucide. Au...

Colm o opri.

— În noaptea aceasta, tatăl tău se află la clanul Buchanan.

— Eşti sigur? întrebă ea nevenindu-i să creadă.

— Da, Brodick a informat summit-ul lorzilor că tatăl tău trebuie să sosească. Era prea obosit pentru a-şi continua drumul. Ai să-l vezi mîine.

O ridică în braţe.

Ea îşi puse capul pe umărul lui.

— Du-mă acasă.

Tatàl Gabriellei nu l-a simpatizat imediat pe Colm. Şi nici Colm nu l-a plàcut în mod deosebit pe baron. Erau politicoşi, dar prudenţi unul faţà de celàlalt.

Tatàl ei şi-a îmbunàtàţit atitudinea, cînd a vàzut cum o trata Colm pe Gabrielle. Era clar cà lordul o iubea şi o preţuia. Colm şi-a îmbunàtàţit atitudinea faţà de baron, cînd a vàzut cît de mult îi iubea fiica şi cît de mult îl iubea ea.

Willa pregàti o cinà specialà, cu friptura de fazan şi atît de multe alte feluri, încît Gabrielle le pierdu numàrul. De fiecare datà cînd Willa aducea un platou la masà, îi zîmbea Gabriellei.

Liam intrà tacticos înàuntrui şi fu recomandat baronului.

—V-a spus Gabrielle cum mi-a salvat viaţa? îl întrebà el.

—Va trebui sà ascult toatà povestea,ràspunse baronul.

— Milady, aş putea sà vorbesc cu tine o clipà? îi întrerupse Maurna.

Gabrielle se scuzà şi o urmà sus pe scàri.

— I-am dat drumul lui Mary, sà se ducà acasà mai devreme, zise Maurna. E de mare ajutor cu aceşti doi bàieţi

şi îţi mulţumesc că ai admis-o printre personalul casei. Credeam că gemenii s-au culcat. Aşa că am urcat să mă uit la ei şi i-am prins ieşind din camera lordului.

Stînd în susul scărilor, Ethan şi Tom aşteptau cu capetele plecate.

— Îmi pare rău, milady, zise Ethan.

— Şi mie, adăugă Tom.

— Spuneţi-i stăpînei voastre ce aţi făcut, zise Mauma. Încerca să fie severă, dar Gabrielle sesiză tandreţea din vocea ei. Şi îşi dădu seama că şi băieţii ştiau.

— Am vrut doar să ne uităm în cufăr, zise Tom fără să ridice ochii.

— În cufărul meu? întrebă Gabrielle. De ce aţi vrut să vă uitaţi înăuntru?

Ethan ridică din umeri.

— Nu ştiu, dar aşa am făcut.

Tom dădu din cap.

— Am găsit acolo o statuie.

— Şi eu am găsit una, admise Ethan.

— Dar eu n-am spart-o pe a mea. Tu ai spart-o pe a ta.

— Băieţi, statuile nu aparţin nici unuia dintre voi, rosti Mauma.

Tom luă mîna Gabriellei.

— Ethan regretă.

— Îi las cu tine, lady Gabrielle, eu mă duc în camera ta, să văd ce pagube au făcut.

— Am eu grijă de asta, Mauma. Tu poţi să cobori.

Gabrielle îi duse pe gemeni în camera lor şi îi bagă în pat. Le vorbi despre respectarea intimităţii şi îi făcu să promită că nu vor mai intra în camera lordului, fără aprobare. Apoi îi sărută de noapte bună şi închise uşa.

În drum, pe coridor, se gîndi să-l roage pe Colm să scoată pentru totdeauna capacul cufărului. Dacă băieţii se vor căţăra în el şi capacul cel greu va cădea închizîndu-se, ar putea să fie răniţi serios.

Focul încălzise camera. Capacul cufărului era deschis, sprijinit de perete, şi o statuie a Sf.Biel se afla jumătate înăuntru şi jumătate afară, atîrnînd precar pe margine. Cealaltă statuie se afla pe duşumea şi îi lipsea capul.

Ridică ambele bucăţi sparte şi se apropie mai mult de foc, să vadă dacă se putea repara cumva marmora. Ţinînd trupul statuii într-un anumit unghi, observă că ceva strălceşte în lumină. Aplecă statuia şi o examină îndeaproape. Înlemni. Aur. Interiorul bucăţii aceleia de marmură era găurit şi umplut cu aur. Nu-i venea să-şi creadă ochilor. Se uită din nou. Aurul era tot acolo.

Gabrielle simţi nevoia să se aşeze. Se îndreptă spre pat şi puse fragmentele de statuie în poală.

Deci mitul nu era mit? Regele Grenier ascunsese într-adevăr aurul? Era uluită. Apoi începu să se gîndească. Dacă în una dintre statui era aur, putea să fie şi în alta? Trebuia să afle. Puse cu gingăşie bucăţile sparte pe pat şi se duse la cufăr, pentru a o lua pe cealaltă. Se înfioră cînd o izbi de căminul de piatră. A fost nevoie de trei încercări, înainte de a i se sfărîma capul.

— Iartă-mă, Sf.Biel, şopti ea.

Şi iată-l. Aurul. Şi cea de a doua statuie era plină cu aur.

Trebui să se aşeze din nou. Era prea mult pentru ea. Poate că şi statuia din magazie era plină cu aur. Nici nu mai avea nevoie să o spargă.

Şi încă o statuie venea din Wellingshire. Statuia adusă de mama ei, cînd s-a măritat. Oare mama ei a ştiut secretul Sf.Biel?

Un gînd conduse la altul şi în curînd i se învîrtea capul. Oare statuia imensă care domina portul din Sf.Biel era şi ea plină cu aur? Începu să rîdă. Sigur că era. O, ce om inteligent a fost regele Grenier!

Stătu pe pat multă vreme, gîndindu-se la povestea pe care o ajutase mama ei să o memoreze. A fost odată în anul.... Indicaţiile erau clare, dar oare mama îşi dăduse seama? Şi în caz afirmativ, îi spusese soţului ei?

Gabrielle nu ştiu cît de mult a rămas aşa, şezînd năucită. Puse bucăţile sparte înapoi în cufăr şi-l închise.

Cînd se întoarse în salon, tatăl ei părea mult mai relaxat. Colm fu uşurat să o vadă. O sărută imediat şi zise:

— Am să te las să stai de vorbă cu tatăl tău. Şi cu o voce scăzută adăugă: Vino repede în pat.

Şi Liam se retrase, astfel încît ea şi tatăl ei să poată avea o discuţie privată. Gabrielle se aşeză aproape de el, în faţa focului.

Înainte ca el să întrebe ceva, ei îi scăpă:

— Îl iubesc, tată.

El dădu aprobator din cap.

— Pot să-mi dau seama.

Apoi petrecu următoarele zece minute relatîndu-i nenumăratele virtuţi ale lui Colm.

—Te gîndeşti să te căsătoreşti din nou, tată? Aş fi încîntată dacă ai face-o. Nu-mi place să mă gîndesc că eşti aşa singur.

— Poate.

— Dacă nu eşti prea ostenit, am nişte întrebări să-ţi pun... despre Sf.Biel.

Gabrielle stătea întinsă lîngă soţul ei şi îi şoptea vorbe dulci. Tocmai făcuseră dragoste şi era încă cu respiraţia tăiată. Vorbiseră pe scurt despre Coswold, dar acum în întuneric îi mărturisi cît de speriată a fost.

— Mi-a fost teamă că n-am să te mai văd niciodată.

— Nu-mi puteam permite să te pierd, murmură el. Vocea îi tremura. Am să-ţi mărturisesc chiar acum. Te iubesc, Gabrielle.

Lacrimile îi inundară ochii.

— Mă iubeşti, şopti ea. Se aplecă spre el şi îl sărută pe bărbie. Tocmai mi- i oferit cadoul, pe care tatăl meu i l-a oferit mamei.

— Dragostea e un cadou?

—A fost. Şi i-a trebuit mult timp pînă a descoperit-o, aşa cred. Oricum pentru mama aşa a fost. Nu-l plăcea prea mult pe tata, cînd s-au căsătorit. A luat-o de acasă din Sf.Biel. Am crezut că ţie îţi va trebui şi mai mult timp, pentru a-mi spune vorbele astea. Tot timpul plecai de lîngă mine.

El rîse.

— Am să-ţi spun asta doar o dată. Eram îngrijorat. Aveai aşa o putere asupra mea! Îmi pierdeam gîndurile cînd eram cu tine. Dar nu am să te mai părăsesc. Liam şi cu Braeden vor primi în viitor mai multe sarcini, aşa că eu voi avea timp să stau cu tine.

Rămaseră liniştiţi cîteva minute, apoi ea şopti:

— Îţi place tatăl meu?

— Nu-l cunosc suficient de bine pentru a-l plăcea. E un om aspru. N-a fost încîntat să vadă zgîrieturile de pe braţe şi de pe faţa ta, dar cînd a auzit că Coswold e autorul, nu m-a mai acuzat.

— Astăzi, băieţii au intrat în cufărul meu.

El rîse.

— Au intrat..

— Erau curioşi. Va trebui să-i scoţi capacul. Mi-e teamă că unul dintre ei va fi prins înăuntru.

— În cîteva zile, ne ducem la Buchanani să-ţi întîlneşti draga ta vară, o tachină el. Cred că am putea să-i luăm cu noi şi pe Ethan şi Tom şi să uităm să-i mai aducem înapoi.

— N-ai să-i părăseşti. Sînt mulţumiţi aici. Ethan mi-a spart una dintre statui.

El căscă.

— Aşa?

— Şi era plină cu aur.

—Cum era?

— Plină de aur, şopti ea. Statuia era plină de aur. Am spart-o şi pe cealaltă să văd, şi în ea era aur.

Reacţia lui semăna mult cu a ei. Era uluit.

— Deci comoara a existat realmente.

Gabrielle repetă povestea pe care o învăţase mama ei. Apoi adăugă:

— Acum, cînd ştiu că în fiecare statuie există aur, îmi dau seama ce inteligent a fost regele Grenier. Cruciaţii erau gata să-i ucidă supuşii loiali, pentru că i-a obligat să plătească taxă pentru traversarea munţilor. Credeau că ţara e plină de păgîni. Aşa că, ce a făcut regele? A dedicat ţara unui sfînt, schimbîndu-i numele, apoi a trimis o sumă simbol papei. Cruciaţii n-au mai îndrăznit să facă rău nici unuia din oamenii lui. Un atac asupra lor, însemna un atac împotriva papei.

— Şi de ce a ţinut regele ascuns aurul, tot acest timp?

— Mama i-a spus tatălui meu că regele era un om înţelept. Ştia că o mare bogăţie poate provoca şi o mare lăcomie. Supuşii lui erau mulţumiţi.

— Şi lăcomia le-ar fi corupt modul de viaţă.

—Da

Colm zîmbi.

— Da, a fost inteligent din partea lui să-şi folosească sfîntul favorit pentru a-şi salva ţara.

— Şi mai e ceva. L-am întrebat pe tata şi el mi-a spus că bănuiala mea se confirmă. Se întinse pentru a-i şopti la ureche: Nu există nici un Sf.Biel.

Urmă o tăcere îndelungată, apoi Colm rosti:

— Şi-a creiat un sfînt...

— Şi-a salvat poporul, în singurul mod pe care-l ştia, îl apără ea. Mă întreb totuşi, ce ar spune capii bisericii dacă ar şti. Nu pot să le spun.

— Nu, nu poţi.

— Acum regele John stăpîneşte Sf.Biel, dar comoara nu o va primi. Am să o păstrez în siguranţă şi într-o zi fiicele şi fii mei vor afla povestea şi va fi de datoria lor să o apere.

Colm rîse din nou.

— Nu e de mirare că statuile n-au fost niciodată plasate în biserici.

— E o tradiţie.

— Ce a provenit de la rege, care ştia că ar fi o blasfemie.

— Am să-i las pe copiii noştri şi pe copiii copiilor noştri să se ocupe de biserică.

— Dar trebuie să le transmiţi secretul, zise el şi o împinse blînd pe spate. Şi în ce mă priveşte, iubire, mă voi asigura să ai o mulţime de fii şi fiice.

SFÎRŞIT